

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

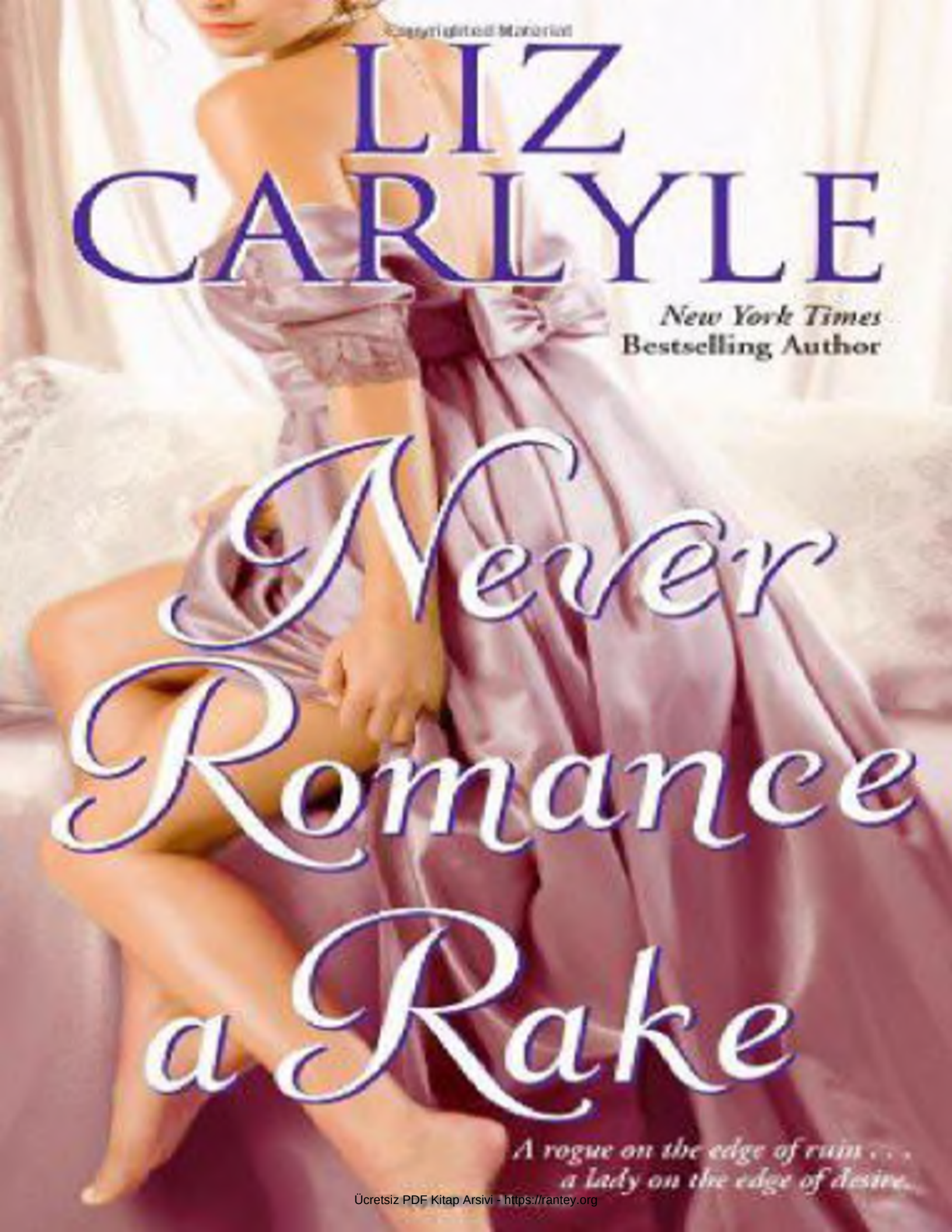
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIZ
CARLYLE

New York Times
Bestselling Author

*Never
Romance
a Rake*

*A rogue on the edge of ruin...
a lady on the edge of desire...*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

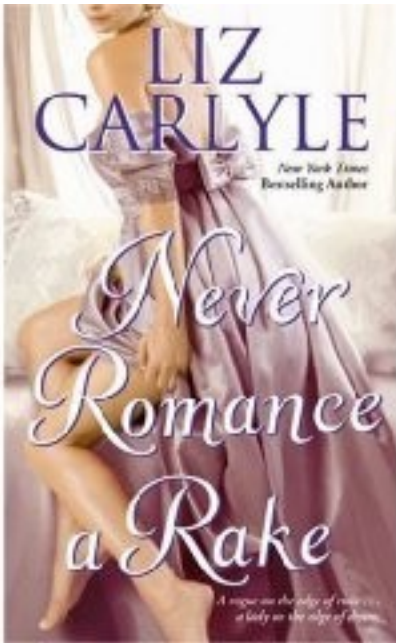
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Asla Bir apkinla Romantik Olma

tarafından

Liz Carlyle

Önsöz

Kamış Tarlalarında

Batı Hindistan güneşi durgun ve yemyeşil tarlalara vuruyor, altında yatan her şeyi yakıp kavuruyordu. Galerili beyaz plantasyon evleri sıcakta parıltıyor, yemyeşil araziye mükemmel, berrak inciler gibi süslüyordu. Güzel evlerin içinde, geniş koridorlar gölgelerle doluydu ve pencere panjurları yetersiz esintiyi yakalamak için genişçe uzanırken, köle çocuklar büyük yırtıcı kuşların kanatları gibi yüksek tavanlardan çırpılan yelpazeleri çalıştırıyordu.

Burası müreffeh bir ülkeydi; paranın toprağın kendisinden çıkarıldığı, şeker değirmenlerinin gıcırdayan dişlerinde damla damla sıkıldığı ve kamışı işleyen erkeklerin -ve kadınların- her boncuk terinde ortaya çıktığı neredeyse büyülmüş bir yerdi. Şeker baronlarının ve gemicilik servetlerinin ülkesi. Kral'ın gözlerinin ve çoğu zaman da yasalarının ötesinde, uzak bir sömürge karakolu.

Ama sıcakta divanlarında çürüyen İngiliz hanımları ile sefalet içinde çalışan köleler arasında, bu uzak cennette üçüncü bir tür insan daha vardı. Sadece evlerini özleyen ve çoğu bir daha asla göremeyecek olan denizciler. Bir zamanlar sözleşmeli, şimdi ise koşulların kölesi olmuş hizmetkârlar. Liman fahişeleri, sokak süpürücüleri ve yetimler -sesiz ve görünmeyenler.

Bu sıcak ve kayıtsızlık dünyasında, iki çocuk dar yeşil sıralar arasında uçuyor, jilet gibi keskin kamış yaprakları kollarını ve yüzlerini kesiyor, nefesleri kesik kesik geliyordu. Ne aşağıdaki safir denizin dalgalı şeridini, ne de deniz kıyısında kalan köhne evi düşündüler.

tepenin arkasında. Bırakın üzerinde yatmayı, gölgeli bir divan bile görmemişlerdi.

"Bu taraftan." Büyük delikanlı küçüğünü sol omzundan sertçe itti. "Bataklık. Bizi orada yakalayamaz."

Kamış tarlasının kenarını kestiler; solgun, sıska kollar öfkeyle pompalanıyordu. Küçük çocuk alçak bir ağaç dalının altına daldı, sıçradı ve devam etti. Kaburgalarındaki dikiş bıçak gibi kesilmişti. Kan çarpıyordu. Korku onu sürüklüyordu. Az ötedeki acı suyun kokusunu alabiliyordu. Yirmi metre daha. Çıplak ayakları tarlanın kenarı boyunca ilerlerken toz püskürüyordu. Neredeyse. Neredeyse. Neredeyse.

Sarhoş bir kükreme bunaltıcı sessizliği delip geçti. Amca kamış sıralarından sıçradı, mangrovların altında bir canavar gibi çömeldi. Bataklık patikasını kesti. Çocuklar toprakta kaydılar. Geri adım attılar ve yarı döndüler. İskelet gibi bir zenci kamışların arasından sıyrılıp arkalarındaki yolu kapattı, yüzü ifadesizdi ama gözleri acıyordu.

Çocuklar arkalarını döndüler, zayıf omuzları teslimiyet içinde düşüyordu.

"Evet, siz küçük piçleri köşeye sıkıştırdım, değil mi?" Amca onlara doğru ilerliyordu, rom ve acımasızlık sarhoşu bir adam için adımları son derece emindi.

Küçük çocuk inledi ama büyük olan inlemedi.

Amca durdu, domuz gözleri parıltılı siyah yarıklara dönüşmüştü, bileğindeki kırbaç neredeyse neşeyle sallanıyordu. "Ufaklığı bana ver, Odysseus," dedi, bir dudağından tükürükler saçarak. "Bana küstahlık eden arsız dilenciye haddini bildireceğim."

Zenci yaklaştı, çocuğu kaptı, sonra tereddüt etti.

Amca'nın kırbacı bir şimşek gibi yüzüne çarptı ve abanoz elmacık kemiğini kana boyadı. "Tanrı şahidim olsun ki, o küçük dilencinin gömleğini çıkarıp atacaksın, Odysseus, yoksa sana kırk kırbaç ve tövbe etmen için de bir hafta hapis cezası vereceğim."

Odysseus çocuğu ileri itti.

Daha iri olan delikanlı yaklaştı. "Küstahlık etmedi, efendim," diye seslendi. "Etmedi. Tek kelime etmedi. O daha sekiz yaşında, efendim. Lütfen."

Amca sırttı ve eğildi. "Her zaman yardımsever birisin, değil mi, seni küçük pislik?" dedi. "Evet, eğer o kadar cesursan, onun yerine dayağı sen yiyebilirsin. Gömleğini çıkar, Odysseus."

Köle onu kolundan kısa bir süre tuttuğunda, büyük oğlan geri geri gidiyordu. "Efendim," diye kekeledi delikanlı, gözleri faltaşı gibi açılmıştı, "Ben sadece açıklamaya çalışıyorum, kimse şıarmadı. Biz tek kelime etmedik efendim. Sadece tavus kuşuydu. Ciyakladı efendim, hatırladınız mı?"

Ama Odysseus onun çırpınışlarına aldırmadan kirli keten gömleği delikanlının kafasına geçirmeye başladı. Küçük çocuk iki yumruğunu da ağzına götürdü, kendini bir düğüm haline getirdi ve sessizce hıçkırmaya başladı.

Kahverengi gözleri yaşlarla parlayan Odysseus, yırtık gömleği kamış tarlasının toprağına fırlattı ve çocuğun kollarını öne doğru iterek orada tuttu. Delikanlının ince kürek kemikleri bir balıkçıl kuşunun kanatları gibi dışarı çıkmıştı.

"Siz küçük piçler o güne pişman olacaksınız." Amca, görevinin tadını çıkarıyormuş gibi kırbacı yumruğunun arasından geçirdi. "Evet, beni rahatsız etmek için o gemiden indiğiniz güne."

Büyük çocuk arkasına baktı. "Lütfen efendim," diye yalvardı. "Sadece bizi geri gönderin. Gideceğiz. Gideceğiz."

Amca güldü ve kırbacını geri çekti. Odysseus kanayan yüzünü başka tarafa çevirdi.

Acımasız ve eşit darbeler başladığında, küçük çocuk gözlerini kapattı. Kardeşinin çığlıklarını dinlemedi. Çatlayan derinin sesini. Ve o gözlerini kapatırken güneş vurmaya devam etti, hafif esinti arttı ve plantasyon evlerindeki zengin insanlar hayranlarının tadını çıkardılar ve kölelerini daha fazla limonata için sıçrayarak gönderdiler. Adalarda Tanrı cennetindeydi ve her şey olması gerektiği gibiydi.

Küçük çocuk gözlerini tekrar açtığında Odysseus kardeşini nazikçe omzuna almış ve kamış tarlasının pisliği ayaklarına bulaşmış bir halde eve doğru yola koyulmuştu. Küçük çocuk amcasına son bir kez baktı.

Gözleri içki ve memnuniyetten cam gibi olan Amca, ceketinden matarasını çıkardı, çocuğa doğru uzattı ve göz kırptı. "Evet, bir dahaki sefere, seni küçük sümüklü," diye söz verdi. "Bir dahaki sefere Odysseus seni tarlalardan taşıyor olacak."

Küçük çocuk döndü ve koşmaya başladı.

Birinci Bölüm

Rothewell'in Azrail'le karşılaşması

Baron Rothewell, arabasının camından akan su damlacıklarına bakarken, Ekim'in iğrenç bir ay olduğunu düşündü. John Keats ya şairane bir yalancı ya da romantik bir aptaldı. Kasvetli Marylebone'da sonbahar, yumuşak sis ve yumuşak bereket mevsimi değildi. Kasvet ve çürüme mevsimiydi. İskelet halindeki dallar meydanlarda takırdıyor, rengârenk uçuşması gereken yapraklar bunun yerine sokakları kaplıyor ve ıslak kahverengi yığınlar halinde ferforje çitlere yapışıyordu. Londra -ne kadar az yaşamışsa- ölmenin tam ortasıdaydı.

Arabasının tekerlekleri acımasızca suyun ve daha da kötüsünün içinden geçerken, Rothewell bir cheroot'un sapını çekti ve neredeyse hiç görmeden ötesindeki kaldırıma baktı. Günün bu saatinde, ara sıra elinde acımasızca tuttuğu siyah bir Gemiyle hızla geçen bir memur ya da hizmetkâr dığında kaldırım bomboğtu. Baron tanıdığı hiç kimseyi görmedi. Ama o zaman da neredeyse hiç kimseyi tanıımıyordu.

Cavendish Meydanı ile Harley Caddesi'nin köşesinde, bastonunun pirinç topuzuyla seyahat arabasının tavanına vurdu ve şoförüne durmasını emretti. Arabanın arkasına yerleştirilmiş olan usturalar basamakları indirmek için acele ettiler. Rothewell sabırsızlığıyla ün salmıştı.

Arabacısına bakmak için döndüğünde, koyu renk pelerininin kıvrımları zarif bir şekilde üzerinde dalgalanarak aşağı indi. "Berkeley Meydanı'na dönün." Çiseleyen yağmurda, emri daha ziyade gök gürültüsünün alçak gümbürtüsü gibi geliyordu. "Buradaki işim bittiğinde eve yürüyerek döneceğim."

Kimse ona nemli havada yürümemesini tavsiye etme zahmetine girmedi. Onu Docklands'dan Marylebone'un daha az tanidik yollarına getiren şeyin ne olduğunu sormaya da cesaret edemediler. Rothewell özel bir adamdı ve özellikle de iyi huylu biri değildi.

Şapkasının altındaki çerağını sertçe yere vurdu ve arabaya el sallayarak uzaklaştı. Arabacısı saygıyla kırbacını şapkasının ağzına dokundurdu ve yoluna devam etti.

Baron, arabası meydanın son köşesini dönüp Holles Sokağı'nın karanlık derinliklerinde gözden kaybolana kadar kaldırımda durup sessizce etrafı izledi. Bunun aptalca bir iş olup olmadığını merak etti. Belki de bu kez öfkesi onu alt etmişti, diye düşündü ve Harley Sokağı'na doğru kararlı bir adım attı. Belki de hepsi buydu. Öfkesi. Ve uykusuz bir gece daha.

Satyr's Club'dan eve şafak sökmeden hemen önceki gül grisi saatlerde gelmişti. Bir banyo ve mide bulandırıcı bir kahvaltıdan sonra, kız kardeşinin yokluğunda her Geyin yolunda gittiğinden emin olmak için doğruca Docklands'e, ailesinin sahibi olduğu Girketin saymanlık binasına gitmişti. Ama Neville Nakliye'ye gitmek Rothewell'i her zaman sinirli ve asabi yapardı, çünkü açıkça itiraf ediyordu ki, bu lanet şeyle hiçbir ilgisi olsun istemiyordu. Xanthia yeni kocasıyla gezip tozmaktan döndüğünde çok mutlu olacaktı, böylece bu yük onun omuzlarından kalkacak ve ait olduğu yere, kız kardeşinin omuzlarına geri dönecekti.

Ama somurtkan bir ruh hali Gı anda yaGadığı sıkıntıları açıklayamazdı ve kalbinin sert, kara çukurunda bunu biliyordu. Rothewell adımlarını yavaGlatarak, Harley Sokağı'nda sıralanan güzel evlerin kapılarında ara sıra görülen pirinç levhaları aramaya baGladı. Birkaç tane vardı. Hislop.

Steinberg. Devaine. Manning. Hoffenberger. İsimler ona kapıların ardındaki adamlar hakkında çok az şey söylüyordu; karakterleri, çalışkanlıkları ya da daha da önemlisi acımasız dürüstlükleri hakkında hiçbir şey.

Kısa süre sonra Devonshire Caddesi'nin köşesine ulaştı ve yolculuğunun sona erdiğini fark etti. Omzunun üzerinden az önce geçtiği sokağa bir göz attı. Lanet olsun, sanki bir manav arıyormuş gibi davranıyordu. Ama bu durumda, malları pencereden incelemek pek mümkün değildi. Dahası, kimsenin tavsiyesini istemeyecekti - ya da bunu takip edecek sondaj sorularına katlanmayacaktı.

Bunun yerine, şarlatanların ve testere kemiklilerin genellikle Marylebone'da ofis açmadıkları konusunda kendini rahatlattı. Baron Londra'ya geleli henüz birkaç ay olmasına rağmen, Harley Caddesi'nin giderek Hipokrat'ın seçkinlerinin mekânı haline geldiğini biliyordu.

Bu düğünceyle dönüp, önünden geçtiği son piriç levhanın geniş mermer basamaklarını tırmandı. Biri diğeri kadar iyiye, o da olabilirdi - bu noktada Rothewell çiseleyen yağmurun arasından yazıya gözlerini kısarak bakmak için eğildi

-Evet. James G. Redding, M.D. O yapardı.

Kapı çalınır çalınmaz yuvarlak yüzlü, gri cüppeli bir hizmetçi cevap verdi. Durumunu değerlendirirken gözleri uzun uzun onu taradı. Neredeyse aynı anda kapıyı araladı ve derin bir reverans yaptı. Adamın ıslak şapkasını ve paltosunu almak için acele etti.

Rothewell ona kartını uzattı. "Dr. Redding'i görmek istiyorum," dedi, sanki haftanın her günü böyle isteklerde bulunuyormuş gibi.

Görünüşe göre kız okuyabiliyordu. Karta baktı ve gözlerini indirerek tekrar başını salladı. "Doktor bir şey bekliyor muydu?"

siz, lordum?"

"Değildi," diye bağırdı. "Ama bu biraz aciliyet gerektiren bir konu."

"Evinize uğramasını tercih etmez miydiniz?" diye cüret etti.

Rothewell en karanlık bakığlarıyla kızı kıstırdı. "Hiçbir koşulda," diye tersledi. "Anlaşıldı mı?"

"Evet, lordum." Paling, kız derin bir nefes aldı.

Yüce Tanrım, neden ona hırlamıştı? Doktorların hastalarını çağırması beklenirdi, tam tersi değil. Ama lanet olası gururu buna asla izin vermezdi.

Kız yeniden konuşmaya başlamıştı. "Korkarım lordum, doktor öğleden sonra yaptığı ziyaretten henüz dönmedi," diye nazikçe açıkladı. "Bir süre daha gelmeyebilir."

Rothewell bunu beklemiyordu. Kendi istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı, hem de çabucak. Hayal kırıklığı belli olmalıydı.

Kız, "Eğer beklemek isterseniz lordum, size çay getirebilirim," diye teklif etti.

Rothewell bir anlık dürtüyle şapkasını kadının bıraktığı askıdan aldı. Burada işi yoktu. "Teşekkür ederim, hayır," dedi sıkıca. "Gitmeliyim."

"Doktora bir mesaj iletebilir miyim?" Paltosunu ona uzatırken yüzünde isteksiz bir ifade vardı. "Belki yarın dönebilirsiniz?"

Rothewell burayı terk etmek, kendi aptalca korkularından ve düğüncelerinden kaçmak için neredeyse ezici bir istek duyuyordu. "Hayır, teşekkür ederim," dedi, kapıyı kendisi için açarak. "Yarın olmaz. Belki başka bir gün."

O kadar aceleyle gidiyordu ki, merdivenlerden çıkmakta olan uzun boylu, zayıf adamı görmedi ve neredeyse onu biçiyordu.

"İyi günler," dedi adam, düzgün adımlarla bir kenara çekilirken şapkasını kaldırarak. "Ben Dr. Redding. Yardımcı olabilir miyim?"

Dr. Redding on dakika sonra, "Acil bir mesele, ha?" dedi. "Merak ediyorum lordum, bu kadar acil olduğunu düşündüyseniz bu kadar uzun sürmesine izin verdiniz mi?"

Doktor, burnunda bir kanca ve gözlerinde boş bir bakış olan esmer, zayıf bir adamdı. Kukuletasını geriye atmış bir Azrail.

"Gelip sonra tekrar gitmiş olsaydı, efendim, şimdi acil olmazdı, değil mi?" Rothewell itiraz etti. "Ben de öyle sanıyordum. Tekrar gitmesini kastediyorum. Bu tür şeyler her zaman olur, bilirsiniz."

"Hmmm," dedi Rothewell'in gözlerinin alt kapaklarını indirmekte olan doktor. "Ne tür şeylerden bahsediyorsunuz lordum?"

Rothewell homurdandı. "Dispepsi," diye mırıldandı sonunda. "Malaise. Ne demek istediğimi anladınız."

Doktorun bakışları tuhaf bir şekilde düzleşti. "Siz dispeptikten biraz daha fazlasısınız lordum," dedi ve tekrar

Rothewell'in sol gözü. "Ve rengin endişe verici."

Rothewell yine homurdandı. "Batı Hint Adaları'ndan yeni geldim," diye homurdandı. "Çok fazla güneş gördüm diyebilirim. Bundan fazlası değil."

Doktor geri çekildi ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bundan fazlası yok mu?" diye yineledi, sabırsız görünüyordu. "Sanmıyorum efendim. Gözlerinizden bahsediyorum, cildinizden değil. Sadece bir miktar sarılık var gibi görünüyor. Bunlar ciddi belirtiler ve siz de bunu biliyorsunuz. Aksi takdirde, sizin gibi bir adam buraya asla gelmezdi."

"Benim türümden-?"

Doktor onu görmezden geldi ve bunun yerine parmaklarını Rothewell'in çene çizgisinin altından geçirdi, sonra da boğazının iki yanından aşağıya doğru kaydırды. "Söyleyin bana lordum, hiç sıtma geçirdiniz mi?"

Rothewell güldü. "Bu, tropik bölgelerin kaçtığım bir lanetiydi."

"Çok mu içiyorsun?"

Rothewell acımasızca gülümsedi. "Bazıları öyle diyebilir."

"Ve tütün kullanıyorsunuz," dedi doktor. "Kokusunu alabiliyorum." "Bu bir sorun mu?"

"Her türlü aşırı hoşgörü bir sorundur."

Rothewell homurdandı. Ahlak dersi veren bir krepçi. Tam da ihtiyacı olan şey.

Doktor hızlı ve sabırsız hareketlerle kapının yanındaki duvardan bir perde çekti ve metal halkaları uyumsuz bir şekilde şingirdattı. "Lütfen bunun arkasına geçin lordum."

Paltonuzu, yeleğinizi ve gömleğinizi çıkarın, sonra da deri kaplı masaya uzanın."

Rothewell ipek yeleğinin düğmelerini açmaya bağladı, içten içe doktora, midesini kemiren ağrıya ve kendisine lanet okuyordu. Londra'daki hayat onu mahvediyordu. Tembellik damarlarına sızan bir zehir gibiydi. Bunu hissedebiliyor ama yine de ondan kurtulmak için yeterli küçümsemeyi toplayamıyordu.

Bugünden önce, doktora gitmesini gerektirecek kadar hasta olduğu zamanlar bir elin parmaklarını geçmiyordu. Bir adama yarardan çok zarar getirdiklerine inanıyordu. Ayrıca, Rothewell her zaman çok iyi bir adam olmuşt . Tıbbi ya da başka türlü kimsenin tavsiyesine ihtiyaçı olmamıştı.

Perdenin ötesinde, doktorun kapıyı açıp odadan çıktığını duydu. Boyun eğerek son giysilerini de bu i  için tasarlandığı belli olan pirinç kancalara astı, sonra odaya göz gezdirdi. Ağır kadife perdeler ve krem rengi mermer zeminle görkemli bir  ekilde d  enmişt . Odanın bir ucunda büyük, iyi cilalanmı  bir masa, ortasında ise üstü deri kaplı uzun bir masa bulunuyordu. G r n  e göre Dr. Redding'in hastaları faturalarını ödeyecek kadar uzun yaşıyorlardı. Bu da bir şeydir, diye düşündü.

Masanın yanında, üzerinde bir dizi tıbbi alet bulunan kalaylı bir tepsi duruyordu. Rothewell yaklaştı ve omurgasından a ağıya doğru hoş olmayan bir his yayıldığını hissetti. Bir ne ter ve bir dizi  elik lanset ona hınzırca parlıyordu. Tanımadığı başka aletlerle birlikte makaslar, pensler ve iğneler de vardı.  rperti derinleşt .

Yüce Tanrım, buraya hiç gelmemeliydi. Tıp, b y c l kten sadece bir adım ötedeydi. Evine gitmeli ve ya kendi isteğiyle iyile meli ya da bir erkek gibi  lmeliydi.

Ama bu sabah... bu sabah en kötüsüydü. Spazmlar kaburgalarını kırarken boğazının arkasındaki demir ve asit yanığını hâlâ hissedebiliyordu...

Oh, lanet olsun! En iyisi kalıp asık suratlı Dr. Redding'in söyleyeceklerini dinlemektir. Baron bu sabahın düşüncesini aklından uzaklaştırmak için daha korkunç görünümlü aletlerden birini eline alıp inceledi. Bir ortaçağ işkence aleti olabilir mi?

Arkasından bir ses, "Bir trefinasyon desteği," dedi.

Rothewell zıplayarak tepsiye geri çarpmasına izin verdi. Perdenin hemen içinde duran doktoru görmek için döndü.

"Ama eğer teselli olacaksa, lordum," diye devam etti doktor, "kafanızda bir delik açmaya gerek duyacağımızdan şüpheliyim."

Parlak siyah barouche Hyde Park'ta üçüncü ve son turunu attığında günün çiseleyen yağmuru nihayet sona ermişti. Serpentine, Arthur efsanelerinden fırlamış gibi sis örtüsünden sıyrılıp yükselmiş, beau monde'un daha yürekli ruhlarını ata binmeye ya da araba sürmeye ikna etmişti. Mevsimin en yoğun olduğu zamanların üzerinden haftalar geçmiş olmasına rağmen, barouche'un kırbacını zarif bir şekilde kullanan beyefendi, hem yakışıklı hem de iyi tanınan biri olduğu için -özellikle sevilen biri olmasa da- kolayca dikkatlerini çekmişti. Ne yazık ki, güzelliğine rağmen, toplum ona sık sık İngiliz örtmecelerinin en soğuk olanını, pek de iyi olmadığı düşünülen belirsiz bir lekeyi yüklüyordu.

En parlak dönemini geride bırakmış ve iflasın eşliğinde olmasına rağmen Valigny Kontu yine de kusursuz bir Kıta Avrupası havasıyla giyiniyordu.

Gardırobu, sadece Fransızların ustalıklı taşıyabileceği türden bir şıklıkla daha da vurgulanmıştı. Yanında kasıla kasıla oturan göz alıcı güzel, yoldan geçenler tarafından genellikle onun son metresi sanılırdı, çünkü Valigny güzel kadınları açgözlülükle tüketirdi.

Ancak öğleden sonra geç olmuştu ve hem Ekim hem de rutubetli olduğu için kalabalık seyrekti. At sırtındaki bir çift gösterişli delikanlı ve bir karavan dolusu onaylamayan dul kadın dışında kimse kadına şöyle bir bakmaktan fazlasını esirgememişti. Ve Valigny'nin düşüncesine göre bu çok büyük bir utançtı. Omzunun üzerinden neredeyse özlemle genç beyefendilere baktı.

"Mon dieu, Camille!" diye yakındı, yüzüne acı dolu bir bakış fırlatarak. "Çenenı kaldır! Gözlerini daha cesurca dik! Bir kez bakmayan bir kadına kim iki kez bakar ki? Gıyotine gitmiyorsun!"

"Öyle değil miyim?" diye mırıldandı arkadaşı, burnunun ucuyla ona bakarak. "Merak etmeye başladım. Ne zamandır buradayım? Altı haftadır, değil mi? Altı haftadır bu bitmek bilmeyen rutubet ve aşırı züppelik. Belki de yakında celladın bıçağını memnuniyetle karşılayabilirim?"

Valigny'nin yüz ifadesi gerginleşti. "Ça alors!" diye bağırdı, grilerini bir tarafa dizerek. "Sen benim göğsüme yapışmış bir aspirsin! Belki de güzel leydim, aşağı inip eve yürümeyi tercih etmelisiniz?"

Kadın döndü ve zarif eldivenli parmaklarını göğsüne bastırdı. "Ne yani? Mayfair'de sıradan bir fahişe gibi refakatsiz dolaşarak değerli erdemimi mi lekeleyeyim?" diye sordu alaycı bir tavırla. "Ama durun! Unuttum. Benim zaten sıradan bir fahişe olduğumu düşünüyorlar."

"Lanet olsun sana, Camille!" Kont kırbacını şaklattı ve atlar güçlü bir tırısla yola koyuldu. "Sen nankör küçük bir şirretsin."

Omuzlarını sertçe geriye attı, denge için yana tutunmayı reddetti. "Öyleyim, değil mi?" dedi, ona olduğu kadar kendine de. "Keşke bahar gelseydi! Belki o zaman aptalca planın başarıya ulaşabilirdi."

Kont yüksek sesle güldü. "Oh, mon chou! Baharın sizin için çok geç olmasından çok korkuyorum."

Ona küçümseyen bir bakış fırlattı. "Evet, bu doğru," diye itiraf etti. "Ve, mon père, sizin için çok geç!"

Pamela, Leydi Sharpe, oturma odasının penceresinde durmuş, bir elini sağlam bir sandalyenin arkasına dayamış, Mayfair dünyasının geçip gidişini izliyordu ki, koyu renk pelerinli, uzun boylu adam sokaktan aşağı doğru kararlı adımlarla yürüdü. İlk başta ona pek aldırmış etmedi. Yağmur durmuştu ve Hanover Sokağı'nın karşısındaki çatıların üzerinden güneş ışığı olabilecek bir şey süzülüyordu. Leydi Sharpe sevinçle ellerini çırpma isteğine karşı koydu.

Yarın, belki de arayanlar olacaktır? Evet, neredeyse kesin. Ve onları kabul edecek kadar iyiydi. Gerçekten de başarılarıyla övünmek için can atıyordu. Çok önemli bir hafta geçirmişti ama doğrusunu söylemek gerekirse Leydi Sharpe için çok parlak bir yıl olmuştu. Çok sevdiği kuzeni Xanthia'yı şaşırtıcı derecede iyi bir etkiyle sosyeteye sokmuş ve hemen ardından tek kızı Louisa'yı bir kontun varisiyle evlendirerek sosyal sezonun üçlü süpürmesini gerçekleştirmişti.

Ve sonra, büyük final olarak, sevimli ve anlayışlı bir kocayla yirmi yıllık evliliğin ardından, Leydi Sharpe sonunda kimsenin mümkün olduğuna inanmadığı şeyi yapmıştı. Sharpe'a bir varis doğurmuştu. Babasının tükürüğü ve görüntüsü olan sevimli, mavi gözlü bir çocuk, pazarlıkta kel bir damak.

"Leydim?" Kontesin hizmetçisi dirseğinin dibinde durdu. "Belki de tekrar uzanmalısınız?"

Tam o sırada karanlık adam Leydi Sharpe'ın penceresinin önünden geçti.

"Oh! Oh!" diye bağırdı, işaret ederek. "Bak! Anne, durdur onu! Aşağı in! Onu hemen yukarı getir."

"Hanımefendi?" Anne'in kaşları çatıldı.

"Rothewell!" Bardağa doğru çılgınca bir hareket yaptı. "Daha dün bir not gönderdim. Onu gerçekten görmeliyim! Oh, hemen aşağı in."

Anne rengini biraz kaybetti ama aşağı indi, sonra ikinci uşağa Lord Rothewell'in peşinden Hanover Sokağı boyunca acele etmesini emretti. Uşak bir an tereddüt etti -baronun ünü personel tarafından bilinmiyor değildi- ve sonunda kendisine söyleneni yaptı. Bu sırada hiçbir uzvunu kaybetmemişti. Görünüşe göre Lord Rothewell günlük burun payını ısırarak koparmıştı ve uşağı neredeyse kibarca yukarı kadar takip etti.

Kontes onu özel oturma odasında, hâlâ şapkası ve sabahlığıyla, ayaklarını kocasının gut taburesine dayamış bir şekilde kabul etti.

"Kieran, hayatım!" diye mırıldandı, öpülmek için yanağını çevirerek. "Ayağa kalkmadığım için beni affedeceksin."

"Evet, elbette." Rothewell onun işaret ettiği sandalyeye oturdu. "Yine de, Pamela, kimseyi kabul etmek gibi bir işin olduğunu düşünmüyorum."

Leydi Sharpe hafifçe güldü. "İşte bu yüzden benim en sevdiğim kuzenimsin, sevgili oğlum!" diye cevap verdi. "Acımasız dürüstlüğün."

Acımasız dürüstlük. Rothewell bu cümlelerin kaderinde bugün ona musallat olup olmayacağını merak etti.

Ama Leydi Sharpe'in gözleri hâlâ parlıyordu. "Şimdi, canım! Neden beni görmezden geliyorsun?"

"Seni görmezden gelmek mi?"

"Dün acil bir not gönderdim," diye azarladı. "İnsan birkaç haftalık hapis hayatından sonra tamamen unutulduğumu sanıyor."

"Ah," dedi sessizce. "Ama dünden beri eve pek uğramadım, Pamela."

"Gerçekten de sizi güpegündüz dışarıda görmek beni şaşırttı." Burnunu kırıştırdı. "Birlikte olduğunuz kişilerden ve saatlerden hoşlanmıyorum. Ama şimdilik bunu boş verin. Tebriklerinizi alabilir miyim?"

Rothewell sandalyesinde biraz öne doğru oturdu, elleri dizlerinin üzerindeydi. "Evet, şükranlarımı da onlarla birlikte sunuyorum," diye cevap verdi. "Senin için çok tehlikeli bir şeydi Pamela."

Leydi Sharpe'in ince kazınmış kaşları kalktı. "Ne kadar tuhaf bir şey söylediniz. Ne demek istiyorsunuz?"

Rothewell kendini sandalyesinin arkalığına yaslanmaya zorladı. "Yok bir Ėey Pamela," dedi basitçe. "Umarım bunu bir daha yapmaya kalkışmazsın."

"Benim yaşımda mı?" Leydi Sharpe alaycı bir gülümsemeye karşılık verdi. "Bence bu pek olası değil."

"Bu olay Sharpe'ın hayatından bir yıl çaldı, biliyorsunuz."

"Biliyorum ve bunun için çok üzgünüm." Leydi Sharpe mendilindeki kurdeleyle oynuyordu. "Ama Sharpe'ın bir varise ihtiyacı var, Kieran."

"Karısına ihtiyacı var, tercihen canlı."

"Oh, anlamıyorsunuz! Gerçi anlamalısın elbette, hem de herkesten daha iyi. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz."

O biliyordu. Ama bir varis? Bu fikir her zaman saçma gelmişti. "Sonunda unvanıma ne olacak Pamela?" diye sordu sonunda.

"Ne, siz gittiğinizde mi?" Leydi Sharpe mendilini umursamaz bir tavırla savurdu. "Yorkshire'daki o iğrenç Neville kuzenlerinden biri her şeyi miras alacak. Ama senin umurunda değil."

"ok az, sanırım," diye mırıldandı.

Leydi Sharpe onu şaşkınlıkla izliyordu. "Meşgul olmalısın, Kieran." Sesi alışılmadık derecede keskindi. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Rothewell anlamamış gibi davrandı. Kalkmak istercesine ellerini kalçalarına koydu. "Pekâlâ, yaşı kız, gitmeliyim. Dinlenmeye ihtiyacın var."

"Pish!" dedi Lady Sharpe, onu tekrar aşıya doğru sallayarak. "Dinlenmeye ihtiyacı olan biri varsa o da sizsiniz efendim. Sizi nadiren bu kadar bitkin görüyorum." Hizmetçisine döndü. "Anne, git ve Thornton'a Vikont Longvale'i kuzenine takdim etmesini söyle."

Çocuk mu? Yüce Tanrım, o değil. "Gerçekten Pamela," dedi Rothewell. "Buna hiç gerek yok."

"Oh, evet. Öyle." Gizemli bir gülümseme dudaklarını büktü. "Israr ediyorum."

Rothewell ne pahasına olursa olsun çocuklarla tanışmaktan kaçınırdı. Her zaman kendisinden coşkulu bir tepki beklendiğini düşünürdü. Etkileyici değildi. Özellikle hoş biri bile değildi. Ve çocuklar, çoğu zaman, birinin dizinde sallanmayı ya da cebinden saatini çekip almayı isterlerdi.

Ama Lord Longvale, her ikisini de yapmaya meyilliydi. İnanılmaz derecede küçük iki yumruğu ve gül goncası gibi bir ağzı olan hamurumsu, pembe-beyaz bir yumruydı ve kimseye sorun olamayacak kadar küçüktü. Üstelik bu çocuk Pamela'nındı ve ona karşı ender rastlanan bir düğünüğü vardı. Bu yüzden Rothewell kendini toparladı, gülümsemeye zorladı ve hemşirenin incelemesi için uzattığı bohçanın üzerine biraz çekingen bir tavırla eğildi.

Garip bir şekilde nefesi kesildi. Çocuk o kadar mükemmel ve o kadar durgundu ki, Madam Tussaud'nun sihirli balmumundan yontulmuş olabilirdi. Cildi o kadar narindi ki yarı saydam görünüyordu ve yuvarlak yanakları uhrevi bir renkle parlıyordu.

Odanın üzerine, Rothewell'in nefes almaktan korkmasına neden olan olağanüstü bir durgunluk çöktü. Yeni doğmuş bir bebeğe bu kadar yakın olduğunu hiç hatırlamıyordu.

Birdenbire iki soluk mavi göz açıldı. Çocuk yumruklarını sıktı, yüzünü buruşturdu ve sağlıklı bir Ėekilde ciyaklamaya bağladı. Tuhaf an paramparça oldu, Rothewell geri çekildi.

"Korkarım Lord Longvale benimle tanışmakla pek ilgilenmiyor," dedi gürültünün üzerine.

"Saçmalık!" dedi leydi hazretleri. "Eminim sadece gösteriş yapıyordur. Hiç bu kadar güzel bir çift ciğer duydunuz mu?"

Rothewell yapmamıştı. Çocuk kundakta olmasına rağmen güdük bacaklarını ve minik yumruklarını durmaksızın ileri geri sallayarak feryat ediyordu. Rothewell bu minik yaratıktan yayılan katıksız irade gücünden etkilenmişti. Evet, çocuk gerçekten de çok gerçektir ve çok canlıydı. Ve görünüşüne bakılırsa o da kavgacıydı. Rothewell kendini ani ve olanaksız bir gülümseme isteğini bastırırken buldu.

Belki de Londra'nın tamamı ölmemiş ya da çürümemişti. Bu küçük şeytan çok değerli ve yeniydi ve belli ki umut doluydu. Anne babasının umutlarını ve hayallerini geleceğe taşıyacaktı. Belki de yaşam, ölüm ve yeniden diriliş döngüsü gerçekten de ebediydi. Rothewell bu düşüncenin onu rahatlattığını mı yoksa öfkeliendirdiğini mi bilmiyordu.

Leydi Sharpe çocuğu almak için kollarını açmıştı. "İzin ver onu biraz sakinleştireyim, Thornton," dedi, kundağı omzuna yaslayarak. "Sonra da onu tekrar yukarı çıkarsan iyi olur. Sanırım Lord Rothewell'i anlaşılmaz bir şekilde sinirlendiriyoruz."

Rothewell sandalyesine dönmedi, oturma odasının Hanover Sokağı'na bakan pencerelerinden birine doğru yürüdü. Garip bir Ėekilde uygulandığını hissetti. Çocuğun ağlamalarının yavağ yavağ dindiğinin belli belirsiz farkındaydı. Sonunda oda sessizliğe gömüldü.

Bir kolunu panjura dayamıŒ olan Rothewell hâlâ orada durmuŒ, alaca karanlıŒa bakıyor ve Pamela'nın tekrar konuŒtuŒunu duyduŒunda çocukta onu bu kadar etkileyen Ėeyin ne olduŒunu düŒünüyordu.

"Kieran?" Sesi keskindi. "Sevgili oŒlum, sen tamamen iyi misin?"

DüŒüncelere dalmıŒ olan Rothewell dönüp ona baktı. Kuzeni odanın ortasında tek başına oturuyordu. Çocuk ve bakıcısı ortadan kaybolmuŒtu.

Leydi Sharpe meraklı bir kuŒ gibi başını iki yana eğdi. "Söylediklerimin tek kelimesini bile duymadınız."

"Özür dilerim Pamela," dedi. "Aklım başka yerdeydi."

"Senden bir iyilik isteyeceğimi söylemiŒtim," diye hatırlattı ona. "Size güvenebilir miyim?"

Rothewell gülümsemeyi başardı. "Bundan Œüpheliyim," dedi dürüstçe. "Kadınlar bunu yaptıklarında genellikle piŒman olurlar."

Eğildi ve yanındaki sandalyeyi okŒadı. "Gel yanıma otur," diye önerdi. "Ve ciddi ol. Bu çok önemli."

İsteksizce de olsa bunu yaptı. Kuzeninin sesinde duyduŒu belli belirsiz gerginlikten hoşlanmamıŒtı.

"Kieran," dedi sessizce, "hâlâ Christine'e eşlik ediyor musun?"

Rothewell bu soru karşısında ŒaşırmıŒtı. Christine Ambrose, Pamela'nın baldızıydı ama ikisi birbirinden peynirle tebeŒir kadar farklıydı. Ve Pamela asla ama asla burnunu sokmazdı.

"Bayan Ambrose'u ikimiz için de uygun olduğunda görüyorum," dedi belli belirsiz. "Neden? Sharpe'ın yeni bir itirazı mı var?"

"Tanrım, hayır!" Leydi Sharpe elini umursamaz bir tavırla salladı. "Sharpe üvey kız kardeşini idare edemeyeceğini biliyor ve buna kalkışmıyor. Ama siz ikiniz, ciddi değilsiniz, değil mi Kieran? Christine insanın isteyeceği türden bir hanımefendi değil... nasıl ifade edeceğimi bilemiyorum."

Rothewell yüz ifadesinin karardığını hissetti. Özel hayatını tartışmazdı, Xanthia bile böyle şeyler sormaya cesaret edemezdi. Christine oldukça hızlı düşünüyordu ve bunu biliyordu. Ayrıca umurunda da değildi.

"Korkarım Bayan Ambrose'la olan ilişkim özel bir mesele Pamela," dedi soğuk bir sesle. "Ama sizi ilgilendiren buysa, aramızda kalıcı bir şey olmayacak."

Kalıcı bir şey yoktu. Hayır, onun için Christine'le bir gelecek yoktu - böyle bir aptallığı hiç düşünmemişti.

Ama Leydi Sharpe'ın yüzü çoktan aydınlanmıştı. "Hayır, sanmıyorum," dedi kendini rahatlatırcasına. "Elbette çok güzel bir kız ama Christine-"

"Pamela," dedi sözünü keserek, "tehlikeli bir zemine basıyorsun. Şimdi, bir iyilik mi isteyecektin? Lütfen öyle yap."

"Evet, elbette." Pamela sabahlığının pililerini düzeltiyordu. "Perşembe günü vaftiz töreni var, Kieran. Ve ben... evet, bunu çok iyi düşündüm ve senin Longvale'in vaftiz ebeveynlerinden biri olmanı istiyorum."

Rothewell ona sadece bakabildi.

"Oh, Xanthia'ya da sormak istiyorum," diye hızla ekledi. "Annem dığında en yakın akrabalarım sizsiniz, biliyorsunuz. Bunca yıl uzak kaldıktan sonra Barbados'tan döndüğünde çok mutlu oldum. Bunu yapacak mısın, canım? Lütfen yapacağını söyle."

Rothewell sandalyesinden doğrudu ve pencerenin yanındaki yerine döndü. Uzun bir süre sessiz kaldı. "Hayır," dedi sonunda, sesi kısıktı. "Hayır, Pamela. Üzgünüm. Bu söz konusu bile olamaz."

Arkasında, kuzeni ayağa kalkarken kumaşın hıştırtısını duydu. Bir anda, hafif bir elini onun omzuna koydu. "Oh, Kieran! Ne düşündüğünü biliyorum."

"Hayır." Sesi boğuk çıkmıştı. "Hayır, sizi temin ederim ki yok."

"Uygun bir vaftiz babası olamayacağınıza inanıyorsunuz," diye üsteledi Leydi Sharpe. "Ama ben durumun böyle olmadığından oldukça eminim. Gerçekten de öyle olmadığını biliyorum. Sen zeki ve kararlı bir adamsın, Kieran. Dürüst ve açık sözlüsünüz. Sen-"

"Hayır." Sanki acı zihnini açacakmış gibi elinin topuğunu panjura vurdu. "Lanet olsun, beni duymadın mı Pamela? Hayır. Bu imkânsız."

Leydi Sharpe geri çekilmişti, yüzünde yaralı bir ifade vardı.

Yüzünü tamamen ona döndü ve bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Özür dilerim," diye homurdandı. "Kullandığım dil-"

"Önemsiz, gerçekten," diye araya girdi. "Senin içinde iyilik var, Kieran. Öyle olduğunu biliyorum."

"Lütfen ikimizi de erdemlerimi sayarak sıkma Pamela," dedi ses tonunu yumuşatarak. "Bu çok sıkıcı olur."

Kısa bir liste zaten. Bana yaptığınız iltifat için teşekkür ederim, ancak başka birine sormanız gerekir."

"Ama... Ama biz bunu yapmanızı istiyoruz," dedi sessizce. "Sharpe ve ben bu konuyu uzun uzun tartıştık. Böylesine ciddi bir sorumluluk için doğru kişi olduğunuza ikna olduk. Bir çocuğu düzgün yetiştirmenin önemini herkesten çok siz biliyorsunuz - ya da şöyle diyeyim, düzgün yetiştirilmeyen bir çocuğun ne kadar zarar göreceğini."

"Saçma sapan konuşma Pamela," dedi sert bir sesle.

"Üstelik," diye devam etti dostça, "Sharpe ve ben artık eskisi kadar genç değiliz. Ya ölürsek?"

Elini bıraktı.

Ya ölürlerse? Onlara çok az faydası olurdu.

"Kötü bir şey olursa Xanthia çocukla ilgilenecek," diye idare etti. "Eğer istersen o ve Nash çocuğu kendi çocukları gibi büyütürler. Bunu yapacaklarını biliyorsun."

"Ama Kieran, vaftiz babalığı rolü-"

"Lütfen bir daha sorma Pamela," diye araya girdi. "Yapamam. Sen istemesen bile Tanrı biliyor ki karakterim çok lekeli."

"Ama ben senin-"

"Hayır, canım." Rothewell GaÇırtıcı bir nezaketle kızın elini koluna koydu ve onu sandalyesine doğru çevirdi. "Anlamayan sensin. ğimdi oturmalısın Pamela ve ayaklarını uzatmalısın. Oturmalısın. Ben de gitmeliyim."

Sandalyeye vardıklarında Leydi Sharpe bir elini sandalyenin koluna dayadı ve yavaşça koltuğa gömüldü. "Nash ve Xanthia ne zaman dönüyorlar?" diye sordu. "Sanırım bunu yapmayı kabul edecektir."

"Yarın," dedi, nazikçe omzunu okşayarak. "Nash'ten onunla birlikte hizmet etmesini iste. Bundan onur duyacaktır. Ne de olsa onu sevdiğimizden hâlâ emin değil."

"Öyle mi?" Leydi Sharpe başını kaldırdı.

Rothewell bunu düşündü. "Sanırım yeterince iyi," diye cevap verdi sonunda. "Xanthia'nın kararına güvenmeliyiz. Ve şimdi düşünüyorum da, onun yanımda olmasından son derece memnunum."

"Öyle misiniz?" Kontes gözlerini kırıştırdı. "Neden?"

Rothewell gülümsemeyi başardı. "Özel bir nedeni yok, Pamela. Şimdi sana iyi günler dilememe izin ver."

Kuzeni acınası bir şekilde burnunu çekti. "En azından akşam yemeğine kalmanı umuyorduk," dedi yine sabahlığının pililerini karıştırmaya başlayarak. "Ne de olsa artık evde birlikte yemek yiyebileceğiniz kimse yok."

Rothewell onun yanağını öpmek için eğildi. "Ben yalnız bir hayvanım," diye ona güvence verdi. "İdare ederim."

Kontes başını eğerek ona baktı, dudakları ince bir şekilde birbirine bastırılmıştı. "Ama sen ve Xanthia otuz yıl boyunca yan yana yaşadınız ve çalıştınız," diye ısrar etti. "İnsanın yalnız olması çok doğal, Kieran."

"Yaşadı, evet, ama çalışmadı," diye cevap verdi, kaçış yolu olan kapıya bakarak. "Xanthia kardeşimiz Luke'un çırağıydı, benim değil. Onlar bir elmanın iki yarısı gibiydiler, Pamela. Ben sadece... artık kabuktum."

Ve sonra Pamela bir kez daha söylenmeye bağlayamadan Rothewell odadan ıktı.

İkinci Bölüm

Le Comte'un Kart Partisine Ev Sahipliği Yaptığı

Valigny Kontu'nun ince parmakları, kartlarını zekice karıştırırken küçük beyaz yılan balıkları gibi kıvrılıyordu. Konukları, yorgun ve kararsız gözlerle, her bir kâğıdı dağıtırken yaptığı hareketleri ve yakut yüzüğünün lamba ışığında saçtığı ışıltılı, kan kırmızısı renk parçalarını izlediler.

Bu özel gecede Kont'un salonundaki masada beş kişiydiler ve her biri bir diğ erinden daha ahlaksızdı. Valigny'nin oyunu en az elli pound ile vingt-et-un'du ve uzun saatler süren oyundan sonra salon bayat duman ve daha da bayat ter kokuyordu. Lord Rothewell hiç beklenmedik bir anda ayağı a kalktı ve kanatlardan birini yukarı itti.

"Merci, mon ami." Valigny, son kâğıdı yaldızlı ahşap masanın üzerinde kaydırırken Rothewell'e doğru hınzırca bir gülümseme fırlattı. "Oyun gittikçe kızışıyor, değil mi?"

Masadaki beyefendilerden ikisi gerçekten de umutsuz görünüyordu. Valigny'nin de öyle olması gerekirdi, ama Lord Rothewell Kont'la oynadığı onca ay boyunca adamın bir kez bile tereddüt ettiğini görmemişti - tereddüt etmesi gereken zamanlarda bile. Valigny derin oynar, sık sık kaybeder ve el notlarını neredeyse kartlarını dağıttığı kadar pervasızca dağıtırdı. Ama kazandığı zamanlar efsanelere konu olurdu. Bağımlı böyle doğdu.

"İyi şanslar, baylar." İlk kartlar dağıtıldı ve bahisler yapıldı, her biri çekmeyi seçti. Kont, bir parmağıyla açığıdaki kartına, maça kızına dokunurken hâlâ gülümsüyordu.

"Lanetlendim." Sir Ralph Henries sözlerini geveliyor ve gözlerini kısarak siyah kraliçeye bakıyordu. "Üst üste iki kez

vardı! O paketi iyice karıştırdın mı Calvert? Yaptın mı?"

"Az önce bunu yaparken beni izledin," diye karşılık verdi Calvert. "Yüce Tanrım, neden şikâyet ediyorsun? Filoya giden yolu yarılardım. Ona bir tane daha doldur Valigny. Belki bu onu bütün gece sızlanmaktan alıkoyar."

Sör Ralph şaşkınlıkla başını kaldırdı. "Mızmızlanmıyorum," demeyi başardı. "Bekle, o kızlara ne oldu? Dasher'lardı, değil mi? Bir tanesini sevmiştim... ne diyordunuz ona? Siyah deri şey ve -hayır, bekle- karıştırdım mı Vallie?"

"O birkaç gece önceydi, dostum." Valigny onun elini şefkatle okşadı. "Bu gece iskambil oynayacağız, ha? Elini bitir, Ralph, ya da eve git."

Rothewell kartlarına üstünkörü bir göz attıktan sonra sandalyesinde yarım döndü ve bakışlarını odanın gölgeli derinliklerinde dolağıtırdı. Valigny'nin bu gece kendisini buraya çekmesine neden izin verdiğinden tam olarak emin değildi. Kontun haydutlar çetesi Rothewell'in standartlarına göre bile alçak bir çeteydi. Ama son zamanlarda, sanki sosyetenin lağım çukurunun dibindeki ruh emici çamuru arıyormuş gibi, kendini gittikçe daha alçak arkadaşların arasına kayarken bulmuştu.

Bu felsefeye uygun olarak, Valigny'ye rastlamıştı - tam olarak nerede olduğunu hatırlayamayacak kadar sarhoştı. Ama kont, normalde ancak Soho'daki bir kumar cehenneminde karşılaşılabilen türden bir adamdı, çünkü Valigny Londra'nın iyi kulüplerinden hiçbirine üye değildi. Ya da daha küçük kulüplerden birine. Eğer Rothewell tonluk içinde pek tanınmıyorsa, Valigny bilinemezdi. Uzun zaman önce bir skandal yaşanmıştı - mahvolmuş bir kontes ve bir çift tabanca.

Christine Armstrong bir keresinde böyle fısıldamıştı. Rothewell daha az umursayabilirdi.

"Bir tane daha mı lordum?" Kont başparmağıyla desteden bir kart çekti, dantel manşeti öne düşerek elinin yarısını örttü. Rothewell başını eğdi. Valigny kartı cilalı masanın üzerine gönderdi.

Evin derinliklerinde bir yerde saat biri vurdu. Oyun hızlandı, giderek daha pervasız bir hal aldı. Aralarındaki en terbiyeli kişi olan Bay Calvert kısa sürede iflasın eşiğine gelmişti; Rothewell alaycı bir tavırla, erdemin ödüllendirildiğini düşündü. Valigny iki kez üst üste doğal yirmi bir çekti, bir kez de siyah veziriyle, sonra hepsini tekrar fırlatıp attı.

Uşaklarından biri biraz daha konyak ve kontun sevdiği koyu, acı cherootlardan bir kutu daha getirdi. Rothewell bir tane yaktı. İkinci bir uşak bir tabak sandviç getirdi. Calvert işlemek -ya da belki kusmak- için ayağa kalktı ve büfenin kapağında duran lazımlığa işedi. Her şey elinin altındaydı. Tanrı korusun, Valigny'nin oyununu herhangi bir şey geciktirebilirdi.

Lord Enders acımasız bir oyuncuydu. Kontla nasıl alay edeceğini çok iyi biliyor ve onu sıkıştırıyordu. Rothewell kısa sürede altı bin sterlin kaybetmişti - Valigny ve Calvert'e kıyasla çok az bir miktar. Ama yine de bunu can sıkıcı bulacak kadar ayıktı. Uşaklardan birine konyak getirmesini işaret etti.

Bir sonraki el kısa süre içinde Rothewell ve Valigny'ye kaldı, Valigny sanki eli mükemmelliğe sahipmiş gibi bahis oynuyordu. Rothewell kartının köşesini kaldırdı. Kupa ikilisi ve karo papazı düştü. Sinek dörtlüsü yukarı. Belki de şansını fazla zorlamıştı.

"Kararsız mısınız, dostum?" Valigny alay etti. "Hadi, cesur ol! Sadece para."

"Kendi ekmeğini kazanmak zorunda kalmamıŖ bir adam gibi konuŖtun," dedi Rothewell suratsızca. Belki de Valigny'ye bir ders vermesi gerektiğini düşünerek konyağının yarısını fırlattı.

Enders, "Belki de Rothewell'in cebi söylentilerdeki kadar derin değildir?" dedi.
-Şaka yapıyordum.

Kont Rothewell'e gülümsedi. "Belki de paranızı saklamalısınız lordum?" dedi. "Aslında, eğer isterseniz, paradan biraz daha ilginç bir şey için oynayabiliriz."

Rothewell'in tüyleri diken diken oldu. "Bundan şüpheliyim," diye cevap verdi. "Aklınızda ne vardı?"

Kont bir omzunu kaldırdı, umursamaz bir tavırla. "Belki de sadece bir akşam arkadaşlığı?"

"Benim tipim değilsin Valigny," dedi ve bir yığın banknotu masanın ortasına doğru itti.

"Oh, yanlış anladınız, dostum." Valigny'nin parmak uçları Rothewell'in elini hareketsiz bıraktı, özenle işlenmiş beyaz dantelleri Rothewell'in hâlâ bronzlaşmış teninde belirgindi. "Paranız sizde kalsın ve kartınızı çevirin. Kaybedersen, senden tek bir şey istiyorum."

Rothewell kontun elini kaldırdı. "Peki bu ne olabilir?"

Kont tek kaşını kaldırdı. "Sadece çok küçük bir iyilik, sizi temin ederim."

"Konuş, Valigny. Oyunu geciktiriyorsun."

"Nefis Bayan Ambrose ile bir akşam, sadece bir akşam geçirmek istiyorum."

Rothewell sinirlenmişti ama şaşırmamıştı. "Hanımefendiyle yaptığım anlaşmayı yanlış anladınız," dedi karanlık bir sesle. "Bayan Ambrose bana emanet değil."

"Non?" Kontun kafası gerçekten karışmış görünüyordu.

"Hayır." Rothewell parasını masanın üzerine bıraktı. "İsteddiği kişiye lütufta bulunabilir."

Enders kayıtsızca, "Ve çoğu zaman da öyle," dedi.

"Ah, ama insan ne iyilikler yapacağını ancak hayal edebilir!" Valigny öpmek için parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Öyleyse para için oynayalım lordum. Sanırım buna ihtiyacım olacak. Bayan Ambrose pahalı görünüyor."

Enders, Rothewell'e yan gözle bakarak, "Ama buna değer, herhalde," dedi, "eğer biraz uzun boylu olmasına aldırılmazsanız."

Kont güldü ama sinirli bir şekilde. Rothewell bakışlarını Enders'ın yüzüne kaldırdı. "Umarım, efendim, sözlerinizle hakaret etmek istememişsinizdir," dedi sessizce. "Bu oyunu erkenden bırakıp şafakta sizinle çok daha az misafirperver koşullarda tekrar karşılaşmaktan nefret ederim."

Enders kaskatı kesildi. "Özür dilerim o zaman," dedi. "Amacın ve öfken senden önce geldi, Rothewell. Ama senin aksine, Bayan Ambrose Kasaba'da yeni değil. Hepimiz onu yıllardır tanıyoruz. Ben yattığım kadınların daha genç olmasını tercih ederim."

"Mais oui, çok çok daha genç, eğer duyduklarımız doğruysa," diye kıkırdadı Valigny. "Hâlâ okul odasında, saçları

örgüler, ha? Ama ne olmuş yani? Birçok erkeğin böyle zevkleri var."

Enders kalın dudaklı ve daha da kalın parmaklı, şişman, orta yaşlı bir duldu. Rothewell onu görür görmez nefret etmişti ve zaman bu düşüncesini değiştirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Özellikle de konuşmanın gittiği yönden hiç hoşlanmıyordu.

Enders hâlâ konta bakıyordu, bakışları karanlıktı. "Yeterince parası olan bir adam genellikle istediğini elde edebilir Valigny," dedi. "Bunu en iyi sizin bilmeniz gerekir."

Valigny yine güldü, ama bu kez gülüşünde bir keskinlik vardı.

Rothewell eli neredeyse mucizevi bir galibiyetle bitirdi; bunu birkaç tane daha takip edecekti. Ama konuşma ağzında ekşi bir tat bırakmıştı.

Ne var ki, birdenbire vicdan azabına kapılmak için biraz geç bir yaştı. Enders'in kiminle yattığından ya da Valigny'nin bu konuda ne düşündüğünden ona ne? Yeryüzünde parmakla gösterilecek en son adam oydu. Yine de bu onu rahatsız ediyordu. Enders'in her türlü sapkınlıkla ün saldıgı da inkâr edilemezdi.

Kont ve Enders hâlâ tartışıyorlardı.

"Beyler, kavga etmeyelim," dedi Sir Ralph, artık tüm insanlığa yardım edebilecek kadar derinlere dalmıştı. "Bir erkeğin yatağında gençlik çok iyi, değil mi? Ama şu anda bir İngiliz kadını bana daha çok yakışır. Cüzdanım iyi bir dayak yedi."

"Size iyi şanslar," dedi Enders ekşiyerek. "Yılın bu zamanında zengin gelinlerin biraz az olduğunu söylediğimde bana güvenebilirsiniz."

"Evet, zengin bir eş kadar rahatlatıcı bir şey yoktur, değil mi?" Kont dikkatle öne doğru eğildi. "Gördüğünüz gibi bu konu son zamanlarda benim de aklımdan çıkmıyor. Ama siz zaten evli bir adamsınız, değil mi Sör Ralph? Ve siz de Bay Calvert?"

İki adam da aynı fikirdeydi. "Tant pis," dedi Kont, yüz ifadesi biraz kasvetliydi. "Ama siz, Enders, bu sezon evlilik pazarınızda hiç şansınız olmadı mı?"

Enders, "Zavallı kızlar ve göze batan bir sürü şey vardı," diye homurdandı. "Her zaman vardır. Ama parası olan genç kızlar kindar küçük sürtükler."

Kont alaycı bir gülümsemeye parladı. "Evet, hayat çok zor olabiliyor, değil mi dostum?" dedi. "Ah, pekala! Devam edin, baylar!"

Ama Rothewell ani bir dürtüyle para yığınınını bırakıp çekip gitme isteğine kapıldı. Zenginlik onun için hiçbir zaman çok önemli olmamıştı ve son zamanlarda daha da az önem kazanmıştı. Garip bir şekilde eve gitmek istiyordu.

Yine de oraya vardığında ve o uçsuz bucaksız, boş mekânın katlarını adımlamaya başladığında, huzursuzluğun onu kısa süre içinde yeniden sokaklara sürükleyeceğini biliyordu. Herhangi bir yere gitmek için. Herhangi bir şey yapmak için. Gecenin şeytanlarını bastırabilecek herhangi bir şey.

Valigny'nin uşağına bardağını yeniden doldurmasını işaret etti ve kendini rahatlamaya zorladı. Sonraki bir saat boyunca oynadığından daha çok içti, şansını bir başka vasat elle zorlamayı reddetti. Calvert akıllıca geri çekildi ama masada kalarak bir bardak Porto şarabı içti. Sör Ralph kadehlerine bir tehdit oluşturmamaya kadar dalmıştı.

Sonraki düzinelerce el boyunca oyun hararetli bir seviyeye yükseldi. Kont baştan beri bir deli gibi oynadıysa, anlaşılan oyunu bir deli gibi bitirmeye niyetliydi, parasını onlara ittmekten başka bir şey yapmıyordu. Çaresizliği ve bu fiyaskoya ev sahipliği yapmaktaki amacı ortaya çıkmaya başlamıştı. Adam süngerci evinden birkaç adım ötede olmalı.

Valigny aniden büyük bir hata yaparak maça kızına ve kupa beşlisine sekizli çekti. Lord Enders bir eldeki iki bin doları silip süpürdü.

"Yazık, kara kraliçem beni hayal kırıklığına uğrattı!" dedi Kont. "Kadınlar vefasız yaratıklardır, değil mi Lord Rothewell? Devam edin, baylar!"

Bir sonraki kart dağıtıldı, herkes fazladan bir kart aldı. Ama birkaç dakika içinde, ilk kartı çeken Sir Ralph, kravatı onu boğacakmış gibi parmağını yakasında gezdirmeye başladı. Bu tam bir amatör hareketiydi. Valigny bu hareketi yakaladı ve bir kedi gibi atılarak bahsi yeniden artırdı.

Sör Ralph geçirdi ve elindeki kâğıtlara baktı.

"Ralph?" diye dürttü Kont. "Ayakta mısın?"

Ralph kartlarını evirip çevirerek, "Berbat!" dedi. "Fazla çekilmiş! Geçen tur öyle demeliydim, değil mi?" Sandalyesinden beceriksizce kalktı. "Sanırım iyi geceler demeliyim, çocuklar. Pek iyi hissetmiyorum."

Rothewell şöyle bir baktı. Ralph gerçekten de yirmi üç yaşındaydı ve hesaplarını çıkaracak kadar acemi görünüyordu. Valigny iyi huylu bir tavırla omuz silkti, sonra da sendeleyerek konuğunu, Ralph halının üzerinde sallanmaya bağlamadan önce ön kapıya doğru yönlendirdi.

Ralph bir yana, Rothewell Kont'un yanından geçerken yüzündeki ince ter parıltısını gözden kaçırmadı. Odadaki aresizlik havası daha da artmıştı. Evet, Valigny'nin paraya ihtiyaçı vardı, hem de acilen. Ama Enders'la -hatta Rothewell'in kendisiyle- oynamak aptalca bir yoldu. Londra'nın en azılı kumarbazları arasındaydılar. Kontu bir saat içinde dilendirirlerdi.

-Yine de bu bilgi Rothewell'i tatmin etmedi.

Bütün akşam gerçekten de tatmin edici değildi. Zamanını boşa harcıyordu -geri bir bakıma kötülüğün amacı da buydu, değil mi? Bir insanı hayatının ne hale geldiği gerçeğine karşı uyururabilecek eğlencelerle -içki, seks ya da diğer yüzlerce kötü uğraşla- kendini doyurmak.

Ama dürüst olsaydı, kötülük peşinde koşmanın artık ondan kim ya da ne olduğunu en ufak bir şekilde bile saklamadığını ve korkmaya başladığı içkinin artık onu uyururmadığını itiraf etmek zorunda kalırdı.

Xanthia'nın gidişiyle mi başlamıştı? Hayır, tam olarak değil. Ama ondan sonra, her şey binlerce küçük yolla cehenneme dönmüştü.

Her halükârda, burada oyalanmanın bir anlamı yoktu. Günah işe yaramadığına göre, barut her zaman vardı. Eğer bir insan Tanrı'nın isteğini hızlandırmak istiyorsa, burada kalıp Enders ve Valigny'nin birbirlerini gagalamalarını dinlemektense evine gidip kafasına bir tabanca dayamak daha az acı verici olabilirdi.

Kont masaya döndü, yüzünde eğlenmiş bir keder ifadesi vardı. "Ne yazık ki beyler, Madam Fortune bu gece beni terk etti, değil mi?"

"Ve Sr Ralph saymayı bilmiyor." Rothewell masadan uzaklaşmaya başladı. "Beyler, bahislerimizi geri çekelim ve bu geceyi bitirelim."

"Hayır!" Valigny'nin yüzünde korkuya benzer bir ifade belirdi. Rothewell'i sandalyesine geri çağırdı, gülümsemesi geri geldi. "Madam Fortune'un bana döndüğünü hissediyorum, belki de. Kaybettiklerimi geri kazanmak için bir beyefendinin şansına sahip olamaz mıyım?"

"Hangi kazıklarla?" diye meydan okudu Enders. "Bana bak Valigny, senden başka bir not daha alamam. Bu saçma sapan eli kazansan bile, benim için çok küçük bir meblağ."

Odadaki gerginlik artık hissediliyordu. Kont dudaklarını yaladı. "Ama en iyi bahsi sona sakladım," dedi hızla. "Sizin ilginizi çekebilecek ve belki de benim de işime yarayacak bir şey."

Bay Calvert iki elini de kaldırdı. "Ben sadece bir izleyiciyim."

"Gerçekten de öyle," dedi Kont. "Enders'la ve belki Rothewell'le de konuşurum."

"O zaman konuş," dedi Rothewell sessizce. "Oyun soğuyor."

Valigny iki elini masaya dayadı ve onlara doğru eğildi. "Sör Ralph gittiğine göre bu son eli tekrar oynamayı öneriyorum," dedi, aralarında bir ileri bir geri bakarak. "Kazanan bu gece masadaki her şeyi alacak. Calvert tarafsız bir dağıtıcı olarak paketi alacak. Sadece birbirimizle oynayacağız."

Calvert, "İşleri halletmenin tuhaf bir yolu," diye

mırıldandı. "Ne kazıklıyorsun?" Enders tekrar sordu.

Kont bir parmağını kaldırdı ve uşaklara hızlı bir bakış attı. "Tufton," diye bağırdı, "Matmazel Marchand hâlâ oturma odasında mı?"

Hizmetçi irkilmiş görünüyordu. "Eminim söyleyemem, efendim." "Mon Dieu, git onu bul!" Valigny emretti.

"Emin misiniz lordum?"

"Evet, lanet olsun sana," diye tersledi Kont. "Sana ne bundan? Dépêchez-vous!"

Uşak kapıyı çekerek açtı ve gözden kayboldu.

"Küstah piç kurusu," diye mırıldandı Kont. Kalan hizmetçiye herkesin içkisini tazelemesini emretti, sonra da salonun halısını adımlamaya başladı. Calvert da huzursuz görünüyordu. Eline hâlâ dokunulmamıştı.

Enders kadehi doldurulurken, "Bunun ne tür bir gösteri olduğunu bilmiyorum Valigny," diye yakındı. "Rothewell ve ben kazanıyoruz, yani aslında kaybedecek bir şeyimiz kaldı. Bir sonraki bahsiniz inkar edilemez derecede cazip olsa iyi olur."

Kont omzunun üzerinden geriye baktı. "Oh, olacak, lordum," dedi ipek gibi. "Olacak. Zevklerinizi ve iştahınızı anlamıyor muyum?"

Rothewell sabırsızlıkla, "Bu Marchand denen adam da kim?" diye sordu.

"Ah, gerçekten de kimmiş o!" Kont masaya döndü ve kadeh kaldırmak istercesine kadehini kaldırdı. "O benim güzel kızım, Lord Rothewell. Benim yarı İngiliz piç çocuğum. Eminim eski dedikodular henüz unutulmamıştır?"

"Kızınız!" Enders araya girdi. "Yüce Tanrım, dostum. Kart oyununda mı?"

"Gerçekten de çok ileri gidiyorsun Valigny," dedi Rothewell, konyağının derinliklerini inceleyerek. "Nazikçe yetiştirilmiş bir kızın burada işi yok."

Ev sahibi tekrar bir omzunu kaldırdı. "O kadar da nazik değil, dostum," diye cevap verdi şefkatle. "Kız varlığının tamamını Fransa'da geçirdi - onu doğuran o aptal inek anneye birlikte. Hayatın ne olduğunu bilecek kadar çok şey gördü."

Enders'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Bunun Leydi Halburne'ün çocuğu olduğunu mu söylemek istiyorsunuz?" diye sordu. "Delirdin mi sen?"

"Hayır, ama onu gördüğünüzde öyle olabilirsiniz." Valigny'nin yüzünde o çok tanıdık sırıtış belirdi. "Vraiment, mes amis, bu annesinin çocuğu. Yüzü, dişleri, göğüsleri, her şeyi mükemmel, göreceksiniz. Tek ihtiyacı olan onu yerine koyacak ve orada tutacak bir erkek."

"Güzel, ha?" Enders'in ifadesi değişmişti ve konuştuğunda sesi daha kalındı. "Kaç yaşında?"

"Tercih edebileceğinizden biraz daha yaşlı," diye itiraf etti Valigny. "Ama yine de eğlenceli olduğunu kanıtlayabilir."

"O zaman belki de," dedi Enders yumuşak bir sesle, "bize burada tam olarak ne önerdiğini açıklasan iyi olur Valigny."

Tam o sırada salonun kapısı açıldı. "Oui, mükemmel bir öneri," dedi kız konta doğru ilerlerken. Masanın ötesindeki karanlığın içinde konuklara doğru bir hareket yaptı. "Bu sefer neyin peşindesin Valigny? Eminim ceplerinizi dolduruyorsunuzdur."

Kont hızlı, kesik kesik bir Fransızca ile cevap verdi. Rothewell kelimeleri çıkaramadı ama Valigny'nin yüz ifadesi

aniden bozuldu. Arkası onlara dönük olan kız, parmağını Kont'un yüzüne doğru sallayarak bir Fransızca sağanağı daha başlattı. Sesi derin ve hafif alaca bir renkteydi; bir erkeğin tenini ısıtan boğucu bir yatak odası sesiydi.

Uğak odanın arka tarafında duruyordu, tartığma kreşendoya yükseldikçe yüzü daha da solgunlaşıyordu. Rothewell onun kız için endişelendiğini fark etti.

"Sacre bleu!" diye tükürdü kız sonunda. "Nasıl istersen öyle yap. Bana ne?" Sonra eliyle öfkeli bir hareket yaptı, tek topuğunun üzerinde döndü ve masaya doğru savruldu. Enders bir anda dişlerinin arasından keskin bir nefes çekti.

Anlaşılabilir bir durumdu. Valigny bir kez daha yalan söylememiştir. Rothewell'in içine garip bir şehvet ve özlem karışımı, neredeyse içgüdüsel bir arzu saplandı. Kız -kadın- kelimelerin ötesinde enfesti. Koyu renk gözleri ateşle parlıyordu ve çenesi bir çentik yukarıdaydı. Burnu inceydi, gözleri iriydi ve gür saçları yüksek alnının üzerinde keskin bir dul zirvesi oluşturuyordu.

Loş ışıktaki teni şaşırtıcı derecede zengin, saçları neredeyse siyah görünüyordu. Uzun boyluydu da. O anda üzerinde yükseliyor gibi görüldüğü Valigny kadar uzundu. Ama bu bir yanılsamaydı. O sadece öfkeliydi.

Rothewell konyağını itti. Kadına verdiği tepkiden hiç hoşlanmamıştı. "Lütfen kendinizi açıklayın, Valigny."

Kont teatral bir selam verdi. "Bahislerinizi kabul ediyorum, dostlarım," dedi, "çok güzel ve çok zengin bir gelinle geldim. Umarım onu masaya oturtmama gerek yoktur?"

"Delirmiş olmalısın," diye tersledi Rothewell. "Çıkarın onu buradan. Hiçbirimiz bir leydiye uygun değiliz, sarhoş ve itibarsızız, bunu ben bile biliyorum."

Kont ellerini açtı. "Ama sevgili Lord Rothewell, bir planım var."

"Evet, çok zekice bir plan!" diye araya girdi kız, derin ve alaycı bir reverans yapabilmek için eteklerini birazcık kaldırarak. "Yeniden başlamama izin verin. Bonsoir, baylar. Benim en nazik ve sadık babamın evine hoş geldiniz. Anladığım kadarıyla şimdi -nasıl diyorsunuz- açık artırmaya çıkacağım, öyle mi? Ne yazık ki ben bir mégère'im -korkunç bir cadaloz diyebilirsiniz- ve İngilizcem Fransızcadan hallice. Ama çok zenginim" -reesh diye telaffuz etti- "ve bakmaya değerim, değil mi? Alors, sevgili babama ilk teklifi kim yapacak? Ben sadece sizin zevkinizi bekleyen bir atım, baylar."

"Hadi ama, mon chou!" diye azarladı babası. "Bu senin için bile fazla kahverengi!"

"Je ne pense pas!" diye tersledi kız.

Rothewell elini sakalının siyah kirli sakalında gezdirdi, saatin ilerlemiş olmasına rağmen bu sakal epeyce uzundu. Bir odadaki tek akli bağında kiği olmaya alışkın değildi.

Valigny hâlâ kendinden oldukça memnun görünüyordu. Kadın büfeye gitmiş ve sıradan bir şeymiş gibi kendine bir kadeh konyak dolduruyordu ama Rothewell, kristal sürahinin tıpasını yerine yerleştirirken elinin titrediğini gördü.

Rothewell dönüp Enders'a baktı ama Enders kızı süzüyordu, ağzı hâlâ gevşekti. Utanması olmayan bir zampara. Ama o daha iyi miydi? Hayır, çünkü odaya girdiği andan itibaren gözlerini kadından neredeyse hiç ayırmamıştı. Kızın ağzı onu kolayca saplantı haline getirebilirdi ve o hırıltılı sesi hiç olmaması gereken yerlere ısı gönderiyordu.

O halde Enders onu neden bu kadar rahatsız ediyordu? Neden uzanıp o sallanan dili kalın dudaklı ağzına geri sokmak istiyordu? Rothewell hızla aĞağıya baktı ve masanın altında Enders'in elinin çoktan pantolonunun paçalarını yukarıya ve aĞağıya doğru gevÇettiğini fark etti.

Aman Tanrım.

"Bana bak, Valigny," dedi Rothewell, sert bir şekilde çerağını çıkararak, "buraya sarhoş olmaya ve kağıt oynamaya geldim,-"

"Değeri ne kadar?" Enders aniden araya girdi. "Onun küstahlıklarına tahammülüm yok Valigny, o yüzden şu cadalozluk işini hemen bir kenara bırakabilir. Onu kazanırsam bu pranganın bana ne kadar getireceğini söyle."

Onu kazanmak. Bu sözler Rothewell'in kulağına bile çirkin geliyordu.

Kont, "Dediğim gibi, kız çok iyi giyinmiş," diye onu rahatlattı. "Onun değeri bu gece masaya koyduğumuz her şeyi fazlasıyla karşılayacaktır."

"Bizi tamamen aptal mı sanıyorsunuz?" dedi Enders. "Halburne karısını boşadı. Adamın işi bittiğinde karısının içine işeyecek bir kabı bile yoktu ve siz de onu Allah'ın belası Limousin'de eski püskü bir şatoya yerleştirmek zorunda kaldınız, yani durumunun çaresiz olduğunu biliyoruz."

Valigny ellerini anlamlı bir şekilde açtı. "Evet, doğru," diye onayladı. "Ama şunu sormak gerek, sevgili Lord Enders, Halburne onunla neden evlendi? Çünkü o bir mirasçıydı! Pamuk fabrikaları! Kömür madenleri! Tanrım, bunu benden iyi kimse bilemez."

"Umursadığımızdan emin değilim Valigny," dedi Rothewell.

Kont hafifçe, "Yakında umursamaya başlayabilirsiniz, dostum," dedi. "Çünkü, görüyorsunuz, bir kısmı kıza kaldı. Annesinin ailesinin son kanı o. Ama önce bir koca bulmalı; İngiliz bir koca ve -nasıl diyorsunuz- le sang bleu'den bir adam."

"Bir blueblood," diye mırıldandı Rothewell. "Tanrı aşkına, Valigny. O senin çocuğun."

"Evet, İngilizler kızlarını hep kısrak gibi yetiştirmek için takas etmezler mi?" Kont güldü, sandalyesini çekti ve oturdu. "Ben bunu açıkça yapıyorum."

"Domuzun tekisin Valigny," dedi kızı büfenin önünden gayet sakin bir sesle. "Sıska, evet, ama yine de domuz."

"Peki bu seni ne yapar, mon chou?" diye tersledi. "Bir domuz yavrusu, değil mi?"

Şimdiye kadar sessizliğini koruyan Calvert sert bir sesle boğazını temizledi. "Şimdi buraya bak Valigny," dedi. "Eğer banker olacaksam, Matmazel Marchand'ın onayı olmadan hareket edemem."

Kont yine güldü. "Oh, kabul edecek, değil mi, mon chou?"

Bunun üzerine kız büfeden fırladı ve gözleri alev alev yanarak masaya doğru eğildi. "Tanrım, kabul ediyorum!" dedi, yumruğunu masaya öyle sert vurdu ki bardaklar zıpladı. "Siz ihtiyar hödüklerden biri benimle evlensin - hemen!- ben onu öldürmeden önce. İkiniz de daha kötü olamazsınız."

Enders gülmeye başladı, genizden gelen, anıran bir ses, nezle olmuş bir eşek gibi. "Arsız bir parça, değil mi Valigny? Evet, gerçekten de eğlenceli."

Kız ayağa kalkacakmış gibi hareket etti ama birden Rothewell'in bakışlarını yakaladı ve gözleri kilitlendi. Adam kızın çekilmesini bekledi ama kız cesaretle baktı. Gözleri genişti, siyah-kahverengi öfke ve başka bir anlaşılmaz duygunun berrak havuzlarıydı. Orada gizlenen şey neydi acaba? Bir meydan okuma mı? Saf nefret mi? Her neyse, en azından bir amaca hizmet ediyordu. Rothewell'in doğrudan aşağıya, kadının korsajından taşacakmış gibi görünen kremsi göğüs dekoltesine bakmasını engelliyordu.

"Gel, mon chou!" diye kandırdı Kont. "Dik durun ve ses tonunuza dikkat edin, ha? Eğer kartlarımı kötü oynarsam yakında bir barones olabilirsiniz."

"Bah!" diye tükürdü, aniden masadan doğruldu. "Kartlarını kötü oyna o zaman. Bu işi bitirmek istiyorum."

"Pekâlâ." Calvert hâlâ tedirgin görünüyordu. "Sanırım devam edebiliriz."

Rothewell elindeki kartları itti. "Hayır," diye tersledi. "Bu delilik."

"Önce teklifimi dinleyin, Rothewell," diye önerdi Kont, şimdi tamamen işle ilgiliydi. "Masada sekiz bin poundunuz var."

"Evet? Ne olmuş?"

"Peki Enders'ın nesi var? Sekiz tane

daha mı?" "Aşağı yukarı," diye kabul

etti Enders.

"Yani kızımla evlenme hakkımı masadaki her şeye karşı bahse koyuyorum," dedi Kont. "Eğer kazanırsam, très bien. Geldiğinizden biraz daha az iyi durumda eve dönersiniz. Ama kaybedersem,

kazanan kızım la evlenebilir, ama bir ay içinde, lütfen. Büyükbabasının vasiyetine göre düğün günü kızıma elli bin sterlin verilecek ve bunu benimle yarı yarıya paylaşacaksın. Buna bulucu ücreti diyelim."

"Yarıya indirilmiş elli bin pound mu?" Enders geri çekildi. "Ama kaybedemezsin!"

"Evet, ama kazanırsanız sekiz bin sterlinden çok daha fazlasını kazanırsınız," diye karşı çıktı Kont.

"Yeterince doğru," dedi Enders. "Ama bölündüğünde, bu miktar hiçbir şey değil!"

Kont, "Yapmayın Enders, gerçekten zengin olmasa bile bir adamı rahat ettirmeye yeter," diye karşı çıktı. "Bahislerinizi karşılamaya yeteceği kesin."

Enders ona, "Güzelliği bir yana, pek de genç sayılmaz," diye hatırlattı.

Rothewell, Matmazel Marchand ile babası arasında bir ileri bir geri baktı. Burada yanlış giden bir şeyler vardı. Ya da saklanan. Bunu bir kumarbaz içgüdüyle hissetti. Kızın omurgası kaskatı, çenesi hâlâ dikti. Ama Lord Enders'a kaçamak bakışlar atıyordu ve ona göre cesareti azalıyordu.

Birden fark etti ki, kadın ona birini hatırlatıyordu. Fransız aksanıydı. O sıcak, bal rengi ten. Öfke ve tutkuyla parlayan o kara gözler. Yüce Tanrım.

Konyak bardağını yumruğuyla ezmekten korkarak bir kenara bıraktı. "Bir eşten daha az istediğim bir şey düşünemiyorum," diye homurdandı. "Ve açıkça görülüyor ki Enders da bir eş istemiyor."

"Yine de ilgi çekici bir teklif." Enders masanın diğer tarafına doğru eğildi. "Yaşı bir yana, çok güzel bir parça. Onu buraya getir Valigny. Işığa doğru."

Kont kızı dirseğinden tutarak oyun masasının yanındaki lamba havuzuna götürdü, kesime giden bir kuzu gibi. Bunu izlemek tam bir cehennemdi ve Enders'ı sevmemesine rağmen Rothewell de daha iyi değildi. Bakışlarını ondan ayıramıyordu. Sanki gözlerinin önünde bir kaza oluyordu ve bunu durdurmak için çaresizdi. Valigny'nin parmakları neredeyse kolunun etine batıyor gibiydi, sanki onu iradesi dışında tutuyordu. Enders ayağa kalkma zahmetine katlanmadan onu bir aşağı bir yukarı süzdü, gözleri açıkça göğüslerinde geziniyordu.

Yüce Tanrım, nasıl bir adam kızına bunu yaşatır? Tıpkı söylediği gibiydi; Valigny için at etinden başka bir şey değildi. Ve şimdi Enders parmağıyla ona dönmesini işaret ediyordu.

"Çok yavaş, tatlım," diye mırıldandı. "Evet, çok, çok yavaş."

Sırtını ona döndüğünde, koyu ipek elbisesinin altında hareket eden kalçalarını şehvetle izledi, gözlerinde şeytani bir ışık vardı. Belki de Enders Valigny'den kızın eteklerini yukarı kaldırmasını istemeliydi, böylece malları ilk elden okşayabilirdi? Bu düşünceyle garip, iğrenç bir şehvet ve mide bulantısı dalgası onu sardı.

Bu doğru değildi.

Ayrıca bu onu ilgilendirmezdi. Çıkıp gidebilirdi. Hemen eve gidip Valigny ve Enders'e kendilerini becermelerini söyleyebilirdi. Matmazel Marchand ne kadar cazip olursa olsun, kadın belli ki kendi başının çaresine bakabilirdi. Masanın üzerindeki para umurunda bile değildi.

Enders onun bileğine hafifçe dokundu, dolgun dudakları şehvet dolu bir gülümsemeyle yukarı kalkarak ona baktı. "Yani

Seni evcilleştirecek bir kocaya ihtiyacın var mı, evcil hayvanım?" diye fısıldadı genizden gelen sesiyle. "Bu fikri çok lezzetli bulmaya başladım."

Kız gözlerini açmadı ama derin, sakın bir nefes aldı, burun delikleri iyice açıldı. Rothewell bir an için dizlerinin bükülebileceğini düşündü. Enders geniş, tombul parmak uçlarıyla kızın bileğini defalarca okşamaya başlamıştı - kendi tercihlerine göre aldatıcı derecede nazik bir hareketti bu- ve Valigny hiçbir şey yapmıyordu. Ve o anda -kendisine hiç benzemediğini, onun yerine hiç tanımadığı ve anlaması mümkün olmayan bir yabancı olduğunu anladığı o üzücü, mide bulandırıcı an-Rothewell ne olmak üzere olduğunu kavradı. Olması gerekeni.

Onun için ne fark eder ki?

Bu düşünce onu özgürleştirdi. Neredeyse. Yüce Tanrım, o bir kahraman değildi. En az onlar kadar deli olmalı.

Enders ve Valigny hâlâ kızı izliyorlardı. Calvert'in yüzü başka tarafa dönüktü.

Masanın öbür ucundaki Rothewell uşağın bakışlarını yakaladı. Bir parmağını dudaklarına götürdü, sonra diğer eliyle masanın altını yokladı ve bir anlık zafer duygusuna kapıldı. Sert bir kâğıt parçası masanın yaprakları arasındaki çatlağın derinliklerine sıkışmıştı.

"Tanrım, ona sahip olacağım!" Lord Enders'ın gür sesi garip sessizliği bozdu.

Rothewell parmaklarını geri çekti ve Valigny'nin kartını ustalıkla yeleğinin altına kaydırды. Sadece uşak onu gördü.

Enders, "Böyle bir kışla, yirmi beş bin dolara ve zahmete değer," diye devam etti. "Düşünüyordum da

zaten bir eş alıyorum. Belki de Valigny, başka bir el olmadan bir anlaşma yapabiliriz?"

Kont ışınılandı.

"Hayır," dedi Rothewell huysuzca, bir önceki eli masanın etrafında yumuşak bir hareketle süpürerek. "Hayır, şunu karıştır Calvert ve Tanrı adına oynayalım."

Enders gözlerini kıstı. "Şimdi yapacak

mıyız?" "Evet, neden olmasın?" dedi.

"Ama sen elini süpürdün."

Rothewell, "Masada param var ve yeniden oynamak istiyorum," diye sordu. "Valigny'nin teklifi buydu."

"Mais oui," dedi Kont. "Yeni bir el ve tarafsız bir krupiyeye. Şimdi gel, Enders. Calvert paketi kullanacak."

Rothewell ev sahibine ters ters baktı. "Otur o zaman Valigny ve uydurduğun bu lanet oyunu oyna." Koltuğunda döndü ve yandaki sandalyeyi çekti. "Ve Tanrı aşkına, elimizi çabuk tutalım."

Gerçekten de hızlıydı, merhametli bir şekilde. Calvert her birine birer kart dağıttı, sonra duraksadı.

"Devam et," dedi Rothewell sertçe. "Her şeyi riske atmayı zaten kabul ettik."

Calvert başıyla onayladı ve tekrar döndü. Beyler kartlarının köşelerini yukarı kaldırdılar. O kısacık anda Rothewell hamlesini yaptı.

"Lord Enders, ayakta mısınız?" diye sordu Calvert.

Uzun bir süre boyunca lambanın cızırtısından başka bir şey duyulmadı. Sonunda Enders konuştu. "Memnunum, teşekkür ederim."

"Valigny mi?" diye sordu Calvert.

Kont elinin eklemiyle masaya vurdu ve Calvert ona bir kart daha uzattı.

"Lordum?" Calvert Rothewell'e döndü. "Çizecek misin?"

Rothewell başını salladı. "Ayaktayım." Sonra parmağının ucuyla bir hareket yaparak elindeki kartları ters çevirdi.

Gölgelerin arasından kızın nefesi kesildi. Valigny boğazının arkasından garip, boğuk bir ses çıkardı. Şanslı kartı Maça Kızı onlara bakıyordu, siyah gözleri onaylamaz bir ifadeyle parlıyordu. Yanında Kupa Ası duruyordu, kayıtsız ama görkemli.

"Beyler," dedi Rothewell sessizce. "Sanırım bu vingt-et-un."

Üçüncü Bölüm

Karlı Bir Teklifin Yapıldığı

E nders kartlar düşer düşmez küfretmeye başladı. Valigny uzun bir süre siyah vezire baktıktan sonra kahkahalara boğuldu. Kontun kızı gözlerini kapadı ve boş bardağını gümüş galeri tepsisine çarparken garip bir çınlamayla yere bıraktı. İnce omuzları gevşedi ve başı dua eder gibi öne düştü.

Rahatlamıştı, diye düşündü Rothewell. Rahatlamıştı. En azından bir şey başarmıştı.

Yoksa öyle miydi? Kız kendini yeterince çabuk toparladı. Kont sonunda gülmeyi bıraktığında ellerini hızlıca ovuşturdu. "Aferin Lord Rothewell!" Kızına döndü. "Félicitations, mon chou. Size mutluluklar dileyen ilk kişi ben olabilir miyim? Şimdi lord hazretlerini oturma odanıza götürün. Yeni nişanlanmış bir çiftin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardır, değil mi?"

Rothewell'e bakmadı, onun yerine sanki kara kraliçe canlanmış gibi odadan çıktı. Duyguları hâlâ dağınık olan Rothewell, merdivenleri geçip uzun bir koridordan aşağı inerek onu takip etti. Tanrı aşkına, az önce ne yapmıştı?

Hiçbir şey, olan buydu. Valigny'ye yirmi beş bin pound borcu vardı. Bu düşünceyi aklından çıkarmaması gerekiyordu.

Matmazel Marchand sola döndü. Adımları kesin ve hızlıydı, sanki önünde ne olduğunu biliyor ve onu atlatmaya niyetliymiş gibi. Omuzlarını sertçe geriye atarak oturma odasının kapısını hızlı ve becerikli bir hareketle itti.

Kalçalarını salladı, lambayı yaktı ve Lord Rothewell'e hiç duraksamadan bir sandalye işaret etti.

Kadın oturmaya tenezzül etmediği için sandalyeyi görmezden geldi. Küçük odanın içinde, ocakta kısık bir ateş yanıyor, bitişiğindeki yıpranmış ama zarif sandalyenin yanında da ikinci bir lamba yanıyordu. Rothewell bakışlarını odanın içinde gezdirdi, sanki bu sayede kadının karakteri hakkında bir şeyler öğrenebilecekti.

Valigny'nin salonunun yaldızlı ve şatafatlı ihtişamının aksine, bu düzenli oturma odası zevkli ama yeni olmaktan uzak görünen Fransız mobilyalarıyla döşenmişti. Deri ciltli kitaplar bir duvarın tamamını kaplıyordu ve hava duman, ekşimiş şarap ve çok fazla erkek teri yerine belli belirsiz zambak kokuyordu. Belli ki burası Valigny'nin değil, kızının bölgesiydi ve Rothewell tahmininde yanılmadıysa, ikisi nadiren karşılaşıyorlardı.

Yüzünü ona döndü. "Bir adınız var mı matmazel?" diye sordu sert bir selamla. "Anladığım kadarıyla mon chou tercih ettiğiniz hitap şekli değil?"

Gülümsemesi acıydı. "Bir isimde ne var ki?" diye özlü bir söz söyledi. "Bana Matmazel Marchand diyebilirsiniz."

"Hristiyan adınız," diye bastırdı. "Bu şartlar altında, matmazel, bunun gerekli olduğunu düşünüyorum."

Gözlerinde başka bir kızgınlık titreşimi vardı. "Camille," diye cevap verdi sonunda alçak, kaynayan sesiyle.

"Ben de Kieran," dedi sessizce.

Adamın adının kadın için bir önemi yok gibiydi. Pencereye doğru ilerledi ve gaz lambasının aydınlattığı caddeye baktı. Kendini garip bir şekilde yaralanmış hissetti. Bir araba dönerek gitti

Karanlıkta geçip gitti, şoförün gölgeli formu kutunun üzerinde zar zor görünüyordu. Rothewell sorulmadan ona katılmak için odanın öbür ucuna doğru ilerledi, ama kadın omzunun üzerinden hemen ve yasaklayıcı bir bakış fırlattı.

Tereddüt etti. Neden bu saçmalığa devam ediyordu? Aslında, onu bu işin peşini bırakmaya iten neydi? Acıma mı? Şehvet mi? Umutsuzca kararmış ruhunu kurtarmak için son bir çaba mı? Yoksa daha önce hiç tatmadığı bir şeye karşı içini kemiren bir açlık mıydı?

Böylesine güzel bir yaratığı böylesine çaresiz bir noktaya getiren şey neydi ve bunu bir usta gibi saklasa da gerçekten çaresiz olmalıydı.

Rothewell bakışlarını indirdi. Sandalyesinin yanındaki zarif, yontma masanın üzerinde koyu bordoya benzeyen bir kadeh duruyordu ve yanında da bir kitap açıktı. Kitabın sırtına bir göz attı. Beklenebileceğı gibi bir roman değil, Ğsko Adam Smith'in Ulusların Zenginliğinin Doğası ve Nedenleri Üzerine Bir Arağtırma adlı kitabıydı.

Yüce Tanrım, bu kadın mavi çoraplı mıydı? Rothewell kadının yüzüne bir kez daha baktı, Ėimdi profilden geceye bakıyordu.

Hayır. Bu kadar gür dudaklarla bu mümkün değildi. Dahası, çok havalıydı. Fazla Avrupai ve sofistike.

"Matmazel Marchand," dedi sessizce, "neden babanızla bu uğursuz entrikada işbirliği yapıyorsunuz?"

Sonunda pencereden döndü, elleri sakın bir şekilde belindeydi, biri diğerinin üzerine düzgünce yerleştirilmişti. "Sizinle aynı nedenden dolayı yapıyorum, mösyö," diye cevap verdi.

Fransız aksanı artık daha az belirgin. "Çünkü içinde benim için bir şey var."

"Ne, bir unvan mı?" Rothewell alay etti. "Seni temin ederim canım, benimki pek bilinmez. Sana pek faydası olmaz."

"Unvanınız umurumda değil, efendim," diye sakince karşılık verdi, çenesi dikti. "Bana görevini yapabilecek bir İngiliz koca lazım."

"Pardon?"

"Beni hemen çocuk sahibi yapabilecek bir koca." Kadın bakışlarını adamın üzerinde gezdirdi, sanki o artık bir at etiymiş gibi. "Bitkin görünüşünüze rağmen bu kadarını başarabileceğinize emin misiniz, mösyö?"

Garip bir şekilde, onu öfkeliendiren şey hakaret değil, onun ilgisizliği idi. "Sen neden bahsediyorsun?" dedi karanlık bir sesle. "Eğer bir çocuk istiyorsanız, matmazel, Londra'da sizi memnun edecek pek çok uygun bekâr var."

"Ne yazık ki, bana hepsinin atış sezonu için taşraya gittikleri söylendi." Alaycı bir hafiflikle güldü. "Oh, gelin, mösyö! Valigny'nin şöhretiyle mi? Ya annemin? Rezil olduğumu düşünüyorlar lordum. Ama siz, skandal sizi pek rahatsız ediyormuş gibi görünmüyorsunuz."

"Ekşimsi bir diliniz var, madam," diye karşılık verdi. "Belki de sorunuz budur?"

"Evet, ama bu yükün altında uzun süre kalmayacaksın," diye cevap verdi. "Sadece benimle evlen Rothewell ve görevini yap. Valigny'nin payını hesaba katmazsak, gerçekten de kârlı bir bahis olacak. Sana cömert bir miktar ödeyeceğim."

Çocuğum sağlıklı doğar doğmaz para vereceğim. O zaman neşeli, ahlaksız yoluna devam edebilirsin."

"Aman Tanrım," dedi, öfkesi giderek artıyordu. "Bugünlerde bir erkeğin tohumu ne kadara satılıyor Bayan Marchand? Bana söyleyebilir misiniz? Bir fiyat biçtiniz mi?"

Bir an tereddüt etti. "Benim için çok değerli," diye karşılık verdi. "Yüz bin pound, mösyö. Ne dersiniz?"

"Aman Tanrım," dedi yine. "Senin de Valigny kadar taş kalpli olduğuna inanmaya başladım."

Dolgun, duygulu dudaklarını acı bir gülümseme büktü. "Ve sizi asıl ilgilendirenin değerli unvanınız olduğuna inanmaya başlıyorum," diye cevap verdi. "İngiliz kibri-"

"Unvanların ve kibrin canı cehenneme!" diye çıkışarak ona doğru yürüdü. "Ne olursa olsun, çocuk olmayacak. Tanrım, bir evlilik bile olmayacak. Hem bu yüz bin pound saçmalığı da neyin nesi? Valigny sadece evlilik payından bahsetti."

"Vraiment?" Kadının kahverengi gözleri samimiyetsizce açıldı. "Ne yazık ki kulağım kapıda değildi lordum. Valigny size hikâyenin sadece yarısını anlattı, bildiği yarısını."

Çikolata rengi gözlerini çevreleyen kalın siyah kirpiklerin saçaklarını görebilecek kadar yaklaştı ve ağır bir elini omzuna koydu. "O halde, Matmazel Marchand, bana diğer yarısını anlattığınızı varsayalım - ve lütfen bunu şimdi yapın."

Çikolata gözleri birden kıvılcımlar saçmaya bağladı. "Oh, sen de Valigny'nin tüm arkadaşları gibi şımarık, sarhoş bir ayyaşsın, Rothewell." Baştan çıkarıcı sesi alçaktı ve

titriyordu. "Elli bin poundluk bir evlilik payının bana ne faydası olabilir ki? Neden seninle evleneyim ki? Kalbimdeki iyilikten dolayı mı? Hiç yok! Eğer varsa bile, Valigny onu benden söküp aldı."

Rothewell aniden üç şeyden etkilendi. İngilizcesi söylediğinden çok daha iyiydi. Aleti sertleşmenin eşiğindeydi, bu gerçekten de garip bir durumdu. Ve kadın para konusunda kesinlikle haklıydı. Onunla neden evlensin ki? Ne kazanacaktı ki? Babası evlilik payının yarısını alacak, kendisi de görünüşte diğer yarısını alacaktı.

"Gerçeği sizden öğreneceğim, madam," diye homurdandı. "Hepsini. Şimdi."

Gözlerinde nefrete benzer bir şey parlıyordu. "Ben de size anlatacağım," dedi. "Üç ay önce Valigny, büyükbabamın vasiyetinde bana bir evlilik payı bırakıldığını öğrendi ve bu onu yiyip bitiriyor. Evet, o bir bağımlı, mösyö. Oyuna bağımlı ve her zaman çaresiz. Oyununu oynayacak para için her şeyi yapar."

Rothewell ona doğru baktı, keskin, baharatlı kokusunun ve kulağının hemen altındaki küçük nabız noktasının garip bir şekilde farkındaydı. "Evet, devam et."

Bir an için narin pembe dili ağzının bir köşesiyle oynadı ama Rothewell bunu takdir edemeyecek kadar öfkeliydi. Neredeyse. "Dahası da var." Sesini alçalttı, kelimeleri hızlı ve sessizdi. "Valigny'nin bilmediği şeyler. Ama merak ediyorum... Acaba sana güvenilebilir mi?"

"Hayır," dedi açıkça.

Bir an için bu düşüncenin kafasına dank etmesine izin verdi. "Zut!" dedi nefesinin altından. "Beni kılıç ucunda yakaladınız, mösyö."

Bir beyefendi olarak onurunuza güvenemez miyim?"

"Kavramak için ince bir kamaş bu, canım," dedi. "Ama istersen ona tutunabilirsin."

O zaman gözleri ona hançer gibi saplandı. "Mon Dieu, sen bir şeytansın!" dedi. "Kurt gözlü bir şeytan. Ama belki de bunu göze almalıyım."

"Neden olmasın?" diye cevap verdi. "Babandan daha şeytan olabilir miyim?"

"Evet, bu çok doğru." Ama kızın öfkesinin hâlâ geçmediğini ve hâlâ tereddütlü olduğunu görebiliyordu. "Benim için evlilikten daha önemli bir şey var," dedi sonunda. "Büyükbabamın avukatı bana onun İngiliz -ne diyorsunuz? Mülkiyeti mi?"

"Malikanesini mi kastediyorsun?"

Başını salladı. "Evet, arazi, ev, tapu, bunların hepsi kuzenime gitti. Ama geri kalan her şey -çok daha fazlası- benim olacak. Para var, evet, ama aynı zamanda değirmenler ve kömür madenleri de var. Henüz anlamadığım şeyler. Ama binlerce sterlin değerinde."

Rothewell gözlerinin açıldığını hissetti. O halde Valigny'nin söyledikleri doğruydı. Ama anlaşılan adam az önce kumarda kaybettiği şeyin büyüklüğünü kavrayamamıştı. "Peki Valigny'nin bundan haberi yok mu?"

"Hayır." İpek elbisesinin altından zarif bir omzunu kaldırdı. "Ona her şeyi anlatacak kadar aptal değilim."

Rothewell kuşkusunun arttığını hissetti. "Madem bu kadar zenginsiniz," dedi, "evlenmenize ne gerek var ki?"

Burada Matmazel Marchand'ın dudakları inceldi. "Ne yazık ki, balın içinde bir sinek var -ne diyorsunuz ona?" diye cevap verdi. "Büyükbabam intikamcı bir adamdı. Buraya, İngiltere'ye gelip uygun bir adamla evlenene kadar bana hiçbir miras kalmayacak. İngiliz aristokrasisinden bir adamla."

"Ah, evet! İşte yine o İngiliz beyefendisi," dedi Rothewell.

Kız acı bir gülümsemeyle parladı ama adamın hayal kırıklığına uğramasına rağmen bu gülümseme kızın cazibesini azaltmadı. "Mais oui," diye kabul etti. "Ancak evlilik payımın ötesinde bir şey alabilmem için bir çocuk doğurmam gerekiyor. Büyükbabam bu korkunç belanın - babamın o korkunç Fransız kanının- kendi soyundan gelenlerde kısa sürede yok olmasını sağlamak istiyordu."

Rothewell bir adım geri çekildi. "Korkarım yanlış balığı avladın, canım," diye karşılık verdi. "Bu yanlış planla hiçbir ilgim yok."

Ona küçümseyici bir bakış daha fırlattı, sonra kenara çekildi. "Elbette biliyorsun," diye tersledi kollarını göğsünde kavuşturarak. "Sen azılı bir oyun meraklısısın, değil mi? Risk al! Çocuğun kız olma ihtimali yarı yarıya ve değerli unvanın lekelenmemiş olacak."

"Öyle mi?" diye hırladı. "Unvanımı umursadığımı varsayarsak, o zaman ne olacak?"

Galyalı bir omuz silkme hareketi yaptı. "O zaman mösyö, beni boşayabilirsiniz," diye cevap verdi. "Gerekirse size memnuniyetle sebep olurum. Evlilik teklifi almadım, doğru, ama başka türden birçok teklif aldım. Şimdiye kadar sadece gözlerle yapılan teklifler. Ama bir tanesini kabul etmek benim için hiç sorun olmaz."

Adamın eli bir kırbaç darbesi gibi kadının kolunu kavradı ve yüzünü ona çevirdi. "Buna cesaret edemezsiniz, matmazel," diye homurdandı. " nk  bu numarayı benimle deneseydiniz, alacağınız boşanma olmazdı."

Kadın adamın yüzüne gülme cüretini gösterdi. "Ah, aniden prensip sahibi oldun, öyle mi?"

Adam kadının kolunu bıraktı ama kadın geri çekilmedi. Kadının sıcak, baharatlı kokusu burun deliklerini dolduruyordu şimdi. "Unvanım umurumda olmayabilir, Matmazel Marchand," diye tersledi. "Ama boynuzlanmayı çok önemsiyorum."

"Herkesin bir bedeli vardır, Rothewell." Sesinde beklenmedik bir melankoli notası var mıydı? "Sen. Lord Enders. Valigny. Evet, mösyö, ben bile. Az önce bunu kanıtlamadım mı?"

"Bir bedel mi?" diye karşılık verdi. "Bende onurlu olan pek az şey olabilir, matmazel, ama bir kadınla parası için evlenmeye ihtiyacım yok. Aslında evlenmeye hiç ihtiyacım ya da isteğim yok."

"Ne saçmalık!" Ona soğuk bakışlarından birini daha fırlattı. "İşte tam da bu yüzden kart masasında kaldın, değil mi?"

"Hayır, lanet olsun, öyle değil," diye hırladı.

Matmazel Marchand sanki görüşünü netleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kırpıştırdı. "Hayır mı?" diye mırıldandı, pencereye doğru geri çekilerek. "O zaman neden Valigny'nin küçük oyununu oynadın, Rothewell? Başka ne gibi bir nedenin olabilir ki?"

Lord Enders'in böylesine güzel ve masum bir genç kadının tepesine çıkma düşüncesine dayanamadığı için böyle davrandığını söylemek dilinin ucundaydı ama hayır.

Bu olmazdı. Muhtemelen doğru bile değildi. Valigny'nin küstah yan darbesine ne olduğu neden umurunda olsun ki? Güzeldi, evet. Ve sonsuz derecede yatılabilir. Ama yılan gibi bir dili ve adamın en karanlık girintilerini delmeye kararlı görünen gözleri vardı.

Kendini bu belaya nasıl bulaştırmıştı? İçinde beyefendiliğe dair hiçbir şey yoktu ve hiçbir zaman da olmamıştı. O alçak Valigny'den ya da hasta, sapkın Lord Enders'ten daha iyi değildi.

Delici gözleri şimdi onun üzerindeydi, dikkatliydi. Israrcı. "Neden, Rothewell?" dedi. "Şimdi gerçeği talep etme sırası bende."

"Gerçek!" dedi acı acı. "Acaba ikimizden biri bunu tanıyabilir mi?"

Ona doğru bir adım attı, gözleri parlıyordu. "Neden Valigny ile kumar oynadın?" diye sordu. "Söyle bana. Para için değilse, neden?"

Hayal kırıklığı sonunda patladı. Onu dirseğinden yakaladı ve kendisine doğru sürükledi. "Çünkü seni istiyorum, lanet olsun," diye hırladı ona doğru. "Başka neden olsun ki? Enders'tan daha iyi değilim. Sanırım sizi parmağımın altında istemeliyim, matmazel. Yatağımda. Altımda. Gururlu sözlerinizden birkaçını yemenizi ve her emrimi yerine getirmenizi çok isterim. Belki de bu yüzden."

Gözlerinde memnuniyet parlıyordu. "Très bien," diye mırıldandı, adam onu bırakırken geri çekildi. "En azından neyle uğraştığımı biliyorum."

Rothewell öfkesini bastırmaya çalıştı. Yalancının tekiydi ve birden kendini yorgun ve utanmış hissetti. "Ah, hiçbir fikriniz yok, Matmazel Marchand," dedi, sesi alçalarak

fısıldar. "Tüm avangart yetiştirilme tarzınıza rağmen, neyle uğraştığınızı bilmeniz mümkün değil. Benim gibi bir adamla işin yok. Seni babanın bu aptalca, Faustvari pazarlığından azat ediyorum canım. Sen onun takas edeceği biri değilsin - kendini çaresiz hissettiğinde ne hayal ederse etsin."

Matmazel Marchand pencere kenarındaki yalnız nöbetine devam etmişti ve artık onunla yüz yüze gelmiyordu. Narin, ince omuzları artık yorgunluktan içe doğru çökmüştü ve vücudundaki heybetin çoğu kaybolmuştu. Başka hiçbir insanın bu kadar umutsuzca yalnız görüldüğünü görmemişti.

Yavaşça döndü ve bakışlarının onu tekrar içine almasına izin verdi, ama bu kez incelediği onun yüzüydü. "Hayır," dedi sessizce. "Hayır, Lord Rothewell, sanırım babamın anlaşmasına sadık kalacağım."

Rothewell keskin bir kahkaha attı. "Anladığınızı sanmıyorum, matmazel," diye cevap verdi. "Benim bir eşe ihtiyacım yok."

Uzun, beklenti dolu bir an boyunca tereddüt etti, zihni onun anlayamayacağı bir şeyin bıçak sırtında oynuyordu. Onu tartıyordu. Her şeyi gören gözleriyle onu yeniden yargılıyordu. Ve bu onu son derece rahatsız ediyordu.

Odayı geçip tekrar onunla yüzleşti ve sesini gırtlaktan gelen bir fısıltıya düğürdü. "Eğer beni istiyorsanız, Lord Rothewell," dedi, "o zaman beni alın."

"Pardon?"

Matmazel Marchand ona doğru eğildi, ellerini yakalarına koydu ve siyah kirpiklerini indirdi. "Bana sahip ol." Onun gür dudaklarının her kelimeyi oluşturmasını büyülenmiş gibi izledi. "Bana yeminini ver - bir beyefendi olarak söz ver ki

evlenip mirasımı eşit paylaşacaksın, o zaman bana sahip ol. Bu gece. Şimdi."

"Delirmiş olmalısın," demeyi başardı. Ama onun kokusunu - orkide ve baştan çıkarıcı kadınsı sıcaklık kokan o sıcak, baharatlı karışımı- içine çekiyordu ve hain vücudu istekliydi.

Göğüsleri şimdi ona bastırıyordu. Ağzı -ve gece yarısı kadar karanlık sesi- kulağına karşı sıcaktı. "Altında," diye fısıldadı. "Parmağının altında. Her emrini yerine getirmek. Bu senin fantezin, değil mi?"

Rothewell kendini biraz olsun tutabildi ve elini kızın başının arkasına koydu. "Size sahip olsaydım, matmazel," diye fısıldadı kulağına, "ve en gönülsüz fantezilerimi bile gerçekleştirseydim, buradan High Holborn Caddesi'ne kadar herkes gürültüyü dinlemek zorunda kalırdı, çünkü elimi çıplak kışınıza koyardım."

Gözlerini kocaman açarak geri çekildi.

"Hayır," dedi alaycı bir tavırla. "Aklınızdan geçenin bu olduğunu sanmıyordum. Ama aptal bir çocuk gibi davranmakta ısrar ederseniz, ben de size böyle davranırım, Matmazel Marchand. Benimle oyun oynamayın. O güne pişman olursunuz."

Bakışlarını indirdi ve onun sonsuz ıstırabına rağmen geri çekildi. "Très bien, lordum," diye mırıldandı, sesi inanılmaz derecede soğuktu. "Demek istediğinizi anladım. Lord Enders hâlâ babamın salonunda mı?"

Rothewell omuz silkti. "Sanırım. Ne olmuş yani?"

Hızlı adımlarla kapıya doğru ilerledi. "O zaman onunla evleneceğim," diye cevap verdi omzunun üzerinden. "Bu bir değer olacak

ona ve babama çok para kazandırdı."

Rothewell ondan önce kapiya yöneldi ve açık avucunu kapiya çarptı. "Yüce Tanrım, kadın, aptallık etme!" Sesi alçak bir hırıltıya dönüşmüştü. "Enders bir şehvet düşkünü ve bu terim cömert bir terim."

"Oui? Peki bu sizi neden ilgilendiriyor?"

Ona doğru eğildi. "Beni dinle," diye homurdandı. "O adamda zerre kadar onur yok. Onunla pazarlık yapamazsın. Seninle evlenecek ve sonra kanunen sahip olduğun her kuruş onun olacak ve sen de onun olacaksın, istediği gibi kullanacak."

Döndü ve sırtını kapiya dayayarak ona meydan okudu. Ondan ya da Enders'tan zerre kadar korkmuyormuş gibi bir aşağı bir yukarı baktı. Kara Kraliçe. Bu onun alışık olduğu bir şey değildi.

Rothewell diğer elini omzunun üzerine koyarak onu etkili bir şekilde kısırdı.

"Görünüşe göre beni tuzağa düşürdünüz Lord Rothewell," dedi soğukkanlılıkla. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?"

Görünüşe göre onu öpmek istiyordu. Hatta neredeyse vahşice, başını tahtaya yasladı ve hiç tereddüt etmeden ağzını onunkinin üzerine açtı. Sanki içgüdüsel olarak onu uzaklaştırmak için ellerini kaldırdı ama artık çok geçti.

Rothewell bir anda gelen hisle öpücüğü derinleştirdi ve ağırlığının onu kapiya yaslamasına izin verdi. Ağzını onunkinin üzerine eğerek, ağzının tatlı, baharatlı derinliklerine doğru zorladı.

Bir an için karşı koydu, sonra kendi isteğiyle açıldı ve dilini onunkiyle sarmaş dolaş bir zevk dansına soktu. Tekrar ve tekrar onu öptü ve kendisinin karanlık ve belirsiz bir şeyin derinliklerine kaydığını hissetti. Sanki kadının vücudunun sıcaklığı adaminkini yakıyordu. Göğüslerinin ve karnının kabarıklığı. Uyluklarının gergin kasları. Tüm bunlar onun boyuna baskı yapıyor, onu aceleci, sıcak bir çılgınlığa doğru itiyordu.

Karanlıkta nefesi hızlı ve aceleci geliyordu. Belli belirsiz onun da kendisini öptüğünün farkındaydı, hem de oldukça cesurca; ayak parmaklarının ucuna kadar yükselmiş, korsajının gevrek ipeği yakalarının yününe çarpıyordu.

O anda kendini öylesine kaybetmişti ki, Rothewell ellerinin kapıdan ayrılıp titreyen kadının yüzüne gittiğinin farkında bile değildi. Ötedeki sokaktan bir takırtı yükseldi; belki de bir posta arabası hızla hareket ediyordu. Gürültü sıcağı yararak Rothewell'i şimdiki zamana döndürdü. Neredeyse isteksizce, dilini son bir kez kızın keskin, beyaz dişlerinin üzerinden geçirdi, sonra yüzünü kızinkinden kaldırdı, bakışları kızinkine kilitlenmiş, burun delikleri iyice açılmıştı.

O da titriyordu. Ah, şimdi içinde bir korku vardı. Ama ondan değil, diye düşündü.

Matmazel Marchand dudaklarını kararsızca yaladı. "Söyleyin lordum," diye fısıldadı, bakışlarını rahatsız edici bir şekilde adamın kasıklarına yakın bir noktaya düşürerek. "Hâlâ dizinizin dibinde olmamı istiyor musunuz?"

Sesinde hâlâ kabadayılık vardı, bu doğrudu. Ama sert bir kumarbaz olan Rothewell panik kokusu almaya başladı. Şehvet sisi yavaşça dağılırken, bunu düşündü ve kollarını indirdi. Bakışları onun güzel, neredeyse

Kalp şeklindeki yüzü, geniş kahverengi gözleri ve ince elmacık kemikleri.

"Söylesene hayatım, daha ne kadar vaktin var?" diye mırıldandı. "Sanırım bir saatin ölümcül tik tak sesini duyuyorum - şömine rafındakini kastetmiyorum."

Bir an için tereddüt etti. "Altı hafta," diye fısıldadı sonunda.

"Altı hafta mı?" diye yineledi. "Neden bu kadar az?"

Yüzünde teslimiyete benzer bir ifade belirdi. "On yılım vardı," diye cevap verdi. "On yıl içinde -ne diyorsunuz buna? Parlak zırlı şövalyeyi mi?"

"Onun gibi bir şey," diye kabul etti.

Yüzünde acı bir gülümseme belirdi. "Büyükbabam buna ben çok küçükken karar vermiş. Ama avukatın mektuplarını ancak yakın zamanda buldum - annemin ölümünden sonra."

Rothewell sersemlemiş bir halde ona baktı. "Yüce İsa," diye fısıldadı. "Sana söylemedi mi?"

Matmazel Marchand başını salladı. Onun bakışlarını tutamadı. "Aptallık ettim," dedi usulca. "Valigny'nin bana yardım edebileceğini düşünmekle aptallık ettim. Hiçbir iyi aile onu kabul etmez. Değerli zamanımı boşa harcadı."

"Pekâlâ." Rothewell yutkundu. "Altı haftan var. Sonra ne olacak?"

Çenesini bir parça kaldırdı. "Benim yirmi sekizinci -nasıl diyorsunuz?- doğum yıldönümüm?"

"Doğum günün mü?" dedi Rothewell, inanamayarak. "Yirmi sekizinci doğum gününde evlenmiş olman mı gerekiyor?"

"İlk sou'yu elde etmek için, evet, önce yirmi sekiz yaşında evlenmeli ve iki yıl içinde kocamdan bir çocuk doğurmalıyım."

"Ve baban bunu biliyor mu?" Rothewell belli belirsiz dehşete kapılmıştı. "Biliyor ve seni mi kullandı? Bir kart oyununda bahis oynamak için mi?"

"Korkarım Valigny'nin vicdanı sızlamıyor," dedi duygusuzca. Gözleri hâlâ onun üzerindeydi, karanlık ve bilgili. "Ama emin olun lordum, evleneceğim. Aksi takdirde, benim için hiçbir şey yok. Valigny'nin cömertliğinden başka bir şey yok, ki o da hiçbir zaman çok güvenilir olmadı."

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Peki ne olacak Rothewell?" diye sessizce devam etti. "Seninle evlenecek miyim? Yoksa ahlaksız Lord Enders'ı yatağıma mı almalıyım?"

Tanrım, gerçekten onlardan biriyle mi evlenmek istiyordu? Ve seçim onun mu olacaktı?

Tekrar onun dipsiz kahverengi gözlerine baktı. Kız ciddiydi. Ölümüne ciddiydi.

Rothewell sanki biri ciğerlerindeki havayı ezmiş gibi hissetti.

Ama Matmazel Marchand-Camille hâlâ ona bakıyordu, yüzünde tuhaf bir dinginlik vardı, elleri bir kez daha dikkatle katlanmıştı. Bekliyordu. Onun cevabını bekliyordu. Derin bir nefes aldı, sonra bakışlarının bir kez daha onun üzerinde gezinmesine izin verdi. Kız o kadar güzeldi ki neredeyse

Bu korkunç gecenin tüm duygularına rağmen, evet, onu hâlâ arzuladığını inkâr edemezdi. Öpücük, onu gördüğü anda canlanan ateşi körüklemekten başka bir işe yaramamıştı.

Bu rezilliği o başlatmıştı, değil mi? Bitirebilirdi de. Tanrı biliyordu ki onun için pek bir şey fark etmeyecekti.

"Hizmetçiniz var mı?" diye sordu

aniden. "Oui, bien sûr," dedi kadın.

"Neden?"

Rothewell onu neredeyse kabaca dirseğinden yakaladı. "Çünkü onu bulmaya gidiyoruz," dedi acımasızca. "Sonra da eşyalarını toplamak için yatak odana gideceğiz."

"Gecenin bir yarısı mı?" Sesi yükseldi. "Neden?"

"Evet. Gecenin bir yarısı." Adam kapıyı açmış ve onu içeri itmişti. "Çünkü bir daha Valigny'nin çatısı altında kalırsan lanetleneceksin."

Bir saat içinde evden çıkmışlardı ve Rothewell Matmazel Marchand'ın arabasına binmesine yardım ediyordu. Kadının eli onunkinde sıcak ve hafifti. Günce ve düzgün bakımlı parmaklarını görmek için ağıya baktı. Yetenekli görünen bir eldi bu.

Oturma odasından çıktığından beri sanki bir rüyadaymış gibi hareket ediyor, Matmazel Marchand'a talimatlar veriyor, hizmetçilere emirler yağıdırıyor ve Valigny'yi kasıtlı olarak uzak tutuyordu. Ve tüm bu süre boyunca, sanki başka bir adamın hayatını silinmez bir şekilde değiştirmesini izliyormuş gibi hissetti.

Hizmetçinin Rothewell'den korkan, zayıf, solgun yüzlü bir kız olduğu ortaya çıktı. Matmazel Marchand'a gelince, her hareketi sakın, ifadesi okunamazdı. Çok sakın bir kadın, diye düğündü, tabii anlamsızca öpülmüyorsa.

Tufton adındaki uşak son çantayla aşağı indi ve arabanın kapısına bariz bir endişeyle baktı. Çantayı arabanın arkasına bağladıktan sonra Rothewell sokak lambasının altına girdi ve kartını uzattı.

"Bana ihtiyacın olursa Berkeley Meydanı'ndayım," diye mırıldandı. "Onu ondan uzak tutacağım. Bundan emin olabilirsin."

Tufton'un yüzünden gerginlik düştü. "Teşekkür ederim, Lordum." Kartı bir kenara koydu ve aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı.

Rothewell arabacısına baktı. Yapması gerektiğini bildiği şeyi yapmak konusunda son derece isteksizdi ama aceleyle verdiği karar ona başka seçenek bırakmamıştı. "Hanover Sokağı'na," diye emretti.

"Hanover Caddesi'ne mi?" diye yankılandı arabacı.

"Evet, Sharpe'a," dedi. "Ve elini çabuk tut."

Londra'nın karanlık sokaklarındaki yolculuk nispeten kısa sürdü. Lord Sharpe'ın görkemli konağına vardıklarında, bir hafta önce Rothewell'i Hanover Sokağı'nda kovalayan uşak tarafından içeri alındılar. Belli ki onu karyolasından kaldırmışlardı, çünkü saçları fena halde dağılmıştı ve gömleğinin kuyruğu yarı açıktı.

Rothewell hiçbir açıklama yapmadı, sadece uşağa Matmazel Marchand ve hizmetçisini misafir odalarından birine yerleştirmesini emretti. Pamela'yı uyandırmak üzere değildi.

Böyle bir saatte. Bunu yaptıktan sonra ön salona geçti, paltosunu çay masasının üzerine fırlattı ve kapının yanındaki uzun vitrinli saate baktı.

Üç buçuk. Yüce Tanrım. Son iki saat içinde sonsuzluğu yaşıyordu. Az uykuyla hayatta kalmaya alışkın olan Rothewell kendini yakındaki bir sandalyeye attı, ayaklarını paltosunun üzerine attı ve ne tam uyku ne de tam uyanıklık sayılabilecek bir uyuşukluk haline geçti. Şafak sökmek üzereyken bir hizmetçinin ızgarayı temizlerken çıkardığı çingirak sesi onu canlandırana kadar uyanmadı. Beklediği mide bulantısı ve acıdan şaşırtıcı bir şekilde kurtulmuş olarak ayağa kalktı.

"Ah, canım!" dedi Pamela iki saat sonra. Üzerinde pembe ve krem rengi çizgili bol bir sabahlık vardı ve ocağın önünde volta atıyor, her dönüşünde etekleri açılıyordu. "Üst katta mı? Valigny Kontu'nun kızı mı dediniz?"

"Baştan aşağı çürümüş biri, biliyorum," dedi Rothewell.

Pamela durdu ve kaşlarını çatı. "Köpeklerle yat, Kieran, pirelerle kalk!" Çok kullanılan bir atasözü, kontesin eleştiriye en yakın olduğu andı.

İki elini de kaldırdı. "Kendimi kandırmıyorum Pamela," diye cevap verdi. "Hakkımda ne söylendiğini biliyorum. Valigny ve ben aylardır birlikte içki içiyor, kumar oynuyor ve daha başka ağza alınmayacak şeyler yapıyoruz. Bunların hiçbiri onun için iyi görünmüyor."

Pamela odayı geçti ve yandaki sandalyeye oturdu. "Kızı akrabalarına bakarak yargılamamalıyız, çünkü sanırım hiçbirimiz bunun acısını çekmek istemeyiz," dedi kuru bir sesle, kahvesini tazelemek için öne doğru eğilerek. "Belki de sizi arkadaşlarınızla yargılamamalıyız."

"Valigny hiçbir zaman arkadaşım olmadı," dedi sert bir sesle. "Yargılanmaya gelince, ikimiz de bunun yapıldığını biliyoruz. Bu yüzden onu buraya getirdim."

"Peki Xanthia'ya değil mi?" diye mırıldandı Leydi Sharpe. "Bunu merak ettim."

Rothewell yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. İyilik istemeyi sevmezdi. "Bu kasabada kar gibi yağıyorsun, canım," dedi. "Ve Matmazel Marchand daha azıyla dirsek temasını göze alamaz. Elbette onu Berkeley Meydanı'na yerleştirirsem adı onarılamaz bir şekilde lekelenir."

"Aynen öyle, aynen öyle!" diye kabul etti ve tekrar sandalyesinden fırladı. "Peki! Ne yapılabilir ki? Annesinin unutulmuş olduğunu ummak gerek."

Rothewell sertçe güldü. "Ne, tonlarca mı?" diye sordu. "Dedikoduyu bunun için fazla seviyorlar, canım."

"Evet, haklı olduğunuzu söyleyebilirim." Bir parmağını yanağına götürmüştü ve düşünceli bir şekilde ona vuruyordu. "Ve bu kart oyunu işi, Kieran. Gerçekten, bu iş çığırından çıktı."

Çenesini sertçe kapattı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun Pamela?" diye cevap verdi. "Gün ışığında bakınca, evet, pişmanım. Eğer her şeyi yeniden yapacak olsaydım, bütün bu işe bir son verirdim."

Leydi Sharpe'in gülümsemesi sessizdi. "Bir bakıma öyle de oldu," dedi. "En azından zavallı kızı ondan uzaklaştırdın. Ama kâğıt oyunuyla ilgili o korkunç hikâye bir daha asla duyulmamalı, hayatım. Kız tamamen mahvolacak."

Rothewell yumruklarını sıktı ve açtı. Bu fiyaskodaki rolünden biraz daha fazla utanıyordu. "Bakın,

Pamela," dedi beceriksizce. "Bu aptalca bir fikirdi. Buraya paldır küldür girmemeliydim."

Leydi Sharpe susması için elini salladı. Tekrar adımlamaya bağıladı, narin sarı kağıları birbirine çarpıyordu. Rothewell bakışlarını indirdi ve kahvesinin ayıltıcı siyah derinliklerine baktı.

Gecenin bir yarısında Matmazel Marchand'ı arabasına bindirmesine sebep olan şey neydi? Neden onun çılgın planına alet olmuştu? Sadece kadına bir iyilik yapmayı düşünmüştü, kendisine de çok az rahatsızlık verecekti. Ama hayat hiçbir zaman sanıldığı kadar basit değildi. Bir kadından kaderini kendi kaderiyle birleştirmesini istediği ilk seferde öğrenmesi gereken bir dersti bu.

Kafasını kaldırdığında Pamela'nın ona doğru yürüdüğünü gördü. "Bırak da kızla tanışayım," dedi sonunda. "Oldukça zekice bir şey düşüneceğim, Kieran, seni temin ederim. Neden burada kaldığını açıklayacak bir şey. Ama uzun vadede bu parayla ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Peki, buna gelince-" Rothewell durakladı ve kahve fincanının kenarından ona baktı. "Buna gelince, korkarım Pamela, onunla gerçekten evlenmek niyetindeyim."

Leydi Sharpe olduğu yerde dondu kaldı. Hayatında ilk kez, tamamen suskun kalmıştı.

Rothewell anı yakaladı. Kuzeninin kekeleyip durduğu bir sırada, belli belirsiz bir açıklama yaptı ve ona tekrar bol bol teşekkür ettikten sonra kapıya yöneldi.

Merdivenlerden hızla inerken eve gitme zamanının geldiğini düşündü. Eve gidip Comte de Valigny'ye yirmi beş bin sterlinlik bir çek yazma zamanı. Sonra da

Bu rezaletin en azından bir kısmı sona ermiş olacaktı. Piç kurusu parasını alacaktı ve sonrasında ne olacağı onu hiç ilgilendirmeyecekti.

Camille pencere kenarındaki sandalyede kıpırdamadan oturmuş, Mayfair'deki sabah trafiğine bakıyordu. Yüzünü yıkamak ve saçlarını toplamak için şafakta kalkmıştı, çünkü uyku umudu yoktu. Sonra kaderini beklemek için oturmuştu ve burada kalmıştı; yabancı bir evde bir yabancı, belki de unutulmuştu. Ama birkaç saatin ya da birkaç ayın ne önemi vardı ki? Hayatının tamamını bir başkasının zevkini bekleyerek geçirmemiş miydi?

Eninde sonunda Lord Rothewell'in döneceğini varsayıyordu. Dönmezse, Camille meseleyi kendi ellerine almaya tamamen hazırды. İnsan bir erkeği uzun süre bekleyemez, hatta ona güvenemezdi. Annesinin hatalarından bu kadarını öğrenmişti. En azından Rothewell kendisine güvenilmeyeceğini itiraf etme cesaretini göstermişti. Sanırım bu onun hakkında iyi şeyler söylüyordu.

Rothewell'le neye bulaştığından tam olarak emin değildi ama neye bulaştığını çok iyi biliyordu. Lord Rothewell'in elindeki kaderi, Valigny ile geçirdiği son üç aydan daha kötü olamazdı. Kesinlikle kalıcı olmayacaktı. Hızlı bir evlilik ve biraz da şansla, seveceği bir çocuğun kutsaması. Ve sonra, en sonunda, özgür olacaktı. Annesinden kurtulacaktı. Valigny'den. Ve tabii ki Lord Rothewell'den. Onun arkasını görmekten gerçekten memnun olacaktı. Karanlık, ısıltılı gözleri, çabuk sinirlenmesi ve sert soruları bu adamı kimseye sevdiremezdi.

Yere baktı ve ellerinin yine kenetlenmiş olduğunu fark etti. İyi çalışılmış bir iradeyle onları gevşemeye zorladı. Durum daha da kötü olabilirdi. Rothewell'in içinde bir parça iyilik bile olabilirdi. Elbette yanılıyor da olabilirdi. Atlamadan önce tarttığı bir riskti bu.

Diğer adam -Lord Enders- ah, onun tipini iyi tanıyordu. Azgın bir domuzdan başka bir şey değildi, hem de ahlaksız bir domuz. Bu konuda Lord Rothewell'in öğütlerine ihtiyacı yoktu, çünkü Paris'te annesinin umutsuz, aşırı boyalı arkadaşları ve onlara kur yapan débauché'lerle çevrili olarak çok fazla zaman geçirmişti.

Tam o sırada Emily'nin arkasındaki yatakta kıpırdadığını duydu. Arkasını döndüğünde hizmetçinin elini kaldırıp sabah güneşini engellemeye çalıştığını gördü. "Özür dilerim hanımefendi," demeyi başardı. "Bu kadar geç yatmak istemezdim."

"Her şey yolunda Emily." Camille pencerenin önündeki nöbetine geri döndü. "Dün gece hiç dinlenmedin."

"Siz de öyle, hanımefendi," diye cevap verdi.

Camille arkasındaki hizmetçinin giyinme seslerini dinledi. Emily şüphesiz onlara ne olacağını merak ediyordu ve Camille'in buna verecek iyi bir cevabı yoktu. Ancak sonunda dönüp kızı izlemeye başladı. "Endişelenme Emily," dedi. "Eminim her şey yoluna girecek."

"Evet, hanımefendi." Emily geceliklerini katlamaya başlamıştı. "Eminim en iyisini siz bilirsiniz."

Camille histerik bir kahkahayı bastırdı. "Öyle ummalıyız," diye cevap verdi. "Elbette, evlensem de evlenmesem de seni yanımda tutmak isterim Emily."

Ama evlenmek zorundaydı. Evlenmek zorundaydı.

Ölüm nihayet onu son birkaç yıldır üzerinde asılı duran yükten kurtarmıştı ve annesinin uzun hastalığından karanlık bir rüyadan uyanır gibi uyanmış, ancak hayatının boş olduğunu fark etmişti. Korkunç gerçek şuydu ki, maddi bağımsızlıktan çok daha fazlasını arzuluyordu. Bir çocuk özlemiyle yanıp tutuşuyordu; bu özlem her geçen yıl daha da şiddetlenmiş, kalbine saplanan bir bıçağın acısı gibi olmuştu.

Ve tam da bunun asla mümkün olamayacağına, kolları boş bir şekilde acıya katlanmak zorunda olduğuna inandığı anda büyükbabasının mektubunu bulmuştu. Onun tuhaf vasiyeti bir yol açmıştı ama şimdi bunun Lord Rothewell'le ya da onun gibi biriyle evlenmek anlamına geldiğini fark etmişti.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp Limousin'e dönebilir, annesinin mücevherlerinden geriye kalanları satabilir ve belki bir süre daha hayatta kalabilirdi. Ama neredeyse yirmi sekiz yaşındaydı ve artık sadece hayatta kalmakla yetinemezdi. Fransa'daki eski yaşamına yoksul bir akraba olarak dönmek, rezil bir ailenin perişan eteklerine tutunmak mı? Hayır. Hayır, bunu düşünmeye bile değmezdi. Bu fırsatı çıplak elleriyle yakalamıştı ve geriye kalan tek şey tırnaklarıyla kazıyordu.

Bu düşünce üzerine ürpertici bir iç çekişle nefesini verdi. Elleri yeniden kenetlenmeye başladı ve Paris'ten beri onu takip eden umutsuzluk duygusu giderek yaklaşmaya başladı. Lord Rothewell gerçekten de onun son umuduydu. Dün geceki küstah tehdidine rağmen Camille, Lord Enders'tan çok korkmuştu. Bu yüzden Rothewell'in gözlerinde gördüğünü sandığı o küçücük nezaket kırıntısıyla oynamıştı.

Ama belki de şaka ona yapılmıştı. Belki de Rothewell daha kötüydü. Adamda daha önce hiç görmediği türden bir karanlık vardı. Kötülük değil. Basit bir fesih değil. Hayır, bu

ruhunun karanlığıydı ve bir kefen gibi üzerine örtülmüştü.

Bunun üzerine Camille güldü. Emily ona garip garip baktı.

Evet, gerçekten aklını kaçırmıştı, diye karar verdi Camille. Hayalperest ve daha da kötüsü melodramatik olmaya başlamıştı. Bu yolda birkaç adım daha atarsa annesine dönüşecekti.

Tam o sırada kapı hafifçe vuruldu. Emily kapıyı açtı. Bir uşak hazır olda duruyordu. Sharpe Kontesi Camille'in arkadaşlığını istiyordu. Londra'nın en itibarsız alçağının gayrimeşru çocuğunun, kendisi uyurken misafir odalarından birine yerleştirildiğini duyunca şüphesiz çok heyecanlanmıştı.

On dakika sonra Camille, elinde bir fincan kahveyle Leydi Sharpe'ın özel oturma odasına yerleşmişti. Hem de düzgün bir fincan. Valigny'nin evde misafir olmadığı zamanlarda servis edilmesinde ısrar ettiği ucuz, sulandırılmış demleme değil.

Leydi Sharpe ona zoraki olduğu neredeyse kesin olan bir parlaklıkla gülümsüyordu. Yine de kısa konuşmaları boyunca ne kızgın ne de hoşnutsuz görünüyordu. Kontes gençliğini çoktan geride bırakmış, yuvarlak, tatlı yüzlü bir kadındı, ama Camille'in düşüncesine göre dengeli bir mizacı ve bir ölçüde sağduyusu vardı.

Kontes fincanını tazelemek için öne doğru eğilerek, "Demek Fransız kırsalında büyüdünüz, canım?" diye sordu. "Çok güzel olmalı."

Hiç de hoş değildi ama Camille bunu söylemenin kabalık olacağını düşündü. "Valigny'nin amcasının küçük bir şatosu vardı.

Limousin," diye cevap verdi. "Annemin orayı kullanmasına izin verdi, ihtiyacı olmadığı zamanlarda Paris'teki evini de."

"Çok cömert birine benziyor," dedi Leydi Sharpe.

Cömert davranmıştı ama çoğu erkek gibi o da karşılığında bir şey bekliyordu. "Evet, madam," diye kabul etti. "Annem ona çok minnettardı."

Dudakları hafifçe büzülmüş olan Leydi Sharpe kahvesini aldı, fincan tabağın üzerinde şingirdiyordu. Camille onun gergin olduğunu fark etti ve gözlerinde belli belirsiz bir gerginlik vardı.

Kontes, "Pekâlâ, canım, artık biraz tanıştığımıza göre," dedi, "bana şu... kuzenimle yaptığınız nişandan söz eder misiniz?"

Camille çenesini bir çentik kaldırdı. "Onaylamadığınıza eminim, madam."

Leydi Sharpe'ın gözleri büyüdü. "Emin değilim," diye cevap verdi. "Ona sahip olmaya istekli olduğunuz için neredeyse minnettar olabiliriz. Ama Rothewell ev işlerine karşı en ufak bir eğilim bile göstermedi."

Camille zayıf bir gülümsemeyle yetindi. "Onu bir çocuk gibi gösteriyorsun.

-"Küçük bir köpek, değil mi? Ev için eğitilmeyecek bir köpek."

"Evet, bir köpek yavrusu gibi." Kontesin gözleri dans etti. "Biraz benzerlik var, kabul ediyorum - yine de Rothewell küçük ya da sevimli değil."

O anda odaya uzun bir sessizlik çöktü ve ciddiyet havası geri geldi. Kontes sorusuna bir cevap almak istiyordu. Camille gözünü kırpmadan ona baktı.

"Lord Rothewell size bu nişanın kendisi ile babam arasında kararlaştırıldığını söylemiştir, değil mi?"

Leydi Sharpe gözlerini kaçırdı. "Bir şeyler söyledi, evet," diye itiraf etti. "Ama dün gecedan önce onunla hiç karşılaşmadınız?"

"Onunla şimdi tanıştım," dedi Camille.

"Ve onunla evlenmek istiyorsun?"

"Evet, madam," diye cevap verdi. "Söz verdim." Leydi

Sharpe'in dudakları inceldi. "Ama... ama neden?"

"Neden?" Camille yankılandı. "Bir kadının evlenmesi gereken yaşı çoktan geçtim, madam. Ve burada, İngiltere'de, soyumun en iyi ihtimalle şüpheli olduğu düşünülüyor. Rothewell beni almayı kabul etti. Minnettar olmam gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Leydi Sharpe'in kaşları birbirine yaklaşmıştı. "Ama her şey kulağa çok... çok pratik geliyor."

Camille ellerini kucağında düzgünce kavuşturdu. "Ben pratik bir kadını, madam," dedi sessizce. "Bir kocaya ihtiyacım var. Romantizm ya da benzeri banal şeylerle ilgilenmiyorum."

"Ah!" dedi Leydi Sharpe hüzünle. Sonra yüz ifadesi aydınlandı. "Öte yandan, Rothewell'e çok yakışsınız, çünkü daha az romantik bir adam tanımadım. Ve ondan bu kadar az şey bekliyorsanız, sanırım asla hayal kırıklığına uğramayacaksınız."

Camille sakin bir gülümsemeyi başardı. "Evet, madam, çok pratik bir çözüm, değil mi?"

Leydi Sharpe tereddüt etti. "Yine de hayatım, korkarım yolun pürüzsüz olmayabilir," dedi sonunda. "Rothewell çok değer verdiğim biri, ondaki iyiliği görüyorum, biliyorsun ama sevmesi kolay biri olmayacak."

Camille gözlerinin açıldığını hissetti. "Gerçekten de madam, bunu beklemiyorum," dedi. "Bu sadece bir anlaşma."

Kontes biraz dehşete düşmüş görünüyordu. "Ah, sevgili kızım!" dedi elini göğsüne götürerek. "Sevemeyeceğin biriyle asla bir evlilik yapmamalısın."

"Pardon, madam?"

Leydi Sharpe dikkatle öne doğru eğildi. "İnsanlar bunu her zaman yapıyor, biliyorum. Ama eğer bir adam sizin en derin sevgilerinize layık değilse, o zaman kesinlikle onunla evlenmemelisiniz. En iyi ihtimalle, ikinizi de sessiz ve boş bir sefalet hayatına mahkûm etmiş olursunuz."

Camille şaşırmıştı. "Ama dediğim gibi, madam, ben romantizm aramıyorum."

"Aman Tanrım, çocuğum." Leydi Sharpe gözlerini devirdi. "Romantizm ve aşkın birbiriyle kesinlikle hiçbir ilgisi yok."

Camille'in kafası karışmıştı. "Evet, madam. Siz öyle diyorsanız."

Kontes biraz acı çekmiş görünüyordu. "O zaman ona hiç saygı duymuyor musunuz?"

"Saygı mı?" Camille kadını en iyi nasıl rahatlatabileceğini düşündü. "Lord Rothewell dürüst bir adama benziyor. Bu takdire şayan, değil mi? Ve sizi temin ederim ki madam, birlikte yaşadığımız sürece sadık bir eş olacağım."

Leydi Sharpe biraz yumuşamış görünüyordu ve bir kez daha kahvelerini tazelemeye başladı.

Camille bu adam hakkında daha fazla ne söyleyebilirdi? Onunla sadece birkaç saat önce tanışmıştı ve Rothewell kendini pek de iyi saymıyordu. Onu kendine doğru çekerkenki alaycılığını hâlâ hatırlayabiliyordu. Sözleri hâlâ bilincine kazınmıştı -özellikle de bunları kendisi kullanmaya çalıştığından beri.

Sanırım sizi parmağımın altında görmek isterim, matmazel. Yatağında. Altımda.

Camille gözlerini kapadı ve sertçe yutkundu. Yüce Tanrım, korkunç bir hata mı yapıyordu? Kontrol edemediği bir şeyi serbest bırakmak üzere miydi? Adamın uyarısını ya da onu kapiya sıkıştırırken vücudunun sıcaklığını unutmamıştı. Midesinin dibe vurduğunu hissettiği o garip duyguyu.

Kontes ona değerlendirici gözlerle bakıyordu. "Rothewell'in bir varise ihtiyacı var, Matmazel Marchand," dedi fincanın üzerindeki kremayı eğerek. "Umarım çocuk istiyorsunuzdur?"

"Evet, madam," dedi Camille dürüstçe. "Mümkün olan en kısa sürede."

Leydi Sharpe ellerini kucağına koydu. "Canım, mantıklı bir kadına benziyorsun. Kendinizi neyin içine soktuğunuzu bildiğinizden nispeten emin olduğuma göre, şimdi pratiklerden bahsedelim. Sanırım biraz şehir bronzuna ihtiyacımız var, sonra da belki ilkbaharda bir düşün-

"Hayır," dedi Camille aniden. "Yani -özür dilerim, madam- ama bir an önce evlenmek istiyorum. Lord Rothewell kabul etti."

"Öyle mi?" Leydi Sharpe ona biraz garip bir şekilde baktı. "Sanırım bu ikinizin arasında halledilmesi gereken bir mesele. Açık konuşmama izin verir misiniz? Benim işim, anladığım kadarıyla, sizinle baban arasına biraz mesafe koymak."

"Evet, madam," dedi Camille. "Anladığım kadarıyla Valigny pek saygın bir yer değil."

"Ah, canım, tam olarak öyle değil," dedi kontes.

"Mais oui, kesinlikle öyle," dedi Camille. "Böyle olduğu için hakaret etmiyorum, madam. Üç ay öncesine kadar, bebekliğim dışında Valigny'nin yanında iki haftadan fazla zaman geçirmemiştim. Ama İngiltere'ye gelmek istedim. Onun arkadaşlığının hiç kimsenin olmamasından daha iyi olduğunu düşündüm."

"Ve emin olmak için oldukça haklıydınız." Leydi Sharpe rahatlatıcı bir gülümsemeyle Camille'in elini okşamak için eğildi. Çok nazik görünüyordu.

Camille derin bir nefes aldı. "Madam, eğer... eğer sorabilirsem?"

"Elbette, hayatım." Kontes merakla ona baktı. "Ne oldu?"

Camille sözlerini tarttı. "Lord Rothewell size annemden bahsetti mi? Kim olduğunu?"

Leydi Sharpe'in yüzü sempatiyle doldu. "Evet, elbette. Onunla hiç tanışmadım ama bana olağanüstü bir güzelliği olduğu söylendi."

"Ve onun... kocası? Lord Halburne? Onu tanıyor musunuz?"

Leydi Sharp yavaşça başını salladı. "Sharpe onunla bir kez karşılaşmıştı, sanırım," diye düşündü. "Ama Halburne bir münzevi hayatı yaşıyor."

ve şehirde neredeyse hiç görülmez."

Camille sesli bir şekilde nefes verdi. "Evet, Valigny öyle dedi," diye fısıldadı. "Ama emin değildim..." Sözleri zayıf bir şekilde dağıldı.

"Ona inanıp inanmamak?" Leydi Sharpe Camille'in başını sallamasını bekledi, sonra elini okşadı. "Bu durumda, inanabileceğinizi söyleyebilirim."

"Güzel," diye mırıldandı Camille. "Halburne'ü görmeyeceğim o zaman? Neydi o deyim? Onunla çarpışmayacak mıyım?"

"Ona çarpmak," diye düzeltti Leydi Sharpe. "Hayır, canım. Bundan oldukça şüpheliyim."

"Mersi, madam," diye mırıldandı Camille. "Mersi."

Ama Leydi Sharpe dalgın görünüyordu ve aklının başka yerlerde olduğu belliydi. "Küçük bir kızken Fransız bir mürebbiyem vardı," dedi sonunda. "Vigneau adında çok iyi yetiştirilmiş bir hanımdı. Ailesi St. Leonard'dan geliyordu. Köyünüz oraya yakın mıydı acaba?"

"Evet, madam," dedi Camille. "Çok uzak değil. Ve buralarda pek çok Vigneaus var."

"Matmazel Vigneau çok kısa bir süre benimle birlikte oldu," dedi kontes. "Onu çok severdim, ama ne yazık ki ailesi onu evine çağırdı, çünkü yerel bir soyluyla parlak bir evlilik ayarlamışlardı."

"Onun için ne büyük şans," dedi Camille.

"Belki de bizim için ne büyük şans." Leydi Sharpe yine yanağına vuruyordu. "Bütün bu insanlar arasında belli belirsiz bir tanışıklık yaratmak o kadar da zor olmasa gerek."

Sanırım bizi. Neden benimle kalmaya geldiğini açıklayacak bir şey."

Tam o sırada kapıda bir ses duyuldu. Camille, Leydi Sharpe'in omzunun arkasından bakınca, koyu mavi bir araba elbisesi giymiş, çok uzun boylu, salkım söğüt bir kadının koridorda durduğunu gördü. Leydi Sharpe sandalyesinde döndü.

Bayanın yüzü kızarmıştı. "Ah canım," dedi. "Bir ziyaretçiniz var. Böyle bir saatte sizi yalnız bulacağımı düşünmüştüm. Bağışlayın beni."

Leydi Sharpe ayağa kalktı ve iki elini uzatarak kapıya yöneldi. "Hayatım, içeri gelmelisin," dedi. "Ve haklısın. Bir ziyaretçi için çok erken. Ama Matmazel Marchand, görüyorsun, benim misafirim. Gelin ve onunla tanışın."

Kadın öyle yaptı, gelirken sabırsızlıkla bonesinin kurdelelerini açtı. Camille tahmininde yanılmadıysa, kadın birkaç aylık hamileydi.

"Gerçekten özür dilemeliyim," dedi tekrar, şapkasını kaldırarak koyu renkli, parlak saçlarının biraz sert bir şekilde düzenlenmiş halini ortaya çıkardı. "Anons edilmek yerine zavallı yaşlı Strothers'in yanından geçip gittim. Gördüğünüz gibi, ufaklığı çoktan indirmiş olabileceğinizi umuyordum."

"Birazdan, belki," dedi Leydi Sharpe, arayan kişiyi Camille'e doğru iterek. "Xanthia, Matmazel Marchand'ı tanıştırebilir miyim? Bu benim kuzenim, Leydi Nash."

Kadın elini uzatmıştı bile, gülümsemesi genişliyordu. "Fransızsınız, değil mi?" dedi neredeyse heyecanla. "Elbisenizin ve pardösünüzün kesiminden bunu anlamak mümkün elbette. Kendimi son derece görgüsüz ve son derece şişman hissettiriyorsunuz."

"Çok nazıksınız, madam," diye mırıldandı Camille.

"Şimdi otur canım," dedi Leydi Sharpe, bir fincan daha almak için büfeye giderken.

"Şey, bir dakika kalabilirim," dedi hanımefendi, sandalyeye yavaşça yerleşerek. "Arabam bekliyor, çünkü Wapping'e doğru yola çıkıyorum."

"Evet, anlıyorum." Camille, Leydi Sharpe'ın tedirgin olduğunu fark etti. "Peki kardeşiniz size misafirimle ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi mi?"

"Kieran mı?" dedi Leydi Nash, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Tanrım, hayır."

Camille kalbinin sıkıştığını hissetti. Kieran mı?

Yüce Tanrım. Bu Rothewell'in kız kardeşiydi. Camille sandalyesinin altında aniden bir delik açılmasını ve onu yutmasını diledi.

Ama Leydi Nash hâlâ konuşuyor ve kontesin kendisine uzattığı kahveye şeker üstüne şeker atıyordu. "Her neyse, onu çarşambadan beri görmedim. Neden? Matmazel Marchand'la mı tanıştı?"

"Evet," dedi kontes. "Ve görünüşe göre beni zor bir durumda bıraktı. Lütfen bunun için onu azarlayın."

"Neden, bunu yapma fırsatını asla kaçırmam." Leydi Nash ikisinin arasında bir ileri bir geri baktı. "Şimdi gerçekten hanımlar. Belli ki kedi krema kabına girmiş. Biriniz nazikçe onu tekrar dışarı çıkarabilir mi?"

Kontes biraz güçlkle, "Kesinlikle öyle yapacağım," dedi. "Gerçi kardeşiniz sürprizini bozduğum için bana teşekkür etmeyebilir."

Gördüğünüz gibi Matmazel Marchand, Rothewell'in evlilik teklifini kabul etti."

Kadın dondu kaldı, bir elini koruyucu bir şekilde karnına koydu. "Ben... Affedersiniz?" dedi. "Az önce ne dediniz...?"

"Kieran ve Matmazel Marchand -Camille- evlenecekler," dedi tekrar. "Onu tebrik etmelisiniz."

Kadın dehşete düşmüş görünüyordu. "Bu bir şaka mı?"

Camille yüzünün alev aldığını hissetti. Yüce Tanrım, bunun işe yarayacağını nasıl düşünmüştü? Herkes onun ne olduğunu görebilecekti. Herkes ondan nefret edecekti. O alçak babasıyla birlikte Manş Denizi'ni geçmek şöyle dursun, Manş Denizi'ne ilk parmağını bile sokmamalıydı.

"Xanthia!" Leydi Sharpe azarladı. "Onlar için mutlu olmalısın."

Leydi Nash canlı rengini kaybetmişti. "O halde tamamen ciddisiniz, öyle mi?" dedi. "Evet. Elbette Matmazel Marchand, çok mutlu olmanızı dilerim. Ben sadece... şok oldum. Evet, aklıma en kolay gelen kelime bu olurdu."

"Mersi, madam," dedi Camille. Sandalyesinden sertçe kalktı. "Eğer bir önemi varsa, bu görücü usulü bir evlilik. Daha yeni tanıştık. Şimdi sizi yalnız bırakayım. Eminim özel olarak konuşmanız gereken şeyler vardır."

Leydi Nash yanından geçerken onun elini tuttu. "Özür dilerim," dedi hızla. "Şaşırdım, Matmazel Marchand, hepsi bu. Ve terbiyem bozuldu. Bunun sizinle hiçbir ilgisi yok."

"Yerine otur canım," diye ısrar etti Leydi Sharpe. "Biz sadece Xanthia'yı şaşırttık, hepsi bu. Bunun için Kieran'ı yerden yere vuracağımdan emin olabilirsiniz. İkimizi de çok zor bir durumda bıraktı."

Camille döndü ve Leydi Sharpe'a belli belirsiz bir reverans yaptı. "Nezakatiniz ve konukseverliğiniz için teşekkür ederim, madam," dedi soğukkanlılıkla. "Artık odama dönmek istiyorum."

Odayı hızla geçerken bakışlarının sıcaklığını sırtında hissetti. Koridora ulaştığında kapıyı arkasından kapattı ve kısa süreliğine kapıya yaslandı, dizleri o anda adım atamayacak kadar titriyordu. Ama bunun bir önemi yoktu. Leydi Nash'in ardından gelen dehşet çığlığı merdivenin yarısına kadar duyulabilirdi.

Leydi Nash ondan nefret ederdi. Ve diğer herkes de ederdi.

Ama Camille bir şekilde kapıdan uzaklaştı, gözyaşlarını geri kırıptı ve omurgasını dikleştirdi. Panik yapmanın ya da kendine acımanın bir anlamı yoktu, değil mi? Ailesinin yaptığı kötülüklerin bedelini bu şekilde ödemeliydi. İncil bile böyle söylüyordu.

Ne olduğu kişiyi değiştirebilir ne de Leydi Nash gibi insanların onu onaylamasını sağlayabilirdi. Her halükârda, daha kötülerini de yaşamıştı. Bunu atlatmalı ve Lord Rothewell'in sözünü tutmasını ummalıydı. Pek güvenilir bir adama benzemiyordu ama öyle bir yaratık var mıydı ki? Rothewell'in en az diğerleri kadar iyi bir bahis olduğunu düşündü.

Xanthia Berkeley Meydanı'ndaki eve daldığında Trammel antrede avizenin tozunu aldırıyordu. Kapıyı çalmaya zahmet etmemişti. Gerçi

Artık evliydi ama ona göre burası hâlâ onun eviydi.

Trammel bir omzunun üzerinden, "Günaydın Bayan Zee," dedi. "Dur! Dur! Bu kadar yeter."

"Anlayamadım?" diye sordu Xanthia tiz bir sesle. Bugün herkes tepetaklak mıydı? "Trammel, bu evin tapusunda hâlâ benim adım olduğunu hatırlatabilir miyim?"

Uşak bakışlarını pırıl pırıl kristal yığınınından kaldırdı, sonra yüzü berraklaştı. "Oh, hayır, siz değil, Bayan Zee. Bu chande-" Burada kristal prizmalar uğursuz bir ürperti verdi. "Durun dedim, patlatın sizi!" Trammel artık açıkça merdivenlerden yukarı bağııyordu. "Durun ve hemen bağlayın!"

Cam şingirtıları bir anda kesildi. Merdivenden uzaklaştı ve teselli edencesine ona baktı. "Özür dilerim hanımefendi," dedi kahve rengi ellerini havaya kaldırarak. "Bugün her şey karmakarışık."

Xanthia gözlerinin önünde sallanan kristal dizisini incelerken, "Söylemiyorsun," diye mırıldandı. "Lud, bu tozlu bir korku, değil mi? Ama avizeyi neden aşağı indiriyorsun? Onu hiç yakmıyoruz. Ona hiç bakmıyoruz bile."

Bunun üzerine uşak ellerini tekrar havaya kaldırdı. "Efendinin fikirlerinden biri, hanımefendi."

"Yine kupalarında, değil mi?" Xanthia bir elini Mayfair'deki öfkeli yürüyüşü yüzünden ağrıyan sırtına dayadı. "Ve mantıksız taleplerde mi bulunuyor? Boş ver, Trammel. Onunla konuşmaya geldim."

"Aslında leydim, sanırım az çok ayık olabilirdi," dedi Trammel, yaklaşarak. "Ya da evle ilgili emirleri verdiğinde öyleydi."

"Tam olarak hangi emirler?" diye sordu Xanthia şüpheyle.

Trammel kederli bakışlarını gökyüzüne çevirdi. "Burayı 'tepeden tırnağa, içten dışa' temizleyeceğiz," diye cevap verdi. "Halılar kaldırılacak, perdeler indirilecek, her parça cilalanacak ve hatta tavan araları bile havalandırılacak, hem de hafta sonuna kadar! Ve eğer tozlu bir köşeyi bile atlarsak, hepimizi şeytana gönderecek."

"Ve sen ona inandın mı?" diye sordu Xanthia.

"Hayır, Bayan Zee," diye teminat verdi kahya. "Efendiyi çok uzun zamandır tanıyorum. Ama yeni hizmetçilerden bazıları ona inandı. Geçen hafta Bayan Gardener kütüphanenin tozunu almaya gittiğinde ona bir kitap fırlattı. Kırmızı şezlongda kendinden geçmişti. Peki onu orada nasıl gördü?"

"Hem de nasıl." Xanthia'nın elleri yumruk oldu. Eğer kardeşine bir hizmetçi daha tutmak zorunda kalırsa, şeytana uymuş olacaktı. "Nerede o?"

Trammel rahatlayarak nefes verdi. "Çalışma odasında, hanımefendi," dedi. "Ama lütfen dikkatli olun. Obelienne bugün ruh halinin çok garip olduğunu söylüyor."

"Oh, bahse girerim öyledir," dedi, koridorun yarısını çoktan geçmişti.

Bayan Obelienne onların aşçısıydı ve yaklaşık on yıldır da öyleydi. O ve Kieran, Trammel ve Bayan Obelienne Barbados'tan Londra'ya onlarla birlikte gelmeyi kabul ettikleri için şanslıydılar. Kardeşine katlanmaya istekli olan tek hizmetçiler onlar gibi görünüyordu. Diğerleri, Xanthia'nın birkaç ay önceki evliliğinden beri lemmingler gibi ayrılıyorlardı.

Yaşadığı hayal kırıklığına rağmen, Xanthia evin gölgeli derinliklerinde ilerlerken burun deliklerine saldıran tanıdık kokuları fark etmekten geri kalmadı: iyi cilalanmış sedir ağacının, sıcak baharatların ve adını koyamadığı Bajan'a özgü bir şeyin kokusu. Bunlar çocukluklarının kokularıydı, onun ve Kieran'ın. Bunları Batı Hint Adaları'ndan İngiltere'ye beraberlerinde taşımışlardı ve şimdi bile anılarını canlandırıyorlardı.

Kieran'ı bahçeye bakan pencerelerden birinde dururken buldu, iri gövdesi ışığın çoğunu engelliyordu. Elinde bir konyak bardağı tutuyordu ve o konuşana kadar arkasını dönmedi.

"Tanrım, saat daha on bir bile olmadı," dedi bonesini çözmeye çalışırken. "İçki içmek için oldukça erken, değil mi?"

Yavaşça döndü ama tamamen ayık görünüyordu. "On bir, değil mi?" Bir yudum aldı ve bardağın üzerinden ona baktı. "Bu da erken değil, oldukça geç olduğunu gösterir. Gördüğünüz gibi henüz yatmadım."

Kızgınlığına rağmen kaputun ipleri yine hırlamaya başlamıştı. "Cidden, Kieran, aklını mı kaçırdın?" diye bağırdı, ellerini bıraktı, bonesi başının üzerinde yarı yamuk duruyordu. "Pamela'dan yeni geldim! Orada ne bulduğumu biliyor musun? Sen biliyor musun?"

Yüzünde garip bir duygu belirdi. "Ah, şu," dedi usulca. Bardağını devasa maun masasının üzerine koydu ve ona doğru döndü. "Kıpırdamadan dur," diye emretti. "Karışıklığı daha da kötüleştiriyorsun."

"Cidden, Kieran!" dedi tekrar, adam düğümün üzerine eğilirken. "Aklından ne geçiyordu? Yeni tanıştığın bir kadınla mı? Ayrıca, evlenmek istiyor olamazsın."

Koyu renk bir kaşını çarptı. "Yapamaz mıyım?" diye mırıldandı, gözlerini işinden kaldırarak. "Benden sakladığın gizli bir her şeyi bilme gücün mü var, Zee?" Sonunda kurdeleleri birbirinden ayırdı ve boneyi kızın başından yavaşça kaldırdı.

Şapkayı bir kenara bıraktığında Xanthia hâlâ ona ters ters bakıyordu. "Evliliğe en ufak bir ilgi göstermedin," diye yakındı. "Saygıdeğer bir kadının yanında bile görülmedin - hayır, Christine'i saymıyorum! Ve şimdi de bu zavallı kız."

"Onun nesi bu kadar zavallı?" diye sordu masasına gidip bir cheroot çıkararak.

Xanthia elini sallamaya başladı. "Tanrı aşkına yakma o şeyi!" dedi. "Kusacağım, sana söylüyorum."

"Anlıyorum." Kieran bir çekmeceyi açtı ve cheroot'u içine bıraktı.

"Hayır, görmüyorsun!" Xanthia masaya doğru yürürken sesinin yükseldiğinin farkındaydı ama sesini durduramıyor gibiydi. "Ağzım o kadar uzun süre açık kaldı ki, şimdi onu onaylamadığımı düşünüyorum. Dehşete kapılmıştı. Ben de dehşete düştüm."

"Onu onaylamıyor musun?" Ses tonunda bir uyarı iması vardı.

"Neden, hiç bilmiyorum," dedi Xanthia. "Onunla evlenmeni kesinlikle istemiyorum!"

"Çünkü-?" Gözünü korkutmak istercesine kaşlarını tekrar kaldırdı.

"Çünkü onun hayatını mahvedeceksin, Kieran," dedi, "eğer kötü yollarını düzeltmeye niyetin yoksa. Ve sen istemiyorsun, değil mi?"

Sen?"

"Korkarım bunun için artık çok geç, ihtiyar şey," dedi. "Ben günah işlemeyi alışkanlık haline getirmiş zavallı bir ihtiyarım."

Xanthia masanın etrafında bir tur attı ve yavaşça yan sandalyeye yerleşti. Bu hiç iyi gitmiyordu. Bebek büyümeye başladığından beri kendini sinirli ve huzursuz hissediyordu. Düşünceler, sesler, kokular, hayal kırıklıkları; her şey on kat büyümüştü. Buna öfkesi de dahildi. Yine de hıncını kardeşinden çıkarmamalıydı - bunu hak etmiş olsa bile.

"Kieran, Valigny'nin kızıyla tanışmayı nasıl başardın?" diye sordu sessizce. "Herhalde seni resmen tanıştırmadı?"

"Hayır, onu ben kazandım," dedi konyağını kaldırarak, "bir kart oyununda."

"Oh, Tanrım!" Xanthia gözlerini sıkıca kapadı ve bir elini karnının üzerine koydu. Nemli hissetmeye başlamıştı ve dizlerinin bağı çözülmüştü. "Oh, doğuma giriyorum! Bunu biliyorum. Ve hepsi senin suçun olacak."

Kieran şaşkınlıkla rengini biraz kaybetti ve elinde bir dergiyle masanın etrafına geldi. "Aşırı sinirlenmişsin," dedi ve onu hafifçe yelpazeledi. "Nefes al, Zee, Tanrı aşkına. Çocuğu henüz doğuramazsın, değil mi?"

Xanthia gözlerini açmadı. "Sanmıyorum," diye mırıldandı. "Ama ikimiz de ne biliyoruz ki? Bayılacakmışım gibi hissediyorum. Lütfen söyle bana Kieran, az önce Matmazel Marchand'ı bir kart oyununda kazandığını iddia etmedin değil mi?"

"Şey, onunla evlenme hakkını kazandım," diye niteledi. "Tam olarak aynı şey olmadığını söyleyebilirim."

Xanthia gözlerini açtı ve bir şekilde kendini sandalyede dikleştirdi. "Çok ciddisiniz," dedi.

"Aynen öyle," dedi. "Dün gece Valigny'nin evindeydim."

"Evet, biliyorum," dedi Xanthia kuru bir sesle. "Pamela'dan o kadarını zorla aldım. Bu fiyaskoya başka kim tanık oldu?"

"Enders ve Calvert," dedi kardeşi.

"Lord Enders! Korkunç!" dedi Xanthia. "O aşağılık adam! İkisinden biri konuşacak mı? Eğer konuşurlarsa, biliyorsun, kız tamamen mahvolacak."

"Ben de bunu düşünüyordum." Kieran'ın sesi tamamen bağımsızdı. "Calvert az da olsa bir centilmen. Enders'ı tehdit etmek zorunda kalacağım. Her şey bitmeden Valigny'yi de."

Xanthia, bir insan nasıl olur da böylesine duygusuz bir evlilik düşünebilir, diye merak etti. Matmazel Marchand onun durumunu iyileştiriyor olabilirdi ama sadece biraz. "Öz babası!" diye fısıldadı. "Ve Lord Enders'la! Bunu nasıl yapabilir?"

Kieran bir omzunu kaldırdı ve son konyağını da fırlattı. "Valigny'nin hiç vicdanı yok ve çok az arkadaş ediniyor. Örneğin ben."

"Lord Enders'a kıyasla sen bir amatörsün." "Teşekkür

ederim," dedi, "bana olan sarsılmaz inancınız için."

Xanthia ona kaşlarını çattı. "Yani bunu gerçekten yapmak mı istiyorsun?"

Kieran çekmeceyi tekrar açtı, ağır bir kağıt parçası çıkardı ve masanın üzerine fırlattı. Xanthia aldı. A

özel ruhsat. Gıcır gıcır, mavi-siyah mürekkeple yazılmış, düzgün bir şekilde imzalanmış ve mühürlenmişti.

"Nasıl?" Xanthia kağıdı tıkırdatarak sordu. "Bunu nasıl bu kadar hızlı aldın?"

"Whitehall'daki eski dostun Lord de Vendenheim," dedi ağabeyi. "İnsanları tanıyan insanları tanır. Ve bana oldukça büyük bir iyilik borcu var, bu yüzden bu sabah Whitehall'a gittim ve borcumu istedim."

"Bana da bir iki borcu var, hatırlarsınız," dedi yaralı bir ses tonuyla. "Onun kaçakçılık işinde neredeyse kendimi öldürtüyordum."

"Ah, hayır, kızım!" dedi Kieran, bir kalçasını masasına dayayarak. "Evlendin ve hamile kaldın - muhtemelen bu sırayla değil - ikisi de Vendenheim'ın işi değildi."

Xanthia saçlarını yolacakmış gibi iki elini birden kaldırdı. "Bu benimle ilgili değil!"

Ağabeyi gözlerini kırpmadan ona baktı. "Ama kendimden çok senin hakkında konuşmayı tercih ederim, canım. Çok daha az... nasıl desem? Müdahaleci, sanırım, iyi olur."

"Neden, Kieran?" diye bağırdı. "Bunu neden yaptığını söyle bana! Şüphelerim var, görüyorsun. Bana yanıldığımı söylemeni istiyorum, hayır, buna ihtiyacım var."

"Dikkatli ol canım," dedi. "Sesin biraz histriyonik çıkıyor."

Adam haklıydı ama bunu kabul etmekten nefret ediyordu. "Sadece soruya cevap ver," diye tersledi. "Hamile anneler pek de

En iyi zamanlarda bile akli başında biriyimdir ve şu anda masanızdaki gümüş kağıt bıçağı tercih ediyorum."

Rothewell ona bir göz attı, sonra omuz silkti. "O zaman beni sırtımdan bıçaklaman gerekecek," dedi büfeye giderek. "Çünkü ölümü göze alacak kadar umutsuzca bir konyağa daha ihtiyacım var. Sorunuza gelince, kız için üzüldüğüme inanacağınızı sanmıyorum."

"Onunla evlenecek kadar üzgün müsün?" Xanthia alay etti. "Milyon yıl geçse de olmaz."

Kristal tıpanın sürahidenden çekilişini dinledi. Ağabeyinin eli sürahiyi doldururken mükemmel bir şekilde sabitti. Her zaman öyleydi. Sadece öfkesi kötü alışkanlıklarından dolayı acı çekiyor gibiydi. Kieran uyuması gerektiği zaman uyumuyor, yemesi gerektiği zaman yemiyor ya da makul bir adamın yapması gerektiği zaman içmeyi bırakmıyordu. İlimlilik onun sözlüğünde yoktu. Evlilik de değildi, Xanthia yemin edebilirdi.

Birden şişeyi yere bıraktı. "Bir çocuğun olacak," dedi ellerini büfeye dayayarak. Ona değil, üzerindeki yaldızlı aynaya baktı. "Nash'in varisi, büyük olasılıkla. Pamela da Sharpe için aynı şeyi yaptı. Bazen Zee, insan -benim gibi ahlaksızlığa batmış biri bile- mirasını merak etmeye başlar. İnsan öldüğünde geriye bir şey kalıp kalmayacağını merak ediyor."

Sonunda arkasını döndü. Uzun bir süre onu dikkatle izledi. Miras, kıçının kenarı, diye düşündü Xanthia. Gerçekten de ilk andan beri bunun ne hakkında olduğundan şüphelenmişti. Şimdi neredeyse emindi. Onunla evlenecek kadar üzgün mü? Çok açıklayıcı sözler bunlar.

"Hayır," dedi sonunda. "Hayır, beni bununla da kandıramayacaksın. Mirasını hiç düşünmedin ve

Artık değilsin. Unutma, Kieran. Ben onu gördüm. Pamela görmedi."

Kieran ona tuhaf tuhaf baktı. "Saçmalama," dedi. "Az önce onu Pamela'yla gördüğünü söyledin."

Xanthia yavaşça başını salladı. "Hayır, Matmazel Marchand'dan söz etmiyorum," dedi. "Annemarie'den söz ediyorum."

Ağabeyinin yüzü sertleşti. "Bununla ne demek istiyorsun?"

Ama onun ne demek istediğini biliyordu; Xanthia bunu ağzının alaycı çizgilerinde ve çenesini birbirine kenetlediğı yanağının belli belirsiz seğirmesinde görebiliyordu.

"Rahmetli baldızımızı kastediyorum," diye tekrarladı, sesini yumuşatarak. "Evet, Matmazel Marchand, Luke'un ölmüş karısıyla geçici bir benzerlikten fazlasını taşıyor. Koyu renk salar ve gözler. O güzel koyu ten. Zengin Fransız aksanı. Belki Annemarie'ye benzemiyor - Annemarie'nin kızı gibi değil, hayır - ama bazı çarpıcı benzerlikler var."

Ağabeyi ona baktı, gri gözleri birden gümüş gibi parladı. "Bu konuşmayı kesersen sana teşekkür edeceğim, Xanthia," diye homurdandı. "ık dışarı. şimdi eve git. Yorgunum ve böyle saçmalıkları dinlemek istemiyorum."

Xanthia ayağı kalkmak için ellerini destekledi. "Bunu itiraf bile edemiyorsun, değil mi?" diye cevap verdi. "Ama etmelisin, Kieran. O zavallı kız aşk için evlenmeyi hak ediyor. Ona acıdığınız için değil. Sana bir zamanlar sevdiğin birini hatırlattığı için değil, ama-"

"Defol git, lanet olası!" diye patladı. Sonra, dehşet içinde, elindeki bardağı şömineye fırlattı. Kristal kırıldı ve parçalandı. "Çık dışarı, Xanthia! Ölüler sadece ölüdür ve geri gelmeyecekler. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Sen bilmiyor musun?"

Yüzü öfkeden iki büklüm olmuştu. Konyak kömürlerin üzerinde tutuşmuştu ve narin mavi alevler halinde ocağın arkasını yalıyordu. Xanthia kararsızca ayağa kalktı. Yüce Tanrım. Bu sefer onu gerçekten çok zorlamıştı. "Kieran, asla-

"Çık dışarı!" diye bağırdı. "Ciddiydin, Xanthia. Hep öyle yapıyorsun. Sadece bunu deşip duruyorsun." Bir elinin topuğunu sanki acıyormuş gibi şakağına dayadı. "Yemin ederim, bazen kanayan bir yaraya iğne batırdığını düşünüyorum. Ama Luke hâlâ ölü. Karısı hâlâ ölü ve ben onun kızı için elimden gelen her şeyi yaptım. Ben görevimi yaptım, lanet olsun sana."

"Ve Martinique senin ona her zaman göz kulak olduğunu biliyor," dedi Xanthia. "Ama sen ona bakmadın, Kieran. Tanrım, sırf sana ölmüş annesini hatırlattığı için onu Barbados'tan iki bin mil uzağa gönderdin. Annemarie'yi. Ve şimdi bu zavallı kız -Camille- onu olduğu gibi sevecek biriyle evlenmeyi hak ediyor. Kurtarılması gereken bir başka kara gözlü güzel olduğu için değil."

Kieran ona doğru yürüdü. "Ama Annemarie'yi ben kurtarmadım, değil mi?" diye hırladı. "Bu görevin zevkini ve acısını Luke yaşadı."

Xanthia titreyen elini onun koluna koydu. "Sadece biraz bekle, Kieran," diye fısıldadı. "Tek istediğim bu. Sen ve Matmazel Marchand birbirinizi tanıyana kadar bekle."

"Neden?" diye homurdandı. "Beni reddedebilsin diye mi? Bir çıkış yolu bulabilsin diye mi? Demek istediğin bu, değil mi?"

Xanthia elini kararsızca kaldırdı. "Çok özür dilerim," diye mırıldandı, bakışlarını altlarındaki halıya indirerek. "Çok haklısın. Bu gerçekten beni ilgilendirmez, değil mi? Gideceğim, Kieran. Sadece bana söz ver... biraz dinleneceğine söz ver?"

Öfkeli karşılıklarından birini vermeyince, Xanthia başını kaldırıp baktı. Kardeşinin yüzü bembeyaz olmuştu. Gümüşü gözleri kapalıydı, yüzü bükülmüştü - öfkeyle değil, acıyla.

"Kieran?" Elini onun koluna götürdü. "Kieran, ne oldu?"

Adamın içinden derin bir ürperti geçtiğini hissetti. "Aaahh, Tanrım!" diye bağırdı. Sonra iskambil kâğıtlarından bir ev gibi onun altına çöktü, bir dizinin üzerine çöktü, parmakları umutsuzca masanın kenarını pençeliyor, diğer eli alt kaburgalarını tutuyordu.

Kapıya doğru koştu ve ne yapmak istediğini anlamadan kapıyı kırıp açtı. "Trammel!" diye bağırdı. "Trammel! Tanrı aşkına, buraya gel!"

Uşak bir anda oradaydı. Kieran'ı gördüğünde yüzünde panik çizgileri belirdi. Yerde onun yanına diz çöktü ve bir kolunu kardeşinininkinin altına soktu. "Kalkabilir misiniz efendim?" diye sordu. "Yatağa gitmenize yardım edeyim."

Xanthia eğilmiş başlarına baktı, Trammel'in sık gri bukleleri Kieran'ın koyu renkli yelesiyle keskin bir tezat oluşturuyordu. Trammel başını kaldırdığında kardeşi homurdandı ve ayağa kalkmaya çalıştı. Uşak bir şekilde onu ayağa kaldırdı ve sonra dönüp ona baktı.

"Sorun değil, Bayan Zee," dedi. "Bazen böyle oluyor."

"Ne zamandan itibaren?" Xanthia talep etti.

"Bir süredir," dedi belli belirsiz. "Kardeşinizin sıcak bir yemeğe ve dinlenmeye ihtiyaçı var, Bayan Zee, hepsi bu. Üç gündür yatağa girmedir" -burada kâhya belli belirsiz bir glmsemeyeyle parladı- "bu evde hiç yatmadır."

Xanthia endişeyle onu inceledi. Kieran fark ettiğinden daha fazla iğmiş olmalıydır. Ama şimdi geręekten de ayakları üzerinde daha sağlam duruyordu. Yüzündeki şarpık ıstırap yerini sadece yüz buruştırmaya bırakmıştı. "Eve git Zee, Tanrı aşkına," demeyi başardı. "Karışacak bir kocan yok mu senin?"

Xanthia onların gidişini izledi, Trammel'in adımları yavaş ve gvenilirdi, Kieran'ınkiler ise daha ağırdır ama artık istikrarlıydır. Endişeliydır. Çok endişeliydır. Matmazel Marchand'la olan bu iş, ęrendikęe daha az mantıklı geliyordu. Kieran'ın mantıklı ve keskin bir zekâsı vardı, ona acı verse bile geręeęi rasyonalize etmeyen ya da glgelemeyen bir zekâ. Evet, bir günahkârdır ama kendi günahının yükünü bir kefarete gibi sırtında taşıyan biriydi. Annemarie'ye olan aşkını ise kalbine ağır bir zincir gibi takmıştı.

Peki Xanthia'nın bu evden ayrılmasından bu yana ne değişmişti? Kieran. O değişmişti. Ve şimdi onu ne kadar az anladığını, daha da kötüsü Kieran'ın kendisini ne kadar az anladığını her zamankinden daha iyi fark etmişti.

Dördüncü Bölüm

Bahçede bir gezinti

Sonunda Lord Rothewell ertesi sabah kuzeninin evine yanında bir papazla dönmedi. Leydi Sharpe onu, evlenmeyi iki hafta ertelemenin çok az zararı ve büyük olasılıkla da çok yararı olacağı konusunda ikna etti. Camille, sosyetenin kendisi hakkında ne düşündüğünü artık umursamadığını açıklayacak cesareti kendinde bulamıyordu; hele ki kontesin kendisi bunu açıkça umursarken. Ve böylece Camille, Londra'nın modasına uygun bir tura ıktı.

-Ya da yılın son zamanları olduğu için çok az şey vardı.

Salı günü öğleden sonra Leydi Sharpe ve yakınlarda yaşayan kızı Leydi Louisa ile Oxford Caddesi'nde alışveriş yapıldı. Cuma günü Lord Sharpe ile Kraliyet Akademisi'ni ziyaret ettiler; iri yarı, cana yakın bir adam olan Sharpe sanat hakkında hiçbir şey bilmiyordu ama onu mutlu bir şekilde gezdirdi ve tanıştıkları herkesle tanıştırdı. Arada Belgravia'da küçük bir suare, Bloomsbury'de bir edebiyat okuması ve Kew Gardens ziyareti vardı.

Her gezintide Leydi Sharpe onu bitmek bilmeyen yeni yüzlerle tanıştıırıyordu; bazıları kaçınılmaz olarak fısıldayarak uzaklaşıyordu. Kontes'in merhum m rebbiyesiyle ilgili anekdotu yeterince iyi gitti, ama Camille'in ebeveynleri konusu kaçınılmazdı.

"Boş ver canım," diye teselli ederdi kontes onu. "Gelecek sezona kadar -gerçekten önemli olduğunda- adın bir kaç kadar bile  ne çıkmayacak."

Gerçekten de, fısıltılara rağmen, Leydi Sharpe herkesi tanıyor ve neredeyse havadan davetiye çıkartıyor gibiydi. Lord Rothewell belki de

ton içinde istenmeyen kişi, ama ailesinin kesinlikle bağlantıları vardı.

Rothewell'e gelince, her gün, genellikle öğleden sonra, kısa bir ziyarette bulunarak Camille'i şaşırtıyordu. Leydi Sharpe çay servisi yaparken ve planları hakkında gevezelik ederken çok az konuşuyor, gümüşi, ısıltılı bakışlarıyla odanın öbür ucundan onu izlemekle yetiniyordu.

Rothewell çoğunlukla her zamanki gibi kararsız ve düşünceli görünüyor, Camille'in aklına öfkeli, kafese kapatılmış bir canavarı getiriyordu ve Camille'in sonsuz sinirine rağmen, ara sıra yan bakışları hâlâ midesinin alarm vermesine neden oluyordu. Umutsuzca oturma odasında paylaştıkları o ateşli, çılgın öpücüğünü unutmayı ve onu acımasızca kapıya doğru bastırırken vücudunun nasıl hissettiğini düşünmeyi bırakmayı diledi.

Ama ikisini de unutamıyordu, hatta çoğu zaman gözlerini o şeytani adamdan ayıramıyordu. Lord Rothewell'e aşık olmak olmazdı. Ona kendi adını verecekti. Ona, diye dua etti, seveceğı bir çocuk verecekti. Ama asla ama asla ona kalbini vermeyecekti ve o da bunu umacak kadar zayıf ve saf olmamalıydı.

Cumartesi günü Camille, Rothewell'in kayınbiraderi Lord Nash'le parkta araba sürmeye davet edildi, o kadar zarif bir adamdı ki Parisli züppelerin en kibarlarını bile gölgede bırakabilirdi. O kadar narin ve o kadar yüksek bir faytona bağlanmış seğırtten siyah kısraklardan oluşan bir ekip sürüyordu ki, Camille bir çukura düşüp parçalanarak çıraya dönüşeceklerinden korkuyordu. Ama Lord Nash hem takdire şayan bir kırbaç hem de yarı İngiliz olmasına rağmen akraba bir ruh olduğunu kanıtladı.

Napolyon'un kargaşasından kaçarak Kıtada geçirdiğı çocukluğundan bahsederek onu rahatlattı ve

Amcasının ölümü, ailesinin İngiltere'ye gelmesini gerektirmişti.

"Peki çok mu zordu mösyö?" diye sorarken buldu kendini. "Kendinizi gölden çıkmış bir balık gibi hissettiniz mi?"

Güldü. Atlarını Cumberland Kapısı'ndan düzgünce geçirirken, "Evet, ton bir meydan okumaydı," diye itiraf etti. "Ta ki insanın onlara tepeden bakması gerektiği gerçeğini kavrayana kadar."

"Burnundan aşağı bakmak mı?" Camille yankıladı.

"Gerçekten de saygı duydukları tek şey bu," diye cevap verdi. "Gördüğünüz gibi Matmazel Marchand, beau monde'u bir atın kıcı gibi düşünmek gerekir."

"Bir atın kıcı mı?" Camille bir kahkahayı bastırdı.

"Aynen öyle," dedi Lord Nash, yapmacık bir ciddiyetle, "çünkü bu iyi kaslanmış ve potansiyel olarak tehlikeli bir şeydir ama yine de kendinden çok daha küçük bir şeye saygı duyabilir" -burada kırbacını gösterişli bir şekilde hafifçe şaklattı- "ama sadece iğnenizden biraz korkmasını sağlayabilirsiniz. Bunu yapmak için de daha fazla küçümseyici davranmak gerekir."

"Ah, canım!" dedi Camille kahkahaları arasında. "Cesaret edebilir miyim?"

"Tanrım, kadın, sen yarı Fransızsın," dedi Lord Nash. "Böyle bir görev için daha uygun bir yaratık düşünemiyorum."

"Très bien," dedi. "Deneyeceğim."

Lord Nash ona baktı ve gülümsedi; gözlerine kadar ulaşan bir gülümsemeydi bu. Ondan hoşlanmıyor değildi. Hatta karısı bile bir gün önce çaya gelmişti. Bir kadın olarak

Kocası Rothewell şüphesiz bir dolandırıcı ve alçaktı, ama en azından ailesi iyi kalpliydi.

Sonunda Lord Nash faytonunu Hanover Caddesi'nin önündeki kaldırımın yanına çekti ve aşağı atlayarak onu dışarı çıkardı.

Ayakları tekrar toprağa değdiğinde, "Karınız bana kutlu bir olayı beklediğinizi söyledi," dedi. "Saygılar, mösyö."

Yine gülümsedi, ama bu kez endişeli bir kocanın gülümsemesiydi bu. "Ve sizi tebrik ederim," dedi sessizce. "Anladığım kadarıyla birkaç gün içinde bir duyuru yapacaksınız."

"Merci, monsieur." Camille de zayıf bir gülümsemeyle parladi. "Evlilik korkutucu bir ihtimal, değil mi? Vereceğiniz her türlü tavsiyeyi memnuniyetle karşılarım."

Lord Nash tereddüt eder gibiydi. "Özür dilerim," dedi. "Lord Rothewell'i çok iyi tanımıyorum. Sadece birkaç ay önce kız kardeşiyle evlendim. Karımın onu hem çok sevdiğini hem de ondan umudunu kestiğini biliyorum. Size iyi şanslar dilerken ikimiz adına da konuşuyorum, Matmazel Marchand."

İyi şanslar.

Merdivenlerden çıkıp eve girerken Camille, Lord Nash'in seçtiği sözcükleri düşündü. Tebrikler değil. Birlikte mutlu yıllar geçirmeniz dileğiyle de demedi. Sadece iyi şanslar - sanki topal bir at üzerine bahis oynuyormuş ya da kurşun madenine yatırım yapıyormuş gibi. Ama Lord Rothewell bir atın kışından biraz daha karmaşıktı. Onu idare etmek için çok büyük bir kırbaça ihtiyacı olabilirdi.

Hanover Sokağı'ndaki ikinci gününde Camille, içinde küçük Lord Longvale'in mutlu bir şekilde yattığı çocuk odasını bulma şansına erişmişti. Leydi Sharpe'in yeni bir çocuk dünyaya getirdiğini öğrenince önce şaşırmış, ama kontesin bebeğin üzerine titrediğini görünce şaşırmamıştı. Hiçbir battaniye yeterince yumuşak, hiçbir banyo suyu yeterince ılık, hiçbir cereyan Lord Longvale'in alanına girenlerden daha tehlikeli olamazdı. Tüm ev çocuğun ihtiyaçları etrafında dönüyordu ve birkaç gün içinde Camille de öyle oldu.

Camille'in çocukla vakit geçirmek istemesi kontesi memnun etmişti. Leydi Sharpe, çocuğa bakmak için emekliliğini bırakmış bir aile hizmetkârı olan hemşirenin bir saatini kendisine ayırmaktan memnun olacağını söyledi. Lord Longvale uyumaktan başka bir şey yapamayacak kadar küçüktü ama Camille onun beşiğinin yanında oturup bir parça el işi yapmaktan mutluluk duyuyordu.

Hemşirenin işleri olduğunda, Camille mutlu bir şekilde çocuk odasına giderdi. Çocuk zaman zaman kıpırdanıyor, hatta bazen Camille'in parmağının ucuna yapışıyordu. Sonra, soluk mavi gözleri Camille'e bakarken, bir tükürük balonu üflüyor ya da ayaklarındaki yorganı tekmeleyene kadar mutlu bir şekilde bacaklarını çırpıyordu. Camille için bu son derece büyüleyici ve son derece yürek parçalayıcıydı.

O gün Camille okumak için bir kitap almış, sonra bir kenara bırakmıştı. Kuşluk güneşi çocuk odasının perdelerini aralıyor ve çocuğun yüzünü kutsal bir ikon gibi aydınlatıyordu. Lord Longvale gerçekten değerli bir hediye idi. Böyle bir çocuk onun için paha biçilmez olurdu. Huysuz ve acımasızdı, evet - belki de hayat onu böyle yapmıştı, belki de sadece doğası böyleydi- ama yine de bir kadındı. Hâlâ bir kadının özlemlerini hissediyordu.

Camille gözlerini kapadı ve bebeğin minik parmaklarının başparmağını kavradığını hissetti. Tanrı'ya çok fazla beklemediği için dua etti. Daha fazla çabalasaydı, şimdiye kadar bir koca bulabilir miydi? İşler bu noktaya gelmemeliydi. Tanımadığı bir adamla evlenmek. Onunla para için, sevgi gösterisinde bile bulunmadan evlenecek bir adamla.

Ah, pekala. Hüzünlü duygular insana hiçbir şey kazandırmazdı. Camille başparmağını çıkardı, yün patiklerini örtmek için çocuğun battaniyesini geri çekti. Bir evlilik. Bir çocuk. Belki de yakında ikisine de sahip olacaktı.

Camille, annesinin on yedi yaşındayken bahçıvanın oğluyla kaçma niyetini açıkladığı zamanki yapmacıklığını hatırladı. Elinde Hartshorne, Leydi Halburne bir se'night için yatağına çekilmişti.

Annesi Camille'in çok genç olduğuna inandığından değil, bahçıvanın oğlunu kendilerinden aşağı gördüğünden de değildi muhtemelen. Aslında, Camille ayrılma niyetini açıklayana kadar Camille'i nadiren düşünürdü. Sonra da hastalıklar ve huysuzluklar başlardı. Bayılmalar. Üşümeler. Güzelliğini mahvedeceğine ve ona değerli kızının sevgisi ve arkadaşlığından başka bir şey bırakmayacağına yemin ettiği kalıcı hastalıklar.

İnsan gençken ve bir ebeveynin -ya da herhangi birinin- sevgisini arzuladığında bu tür saçmalıklara kanmak kolaydı. O zamanlarda Camille sonunda annesinin en önemli endişesi haline gelmişti. En değerli varlığı. Ta ki bir sonraki yakışıklı beyefendi çıkana ya da annesi birkaç aylık bir eğlence için Paris'e gidecek kadar para biriktirene kadar.

Böylece bahçıvanın oğluyla ilgili hayalleri de suya düşmüştü; rahat bir yaşamı olan yerel bir bey, dört çocuklu asık suratlı bir dul ve Camille'in bir su birikintisinde zıplarken ayak bileklerini görünce ani bir inanç krizi geçiren acemi bir rahiple birlikte. Bu adamların hiçbiri Camille için yaratılmamıştı ama herhangi biri Camille'in bulunduğu hovardadan daha iyisini yapabilirdi. Herhangi biri ona özlemini çektiği bebeği verebilirdi. Yine de saatin ilerlemesine izin vermişti.

Lord Rothewell hiç kuşkusuz kadının maddi nedenlerle çocuk istediğini düşünüyordu, tabii onu düşünüyorsa. Eğer tahmin edilebileceği gibi Valigny'ye benziyorsa, sadece ona getireceği parayı ve bu parayı çarçur edeceği zevkleri düşünüyordu.

Kasvetli düşünceleri kapı menteşelerinin gıcirtısıyla bölündü. Leydi Sharpe'ın odaya girdiğini görmek için başını kaldırdı. "Rothewell ziyarete geldi," dedi, sesi ciddiye. "Sizinle bahçede dolaşmak istiyor."

Camille ani bir panik hissetti. "Ama bebek-"

Kontes elini uzatıyordu. "Hayır, sen kalk canım," dedi. "Şalını al. Thornton dönene kadar kalacağım."

Camille ayağa kalktı. Leydi Sharpe onun elini cesaret verici bir şekilde sıktı. "Onunla evlenmek zorunda değilsin Camille," dedi sessizce. "Evlenmezsen kimse seni suçlamaz. Ama onunla özel olarak konuşmalısın."

Omuzlarını sertçe geriye attı. "Ondan korkmuyorum, madam," dedi. "Havlaması gürültülü belki? Ama ben de ısırabilirim."

Kontes gülümsedi. "Canım, canım," diye mırıldandı Camille'in sandalyesine kayarak. "Acaba benim kötü kuzenim eşiyle mi karşılaştı?"

Camille şalını ve kitabını kaptı, sonra nişanlı kocasını bulmak için aşağıya indi. Tanrı'ya dua etti, adam onunla son yalnız kaldığında olduğundan biraz daha ayık ve çok daha az dağınıktı. O da sinirli görünüyordu. Ama yine de bütün gece içmek ve oyun oynamak insanın mizacına ve giyim kuşamına zarar veriyordu kuşkusuz. Camille, adamın kendisine doğru o gümüşü, yan bakışlarından birini atıp dizlerini eritmemesini de umuyordu. Elbette o kadar aptal değildi.

Lord Rothewell onu evin arka tarafındaki güneşli salonda bekliyordu. Camille onu bahçeye bakarken buldu, bacaklarını hafifçe aralamıştı, bir eliyle binici çizmesine sabırsızca vurduğu ince siyah bir kırpığı tutuyordu, diğeri ise sırtının küçük kısmına yerleştirilmişti. Ve ona bu şekilde bakarken, adamın devasa cüssesi bir kez daha gözüne çarptı.

Belki de onun boyunun ve genişliğinin, tanıştıkları ilk geceki öfkesinden kaynaklanan bir tür duygusal yanlış izlenim olduğunu düşünmüştü. Ama öyle olmadığının giderek daha fazla farkına varıyordu. Rothewell sadece iri bir adamdı ve hükmedici bir varlığı vardı. Koyu renk paltosu ürkütücü derecede geniş omuzlarının üzerine gerilmiş gibiydi ve baldırlarını saran siyah deri çizmeleri herhangi bir ölümlü adaminkinden çok daha yüksekti.

Evet, en azından bu açıdan bakıldığında, hayran olunacak çok şey vardı ve yine de kimse, açıkça pahalı kıyafetlerine rağmen onu zarif bulmazdı. Kadın onun adını söyleyerek bu büyüü bozduğunda, adam arkasını dönüp

hayal kırıklığına mı uğratacaktı? Teninin çok koyu olduğunu biliyordu; saçları neredeyse siyahtı ve bu açıdan bakıldığında çok uzundu. Gerçekten de Lord Rothewell taşraya ait bir adam gibi görünüyordu, çünkü Mayfair'in zarif çevresi için fazla iri yarı ve fazla sade biriydi. Ve nedense bugün ona bakmak nefesini kesmişti.

Eşikte bir an bile fazla oyalandı.

"Günaydın matmazel," dedi dönmeden. "Umarım sizi iyi bulmuşumdur?"

Camille dondu kaldı. Sonra onun penceredeki yansımasını izlediğini fark etti. "Evet, teşekkür ederim," dedi soğukkanlılıkla. "Ya siz, mösyö?"

Boş elini bıraktı ve arkasını döndü. "Yeterince iyi, diyebilirim." Sesi alçak, duygusuz bir gürültüydü. Pencereden uzaklaştı ve kolunu uzattı. "Bahçede size eşlik etme şerefine nail olabilir miyim?"

"Mais oui." Camille kitabını kapının yanındaki masanın üzerine bıraktı ve yün şalını omuzlarına attı.

Rothewell kitaba baktı ve gözleri Çift Girişli Defter Tutmanın Bir Özeti baĞlığında gezinirken kaĞlarını kaldırdı. Bir parmağını kitabın sırtında hafifçe gezdirerek, "Okuma zevkiniz olağanüstü, Matmazel Marchand," dedi.

Kadın adama dürüstçe baktı. "Belki de bir yığın romanı tercih ederdiniz, mösyö?" dedi. "Her şeyden önce, para dünyayı döndürür ve belki de ondan çok azına sahip olanlar en azından nasıl işlediğini anlamalıdır?"

İlk kez alaycı gülümsemesi neredeyse gözlerine ulaşıyordu. "Ah, ama her şey plana uygun giderse, sonunda bol bol alacaksın," dedi.

"Evet, ama bir aptalın elinde servet ne işe yarar ki?" diye sordu. "Madem bu kadar şanslıyım mösyö, o zaman le bon Dieu'nun bana verdiklerini iyi yönetmek istiyorum."

Kızın şaşkınlığı karşısında adam ciddiyetle başını salladı. "O halde çok akıllısınız matmazel," diye cevap verdi. "Servetinizi yönetmesi ya da geleceğinize yön vermesi için asla başkasına güvenmeyin."

Kadın ona biraz şaşkınlıkla baktı. Camille onun tartışabileceğini tahmin etmişti. İngiliz yasalarını anladiysa, evlendiklerinde geliri onun olacaktı. Bu, almak zorunda olduğu bir riskti.

Merdivenlerden sessizce indiler, Rothewell onlar geçerken arka kapı direğine ustaca asıldı. Bahçede esen rüzgâr serinletiyordu. Kömür dumanının acı tınısı sonbahar havasına çoktan karışmıştı. Kış geliyor, diye düşündü Camille, Lord Rothewell'e yan gözle bakarak. Belki de onun hayatına giriyordu.

Tüm içgüdülerini onu geri çekilmesi için uyarıyordu; bu belki de ahlaksız olduğu kadar tehlikeli bir adamdı. Onun deneyim alanının çok ötesinde bir adam. Ama o arkasını dönmedi. Tereddüt bile etmedi.

Yarı yolda çimenlik teraslanmıştı, ama basamaklar düzensiz taştandı ve biraz dikti. Rothewell bir kedi gibi zarif bir hareketle onun önüne atladı, sonra dönüp ellerini Çalının altından geçirerek onu belinden kavradı.

"Mersi, mösyö, ama ben-"

Artık çok geçti. Adam onu kolayca kaldırdı. Kadının elleri içgüdüsel olarak adamın omuzlarını kavradı ve birlikte döndüklerinde, o an zamanın içinde askıya alınmış gibi hissetti. Sanki adam onu havada kımıldamadan tutuyordu, vücutları birbirine çok yakındı, kızın parmakları adamın paltosunun yumuşak yününde kıvrılıyordu. Yüz yüze geldiler, adamın büyüleyici gri gözleri onunkilerden sadece birkaç santim uzaktaydı, kalbi göğsünde garip bir şekilde çarpıyordu.

Onu izleyen Rothewell, onu kendi boyundan aşağı indirdi. Ama ayaklarının altındaki toprak aniden sarsıldı ve Camille ellerini çekmedi. Rothewell hâlâ onun belini kavlıyor, iri, ağır avuç içleri elbisesinin içinden tenini ısıtıyordu. Camille orada öylece durup ona baktı, ta ki ilerideki sokaktan gelen bir takırtı sessizliği bozana kadar.

Belini serbest bıraktı.

"Merzi," diye mırıldanarak ellerini indirdi. Ama kalbi durmadı ve adamın kolonyasının sıcak erkeksi kokusu baş döndürücü, şehvetli bir bulutun içinde kaldı. Camille onun bir erkek olduğunun neredeyse korkutucu bir şekilde farkında olduğunu hissetti -ama beynindeki ani, çıldırtıcı girdabın ortasında tek net düşüncesi buydu.

Camille kalbini sakinleştirmeye ve düğüncelerini toparlamaya çalışırken bahçenin ortasına doğru yürüdüler. İleride, yüksek bir şimşir dizisi, solmakta olan gül ağaçlarından oluşan korunaklı bir çemberi gizliyordu ve Rothewell burada durup elini Camille'in kolunun üzerine koydu.

Tekrar konuştuğunda sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Size, Matmazel Marchand, babanıza yirmi beş bin sterlinlik bir banka çekini gönderdiğimi söylemeye geldim," dedi o inanılmaz derinlikteki sesiyle. "Artık ona karşı herhangi bir yükümlülüğünüz kalmadı."

Yolda aniden durdu ve ona baktı. "Mon Dieu!" diye fısıldadı. "Yirmi beş bin sterlini nereden buldun?"

Rothewell bir an tereddüt etti. "Ah, şu," dedi kuru bir sesle. "Blackheath posta arabasını silah zoruyla kaçırdım."

Adamın gümüşü gözlerindeki kızgınlık parıltısını görünce neredeyse rahatlayacaktı. "Vraiment, mösyö?" diye cevap verdi. "O zaman bir korkağı soydunuz. Durmadan önce ne kadar iyi bir nişancı olduğunuzu görmek için beklemeliydim."

"Bundan hiç şüphem yok," dedi Rothewell. "Fransızların savaşta gözü pek oldukları bilinir. Ama ben oldukça iyi bir nişancıyım, Matmazel Marchand. Tehlikede olsaydınız beklerdiniz."

Camille konuyu değiştirmenin akıllıca olacağına karar verdi. "Ve hâlâ benimle evlenmek istiyorsunuz, mösyö?" dedi. "Aksi takdirde, görüyorsunuz, size borcumu ödememin hiçbir yolu yok."

Adam kararlı bir şekilde ona baktı. "Buradayım, değil mi?" diye cevap verdi.

"Kız kardeşinin evlenmemize karşı olduğunu artık biliyor olmalısın," dedi Camille. "Acaba o da iyi bir nişancı mı?"

"Evet, olduğu gibi." Yüz ifadesi gerginleşmişti. "Ama bu konuda onun fikrinin bir önemi yok. Üstelik onaylamadığı kişi siz değilsiniz. Benim ve bununla ben ilgileneceğim."

Ah, bir aile kavgası. Camille dilini tutmanın daha ihtiyatlı olacağına karar verdi. Lord Rothewell sakın adımlarına devam ederken, yüzünde esrarengiz bir ifadeyle ona bir bakış attı.

Camille, sarhoş bir hevesle ve birkaç gün önceden haber vererek yirmi beş bin sterlin bulabiliyorsa, neden onunla evleniyordu, diye merak etti. Ama bulmuştu ve sonunda Valigny ile yaptığı aptalca pazarlık sona ermişti. Bu bilginin ona getirdiği rahatlama seline şaşırmıştı. Bu, Lord Rothewell'in onu kurtarmak için iki kez geldiğini gösteriyordu.

Hayır. Camille kendini hemen toparladı. Olaya böyle bakmamalıydı. Bu adam bir kahraman değildi ve durumu hiçbir şekilde romantikleştirmemeliydi. Rothewell babasının arkadaşı değilse bile, kesinlikle yoldaşıydı. Aynı kumaştan kesilmişlerdi, aynı ahlaksızlıklara sahiptiler. Aynı kurbanlar. Ve Rothewell'in onunla evlenmek için iyi bir nedeni vardı, çünkü ona, belki de aptalca, Valigny'den sakladığı tek şeyi, mirasının gerçek büyüklüğünü söylemişti.

Bahçenin sonuna yaklaştıklarında yol daraldı. Lord Rothewell şimdi oldukça yakınında duruyordu; o kadar yakındı ki, havadaki kolonyasının kokusunu tekrar alabiliyordu; belirgin bir şekilde sandal ağacı ve narenciye kokan bir şeydi. Son derece erkeksi bir kokuydu bu, Valigny's'deki o uğursuz geceden çok iyi hatırladığı bir kokuydu.

Tam o sırada, yürürken adamın kolu Camille'in koluna değdi ve Camille'in kalbi o tuhaf, küçük taklalarından birini daha attı. Birden Camille'in aklına kaçma fikri geldi.

Ama neye? Çok az parası vardı. Resmi bir eğitimi de yoktu. Ve onu sahiplenecek bir ailesi de yoktu, tabii Valigny'nin onu tam olarak sokağa atmasa da varlığını görmezden gelen sığ görüşlü akrabalarını saymazsak.

Rothewell onun düşüncelerini okumuş olmalıydı. Yolda durdu ve onu kendisine doğru çevirdi. Konuştuğunda, ruh hali

Onları çevreleyen ortam birdenbire onu anlaşılmaz bir şekilde gerginleştirecek şekilde değişti.

"Matmazel Marchand, Pamela'nın gecikmesi bana düşünmek için zaman kazandırdı," dedi, sıcak, ağır elleri onun omuzlarına yerleşti. "Benimle evlenmek zorunda değilsiniz. Bu pazarlık Valigny'nindi, senin değil. İstersen çekip gidebilirsin."

"Evet, ama neye, mösyö?" diye sordu basitçe. "Ve ne ile?"

"Bir kuzenin var, değil mi?" diye sordu. "Büyükbabanın unvanını miras alan adam mı? Belki de bir evlilik ayarlayabilecek bağlantıları vardır?"

Kadın acı acı güldü. "Onun adını bile bilmiyorum ve eminim o da benimkini bilmek istemez," diye cevap verdi. "Bir düşünün, mösyö. Ben onun ailesini utandıran kadının piç kızıyım, değil mi? Ve eğer hiç evlenmezsem, hiç çocuk doğurmazsam, o zaman muhtemelen sadece uzun bir unvan ve büyük bir ev yerine her şeyi miras alacak. Hayır, kapısının önünde belirdeğim için bana teşekkür etmeyecektir."

Rothewell yüzünü buruşturdu. "Korkarım insan doğası konusunda iyi bir yargıcınız var," diye mırıldandı. "Belki sizin için bir durum bulunabilir?"

"İş, öyle mi?" diye cevap verdi. "Yol arkadaşı ya da vali gibi mi?"

"Bir mürebbiye, evet. Ama bu sizi yoksulluk içinde bir hayata mahkum eder."

"Zor işlerden korkmuyorum, mösyö," dedi dürüstçe. "Bu konuda başarılı olurum. Beynimi kullanmak rüya gibi olurdu. Ama en iyi yapabileceğim şeyleri hiçbir kadının yapmasına izin verilmez. Ve toplumun kadınların yapmasına izin verdiği şeyleri de... hayır,

"Valigny Kontu'nun kızı için bu asla gerçekleşmeyecek."

Gümüşi bakışları sanki bir şey arıyormuş gibi bir an kızın yüzünde gezindi. "Pamela bana çocuklara bayıldığını söyledi. Öyle mi, Camille?"

"Evet," dedi kayıtsızca. "Kim istemez ki? Ama kimse çocuklarına bakması için Valigny'nin yancısını tutmaz."

"Hayır, pek olası değil." Belli belirsiz gülümsedi. "Ama kendi çocuklarınız olsun ister misiniz? Büyükbabanın vasiyetine rağmen mi?"

"Çok hoşuma giderdi," diye cevap verdi ikircikli bir tavırla. Ama yalan söylüyordu ve adamın bunu bilip bilmediğini merak ediyordu. Seveceği bir çocuk... Ah, bu onun en derin dileğiydi. Sık sık tek umudu gibi görünüyordu.

Bir an için gözleri kilitlendi ve yine onun bir şey aradığını hissetti. Anlayamadığı bir kavramla boğuşuyordu. Onu sarhoş bir serseri olarak daha iyi anladığını düşünmeye başlamıştı. Bu güçlü, sert adam çok daha kontrollü ve çok daha az tahmin edilebilir görünüyordu.

"Bir keresinde yalnız yaşamak istediğinden bahsetmiştin Camille," diye devam etti, sesi alçak, yumuşak bir gürültüydü. "Bu fikirden hoşlanmıyorum ama belirsizliklerle dolu bir dünyada yaşıyoruz. Tek başına bir çocuk yetiştirecek kadar güçlü müsün?"

"Yeterince güçlüyüm," diye cevap verdi kararlılıkla. "Benden asla şüphe etmeyin lordum. Yeterince güçlüyüm. Sebat etmek için. Hayatta kalmak için. Yapılması gereken her şeyi yapmak için."

Kadın daha fazla bir şey söylemeyince Rothewell onu gül bahçesinin ortasında duran bir çift banktan birine doğru götürdü

ve onu yanına çekti. Adamın istemeden de olsa onun Hristiyan adını kullanmaya başladığını fark etti.

"Bir şeyi anlamak istiyorum," dedi sonunda. "Buraya, İngiltere'ye nasıl geldiğini bilmek istiyorum. Hayatının bu noktasına nasıl geldiğini."

Koşullar göz önüne alındığında bu mantıksız bir talep değildi. Lord Rothewell onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordu. Onunla evlenecekti. Büyük olasılıkla, ona bir çocuk doğuracaktı. Öyleyse merakı neden rahatsız edici geliyordu? Bir şekilde adamın bir gün yanında bir papazla çıkageleceğini ve hiçbir soru sormayacağını mı düşünmüştü?

Ve sonra onun sorularının, açıklamalarının - tüm bunların - bir tür yakınlık olduğunu fark etti. Birinin hayatını vermesi ve paylaşması. Ama hayatını kimseyle paylaşmak istemiyordu; bu kadar basit bir eylemle, birbirini tanımakla bile duygusal olarak bağlanmak istemiyordu. Lord Rothewell'den korkuyordu. Onun kendisini kurtarmasını istemiyordu. Kalbinin annesininki gibi kırılmasına dayanamazdı. Sadece bir çocuk istiyordu. Kendine ait sevebileceği birini. Ve sonra Rothewell ve dünyanın geri kalanı tarafından yalnız bırakılmak istiyordu - çünkü sonuçta hayat zaten böyle işliyordu.

Ama Rothewell gözlerini kırpmadan ona bakıyordu ve Camille Gağkınlıkla karnındaki o garip hissi yeniden hissetti. Nadiren hissetse de bunun ne olduğunu biliyordu. Lord Rothewell güzel bir adam değildi, hayır. Ama kapüşonlu gri gözleri ve sert yüz kemikleriyle dikkat çekiciydi. Ve çenesinin yapısı sorusuna bir cevap istediğini gösteriyordu.

Camille bakışlarını kucağına indirdi. "Très bien," dedi sonunda. "Ne öğrenmek istiyorsunuz, mösyö?"

"Tam olarak emin değilim," diye itiraf etti.

Camille kısa bir süre için bunun kendisi için olduğu kadar onun için de garip olup olmadığını merak etti.

"Sanırım annenle Valigny arasında ne olduğunu bilmek istiyorum," dedi. "O Halburne Kontesi'ydi, değil mi?"

Camille başını salladı. "Evet, ya da kendine öyle derdi," diye cevap verdi. "Ama ben iki ya da üç yaşındayken Halburne ondan boşanmış. Belki de artık bu ismi kullanmıyordu?"

Rothewell omuz silkti. "Söyleyemem," diye itiraf etti. "Benim geldiğim yerde boşanma yoktu."

"Nereden geliyorsun?" Kadın şaşkınlıkla ona baktı. "Buradan gelmiyor musunuz, mösyö?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, hayatımın tamamını -ya da neredeyse tamamını- Batı Hint Adaları'nda geçirdim," dedi. "Londra'da bir yıldan az yaşadım. Burası bana hâlâ tuhaf geliyor."

Camille bunu düşündü. Belki de Rothewell ile hayal ettiğinden daha fazla ortak yönleri vardı. "Annem ilkbaharda öldü," dedi. "Artık ona ne dendiğinin pek önemi yok sanırım."

"Onu kaybetmenize üzüldüm," dedi Lord Rothewell. "Sorabilir miyim, neden öldü?"

"Zor bir yaşam, mösyö," dedi Camille. "Zor yaşam, azalan güzellik ve -belki de- kırık bir kalp."

Yine belli belirsiz yarım bir gülümseme takındı ve Camille kendini onun nasıl görüneceğini merak ederken buldu.

Ağzının tamamını. Daha genç, diye düşündü.

"Kırık bir kalp mi?" dedi. "Kim tarafından kırılmış? Valigny tarafından değil herhalde?"

"Elbette, ona tapardı," dedi Camille dürüstçe. "Her zaman, asla sahip olamayacağı tek şey oydu - çok uzun süre değil."

"Ah," dedi Lord Rothewell. "Bir aile olarak yaşamadınız mı?"

Camille birden kendini hüzünlü hissetti. "Kısa bir süre, evet," dedi. "Ondan sonra Maman sadece Valigny'nin ara sıra metresiydi. Bir yerde asla uzun süre kalmazdı ve birçok kadınla birlikte olurdu. Elbette Fransa'daydık ve Maman'ın da sevgilileri oldu. Ama bence her zaman, mösyö, tek istediği onu kışkandırmaktı."

"İşe yaradı mı?"

Camille başını salladı. "Evet, bazen," dedi. "Ona dönerdi ve giysiler ve mücevherler için para olurdu. Bazen de benim için bir hediye. Onu sıkmaya başlayana kadar şımartırdı, sonra yine giderdi."

"Ve hiç evlenmediler mi?" Rothewell sordu. "Valigny'nin bir karısı var mıydı?"

Camille başını salladı. "Annemin dediğine göre, gençken köyünden bir kızla evlenmiş ama onlar da boşanmış," dedi. "Bir zamanlar bu Fransa'da yaygındı. Annem Valigny'nin bir gün onunla evleneceğine gerçekten inanıyordu."

"Halburne anneni serbest bıraktıktan sonra bunu yapabilirlerdi," dedi.

Camille buruk bir gülümseme takındı. "Ah, ama Valigny zamanı geldiğinde yeni bir hikâye uydurdu," diye cevap verdi. "Kilisenin tekrar evlenmesine izin vermeyeceğini iddia etti, gerçekten de uygun bir keşif."

Rothewell ona kuşkuyla baktı. "Valigny dindar bir Katolik mi?"

Camille'in gülüşü acıydı. "Hayır, dindar bir yalancı," dedi. "Yıllar sonra Maman, karısının ikinci evliliğinden kısa bir süre sonra öldüğünü keşfetti, böylece Valigny uzun zamandır herhangi bir dini yükümlülüğünden kurtulmuştu. Bunun yerine, Valigny için Lord Halburne'ün boşanması -nasıl diyorsunuz-bardağı taşıran son damla oldu."

Rothewell gülümsedi. "Devenin belini kıran saman çöpü."

"Evet, devenin sırtı," diye devam etti Camille. "Halburne ondan boşandıktan sonra, Maman'ın babası ona mektup yazdı ve onunla ilişkisini tamamen kesti. Valigny sonunda asla bir miras kalmayacağını anladı. Oynadığı kumar tutmamıştı. Ondan sonra Valigny, Maman'ın hayatına girip çıktı. Ailesi bizi kabul ettiği için şanslıydık - en azından sözde - ve başımızın üstünde bir çatı bırakıp bize yetersiz bir harçlık verdi."

Lord Rothewell, "Ve şimdi büyükbaban mirasının bir bölümünü sana bıraktı," diye mırıldandı. "Ama ağır şartlarla."

"Evet, bu uzun zaman önce verilmiş bir karardı," diye cevap verdi. "O zaman Maman'la ilişkisini kesti. Şartlara gelince, bir şeylerin hiç yoktan iyi olduğunu söyleyebilirim."

Rothewell artık ona değil, gül bahçesinin ötesindeki GimGir ağaçlarının gölgelerine bakıyordu. "Bana ondan bahset," dedi. "Annenden yani. Valigny'ye nasıl bulaştığını ve Fransa'ya nasıl sürgün edildiğini."

Camille acı bir kahkaha attı. "Annem onunla dışarı çıktığı sırada tanışmış," diye cevap verdi. "Valigny ona, onun için ilk görüşte aşk olduğunu söylemiş."

Rothewell tek kaşını çarptı. "Ve buna inandı, öyle mi?"

Camille omuz silktilti. "Bazı günler, kesinlikle, inanıyordu. Özellikle de ilk seferinde. Ve o da onu sevdi. Çaresizce. Onun ne olduğunu görmedi ya da görmesine izin vermedi."

"Nasıl oldu da Fransa'da yaşamaya başladılar?" diye sordu.

"Annem Halburne'le nişanlanmıştı," diye cevap verdi. "Valigny'yi sevdiğini iddia ettiği için, tabii ki kendi isteğinin dışında. Ama babası Valigny'den aşırı derecede hoşlanmıyordu ve evlilik ayarlandıktan sonra onu görmesine izin vermeyi reddetti. Sanırım babasından kaçmak için sonunda evlenmeyi kabul etti ve kısa bir süre sonra Maman, Valigny ile buluşmak için dışarı çıktı. Bunun üzerine Halburne, Valigny'nin kafasına bir eldiven geçirdi."

"Yüzüne karşı, evet," dedi Rothewell. "Yani hanımefendinin onuru için bir düello mu oldu?"

Camille başını salladı. "Evet, Lord Halburne vuruldu," dedi. "Valigny yara almadan kurtuldu. Annem bunu duyduğunda çok romantik olduğunu düşündü."

"Peki ya sen?"

"Hayır." Camille öfkesinin arttığını hissetti. "Bence bu çok aptalcaydı. Ve sorumsuzca. Ve korkakça bir pazarlıktı."

"Anlıyorum." Rothewell bir an için onu dikkatle izledi. "Peki sonra ne oldu?"

"Fransa'ya kaçtılar. Bu savaşın ilk yıllarıydı."

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Rothewell. "Halburne'ün ölmesi mi bekleniyordu?"

"Öleceği söyleniyordu, evet ve bu yüzden Valigny asla İngiltere'ye dönemeyecekti," diye yanıtladı Camille. "Ama her nasılsa Halburne ölmedi. Onun yerine Maman'dan boşandı."

Rothewell kısık bir ısıklık çaldı. "Ne büyük bir kavga olmuş olmalı."

"Evet, Lord Halburne için de korkunç bir utanç kaynağı," diye fısıldadı. "Ve şimdi buraya gelmem kesinlikle eski dedikoduları ve eski nefreti canlandıracak."

Rothewell başını salladı. "Onunla karşılaşmanız pek mümkün değil," dedi. "Üstelik sizi suçlayamaz da. Valigny ise bambaşka bir balık."

Camille omuz silkti. "Savaş bittikten sonra, mösyö, Valigny burayı ziyaret etmeye devam etti. Eğer bir sorun olduysa da benim kulağıma gelmedi."

"O zaman Halburne benden çok daha bağışlayıcı." Lord Rothewell uzun bir süre sessiz kaldı, sonra ayağa kalkacakmış gibi ellerini kalçalarına koydu. "Pekâlâ. Sanırım vermemiz gereken bir karar var. Camille, bu evlilik işine devam etmek istiyor musun?"

"Mais oui, buna karar verildiğini sanıyordum," dedi.

Kukuletalı gözlerle ona baktı. "İhtiyar bir serseriyle isteyerek evlenir misin?" dedi, bir zamanlar ona ettiği hakareti yineleyerek.

Kadın bakışlarını kaçırdı ve cevap vermedi. "Senden birkaç yaş büyüğüm Camille," diye devam etti. "Ve çok farklı bir hayat yaşadım."

Başını iki yana salladı. "Yaşadığım hayat hakkında hiçbir şey bilmiyorsunuz, mösyö," dedi. "Ben kendisiyle ilgilenmeniz gereken saf bir masum değilim. Kundaklanmak gibi bir isteğim yok."

"Bildğim iyi oldu," dedi, "tüm diken ve ısırganlarınıza rağmen."

Camille yüzünün ısındığını hissetti. "Özür dilerim," dedi aceleyle. "Çok kaba davrandım. Kaç yaşındasınız, mösyö?"

Şaşırmış görünüyordu. Onun zihninde hesaplamalar yaptığını görebiliyordu. "Beş buçuk, aşağı yukarı," diye cevap verdi sonunda.

"Ça alors!" Gözleri büyüdü. "Bundan daha fazla değil mi?"

"Hayatım, bu sabah iltifatlarla dolusun," diye mırıldandı. "Düğün günümüz için sabırsızlanıyorum."

"Pardon, mösyö," dedi. "Sadece öyle görünüyorsunuz... ya da öyle görünüyorsunuz-"

"Evet, biliyorum," diye araya girdi. "Yaşlı ve bitkin."

Kızarması derinleşti. "Hayır, bu tam olarak doğru değil," diye mırıldandı. "Çok yakışıklısiniz, eminim biliyorsunuzdur, ama hayatı çok iyi bilen bir adamın bakışlarına sahipsiniz."

"Evet, belki de istediğimden daha fazla," dedi düşünceli bir ifadeyle. "Ne zaman evlenmek istiyorsunuz?"

"Yarın," diye cevap verdi. "Kaybedecek zamanım yok."

"Bu duyguyu anlıyorum," dedi Rothewell kuru bir sesle. "Ama belki de en iyisi, Camille, bir süreliğine kur yaparken görülmemiz olur."

"Kimin için daha iyi, mösyö?" diye sordu.

Ağzı bir an için gerildi. "Belki de uzun vadede itibarınız için daha iyi olur," dedi.

"Neden umursuyorsun ki?"

"Madam, benim karım olacaksınız."

"Dedikodularla lekelenmek istemiyor musunuz?"

Gözlerinde kızgınlık parlıyordu. "Şöhretim hakkında en ufak bir şey bilseydin, Camille, benimle evlenmeyi düşünmezdin bile," diye tersledi. "Ama karım için -muhtemelen çocuğum için- evet, dedikodunun lekesini çok önemserim."

Ayağa kalkacakmış gibi hareket etti. Koluna hafifçe dokunarak kendini şaşırttı. "Lordum, size tekrar soruyorum. Bunu neden yapıyorsunuz?"

Rothewell'in ifadesi donuklaştı. "Benim yaşımda birinin bir eşe ve bir varise ihtiyacı olduğu söylenir," dedi ayağa kalkarak.

"Affedersiniz, mösyö, ama bana söylenenleri dinleyen bir adam gibi gelmiyorsunuz," dedi, onu bahçenin gölgelerine kadar takip ederek. "En azından birbirimize karşı dürüst olalım."

Adam cevap vermeyince, onu dirseğinden hafifçe yakaladı ve sert, kaslı bir kolun gerginliğini hissetti

ceketinin yününün altında. Döndü ve bakışları birbirine takıldı.

Lord Rothewell uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Kız kardeşim yeni evlendi ve evimi idare edecek kimsem yok," diye cevap verdi sonunda. "Bu yeterince basit bir mesele, değil mi?"

Camille bir an için onu dikkatle izledi. Yalan söylüyordu. Bunu biliyordu. "Alors, bu gerçek bir mantık evliliği mi olacak?" diye sordu. "Ben senin evini çekip çevireceğim, sen de bana bir çocuk mu vereceksin?"

Kaba bir şekilde başını salladı.

"Très bien," dedi. "Bunu kabul ediyorum. Ama sana güvenmem için beni ikna etmeye çalışma, Rothewell. Bütün erkekler sadakatsizdir. Sana güvenmeyeceğim."

Adam bir süre sessiz kaldı ve kadın yalanları bekledi. Hatta belki de gönülsüz bir sadakat sözü vermesini. Ama aldığı şey bu değildi.

"Aslında bana güvenmemen daha iyi olur," diye cevap verdi. "Kendine bir hayat kurmalısın Camille. Ben senin için müsait olmayacağım."

Orada. Oldukça uyarılmıştı.

Belki de yalnız kalmak için onu terk etmek zorunda kalmayacaktı. Ya da belki, gururuna rağmen, mirası söz verdiği gibi geldiği sürece gitmesine izin verecek kadar mutlu olacaktı. Bu biraz kumardı, evet. Ama bir kez daha, başka ne seçeneği vardı ki?

Lord Rothewell'in bakışlarının sıcaklığını hissetti ve başını kaldırıp baktı. Gözleri sertti, çenesi daha da sertleşmişti. Onu şaşırtacak şekilde elini kaldırdı ve elinin tersiyle yanağını okşadı.

Şaşırtıcı derecede samimi bir jest. "Tüm dikenlerine ve ısırganlarına rağmen çok güzelsin Camille," diye mırıldandı. "O ilk gece -evet, öyle olduğunu biliyordum- ama yine de insan bazen kendinden şüphe eder."

"Mon Dieu, bir gecede sakal ve kuyruk bırakmış olabileceğimi mi düşündünüz, mösyö?" Camille şaşırtıcı derecede incinmiş hissetti. "Yoksa neye benzediğimi hatırlayamayacak kadar sarhoş muydunuz?" Camille onun bakışlarını tuttu ve gözlerini kaçırmayı reddetti. Utangaç, masum bir bayan değildi ve adam ne kadar gösterişli ve yakışıklı olursa olsun öyle davranırsa lanetlenirdi.

"Evet, içiyordum ve yorgundum," diye kabul etti. "Ve uzun, zorlu bir gece boyunca bazen bir kadının güzelliğini yanlış değerlendirdiğimi inkâr edemem."

Camille güldü. "İnsan ertesi sabah yatağında bir gorgonla uyanınca şok geçiriyor olmalı."

Hafifçe gülümsedi ama bu gülümseme bir şekilde içe dönüktü. Bakışları onun üzerinde gezindi ve bir an için yüzünde isimsiz bir duygu belirdi. Şehvet değil, diye düşündü, ama anlaşılması daha zor bir şeydi. Özlem mi? Ya da pişmanlık, belki? Ama ne kadar aptaldı. Rothewell gibi adamlar pişmanlık duymazlardı ve eğer bir şeyi özlüyorlarsa, onu bulur ve alırlardı.

"Oh, pekala," dedi sonunda. "Bir erkek genellikle hak ettiğini alır, Camille. Ama sen-ah, güzelliğin hiçbir erkeği hayal kırıklığına uğratmaz- günün hiçbir saatinde."

"Merci bien," diye cevap verdi.

Ama havanın garip bir şekilde değiştiğinin farkına varmıştı. Şimdi bahçenin uzak duvarının yanında duruyorlardı ve

Gümüşi gözleri neredeyse büyüleyiciydi.

Dünya birden daha uzak göründü, sanki şimdi ve burada sadece bu yerde -sönmekte olan güller ve ölü yapraklardan oluşan bu küçük çemberde- sadece ikisi varmış gibi. Ve Lord Rothewell... bir şekilde farklıydı. Tehlikeliydi. Bu adam tehlikeliydi. Akıl sağlığı için. Hatta belki de kalbi için.

Yanağını hafifçe okşamak için elini kaldırdığında Camille aniden yer yarılmış da içine girmiş gibi hissetti. "Seni yatağında görmek hayal kırıklığı yaratmayacak Camille," diye mırıldandı, parmaklarını Camille'in şakağındaki saçların arasından geçirerek. "Hiç tecrüben var mı? Yoksa ben senin ilk tecrüben mi olacağım?"

Ama Camille şimdi anlam veremediğı bir duyguyla içi titriyordu. Onun dokunuşuna verdiği bu rahatsız edici tepkiden hoşlanmamıştı. "Ça alors!" diye tersledi. "Bu nasıl bir soru böyle?"

"Mantıklı bir tane, sanırım," diye mırıldandı, saçının asi bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken. Kolonyasının kokusu -onun kokusu- onu sarıyordu. Korkaklık Camille'e galip geldi ve gözlerini kapadı.

"Beni annemin olduğu gibi bir aptal sanmayın, mösyö," diye idare etti. "Onun dünyasını bana bir ömür yetecek kadar gördüm. Bakireliğin değerini ucuza satılamayacak kadar iyi biliyorum."

"Kulağa evet gibi geldi," diye mırıldandı. "Ama ne olursa olsun seni çekici buluyorum Camille."

Camille ürperdiğini hissetti ama yine de mevsimsiz bir sıcaklık etraflarında dönüyor gibiydi. "Onunla flört etmek zorunda değilsin.

Ben, mösyö," diye mırıldandı. "Kocama karşı görevimin ne olduğunu biliyorum ve bunu yapacağım."

"Ben flört etmem." Sesi boğuklaşmıştı. "Öp beni, Camille."

"Mais pourquoi?" diye fısıldadı.

"Çünkü," dedi sessizce, "hayatımda ikinci kez masumiyeti tatmak istiyorum."

Kolundaki tutuşu sıkışmış gibiydi. Ne evet ne de hayır dedi. Ve gözleri hâlâ kapalı olmasına rağmen, adamın ağzının kendi ağzının üzerinde gezindiğinin farkındaydı. Güçlü kolunun onu sardığını ve düşünceleri yeniden kontrolden çıkarken vücutlarının amansızca birbirine yaklaştığını.

Bu kaçınılmazdı. Ve garip bir şekilde, sıcaklığın, kokunun ve yumuşak sözlerin olduğu o anda Camille'in umurunda değildi. Onu istiyordu. Kolları hiç beklenmedik bir anda onun beline dolandı. Adamın ağzı çenesinde gezindi, kulağını okşadı. "Öğret bana Camille," diye mırıldandı. "Bana nazik olmayı öğret."

Vücudu istekle, tamamen Rothewell'in vücuduna yaslandı. Rothewell ilk seferden farklı olarak dudaklarını onunkilerin üzerine yerleştirdi ve yavaşça baştan çıkaran bir öpücük kondurdu. Ağzı ileri geri eğildi, yumuşakça ve mükemmel bir şekilde onunkiyle birleşti, onu içine çekti. Onu ikna ediyordu. Elleri büyüktü, vücudu korunaklıydı ve öpücüğü son derece şefkatliydi, kadının nabzını hızlandırıyordu. Onu kendine çekiyordu. Evet, baştan çıkarma bunun için uygun kelimeydi.

Bir an aklını yitirip yitirmediğini merak etti. Ama bu onun kaderiydi ve bunu kabul etmişti. Neden dirensin ki? Vücudu zaten onunkine cevap veriyordu ve o da bunu biliyordu. Rothewell dilini baştan çıkarıcı bir şekilde dudaklarında gezdirerek onu teslim olmaya teşvik etti. Buna karşılık Camille başını geriye eğdi. Bir ses çıkardı -iç çekmekle

inlemek arasında bir şey- ve

Dilini ağzının sıcaklığına daldırırken onu kendine doğru bastırdı. Ve sonra gerçekten kayboldu, tutkunun baş döndürücü sarmalına kapıldı.

Elleri ceketinin altından kayarak sırtının sıcaklığında gezindi ve onu ürpertti. Güç vericiydi. Zorlayıcıydı. Geri çekildi ve dudaklarını Camille'nin yanaklarına değdirdi. "Camille," diye fısıldadı.

Ağzını onunkine geri verdi, narin olmaktan çok acil bir öpücükle içeri daldı. Karnı tekrar dibe vurdu. Biraz umutsuzca, adamın dilini ağzına çekti ve içinden sıcak ve acil bir şey geçti, ta aşağılara kadar, tam merkezine doğru çekildi ve onu nefessiz bıraktı. Adam bunu hissetti ve öpücüğünü derinleştirdi, büyük bir eliyle başının arkasını kavradı.

Camille belli belirsiz, nefesinin hızlandığını ve Rothewell'in sıcak, ağır bir elinin kalçasında, kumaşın içinde dolaştığını fark etti. Diğer eli, şalının örtüsü altındaki göğsünü okşamak için yukarı çıktı, önce nazikçe. Ağız Camille'in boğazında gezindi, sonra sıcak dudakları Camille'in göğsünün dolgun kabarıklığına değdi, eli göğsünü tarttı, neredeyse korse üzerinden kaldıracaktı. Camille onun ağzını orada hissetmek için can atıyordu. Adamın ereksiyonunun çıkıntılı ağırlığı şimdi karnına doğru belirginleşmişti. Nefesi çok hızlı geliyordu. Başına kan hücum ediyor gibiydi ve karnında arzu birikiyordu.

Camille saf değildi. Erkeklerin ve kadınların nasıl seviştiğini biliyordu. Adamın başparmağı kadının korsajının büzgüsünün altından kayarak korsajı aşağı doğru çektiğinde Camille itiraz etmedi. Sağ göğsü serbest kaldı. Rothewell yumuşak, aç bir sesle meme ucunu dudaklarıyla yakaladı ve ağzının eriyen sıcaklığına çekti. Evet. Onu emerken, Camille

kemiksiz hissetmek, onu hiçbir şeyi reddetme isteği duymamak. Bunu istiyordu. Onun için acı çekiyordu.

Rüzgâr harekete geçmek için o anı seçmiş, gül bahçesinin içinden geçerek kuru yaprakları patikalara ve ayaklarına doğru savurmuştu. Bir şekilde onu şimdiki zamana geri döndürdü. Nerede olduklarının gerçekliğine. Bahçede. Güpegündüz.

Aniden onu uzaklaştırdı. Çıplak göğüs ucundaki esinti enfes bir acıydı. Gözlerini açtı ve ona verdiği tepkinin yoğunluğundan korkarak geri adım attı. Nefes alamıyordu. Panik tüm uzuvlarına yayılmaya başlamıştı.

Rothewell hemen onun dirseğinden tutup kendine çekti ve elbisesini yeniden düzene soktu. "Affet beni." Sesi boğuk, nefesi sertti, Camille'i tamamen kendine doğru çekti ve geniş, sert elini Camille'in sırtına koydu. "Affet beni Camille," diye mırıldandı saçlarına. "Çok ileri gittim."

Camille'in yanağı onun göğsüne yaslanmıştı, yakasının yumuşak yünü yüzünü gıdıklıyordu. Adam harika bir şekilde sıcak ve katı hissediyordu. Yine de, eli kürek kemikleri arasında yavaş ve tatlı bir daire çizmeye başladığında bile panik, içinden yılan gibi geçen soğuk bir korkuya dönüşüyordu. Yumuşak sözleri ve nazik dokunuşu onu daha az tehlikeli yapmıyordu. Bir erkek zayıf iradeli bir kadını duygusal yıkımın kıyılarına tam da böyle çekmez miydi?

Tanrım, adam tıpkı babası gibi bir çapkındı ve yine de bir anda onu daha fazlası için yalvartmıştı.

Bu hiç akıllıca değildi. Annesinin yaşadığı türden bir hayat mı istiyordu? Derin, ürpertici bir nefes aldı. Evlilik yatağı bir şeydi ve bu kaçınılmazdı. Ama

bu-ah, Tanrım, bu baş döndürücü ve vahşi bir şeye yuvarlanma hissi... sadece yapmazdı.

Başını adamın omzundan kaldırdı ve aniden itti. "Çok ilginç bir değiş tokuş," diye idare etti. "Ama açık konuşmak gerekirse, mösyö, bu gerekli değil, değil mi? Çocuk sahibi olmak için mi?"

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandı.

Ona doğru baktı. "Bu... bu cilveleşme? Tüm bu öpüşmeler?"

Bir an sessiz kaldı. "Hayır," dedi sonunda. "Hayır, açık konuşmak gerekirse, bu gerekli değil. Sanırım bunu biliyorsunuz."

"Evet," diye itiraf etti. Biliyordu. Ve kalbini korumak zorunda olduğunu da biliyordu. Akıl sağlığını. Kendini bu adamdan korumak zorundaydı.

Aralıklarla esen rüzgâr, güçlü ve sürekli bir esintiye dönüşüyordu. İçindeki soğukluk artık uzuvlarına doğru ilerliyordu. Korku kalbini sarıyordu.

Camille başını eğdi, şalını tekrar üzerine çekti. "Ateşim var," diye mırıldandı.

Lord Rothewell kolunu uzattı. "O zaman sizi içeri götürmeliyiz."

Başını kaldırıp ona baktı. "Fransızca biliyor musun?"

Yüzü duygusuz bir maskeye dönüşmüştü. "Yeterince iyi," diye cevap verdi. "Gelin, Matmazel Marchand. Sizi içeriye kadar geçirmeme izin verin."

Koluna girdi, hâlâ tedirgindi. O yine Matmazel Marchand'dı. Onu aşağılamak istememişti. Ama hiçbir koşulda kendini bu adama kaptırmasına izin veremezdi. Onun ağzını böylesine iştahla arzulayacak kadar ne düşünüyordu? O da annesi kadar aptal mıydı? Gözlerini kaçırdı ve aniden utandığını hissetti. Arzusundan değil ama tedbirsizliğinden.

Arka kapıya vardılar ve Rothewell kapı direğine astığı kırbacı eline aldı. Kadın bir an için onu dikkatle izledi. "Hemen evlenebilir miyiz, mösyö?" diye sordu. "Daha fazla beklemek istemiyorum."

Uzun bir süre orada öylece durdu, kırbacı botuna ritmik bir şekilde vurdu. "Belki bir hafta daha, edebin hatırı için," dedi sonunda. "Pamela'ya söyleyeceğim."

"Très bien," diye mırıldandı, bakışlarını indirerek. "Teşekkür ederim, mösyö. İçeri gelir misiniz?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Sanmıyorum."

Camille göstermelik bir reverans yaptı. "O zaman ben de bonjour diyeyim, mösyö," diye cevap verdi. "Ve tekrar teşekkür ederim."

"Ne için?" diye sordu sertçe.

"Valigny'ye ödediğiniz para için elbette," diye cevap verdi kapıyı tutarken.

"Ah. Para. Evet, bunu asla unutmayalım."

Çenesi her zamankinden daha da sertleşen Lord Rothewell sert bir selam verdikten sonra merdivenlerden inip bahçe kapısından dışarı çıktı.

Thornton döndüğünde Leydi Sharpe oğluyla beş dakikadan fazla oyalanmamıştı ve yanında bebeğin banyo suyunu da getirmişti. Çocuğun rutini önemliydi, diye kendini teselli etti kontes, kıymetli bebeğini hemşiresine teslim etmeden önce.

"Bana ihtiyacınız olursa Sharpe'ın çalışma odasında olacağım," dedi çocuğun alnını öptükten sonra.

Alt katta, günün bu saatlerinde her zaman olduğu gibi küçük bir yazışma ve davetiye yığını onu bekliyordu. Leydi Sharpe alışkanlıklarına bağlı bir insan olmakla övünürdü. Lincolnshire'daki eviyle ilgili tüm mektupları titizlikle gözden geçirdi, bulabildiklerine cevaplarını yazdırdı ve kocasının sekreteri Bay Bigham'a geri kalanları Sharpe'ın kendisine vermesi talimatını verdi.

Tam dikkatini davetlilere vermişti ki, koridorun ötesinden gelen tanıdık bir ses kulağına ilişti. Leydi Sharpe neredeyse yerinden sıçrayacaktı. "Lanet olsun!" diye mırıldandı.

"Affedersiniz, hanımefendi?" Bigham ağzı açık bir şekilde, tasnif etmekte olduğu kâğıtlara döndü.

Leydi Sharpe'ın yüzü kızardı. "Önemli değil, Bigham," dedi. "Bir misafirimiz var. Hepsi bu." Evet, hem de hiç istenmeyen bir misafir. Uşak ortaya çıktığında kontes çılgınca bu konuda ne yapabileceğini düşünüyordu.

"Bayan Ambrose, hanımefendi," diye ciddiyetle anons etti.

Artık çok geçti. Leydi Sharpe'ın baldızı, parlak yeşil şapkası soluk sarı buklelerinin üzerinde gösterişli bir açıyla dururken, renkli gözleriyle etrafını sardı. "Pam, canım!" diye haykırdı, etrafında dönerek

Kontesin yanağını öpmek için masanın üzerine çıktı. "Brighton'da geçirdiğim bir haftadan yeni döndüm ve -ah, canım- yine Sharpe'ın işini mi yapıyorsun? Yerinde olsam yapmazdım."

"İnsan elinden geleni yapıyor," diye mırıldanarak Christine'e masanın karşısındaki sandalyeyi işaret etti. "Yılın bu zamanında malikânededen uzakta olmak onun için çok zor."

Christine ince, köşeli bir omzunu silkti. "Bu kadar Giğkin, Giğman ve sefil bir halde seyahat etmen çok zor," dedi ve ağır ağır sandalyeye çöktü. "Dürüst olmak gerekirse Pamela, muhtemelen asla eski formuna kavuşamayacaksınız. Bu yaşta bunu düşünmek gerçekten çok korkunç."

Leydi Sharpe sessiz bir gülümseme verdi. Sharpe'ın dul ve neşeli bir şekilde çocuksuz kız kardeşine, kaybettiği bedeninin ne kadar az önemli olduğunu açıklamanın bir anlamı yoktu; hele ki bir oğul ve varis gibi bir ödülü varken. Üstelik Christine'i evden çıkarması gerekiyordu.

"Korkarım Christine, ben de tam çıkmak üzereydim," diye yalan söyledi. "Neden Strand'e kadar bana eşlik etmiyorsun? Yeni bir ütüye ihtiyacım var. Ya da iki tane. Evet, yeni bir demir seti."

Christine dudağını uzattı. "Ne kadar sıkıcı," dedi. "Şimdi, Burlington Arcade'e gitmeye ikna edebilirsiniz, belki? Bu şapkaya uygun bir retiküle ihtiyacım var. Oh, bekle-! Sharpe nerede? Önce yüz pound borç almalıyım."

Christine'i evden çıkarmak için her şeyi yapardı. Kontes, "Para kasasını getireyim," dedi ve ayağa kalkmaya başladı. Tam o sırada Bay Bigham yığının üzerine bir kâğıt parçası daha koydu. "Bu nedir?" diye sordu, dikkati dağılmıştı.

"Leydi Nash'ten elden teslim edilen bir davetiye, hanımefendi," dedi ciddiyetle. "Yarın kardeşinin nişanı şerefine bir akşam yemeği partisi-"

Kontes sert bir sesle, "Evet, evet Bigham, bu kadar yeter!" dedi.

"Rothewell onuruna bir akşam yemeği partisi mi?" diye haykırdı Christine, fildişi karta uzanarak. "Ne kadar şaşırtıcı! Onaylamayacağını söyleyebilirim. Elbette gideceğim -sadece bu konuda onu kızdırmak için."

Leydi Sharpe kartı kaptı ve sandalyesine yığıldı. Rothewell bunu ona yine yapmıştı, kahretsin onu!

Christine davetiyeyle şüpheyle bakıyordu. "Neden göremiyorum Pam?"

Leydi Sharpe içini çekti. "Olabilir, sanırım," dedi. "Ama korkarım Christine, buna davet edilmeyeceksin."

Christine'in mükemmel biçimli kaşları kalktı. "Pardon? Xanthia artık beni tanımayacak kadar yükselmiş mi? Tanrı aşkına, o kibirli kocası sadece bir kont ve İngiliz bile sayılmaz."

Leydi Sharpe dudaklarını büzdü. "Xanthia senden çok hoşlanıyor, Christine." İlk yalanının ardından ikinci bir yalan! "Ama korkarım ki bazı şok edici haberler var. Bundan hoşlanmayacaksın.
-Ve bunu anlatmak benim işim değil."

Christine kıpırdamadan duruyordu. "Tanrım, Brighton'a gitmemem gerektiğini biliyordum!" dedi. "O hasta, değil mi?"

Leydi Sharpe gözlerinin açıldığını hissetti. "Hasta mı?"

Christine ayağa fırladı ve odada dolaşmaya başladı. "Rothewell -Çok garip davranıyor," dedi, sesi kederli olmaktan çok üzgün çıkıyordu. "Bazen beni görmeyi reddediyor. Yemek yemiyor. Çok mesafeli görünüyor. Planlarını iptal ediyor. Bir keresinde acı çekiyor gibi görünüyordu. Tanrım, bu ne büyük bir sıkıntı olacak!"

"Sıkıntı mı?"

Christine dudaklarını büzerek arkasına döndü. "Hampshire'da bir ev partisine davet edildik," dedi. "Bunu gitmemek için başka bir bahane olarak kullanacak."

"Hayır, hiçbir ev partisine gitmeyecek," diye onayladı Leydi Sharpe. "Christine, canım. Rothewell'in evleneceğini söylemekten çok korkuyorum."

Camille bahçe kapısının Lord Rothewell'in arkasından kapanışını izledi. Omuzları kaskatı kesilmişti, Hanover Sokağı yönünde dönerken adımları kararlıydı. Eli hâlâ kapıyı tutarken Camille kaba davrandığını fark etti ve utandı.

Ona değil, kendine kızmıştı. Ama o öpücük çok fazlaydı. Öpüşme sona erdiğinde kemiksiz ve şaşkındı. Sanki zayıf dizleri, Lord Rothewell'in yatabileceği bir sonraki kadına giderken kolayca içinden geçebileceği ılık bir arzu birikintisi içinde erimesine izin vermişti.

Lord Sharpe'in çalışma odasından gelen kan dondurucu çılgılığı duyana kadar bu düşüncenin ne kadar ileri görüşlü olduğunu tam olarak anlayamadan kapıyı kapattı.

"Madam?" Camille bağırdı. Koşarken şalını yarıya kadar sıyırdı ve koridora doğru çılgınca bir hamle yaptı.

Çalışma odasından çıkıp Leydi Sharpe'ın peşinden koridora fırlayan ince sarışınla neredeyse çarpışıyordu.

Camille kendini kısa tuttu ve şalını yere düşürdü. Ama sarışın kadın onu fark etmişti ve öfke gibi görünen bir şeyle titreyerek durdu. Bir parmağını Camille'e doğru iten kadın omzunun üzerinden geriye baktı.

"Beni bunun için mi fırlatıp attı?" diye bağırdı. "Bu, bu küçük, tatsız kahverengi fare çılgınca koşturup duruyor mu?"

Kontes parmak uçlarını şakağına götürdü. "Christine, Tanrı aşkına," dedi. "Saygınlığının bir parçasını da olsa koru!"

"Ne oldu?" Camille kadının yanından geçip Leydi Sharpe'a bakarak sordu. "Madam, yaralanmadınız değil mi?"

Gözleri kızgınlıkla parlayan Leydi Sharpe elini bıraktı ve başını salladı. "Ben iyiyim canım."

Ve sonra kadının sözleri onu etkiledi. Beni bunun için mi terk etti?

Camille omurgasını sertleştirdi ve toplayabildiği tüm zarafetle ayağa kalktı. "Affedersiniz, madam," dedi hanımefendiye dönerek. "Sanırım tanışmıyoruz?"

Kadının gözleri kısıldı. "Ve o bir Fransız!" diye patladı. "Küçük bagaj Fransız! Bu ne cüret?"

"Christine, Tanrı aşkına, sakın ol!" diye tısladı Leydi Sharpe. Camille'e sempatik bir bakış attı, ama o

Ayrıca çok sinirlenmiş ve biraz da utanmış görünüyordu.

Ne yazık ki böyle bir talihsizlikle başa çıkmanın tek bir yolu vardı. Camille kavganın içine doğru adım attı ve kadına gülümsedi. "Alors, siz hanımefendi misiniz?" diye sordu çenesini zorlayarak. "Ve beni yeni mi   rendiniz? Quel dommage! Bu hiç adil değil, öyle değil mi?"

"Neden-Ne-Kimsiniz?" diye sordu kadın.

Camille şaşkın bir bakış atmayı başardı. "Neden, sadece-ne diyordunuz ona? Kahverengi fare, öyle mi? Korkarım bagaj kelimesini bilmiyorum."

Kadının yüzünde korkunç bir kırmızı tonu belirmişti.  fkeden tir tir titriyordu.

"Siz olsaydım endişelenmezdim, madam." Camille kızgındı, evet, ama kötü niyetli bir yanı da eğleniyordu. "Bu çok büyük bir dünya, değil mi? Siz onun metresisiniz ve belki de bu değişmeyecek ama emin olun, buradan ayrılmayacağım."

"Bu ne cüret!"

Camille omuz silkti ve şalını aldı. "Ama buna cüret ediyorum, madam," dedi sessizce. "Ve bence bunu kabullenmelisiniz. Bir hafta sonra siz hâlâ Rothewell'in metresi olabilirsiniz ama bu fare onun karısı olacak."

Leydi Sharpe gülse mi ağlasa mı karar verememiş gibi görünüyordu. Birden omzunun üzerinden baktı ve yüzü aydınlandı. "Oh, bakın!" dedi elini pencereye doğru sallayarak. "İşte Rothewell orada. Atını bekliyor olmalı. Se ecek bir kemiğin varsa Christine, onunla se melisin-"

Leydi Sharpe sözünü bitiremeden kadın merdivenleri yarılamıştı.

Camille uçan kapıyı, Leydi Sharpe'ın suratına çarpmak üzere dönmeden önce yakaladı. Kapıyı kapatmadan önce, "Au revoir, madam!" diye şarkı söyledi. "İyi şanslar!"

Rothewell döndü, yüzündeki renk solmuştu. Camille ona el salladı ve kapıyı çarptı. Leydi Sharpe bir kahkaha attı, sonra bir elini ağzına kapattı.

Camille alaycı bir tavırla ağzını büktü. "Şey, madam, bu fareye bir bardak şeri iyi gelir, eğer lütfederseniz?" dedi, acısını gizlemeye kararlıydı. "Belki daha da sert bir şey. Ve sonra, lütfen, madam, bana o bayanın kim olduğunu söylemelisiniz."

Leydi Sharpe ona baktı ve yine güldü. "Şu korkunç Frenkçen konusunda gerçekten bir şeyler yapmalısın canım," dedi. "Gerçekten de gelip gitmeye meyilli, değil mi?"

"Evet, madam." Camille eteğini kaldırdı ve reverans yaptı. "Gerektiği gibi ya da sinirlerim nasıl gerektiriyorsa."

"Gelin o zaman." Kontes çalışma odasına geri döndü. "Sanırım Rothewell'in Çu anda alacağı cezayı düğünürken Geri içerken sana katılacağım, Camille."

Camille, "Kötü yapılmış, kesinlikle," dedi. "Bir erkek evlenme teklif etmeden önce metresini saklamalıdır, sizce de öyle değil mi madam?"

Leydi Sharpe büfenin kapağından iki bardak aldı ve tepsiye koydu. "Evet," diye neşeyle onayladı. "Eğer bir tanesini saklamak istiyorsa."

"Evet, ama hangi erkek istemez ki?" diye sordu Camille retorik bir şekilde.

Dökerken kontesin yüzü düştü. "Sevgili çocuğum!" diye mırıldandı. "Birçok erkek bunu yapmaz ve sen de Rothewell'in yapmadığından emin olmalısın."

Camille göz kırptı onu gözler için a An.
"Mon Tanrım, madam, ama böyle bir şey nasıl yapılabilir?"

"Oh, bir şeyler düşüneceksin, akıllı kız."

"Düşünecek miyim, madam?" diye sordu Camille
kuşkuyla.

Leydi Sharpe ona şeri uzattı, sonra ikinci bardağın üzerinden ona baktı. "Ah, evet," dedi düşünceli bir sesle. "Gördüğünüz gibi oldukça ikna oldum."

"Neye ikna oldunuz, madam?"

"İkna oldum," dedi kadehini kaldırıarak, "Lord Rothewell eşiyle karşılaştı."

Camille kendisinin de aynı derecede kendinden emin olmasını diledi. Sonraki iki gün boyunca sık sık Rothewell'in metresini düşündü. Gerçekten de zavallı kadına neredeyse minnet duyuyordu. Tuhaf karşılaşmaları, Camille'in müstakbel kocasına karşı beslemek isteyebileceği tutkunun kalbine düzgün bir kazık çakmıştı.

Kontes daha sonra kadının adının Bayan Ambrose olduğunu ve Lord Sharpe'ın üvey kız kardeşi olduğunu açıkladı. Bu açıklama Camille'in yüreğini burkmuştu. Kocasının metresini demimonde'un bir üyesi olarak düşünmek çok daha kolay olurdu. Oysa onun kanı Camille'inkinden çok daha maviydi ve çok daha İngiliz'di.

Lord Rothewell neden güzel sarışın metresiyle evlenmiyordu? Bunun tek bir cevabı olabilirdi. Para.

Beşinci Bölüm

Lord Nash'in nişan partisine ev sahipliği yaptığı

Birisi bir zamanlar evliliğin umutsuz bir iş olduğunu söylemişti," dedi Lord Rothewell, Trammel kravatını daha iyi düğümleyebilsin diye çenesini kaldırarak. "Ve Tanrı adına, ben de ona katılmaya başlıyorum."

"Evlilik umutsuz bir şeydir," diye düzeltti uşak, geriye çekilip yaptığı işe hayranlıkla bakarak. "Ve sanırım bunu söyleyen de büyük İngiliz hukukçu Selden'di."

"Gerçekten mi?" Rothewell yaldızlı şoval camdaki yansımasını inceledi. "Bir adamın uşağının kendisinden daha iyi eğitilmiş olduğunu bilmesi çok alçaltıcı, Trammel."

Trammel'in gözleri baronun sağ kol ağzındaki gevşek bir ipe takıldı. "İnsanın uşağı tarafından giydirilmesinin daha alçakgönüllü bir davranış olduğunu umarım," dedi Trammel ve bir makas almak için baronun soyunma çantasına gitti. "Madem evleniyorsunuz, düzgün bir uşak tutmayı düşünebilirsiniz, efendim."

"Gerek yok," dedi Rothewell huysuzca. "Sadece bu akşamki yemeği ve düğünü atlatmamı sağla, Trammel. Sonra boş zamanlarında personeli dövmeye devam edebilirsin."

Trammel ipi düzgünce kopardı, sonra Rothewell'in brokar yeleşine uzandı. Baronun kollarına doğru kaydırırken, onaylamadığını belli eden bir tıslama çıkardı.

"Şimdi ne olacak?" Rothewell homurdandı. "Kombinezonum mu görünüyor?"

Uşak bir adım attı, sonra Rothewell'in yüzüne bir bakış fırlattı. "Daha fazla kilo vermişsiniz, lordum," dedi.

dedi. "Daha düzenli beslenmeniz gerekiyor."

"Paltomu ver, lanet olsun," dedi Rothewell. "Bayan Obelienne yine yakınıyor, topladım."

Trammel omuz silkti ve ceketini getirdi. "Tabaklar yarı yenmiş olarak geri döndüğünde, lordum, bir aşçı bunu kişisel olarak algılar."

Rothewell, "O zaman lanet olası masanın altına oturması için lanet olası bir köpek getir," diye yakındı, "eğer dırdırını kesecekse."

Kâhya soyunma odasına doğru ilerledi ve giderken ona azarlayıcı bir bakış fırlattı. "Yakında evli bir adam olacaksınız lordum," dedi. "Bir kadının dırdırına biraz daha zarafetle katlanmayı öğrenmelisiniz."

Rothewell gözlerini kapadı ve burnunun kenarına sertçe bastırdı. Trammel'i terslemenin bir anlamı yoktu -gerçeği söylüyor gibi görünse de. Bu çılgınca plana girecek kadar ne düşünüyordu? Madem böyle çılgınca bir şey yapmak istiyordu, neden Matmazel Marchand'ın istediği gibi bunu hemen yapmamıştı? Şimdiye kadar onunla evlenebilir, yatağa girebilir ve bu lanet olası kaşıntıyı vücudundan atabilirdi.

Sanki Trammel onun düşüncelerini okumuş gibiydi. "Bu sabah Leydi Sharpe'tan bir mesaj vardı," diye seslendi soyunma odasından. "Slocum sana verdi mi?"

"Oh, evet." Rothewell bir iniltiyi bastırdı. Pam'in kara listesindeydi ve bunu hak ediyordu.

Uşak yeni katlanmış bir mendil getirdi.

"Hepsi bu kadar, Trammel," dedi Rothewell, bir kenara koyarak. "Akşama kadar izin al, hatta daha iyisi, bütün çocukları al."

King's Arms'a gidip bir bira içelim. Birileri bu akşamın tadını çıkarabilir. Tanrı biliyor ki ben eğlenmeyeceğim."

"Peki efendim." Trammel selam verdi ve gitti.

Rothewell büfeye gitti ve bir konyak sürahisinin kristal tıpasını çekti. Sonra bir kez daha düğünüp tekrar yerine itti. Şu anki ruh haliyle, bir kez içmeye başladığında muhtemelen durmayacaktı ve Matmazel Marchand'ın huzurunda tamamen ayık olmaktan daha az ayık olma fikri ürkütücüydü.

Onunla uğraşırken akli başında olması gerekiyordu. Onu çoktan evlenmeye ikna etmişti. Onu hamile bırakmaya. Onu satın alınmış ve parası ödenmiş bir fahişe gibi güpegündüz öpmeye ve okşamaya. Şu anda bile, gözlerini kapattığında, kafası onun egzotik, baharatlı kokusuyla dolup taşıyordu. Bundan sonra ne olacağını sadece Tanrı biliyordu. Belki de hiçbir şey. Belki konuşmaya bile başlamayacaklardı. Son konuşmalarına bakılırsa bu muhtemeldi.

Lanet olsun, bundan nefret ediyordu. Başka bir insanın kendisi hakkında ne düşündüğünü umursamaktan nefret ediyordu - bunu kendisi istemiş olsa bile. Bu o olsa bile. Ve muhtemelen sonunda umursamayacaktı. Matmazel Marchand çok geçmeden neyle evlendiğini anlayacak ve onu kendi haline bırakmaktan memnun olacaktı.

Her halükârda, konyağı şimdilik yalnız bırakmak en iyisiydi. Rothewell odanın içinde volta attı ve şöminenin üstündeki saate baktı. Nash'e gitmesine daha yarım saat vardı ve Park Lane'e yürüyerek on dakikadan az bir mesafe kalmıştı.

Pencereye gitti ve neredeyse körlemesine dışarı baktı. Tek başına bir araba boş meydanın etrafında dönüyordu; yorgun kahverengi bir atın çektiği eski püskü bir at arabası. Araba iki kez döndü, sonra üçüncü kez, sanki sürücüsü kalabalık arasında kaybolmuş gibiydi.

Mayfair'in zengin sokakları. Rothewell zavallı eytan için ani bir acıma hissi duydu. Bu duyguyu biliyordu -yönünü şaşırmış olma duygusunu. Daha büyük ve daha görkemli bir yerde önemsiz bir şey olma duygusu.

Öyle miydi? Kayıp mı?

Bilmiyordu. Rothewell pencereden çıktı ve uçsuz bucaksız, bombo evindeki uçsuz bucaksız, bomboş odaya garip bir dehşet duygusuyla baktı, o kadar eski ve o kadar tanıdık bir duyguydu ki artık kolay kolay kurtulamıyordu. Neredeyse bir yıl sonra, burası hâlâ onun evi değildi. Barbados da hiçbir zaman evi olmamıştı. Ailesinin ölümünden sonra Luke ve o zamanlar henüz bebek olan Zee'yle birlikte oraya gönderilmişti -bir yük kömür cürufu gibi-. Ve o cehennem gibi plantasyonda, hiç kimsenin, yani köle olmayan hiç kimsenin hayal bile edemeyeceğı dehşetler yaşamışlardı.

O ve Luke parmakları kanayana kadar çalışmışlardı. Sarhoş dayaklarına ve duygusal işkencelere o kadar sık ve o kadar korkunç bir şekilde katlanmışlardı ki Luke bunları artık hatırlayamıyor, zihninin derinliklerine itiyordu.

Yiyecek ve giyecekler lükstü, ayakkabılar ise yoktu - amcaları bunları karşılayamadığı için değil, koğuşlarının yoksunluğundan zevk aldığı için. Amcaları sarhoş olduktan sonra lamba ışığında, tozlu kütüphane raflarından alabildikleri kitaplarla alabildikleri dışında eğitim yoktu. Neşe yoktu. Umut yoktu. Üçü yılmadan birbirlerine sarılmış ve birbirlerini şiddetle sevmişlerdi ve bu şekilde bir şekilde hayatta kalmışlardı.

Rothewell şimdi bile tüm bunların nasıl olduğundan emin değildi. Ailesi onları sevmişti; bu kadarını hatırlıyordu.

Neville'ler eski püskü bir şekilde fakirdi; babaları basit bir taşra beyiydi, anneleri ise silik bir baronetin altıncı kızıydı. Yaşadıkları kadar basit bir şekilde, köyü kasıp kavuran, yüksek ve alçak tabakayı aynı şekilde vuran safralı bir ateşten ölmüşlerdi.

Bu trajik olaydan sonra İngiltere'deki akrabalarından hiçbiri, Pamela'nın annesi Lady Bledsoe ve son derece soğuk kalpli bir kadın olan halaları Olivia bile çocuklarını almak istememişti. Bu yüzden çocuklar, babalarının şeytan, ayyaş ve vahşi bir orospu çocuğu olan ağabeyinin sürgün edildiği Batı Hint Adaları'na gönderilmişlerdi.

Altıncı Baron Rothewell, genç bir adamken, sarhoş bir öfkeyle bir uşağı boğazlamıştı - tam olarak kız kardeşinin sevgilisini

-Olivia Teyze'ye düğününden birkaç hafta önce şantaj yapma gafletinde bulunmuştu. Kardeşi ne kadar aptalsa o kadar zeki olan müstakbel Leydi Bledsoe bunu iyi karşılamamıştı. Kardeşinin içkiye ve şiddete olan eğilimini bildiğinden, onun iflas etmesinin nedeninin iskambil masalarındaki beceriksizliğinden ziyade uşak olduğunu öne sürmüştü.

Elbette uşak Olivia'nın namusu dışında hiçbir şey çalmamıştı, muhtemelen onu bile çalmamıştı. Adam öldükten sonra Olivia ağladı ve uşağın kendisine saldırmaya çalıştığına yemin etti. Babası elinden geldiğince her şeyi halının altına süpürdü ve aptal varisine Barbados'a tek yönlü bir bilet aldı.

Amca, Portekiz kıyılarında bir yerde ayıldıktan sonra bunların çoğunu anlamıştı elbette. Bunun farkına varması onu daha da hırçınlaştırmaktan başka bir işe yaramamıştı. Bir ya da iki kez kız kardeşinin ikiyüzlülüğünden şikâyet edecek kadar sarhoş ve kızgın olmuş ve bu şekilde hikâye Luke'un kulağına gitmişti. Rothewell, Olivia Teyze'nin sırrını saklamıştı, ki bu onun kendisi için yaptığından çok daha fazlaydı.

Bu tür bir çocukluğu bu tür akrabalarla yaşadktan sonra işte buradaydı. Otuz yıl sonra hâlâ bir evi yoktu. Hissedebileceği bir yer yoktu, her ne hissetmesi gerekiyorsa. Evlilik için son bir çabanın bu odaları dolduracağını ve o korkunç karanlığı ortadan kaldıracağını umacak kadar aptal mıydı?

Bunun üzerine yüksek sesle güldü ve konyak şişesini kısaca yeniden gözden geçirdi. İşler bu noktaya gelmemeliydi. Eğer hayatı boşsa, bunun nedeni onu isteyerek ve gözleri tamamen açık bir şekilde yapmış olmasıydı. Ve bazen midesinin çukurunda hissettiği ağrı da tam olarak buydu; acımasız iç organları ona bir ömür boyu yaptığı kötü muamelenin karşılığını ödüyordu.

Ve öyle de olacaktı. Ağzı acı, içten bir gülümsemeyle kıvrıldı. Tövbe etmeye pek yatkın bir adam değildi. Tanrı bir adamın gerçekte ne olduğunu bilirdi ve hiçbir son dakika dönüşü ya da pişmanlığı bunu örtbas edemezdi. Valigny'yle yaptığı pazarlık bir Hristiyan hayırseverliği değildi; kurtuluş için uzun bir şans değildi. Kız için üzölmüştü, evet. Ama bunun ötesinde, açık ve basit bir şehvet eylemiydi ve aksini düşünmesine izin veremezdi.

Huzursuz ve gergin olan Rothewell kendini bir sandalyeye attı ve Pamela'nın mektubunu tekrar eline aldı. Garip pozisyon ve düğüncesizlik kelimeleri sayfadan fırlayıp yüzüne bir tokat gibi çarptı. Sonra ağır bir hakaretin üzerine akıl almaz bir aşağılanma eklendi -ilki Christine Ambrose'a, ikincisi Matmazel Marchand'a. Ama Pamela'nın hakaretleri birbirinin yerine kullanılabilirdi, öyle değil mi? Herkesi eşit derecede kızdırmayı başarmıştı.

Rothewell mektubu yere attı ve eliyle yeni tırağ ettiği çenesini ovdu. Hak edilmiş olsa bile eleştiriye pek tahammöl edemezdi. Ama bu

Pamela'ydı. Christine de onun baldızıydı. Matmazel Marchand'ı şehrin öbür ucuna götürüp Pamela'nın kapısının önüne bırakmadan önce bunu düşünmeliydi.

Yine de bu fikir aklına hiç gelmemişti. O ve Christine bir çift değillerdi. İkisi de düzenli olarak başka sevgililer ediniyordu ama bu sınırlı ilişki bile son zamanlarda bayatlamış, ilişkileri eski bir ayakkabının rahat ama biraz yıpranmış haline dönüşmüştü.

Ne yazık ki şimdi Christine'in bu sükûnete tamamen farklı bir anlam yüklediği anlaşıyordu. Sharpe'in ön merdivenlerinden inerken gözleri parlıyor, fısıltısı buz gibi bir kesinlik içeriyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin, Rothewell," demişti. "Bundan emin olabilirsiniz."

Christine onu savunması düşmüş, akı Sharpe'in bahçesinde olanlara takılmış bir halde yakalama şansına sahip olmuştu. Matmazel Marchand'ın yemyeşil, enfes ağzının tadı hâlâ ağzındaydı ve soğuk dikeninin acısı hâlâ etini yakıyordu. Öpölmek istemiyordu. Ya da kucaklanmak. Ya da oyalanmak. İyi o zaman. Onu sadece becerecekti. Zaten tek yapmak istediği de buydu.

Rothewell yine burnunu sıktı. Yüce Tanrım, onun nesi vardı? Evet, bedelini ödeyeceğinden çok korkuyordu ama Christine'in hayal ettiği şekilde değil. Camille Marchand - eğer bir dövüş para yatırıyorsa- çok daha tüyler ürpertici bir rakip olurdu. Onda ne öfke patlaması ne de boş bir duruş vardı. O sertti. Gözünü budaktan sakınmayan, neredeyse acımasız bir şekilde. Bir adamın kendi özelliklerini başkalarında fark edebilmesi ne tuhaftı.

Her halükarda, parayı riske atmıyordu, huzurunu ya da ona kalan azıcık huzuru riske atıyordu. Ve şimdi

son günlerini kibirli bir cadaloza geçirmek zorunda kalabilirdi. Öpölmek değil, sadece hamile kalmak isteyen kibirli bir cadaloza. Yöce Tanrım, ne yapmıştı?

Bu gece Pamela ve Lord Nash'in bir araya getirmeyi başardıkları geniş ailesi tarafından kadeh kaldırılacak ve tebrik edileceklerdi. Birbirlerine gülümsemeleri, hatta belki de birbirleriyle dans etmeleri bekleniyordu. Mutlu ve gururlu görünmeleri. Ama o bunların hiçbirisi değildi ve Matmazel Marchand'ın da öyle olduğundan ciddi şüpheleri vardı. Bunun yerine, bütün akşam boyunca ona hançer gibi bakacak ve onun iyiliğini ve affını kazanmasını bekleyecekti. Neyse, canı cehenneme. Neyle evlendiğini ne kadar çabuk öğrenirse, hayatı o kadar kolaylaşacaktı. Belki de ağlayacak ve bu düşüncesiz saçmalığın kafasına bir kurşun sıkacaktı.

Belki de o içkiye ihtiyacı vardı? Rothewell yukarı baktı. Şöminenin saati vurmak üzereydi. Artık geç kalmıştı. Lanet olsun. Nişan yemeğine geç kalmıştı.

Elbette kimse buna şaşırmayacaktır.

O gece Park Lane'de, Lord Nash'in kapısından Upper Brook Sokağı'na kadar uzanan sıra sıra güzel arabalar vardı. Camille, Lord ve Leydi Sharpe'in zarif bir şekilde döşenmiş barouche'larının karşısında oturuyordu, ancak Park Lane'e olan yolculuk kısa sürmüştü.

Leydi Sharpe kahvaltıda, "Endişelenmemiz gereken eteklerimiz olacak," diye telaşlanmıştı. "Akşam olmadan yağmur yağacak, benden söylemesi."

Camille boynunu bükerek görebildiği kadarıyla gökyüzüne baktı. Leydi Sharpe'in haklı olmasından korkuyordu. Yani

daha koyu renk elbiselerinden birini, annesinin orman yeşili saten elbisesini giyerek önlem almıştı. Yeni bir gardırop alacak parası olmayan Camille, annesinin hala moda olan ve en azından biraz mütevazı olan eşyalarını saklamıştı. Elbiseleri bir santim yukarı kaldırmıştı, o kadar. Leydi Sharpe, yeşilin cüretkâr olduğunu kabul etmişti ama Camille'in yaşı göz önüne alındığında, yine de edep sınırlarının bu tarafında kalıyordu.

Camille ellerini endişeyle eteklerinden aşağı indirdi ve inmek için fırsat kolladı. Lord Rothewell'i tekrar görmek için neredeyse rahatsız edici derecede istekliydi. Belki de ona bir özür borçluydu, ama o da ona bir açıklama borçluydu.

Onun bir metres tutmasını engelleyemezdi. Ama o kedinin bir daha yüzüne tıslayıp tükürmesine izin vermeyecekti ve Rothewell bunu ne kadar çabuk öğrenirse, hayat her ikisi için de o kadar kolay olacaktı.

Camille manzaranın ilerleyişini izlerken Bayan Ambrose'u kıskanmadığını kendi kendine söyledi. Kadının fildişi teni ve soluk sarı saçları onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama sonra Rothewell'in bahçede onun dudaklarına değen dudaklarını hatırladı ve o garip sızı yeniden başladı. Bakışlarını Leydi Sharpe'a çevirerek onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Camille, "Lord Nash'in bu akşam yemeğine ev sahipliği yapması çok nazik bir davranış, madam," dedi. "Ama ben... ah, doğru kelimeyi bilmiyorum."

Leydi Sharpe, "Gergin olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandı. "Zavallicık. Birkaç gün içinde neredeyse hiç tanımadığın bir adamla evleneceksin. Ve bu gece daha pek çok akrabanla tanışacaksın."

"Evet, madam," dedi Camille sessizce. "Çok ürkütücü."

"Zor ama gerekli." Başını sallarken küçük şapkasındaki tüyler zıpladı. "Nash'in üvey annesi Dowager Leydi Nash ve kız kardeşi Leydi Henslow orada olacaklar - kasabanın en korkunç dedikoducuları."

"Dedikodu mu?" dedi Camille. "a alors, bu işleri daha da zorlaştıracak."

Kontes parmağını salladı. "Hayır, hayır, hayır, sevgili çocuğum," dedi. "Dedikodu kaçınılmazdır. İnsan sadece onu yönlendirmeyi umabilir. Yarın Rothewell'in nişanı ve evet, annenin talihsiz durumu konuşulacak. Bu sadece beş dakikalık bir konuşma olacak. O zaman dedikoducular, ailenin seni kucakladığını ve tıpkı herhangi bir mavi kanlı gelin gibi dışarı çıkardığını kabul etmek zorunda kalacaklar."

Camille bunun mantıklı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Araba sallanarak durdu ve Camille göğüslerinden boğazına doğru bir sıcaklık dalgası hissetti. Yakında. Yakında onu tekrar görecekti.

Oh, ama ne kazdı! Leydi Sharpe'ın iyimserliği bir yana, Rothewell sadık bir koca olmaya yatkın değildi. Olmak için bir nedeni yoktu. Camille ise dünyanın nasıl işlediğini anlıyordu. Lord Rothewell'den tek bir şey istediğini unutmamalıydı, o da adamın kalbi değildi, diye hatırlattı kendine.

Kapıda onları Rothewell'in kız kardeşi karşladı, gülümsedi ve Camille'in iki elini de kendi elleriyle sıktı. Anlaşılan Leydi Nash kardeşinin talihsiz evliliğini kabullenmişti. Camille gülümsemeye zorladı ve ev sahibesinin yanağını öptü.

Tanışma faslı, Leydi Sharpe'ın Fransız mürebbiyesinin sık sık tekrarlanan hikâyesiyle birlikte bir kasırgaya dönüştü. Bunu ilk duyanlar Nash'in sevimli ama oldukça aptal bir kadın olan üvey annesi ve onun altmış yaşlarında, şişman, güler yüzlü bir başhemşire olan kız kardeşiydi. Başhemşirenin kocası Lord Henslow ve Lord Nash'in üvey kız kardeşleri olan iki güzel kız da törene katılmıştı. Leydi Nash'in iş ortağı olan altın saçlı yakışıklı bir beyefendi ve onun sessiz, çarpıcı güzellikte bir kadın olan eşi vardı. Çift, Warneham Dükü ve Düşesi olarak tanıtıldı. Lord Nash'in küçük bir erkek kardeşi vardı: Anthony Hayden-Worth, kadınlarla çekici bir şekilde flört eden bir politikacıydı.

Bütün bunları kabullenmek biraz zordu. Camille hafifçe küçümsenmeye hazırdı, buna katlanabilirdi. Ama bu insanlar tamamen kibardı. Hatta sıcaktılar. Lord Nash'in kolunda yemeğe gitti ve keyifli bir iki saat geçirdi. Öyle olmaması dışında. Masada Rothewell'e bakıp duruyordu. Onun ne olduğunu biliyordu, evet. Öyleyse neden bahçedeki öpüşmelerini hatırlayıp duruyordu? Ağzının onunkine nasıl değiştiğini hatırlıyordu? Ona nasıl dokunduğunu, içinde yüzlerce karmaşık duyguyu nasıl uyandırdığını?

Kısa bir süre için gözlerini kapadı. Ah, o siyah saçlı şeytan, zayıf, sert yüzü ve uyuşuk gözleriyle ona göre değildi. Onunla pekâlâ evlenebilirdi ama ona kapılıp gitmeyi göze alamazdı. Onun tipini çok iyi tanıyordu ve kalp kırıklığının getirdiği yıkımı ilk elden görmüştü.

Ama şimdi bile gözlerini ondan ayıramıyordu; Bay Hayden-Worth ona Villèle kabinesinin istifasıyla ilgili son derece ciddi bir soru sorduğunda bile. Camille'in dönüp tekrar etmesini istemesi gerekmişti. Beyefendi bunu neşeyle yapmış, sonra da Fransa'nın gizli köleler konusundaki tutumuyla ilgili bir şeyler gevelemişti.

ticaret, açıkça ilgisini çeken bir konuydu. Camille başını sallayarak onun sorularına cevap vermek zorunda kaldı, ta ki annesi onu masanın altından tekmeleyip yemek odasından politikadan uzak durmasını emredinceye kadar.

Ve böylece Camille'in bakışları neredeyse kendi isteği dışında Rothewell'e döndü. Adamın yemeğini karıştırdığını fark etti. Kelimenin tam anlamıyla iştahlı bir adam gibi görüldüğü için bu garip görünüyordu.

Bu gece geç kalmıŒ, diğerkonuklardan çok sonra gelmiŒti ve Camille'in kızgınlığı yerini ani bir önsezi duygusuna bırakmıŒtı. Rothewell'in kız kardeŒinin gülümsemesi de gözleri kapıya doğru kayarken biraz kırılğan görünmeye baŒlamıŒtı. Geri çekilen bir oda dolusu konuk güler, şampanyalarını yudumlar ve tebriklerini sunarken, Camille sessizce Rothewell'in hiç gelmeyeceğine kendini ikna etmiŒti.

Adam uzun siyah bir opera pelerini giymiş ve altın topuzlu bir baston taşıyarak giriş salonuna girdiğinde rahatlamış mı yoksa terk edilmiş mi hissettiğine karar vermeye çalışıyordu. Camille, bir uşağın pelerini omuzlarından kaldırışını çekilme odasının çift kapısından izledi. Pelerinin altında Rothewell her zamanki siyah elbisesini giymiş, kalaylı brokar bir yelek giymiş ve Camille'in hatırladığı kadar yasaklayıcı bir ifade takınmıŒtı.

Ancak onu görür görmez hemen odaya girmiş, sonra da eline bir öpücük kondurarak Camille'i şoke etmiŒti; üstelik şaşırtıcı derecede ateşli bir öpücüktü bu, havaya kondurulmuş belli belirsiz bir jest değildi. Camille, Lord Nash'in üvey annesi ve teyzesini çok memnun edecek şekilde kızardığını fark etmiŒti.

Artık yemek sona ermiŒti ve hanımlar beyleri uzun mavi ve altın renkli çekilme odasında bekliyorlardı.

Camille, Rothewell'in kız kardeşinin isteyenlere daha fazla kahve doldurmasını uzaktan izledi, sonra dikkatini yanındaki kadına çevirdi. Camille geldiğinde fark ettiği kuyruklu piyanoya doğru kaydı. Yıldızlı süslemeleri ve oymalı ayakları olan, sıcak, gömme ahşaptan yapılmış muhteşem bir enstrümandı ve insan ağırlığını nasıl taşıdığını merak ediyordu. Biraz dehşete kapılarak bankın üzerine oturdu ve elini ahşabın üzerinde gezdirdi.

"Güzel, değil mi?"

Camille başını kaldırdı ve Rothewell'in yanında durduğunu görünce irkildi. Beyefendilerin limandan döndüklerini görmemişti. İçinde ani bir öfke kabardı. "Mais oui," diye cevap verdi soğukkanlılıkla. "Bu inanılmaz bir şey."

Bir an için başka bir şey söylemedi. Kadın bakışlarını sertleştirdi ve aralarında karanlık ve çalkantılı bir bakış geçti. Elbette onun kızgın olduğunu biliyordu. Güzeldi.

Ona saldıрма arzusu içini ürpertiyordu. Ona, Bayan Ambrose'la geçireceği günlerin sayılı olduğunu kesin bir dille söylemek istiyordu. Ama bu kadar çok göz üzerlerindeyken bunu yapamazdı. Zaten içi boş bir uyarı olurdu.

Rothewell bir kolunu piyanonun üzerine dayadı ve sanki onu tokatlamak istiyormuş gibi daha yakına eğildi. "Müzik hakkında çok az şey biliyorum elbette," diye devam etti, sanki o karanlık an hiç yaşanmamış gibi. "Ama iyi işçiliği gördüğümde anlarım."

"Sadece yıldız ve oymalar bile bir servete mal olmuş olmalı," diye cevap vermeyi başardı.

Rothewell bir süre sessizce onu inceledi. "Bu gece çok güzel görünüyorsun Camille," diye mırıldandı. "İyi misin? Burada herkes sana nazik davrandı mı?"

Sesinde gerçek bir endiŖe notası var mıydı? "Mersi lordum," diye cevap verdi, içindeki mücadelenin bir kısmı snmŖt. "Herkes çok nazik davrandı. Ve pck -elimi öpmek-gereksizdi. Ama dŖnceliydi."

"DŖnceli mi?" diye yankılandı düz bir sesle.

Tam o sırada Lord Nash odanın öbür ucundan onları gördü ve elinde bir fincan kahveyle yaklaŖtı. Camille belli belirsiz bir hayal kırıklığı duygusunu bastırdı. "alıyor musunuz, Matmazel Marchand?" diye sordu.

"Mais oui," dedi. "oğunlukla fortepiano."

"Bu altı oktavlık bir Böhm," dedi Nash yanına yaklaŖarak. "Viyana'dan ısmarlandı. Kaplamaları ve yaldızları üvey annem yaptı."

"Mon Dieu, böyle bir Ŗeye sahip olmak." Camille'in sesi huŖu ile doluydu.

"Elbette deneyin," diye teŖvik etti Lord Nash. "Sanırım aŖık olacaksınız."

Seçtiği kelimeler Camille'in omurgasında garip bir ürperti yarattı. Piyanoya odaklanmaya alıŖtı. Rothewell'in bakıŖlarının tuhaf bir Ŗekilde farkında olarak, dikkatlice tahtayı geriye yatırdı, sonra iki elini de tuŖların üzerine koydu. alan akor hem hafif hem de zengindi. Olağanüstü.

"Ve Ŗimdi Böhm'n gerçek güzelliğini görüyorsunuz." Lord Nash kadehinin üzerinden onu inceledi. "Yaldız iŖiliėi ve oymalar kıyaslandığında anlamsız kalıyor."

Camille birkaç nota çaldı. "Oui, ses - rsonance
-"Her Ŗey mkemmek, mösyö."

"Bir onur konuğundan gösteri yapmasını istemenin kötü bir davranış olduğunu biliyorum, Matmazel Marchand," diye devam etti Nash. "Yine de, umarım yaparsınız?"

Camille başını kaldırıp Rothewell'e baktı, Rothewell hiçbir şey söylemedi ama neredeyse belli belirsiz başını eğdi. Camille derin bir nefes aldı ve gülümsedi. Sonra ellerini kaldırdı ve dramatik bir biçimde klavyenin üzerine koydu. Her zamanki gibi o parçayı değil, parça onu seçmişti. Ses, sanki başka birinin ellerinden çıkmış gibi lüks, dalgalı dalgalar halinde odanın üzerine yayıldı.

Çalarken Camille, Rothewell'in klavyenin üzerinde hareket eden ellerinin üzerindeki güçlü ve sabit bakışlarından başka hiçbir şeyin farkında değildi. Çok geçmeden müziğin içinde kayboldu, ne kadar çaldığından bile emin değildi. Müzik onun tesellisiydi. Hayatta kalma aracıydı. Her zaman öyleydi ve son üç yıl boyunca, annesinin hastalığı Camille'i hapsedip diğer tüm zevklerinden mahrum bıraktıkça, piyanoda yetkin olmaktan çok daha fazlasını yapmıştı.

Uzun dakikalar sonra, nihayet son akorlar çaldığında, Camille ellerini fildişinden kaldırdı ve Rothewell'in kız kardeşinin yanında durduğunu görmek için başını kaldırdı. Kanepenin diğer tarafından biri yavaşça alkışlıyordu.

"Aferin! Aferin!" dedi Lord Nash'in üvey kardeşi, ayağa kalkarak. "Şapkamı -eğer taksaydım- kesinlikle size verirdim, Matmazel Marchand."

Küçük kalabalığın içinden takdir mırıltıları yükseldi, sonra teker teker çoğu kahvelerine ve sohbetlerine döndü. Rothewell hâlâ onu izliyor olsa da yüz ifadesi tuhaftı, neredeyse kasvetliydi. Sonra o da döndü ve uzaklaştı. Pencereye gitti ve orada kaskatı ve tek başına durup geceye baktı.

Nash kahvesini bir kenara bırakarak, "Bu olağanüstüydü, matmazel," dedi. "Bir Haydn sonatı, değil mi?"

"Mais oui, 54 numara sol-majör." Ama Camille'in dikkati Rothewell'in sırtındaydı.

"Allegretto innocente," diye mırıldandı Nash. "Seçmek için ne kadar olağanüstü bir parça."

Camille dikkatini zorla ev sahibine yöneltti. "Evet, sonatları senfonileri kadar popüler değil sanırım?"

"Yine de mükemmel oynadınız, Matmazel Marchand." Nash gülümsedi. "Pek çok kişinin Haydn'da yaptığı gibi aceleyle getirme ya da çok sert çalma eğilimine kapılmadınız."

"Lordum, çok naziksiniz. Mersi."

Rothewell'in kız kardeşi, "Hayır, olağanüstü bir şeydi," diye söze karıştı. "Teşekkür ederim, Matmazel Marchand." Kocasına baktı. "Canım, Gareth seninle konuşmak istiyor. Tattersall'dan gelecek bir kısırakla ilgili bir şey mi?"

"Ah, şu," dedi Nash. "Perşembe günü bir göz atacağız. Tabii fikrini değiştirmediyse?"

Karısı bir omzunu kaldırdı. "Ona sormalısın, sanırım."

Lord Nash izin istedi ve altın saçlı dükün yanına gitmek üzere odadan çıktı. Leydi Nash Camille'e gülümsedi. "Tekrar oynayacak mısınız, Matmazel Marchand?"

Başını yukarı kaldırdı. "Camille, lütfen."

Leydi Nash'in gülümsemesi ısındı. "Camille,

o zaman."

"Hayır, açgözlölük etmeyeceğim," diye devam etti, ayağa kalkarak. "Diğer hanımlardan birinin sırayla almasına izin vermeliyim."

Leydi Nash hafifçe güldü. "Herhangi birimizin bu performansı izleyerek kendimizi küçük düşürmek isteyeceğinden şüpheliyim, canım," dedi. "Ve görüyorum ki Tony diğerleriyle birlikte bir el whist oynuyor. Yukarı gelip çocuk odamızı görmek ister misin?"

Belki de başka bir zeytin dalıydı. Camille onu yakaladı. "Mersi," diye cevap verdi. "İsterim."

Rothewell pencerenin yanında ne kadar süre durduğundan tam olarak emin değildi, o kadar karanlık bir geceye bakıyordu ki görülecek hiçbir şey yoktu. Onun yerine odanın sulu yansımasını izledi. Onun yansımasını. Kara Kraliçe'yi. Onu ilk gördüğü geceki kadar gururlu ve güzeldi.

Müzik devam etmedi. Memnundu. Gerçekten rahatlamıştı. Soğuk terler döktüğünü fark etti ve alnını kurulamak için mendilini çıkardı. Kendini belli belirsiz hasta hissediyordu, ilk yumruklaşmasının eşiğindeki bir çocuk gibi, muhtemelen dayak yiyeceğini biliyordu.

Tanrım, sadece müzikti. Sadece piyano çalan güzel bir kadın. Ama neredeyse duygusal bir zarafetle çalıyordu, zihni bir sevgilinin okşaması gibi müziğe kapılmıştı. İnce kemikli elleri klavyenin üzerinde bilmeye hakkı olmadığı bir zarafetle hareket ediyordu ve yine de o ellerin kendisini aynı tutkuyla okşadığını hayal etmekten kendini alamıyordu. Acaba o da piyanoya dokunmayı arzuladığı gibi ona dokunmayı arzulayacak mıydı?

Hayır. Hayır, neden yapsın ki? Bu evlilik ne büyük bir hata olacaktı. Camille onun olmadığı her şeydi. Narin. Cilalı. Zarif. Ve tüm bunların altında, tutkunun kişileşmiş haliydi. Daha önce hiç bu kadar ateş ve ışık dolu bir kadın tanımamıştı. Dakikalar önce piyanodan uzaklaşmış olmasına rağmen, yatak odasındaki boğuk sesi hâlâ içini titretiyor ve kokusu hâlâ burun deliklerini dolduruyordu.

Bu gece siyah saçları yine başının arkasında yukarı doğru savrulmuş, kulağının hemen altında, Rothewell'in kalp atışlarını görebildiğini hayal ettiği o narin yeri ortaya çıkarmıştı. Neredeyse büyülenmiş gibi onu izlemiş ve içinde bir Geyin kopup gittiğini hissetmişti.

Evet, gerçekten de bir kavga yaklaşıyordu ve bir adamın hayatındaki en uygunsuz noktada. Ve şu anda, kaybetmeye mahkum olduğu bir dövüş gibi hissediyordu.

"Rothewell?" Ses sabırsızdı. "Uyan, eski dostum."

"Ne?" Tam dönmüştü ki arkadaşı Gareth onu kolundan tuttu.

"Sanırım sağır oldun." Warneham Dükü Gareth ona sıırttı. "Sizi odanın diğer ucundan çağırıyorduk. Zee gelinini alıp kaçtı."

Rothewell odanın etrafına bakındı. "Evet, anlıyorum," diye mırıldandı. "Muhtemelen onu uyarıyor, ha?"

"Muhtemelen." Gareth'in sırtışı kaybolmadı. "Onu hak etmiyorsun, biliyorsun."

Bunu gönülsüzce söylediğini biliyordu ama sözler o kadar yakınına gelmişti ki Rothewell neredeyse ırkilecekti.

Ama Gareth hâlâ konuşuyordu. "Dinle Rothewell, Perşembe sabahı Nash'le birlikte Tattersall'a gitmeyi düşünüyorum. Ünlü bir kısrak satın almak istiyor ama kimin olduğunu unuttum. Gelmek ister misin?"

Rothewell, "Hayır, özür dilerim," demeyi başardı. "Yapmam gereken bazı işler var."

"Evet, senin için çok erken, biliyorum," dedi Gareth. "Üstelik bekârlığının sonu yaklaşıyor, değil mi? Aklında çok şey olmalı." Gareth elini Rothewell'in omzuna koydu ve gülümsemesi soldu. "Antonia ve ben senin adına çok sevindik," dedi sesini alçaltarak. "Sana uzun yıllar mutluluklar diliyoruz, Kieran."

Uzun yıllar mutluluk. Böyle bir şey olmayacaktı.

Onun ne kadar kırılgan ve öfkeli olduğunu bir kez daha düşündü. İnsanın bunu bir başkasında fark edip kendisinde görememesi ironikti. Xanthia ne demişti? "Onun hayatını mahvedeceksin, Kieran."

Bu sözler, ardında bir parça gerçeklik payı olabileceğini kabul etse de canını yakmıştı. Kız kardeşi haklı mıydı? Camille'i kendi sefaletinden kurtarmak yerine onu kendi sefaletine mi sürükleyecekti?

Ruh halinden sıyrılan Rothewell dikkatini Gareth'a verdi, ona teşekkür etti ve pencerenin önündeki tek başına nöbetine devam etti.

Camille, Rothewell'in kız kardeşini geniş, kıvrımlı merdivenlerden ikinci kata kadar takip etti. Yolda Leydi Nash çocuğa ne isim verebileceklerini konuştu. Erkek olursa Mihalo, kız olursa Katerina'yı tercih ediyorlardı, ev sahibesi

Çünkü bu isimler Nash'in anne tarafından büyükannesi ve büyükbabasının isimleriydi.

Geçidin yarısında durdu ve bir kapıyı iterek açtı. Camille onu takip ederek yüksek tavanlı ve üç geniş pencereli büyük, havadar bir odaya girdi. Balmumu ve iyi ovulmuş zemin kokuyordu. Sağlam bir sallanan sandalye ve püsküllü bir koltuk pencerelerin yanında duruyordu. Odanın ortasında çıplak bırakılmış eski bir ahşap beşik vardı. Şöminenin etrafı, bolca deri ile kaplanmış uzun pirinç bir çamurlukla çevriliydi. Ama bunun ötesinde oda boştu.

Leydi Nash arkasını döndü ve kollarını genişçe açtı. "Evet, Camille, işte bu," dedi. "Benim boş levham. Benim tuvalim, olduğu gibi. Keşke nereden başlayacağımı bilseydim."

Camille odada arkasını döndü. "Eğer tavsiye almak istiyorsanız yanlış misafiri davet ettiniz, madam," dedi hayıflanarak. "Belki kadın akrabalarınız tavsiyede bulunabilir?"

Leydi Nash'in ifadesi değişti. "Pamela dışında kimsem yok, gerçekten," dedi sessizce. "Bir de Nash'in üvey annesi var tabii. İyi niyetli ama biraz pislüğün teki. Hayır, ben sadece seninle biraz yalnız kalmak istedim Camille. Özür dilemek istedim sanırım."

"Pardon, madam?" Camille mırıldandı. "Ne için özür dilemek için?"

Leydi Nash gülümsemesini susturarak bir elini hafifçe yuvarlaklaşan karnının üzerine koydu ve sallanan sandalyeye doğru eğildi. "Bu evlilik konusunda pek de hevesli görünmediğimi biliyorum," dedi sessizce. "Ama bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Yemin ederim."

Camille diğer sandalyede ona katıldı. "Mersi, madam," diye cevap verdi. "Çok rahatladım."

"Ben de öyle," dedi Leydi Nash, bakışları mesafeliydi. "İlk başta korkmuştum... neyse, boş ver onu. Gerçek şu ki Camille, son derece mantıklı bir kadına benziyorsun. Aslında tam da kardeşimin ihtiyacı olan kişi olabilirsin. Ama senin ihtiyacın olan o mu?"

"Bir kocaya ihtiyacım var," dedi Camille sessizce.

Ellerini salıncağın kollarına dayayan Leydi Nash başını salladı. "Her kadın bundan daha fazlasını ister," diye cevap verdi. "Yakışıklı bir prenze aşık olmak. Ayaklarının yerden kesilmesini. Hayallerinizden daha azına razı olmamalısınız."

"Hayalim yok, madam," diye yalan söyledi. "Karar verildi."

Leydi Nash dudaklarını büzdü. "O halde Kieran'ın hedefe ulaşmasını sağlamalısın," dedi uyarırcasına. "Ona ve kötü alışkanlıklarına göz açtırmamalısın. Onu sevmeli ve şiddetle savunmalısın -bazen, belki de kendine karşı. Eğer yapmak istediğin evlilik buysa, o zaman bu evliliği sahip olmaya değer bir şey haline getirmelisin. Ancak o zaman umut olabilir."

Camille ona şaşkınlıkla baktı. "Ne için umut, madam?"

Başı sallanan sandalyenin kavisli sırtına yaslanarak gevşedi. "Bana Xanthia de," dedi. "Ya da Zee."

"Merci," diye karşılık verdi. "Xanthia."

Leydi Nash'in bakışları çok uzaklarda gibiydi. "Kardeşimi seviyorum Camille," dedi hararetle. "Onu tüm kalbimle seviyorum. Bundan asla şüphe etmeyin. O olağanüstü güçlü bir adam ve sanırım henüz hayal bile edemeyeceğiniz bir sevgi kapasitesine sahip."

"Bu konudaki kararınıza güvenmek zorundayım, madam."

Leydi Nash yüzünü ona döndü. "O her zaman böyle değildi, biliyorsun," dedi sessizce. "Her zaman bu kadar soğuk ve acımasız değildi. Her zaman kendini cehenneme atmazdı. Ya da kendini içkiye ve... yani çözülmeye boğmazdı. İçinde, Camille, o böyle biri değil."

"İyi ve sevgi dolu bir aileniz mi vardı, madam?" Camille önerdi. "Bazen bu bile asi bir ruh için yeterli olmayabilir."

Leydi Nash acı bir kahkaha attı. "Oh, Tanrım hayır!" dedi. "Ben ailemi hiç tanımadım bile. Belki babanda arzulanan bir şeyler vardı Camille, ama en azından onu tanıyordun. Seni sevdiğini biliyordun."

Camille, Valigny'nin kendisinden başka kimseyi sevmediğinden emindi ama şu anda bunu söylemeye tahammülü yoktu. "Eğer anne baban yoksa, sen nasıl... büyüdün? Doğru kelime bu mu?"

Uzak bakışları derinleştirdi. "Barbados'a, babamın ağabeyinin yanına gönderildik," diye cevap verdi. "O altıncı Baron Rothewell'di ve eminim bu unvanı taşıyanların en kötüsüydü."

"Barbados'ta mı?" diye mırıldandı Camille. "Alors, o bir... vali miydi? Bir diplomat mı?"

Leydi Nash sandalyenin arkasına sürtünen saçlarına aldırmadan başını salladı. "Hayır, öyle bir şey yok," dedi. "Sanırım genç bir adamken bir skandal olmuş ve babası tarafından uzaklara gönderilmiş. Ona bir çiftlik vermişler, köhne, harap bir şey, sadece konyak ve kötü arkadaşlarla vakit geçirmesine yetecek kadar para bırakıyormuş."

"Oui, je vois," diye mırıldandı Camille. "Zor bir çocukluk muydu?"

Uzaklarda bir yerde bir noktaya odaklandı. "Korkunçtu," diye sessizce itiraf etti. "Ve benim için daha da kötü olabilirdi, diyebilirim. Ama kardeşlerim beni en kötüsünden kurtardılar ve bunun yerine en ağır yükü çektiler. Özellikle de Kieran. Çenesini asla kapalı tutamazdı. Amcam da... en hafif tabirle nazik değildi."

Keder ya da suçluluk duygusu gibi bir şey Camille'in içini sızlattı. "Ama neden seni böyle korkunç bir adama gönderdiler?"

"Teyzem -Pamela'nın annesi- oraya gitmemize karar verdi çünkü Luke amcamızın varisiydi ve amcamızın karısı ya da çocuğu yoktu," dedi.

Camille, "Luke da senin kardeşin miydi?" diye sordu. "Pardon ama anlayamadım."

Leydi Nash'in gözleri yorgun görünüyordu. "Evet, ağabeyimiz ama birkaç yıl önce öldü," diye açıkladı. "Bir kaza oldu. Kieran'a her şey miras kaldı; tarlalar -O zamana kadar üç tane vardı ve Neville Denizcilik'in büyük bir kısmı. Ve tabii ki Cheshire'daki baronluk koltuğu, ki çok büyüktür."

Camille gözlerinin açıldığını hissetti. "Vraiment?" diye mırıldandı. "Rothewell'in bir mülkü mü var? Ve tarlaları?"

Leydi Nash ona tuhaf tuhaf baktı, sonra güldü. "Tanrım, Camille!" dedi. "Kimse seni onunla parası için evlenmekle suçlayamaz."

Camille'in aklı bir anda karıştı. Onunla parası için mi evlenecekti? Rothewell onun sandığı gibi zengin bir çapkın değil miydi?

"Ve şu Neville Shipping," diye mırıldandı. "Bu... çok büyük bir şey mi? Müreffeh bir şey mi?"

Yine bir kahkaha attı. "Öyle olsa iyi olur," dedi Leydi Nash. "Neredeyse tüm hayatım boyunca bu işe emek verdim. Luke bana manifestoları kullanarak okumayı ve yazmayı öğretti. Kieran ve ben dörtte bire sahibiz, yeğenimiz dörtte bire sahip ve Gareth - Warneham Dükü - bakiyeye sahip."

"Bir yeğen mi?" Camille beynini yokladı. "Ölen kardeşinin çocuğu mu?"

Leydi Nash gülümsedi. "Evlatlık çocuğu, evet," dedi. "Martinique. Şu anda evli ve Lincolnshire'da yaşıyor. Martinique daha çocukken Luke annesiyle evlendi. Ama işte, çok fazla isim saydım. Bunların hiçbiri için endişelenmenize gerek yok."

Camille'in başı dönüyordu. Rothewell'in bir arazisi ve tarlaları vardı. Hüzünlü bir çocukluk. Çok genç yaşta ölen bir erkek kardeş. Onun için endişelenen bir kız kardeşi. Bu evlilik ona korkunç derecede gerçek gelmeye başlamıştı. Bunlar gerçek insanlardı. Bir ailenin beraberinde getirdiği tüm trajedi, dram ve tarihle birlikte bir aile. Bu sadece Rothewell değildi. Ve zenginliği konusunda onu aldattığı gerçeğini boş verin.

Başlangıçta kendine onu tanımak istemediğini söylemişti. Onu tanımaya ihtiyacı yoktu. Onun adına ve tohumuna ihtiyacı vardı, başka bir şeye değil. Öyleyse neden şimdi kız kardeşinin her sözüne asılıyordu? Bayan Ambrose konusunda neden bu kadar öfkeliydi? Bir alçak diğerine çok benzemiyor muydu?

Leydi Nash aniden sallanan koltukta dikleşti, ellerini ayağa fırlayacakmış gibi kollarına dayadı. "Bana söz ver Camille," dedi sessizce. "Ona iyi bir eş olacağına ya da onun sana izin verdiği kadar iyi bir eş olacağına söz ver. Onu seviyorum, görüyorsun. Ve... Ve istiyorum ki

onu sevmen için. Ona karşı nazik olacağına dair bana söz ver. Onu seveceğine."

Camille bakışlarını kaçırdı, Leydi Nash'in yüzüne bakamadı. Ne söyleyecekti ki? Birine nasıl söz verebilirdi ki? "Geleceğin ne getireceğini bilemeyiz," diye cevap verdi sonunda. "Ben... Ben iyi bir eş olacağım, Xanthia. Nazik olmak için elimden geleni yapacağım."

İhmalinin fark edilmediğini düşündü. Leydi Nash'in yüzünde hüznün çizgileri belirdi, sonra sandalyesinden kalktı. Sanki bir anlık bir dürtüyle Camille'e sarıldı, sonra yine aynı hızla onu yanından uzaklaştırdı.

"Şey, misafirlerimi çok ihmal ettim, sanırım," dedi sessizce. "Gel, Camille. Aşağı inelim mi?"

Leydi Nash salona girdikten sonra uşaklardan biriyle kahve servisi hakkında konuşmak için izin istedi. Konukların çoğu odanın ortasına çekilmiş iki masadan birinde kâğıt oynuyordu. Camille onların üzerinde gezinmek yerine, Fransız manzaralarından oluşan güzel bir koleksiyona hayranlıkla bakarak etrafta dolaştı. Dirseğinde hafif bir dokunuş hissettiğinde özellikle bir tanesine dalmıştı.

Döndüğünde Nash'in küçük kız kardeşlerinden birinin yanında olduğunu gördü. "Kartlar çok sıkıcı, değil mi Matmazel Marchand?" dedi gülümseyerek.

Camille de gülümsedi. "Olabilirler, evet."

Genç kadın elini uzattı. "Leydi Phaedra Northampton," dedi. "Bütün bu isimleri ilk seferinde öğrenmiş olamazsınız."

"Mersi, yapmadım," diye itiraf etti Camille.

Leydi Phaedra belki yirmisini biraz geçmişti ve sıkıcı elbisesine ve altın gözlüklerine rağmen canlıydı. Eliyle duvarı işaret etti. "Fransız klasisizminin hayranı mısınız, matmazel?"

Camille tekrar tabloya döndü. "Poussin'i severim," diye itiraf etti, tablodaki en sevdiği unsurları işaret ederek. "Buradaki ince renk kullanımını seviyorum. Ve burada. Bu, onun çizgi ve ışık konusundaki olağanüstü becerisinin ortaya çıkmasını sağlıyor."

"Bunun bir Poussin olduğundan emin misiniz?" diye sordu Leydi Phaedra hafifçe. "Normalde eserlerine imza atmazdı."

Camille dönüp ona baktı, bunun bir tür meydan okuma olup olmadığını merak ediyordu. "Belki yanılıyor olabilirim. Ama sanmıyorum. Onun pek çok eserini görme şansına eriştim."

Tam o sırada Rothewell yaklaştı. Camille'e doğru eğilerek, "Bunun seni kışkırtmasına izin verme," diye mırıldandı. "Kendini biz ölümlülerden daha zeki sanıyor."

Leydi Phaedra kendini bir santim yukarı çekti. "En azından ben Rosa centifolias'larımı Rosa rugosas'larımdan ayırt edebiliyorum, bu da bazı insanlar için söyleyebileceğimden çok daha fazla," diye cevap verdi, gözleri Rothewell'i takip ederek. Sonra ses tonunu yumuşattı ve bakışlarını Camille'e çevirdi. "Tabloya gelince, Matmazel Marchand, hiçbir fikrim yok. Babamın getirttiği son uzmanlar eşit olarak bölünmüşlerdi. Nash de tabloyu çok beğendiği için kimin yaptığı umurunda değil."

Leydi Phaedra'nın annesi onlara doğru yaklaştı. Tabloyu göstererek, "Bunu her zaman çok güzel bulmuşumdur," dedi. "Tepeler, ağaçlar ve o küçük atlar. Gerçekten de çok zekice. Ama ben Nash'in üst kattakini tercih ederim. Meyve ve benzeri şeylerle dolu kaseleri olanları."

"Natürmortlar, anne," dedi Leydi Phaedora hoşgörüyle. "Onlara natürmort deniyor."

"Ama hepsi hareketsiz," diye yakındı dul kadın. "Onlar birer resim. Hiçbir yere gidemezler, değil mi?"

Leydi Phaedora bu mantığa karşı çıkmamayı tercih etti. "Nash'in rahmetli annesi yarı Rus'tu," diye açıkladı. "Sanat konusunda oldukça iyi bir zevki vardı. Annemin dediği gibi, üst kattaki kütüphanede güzel Flaman natürmortlarından oluşan bir koleksiyon var, eğer görmek isterseniz."

Rothewell birdenbire, "Büyük bir fikir," dedi.

Camille dönüp baktığında onun Poussin olduğu iddia edilen tabloyu sanki evrenin sırlarını barındırıyormuş gibi incelediğini gördü. Adamın bakışlarının yoğunluğu karşısında nefesi kesildi.

Leydi Phaedora neşeyle, "Çok güzel o zaman," dedi. "Yukarı çıkıyoruz."

Dowager yelpazesıyla kızının koluna hafifçe vurdu. "Kalın kafalılık etme, Phaedora," dedi. "Mutlu çift yalnız gitmek isteyebilir."

"Mükemmel bir fikir, hanımefendi," dedi Rothewell. "Sanırım sanata karşı bir düşkünlük geliştiriyorum."

Leydi Phaedora sırtarak, "Ve güller," diye araya girdi. "Bunu biliyor muydunuz, Matmazel Marchand? Lord Rothewell gül bahçeciliği konusundaengin bir bilgiye sahiptir. Bir ara ondan bu konuda açıklama yapmasını istemelisiniz."

"Teşekkür ederim, Phae." Rothewell sertçe eğildi. "Ama şu anda kendimi resim yapmakla aynı derecede büyülenmiş buluyorum."

Dul kadın Camille'in elinden tuttu. "Tablolar kütüphanenin en ucunda. Eğer oda kilitliyse

"Kapının yanındaki vazoun altında bir anahtar buldum." Sonra gülümsedi ve daha yakına eğildi. "Eğer oyalanırsanız arama ekibi göndermeyeceğiz."

Lord Rothewell, Camille'in tereddüt edip etmeyeceğini görmek için göz ucuyla onu izledi. Mahremiyet fikri tedirgin edici olduğu kadar çekiciydi de. Döndü ve kolunu ona uzattı.

"Güllerle ilgili konuşma," diye sordu merdivenleri çıkarken, "ne anlama geliyordu?"

"Ne var, Phae?" Rothewell hafifçe utanarak yere baktı. "Hiçbir şey. Sadece benimle alay ediyor."

"Oui? Ne hakkında?"

"Bir keresinde ona söylediğim aptalca bir beyaz yalan hakkında - katılmak istemediğim bir çaydan kaçmak için bir bahane."

"Anlıyorum." Camille tereddüt eder gibiydi. "Söyleyin bana, mösyö, şimdi yalan mı söylüyorsunuz?"

Rothewell merdivenlerde durdu. "Ne hakkında?"

Koyu renk gözleri anlaşılmaz bir duyguyla parladı. "Resimlere olan düşkünlüğünüz hakkında elbette."

Gözlerinin onun yüzünde gezinmesine izin verdi. "Evet," dedi dürüstçe. "Bilmen gerekiyorsa, sanat ya da güller umurumda değil."

"Ah," dedi usulca. "Sanat hakkında bir şey biliyor musun?"

Rothewell tereddüt etti. Şüphesiz onun gözünde en kötü türden bir köylü gibi görünüyordu. Ama olmadığı bir şeymiş gibi davranırsa lanetlenirdi - onun için bile. "Maviyle kırmızıyı ayırt edebilirim,"

Sonunda cevap verdi. "Ve diğ er türden yağlar. Hepsi bu kadar."

"Ve yine de daha fazla resim görmek istiyorsunuz?"

"Tek istediğim sizinle özel olarak konuşmak," diye tersledi sonunda. "Ve bunu yapmanın başka bir yolunu göremiyorum. K stahlığımı bağışlayın. Yalnız kalmak istemez misiniz?"

"Yalnızlık bana çok iyi gelir," dedi ve tekrar merdivenleri çıkmaya başladı. "      size söyleyecek bir şeyim var, mösyö. Ve sizden korkmuyorum. Sanırım artık bu kadarını biliyorsunuz."

Korkması gerekirdi. Merdivenleri çıkarken ipek eteklerinin kalçalarının üzerinden kayışını seyreden adamın aklından geçen düşünceleri bir an için hissedebilseydi, evet, gerçekten çok korkardı.

Kütüphaneyi bulmak kolaydı. Girişi kaideler üzerinde bir çift vazoz çevreliyordu. Rothewell anahtarı buldu ve kapıyı arkalarından kilitledi. I erideki oda, az kullanılan her kütüphane gibi hafif k f kokuyordu. Kapının hemen arkasında bir çift aplik yanıyordu ama odanın geri kalanı gölgeler içindeydi. Bir mum bulup yaktı, sonra odanın biraz daha derinliklerine doğru yürüdü. Bütün bir duvar resimlere ayrılmıştı ve aralarında birkaç adımda bir aplikler yerleştirilmişti.

"Diğ erlerini de yakayım mı?" diye sordu.

"Merisi, ama mum da iş görür," dedi. "Sanırım buraya resimlere bakmak için gelmedik?"

"Hayır, değiliz." Mumu okuma masalarından birinin üzerine koydu ve yüzünü ona döndü. "Buradayız       sana bir özür borçluyum."

İnce kazınmış kaşları kalktı. Sonunda onu şok etmişti. "Mon Dieu, herkes bu gece benden özür dilemek mi istiyor?"

"Kendimden başka kimse adına konuşamam," diye cevap verdi.

Neredeyse ekşi bir şekilde gülümsedi ve yarı yarıya arkasını döndü. "Bayan Ambrose'dan bahsediyorsunuz, değil mi?"

Rothewell, tabloların olduğu duvara doğru ilerlerken onu takip etti. "Biliyorum," diye cevap verdi. "Dün Pamela'nın evindeki o sahnenin tüm sorumluluğunu üstleniyorum. Sana haksızlık ettim."

"Evet, öyleydi." Omzunun üzerinden geriye baktı. "Ve sanırım Madam Ambrose'a haksızlık ediyorsunuz?"

"O da var," dedi suratsızca.

Camille arkasına döndü ve onun geniş, dipsiz gözlerinde bir acı titreşimi gördüğünü sandı. Bir an için tereddüt etti. Uzun ve belirsiz bir an geçtikten sonra, "Sizi bir metres tutmaktan alıkoyamam, lordum," dedi. "Ama birlikte yaşadığımız sürece, bu aşk ilişkinizin yüzüme vurulmasına izin vermeyeceğim. Beni anlıyor musun, Rothewell? Annem gibi küçük düşürülmeyeceğim. Aşağılanmayacağım."

Sesi çığdı, ama buna rağmen Camille onun önünde duruyordu, soğuk ve zarif, ulaşamayacağı bir yere yerleştirilmiş camdan bir süs gibi. Göğsünün içinde bir şeyler burkuluyor gibiydi. Birden onu tekrar öpmeyi diledi. Ona sarılmak ve güzelliği bozulana kadar onu öpmek. Mürekkep rengi saçları aşağı dökülüp parmaklarına dolanana kadar. Ağzı usulca aralanana ve gözleri arzudan uyuşana kadar. Zayıflığı onu öfkелendirdi. Düşüncelerini acımasızca bir kenara itti.

"Bayan Ambrose hakkındaki tartışmamız sona erdi Camille," dedi ellerini onun ince omuzlarına koyarak. "Özür diledim."

Camille'in gözleri sertleşti. "Henüz bitmedi, mösyö," diye homurdandı. "Bir beyefendi olarak söz vermenizi istiyorum."

"Ne, kıskanç mı?"

Gözleri ateşle parlıyordu. "Oh, bunu isterdin, değil mi?" diye karşılık verdi, sesi ateşli bir fısıltıya dönüşmüştü. "Benim üzerimde böyle bir güce sahip olmak isterdin. Kalbimi ellerinde tutmak. Ama ben o kadar aptal değilim, Rothewell. Sana kalbimi vermeyeceğim. Buna gücüm yetmez."

Elleri kızın kollarında sıkılaştı. "Senden karım olmanı istedim," diye homurdandı. "Ve sizden onurlu ve sadık olmanızı istiyorum. Sizden başka bir şey istemiyorum, matmazel. Kelimeleri ağızma tıkmayın."

"Très bien," diye tersledi. "O halde işlerinizi gizli tutun, mösyö."

Onu biraz salladı. "En azından adımı söyle, lanet olsun," diye homurdandı. "Sanki benimle yeni tanışmışsın gibi bana mösyö demeyi kes."

"Peki," dedi, "Lord Rothewell."

"O isim olmaz," diye homurdandı. "Kieran. Eğer bir metres tuttuğum düşüncesine biraz olsun öfke duyamıyorsan, en azından Hristiyan ismimi kullanabilir misin?"

"Demek sadık bir koca olmak istiyorsun?" diye meydan okudu, gözleri kocaman ve alaycıydı. "Oh, bana yalan söylemeyin, Lordum."

Sen özünde bir çapkın ve düzenbazsın ve bunu ikimiz de biliyoruz."

İçinde bir şeyler koptu. Onu sertçe kendine doğru çekti ve şefkatten çok vahşice bir öpücükle ağzını onunkine yapıştırdı. Ağzı onunkini ağılıkla kavradı, şehvet sıcak, canlı bir şey gibi içinden fırladı. Onun kızmasını istiyordu. Sanırım onun kendisini tokatlamasını istiyordu. Sözlerinin gerçekliğini bastırmak için. Dilini onun ağzına soktu, onu sahiplendi, başını geri çekmeye zorladı. Onu boyun eğmeye zorluyordu. Bu şiddetli, geçici bir şeydi ve ayrıldıklarında gözleri parladı ve nefesi keskin ve kısa geldi.

"İşte," dedi, kendi nefesi hoyratça geliyordu. "Şimdi bana karşı bu kadar kayıtsız olduğunu iddia etme Camille. Hristiyan adımı kullan. Bu aptalca numarayı bırak. Kesime giden bir kuzu gibi evlilik yatağına gitmeye niyetliymişsin gibi davranmayı bırak."

Boğazında pembe bir kızarıklık oluştu. "Kendini çok beğenmişsin, Kieran," dedi o sessiz, boğuk sesiyle. "Ve inan bana, ben kuzu değilim."

"Hayır, değilsin, değil mi?" Onun da sesi bir oktav düşmüştü. "Bu bir evlilik olacak Camille. Eğer daha fazlasını yapamıyorsak, en azından... Bilmiyorum. Dostça, sanırım."

Sevimli mi? Rothewell bu kelimeyi dudaklarından çıkar çıkmaz geri almak istedi. Hiç kimse için sevimli değildi.

Ama Camille onu izliyordu ve bir an için sert maskesi düştü. Yalnızdı ve yalnızdı, diye düşündü, ama belki de başka türlü olmaktan korkuyordu. Ona sempati duyuyordu. Ve başka bir zamanda ve yerde, her şeyin onlar için farklı olup olamayacağını merak etti.

"Camille," diye fısıldadı, "iyi geçinmeyi deneyemez miyiz?" Ne kadar basit kelimelerdi ve hatırlayabildiği kadarıyla bir kadından istediği tek şeydi. Bu düşünce onu biraz utandırdı.

"Ben... Ben bilmiyorum." Ellerini önünde kavuşturdu ve omuzlarının hafif kıvrımında sonsuz bir yorgunluk görebiliyordu. "Ama şunu biliyorum: Sana bağlanmayı göze alamam. Size güvenemem. Bunu kendiniz de söylediniz ve Tanrım, bunu söylediğinizde dürüstlüğünüze hayran kalmıştım-"

"Hayır, söylediğim şey-"

Camille elini kaldırdı. "Bırak da bitireyim, lütfen," dedi. "Birdenbire oynar gibi görüldüğün bu burjuva suçluluğuna teslim olma. Beni arzuluyorsun, ama bana karşı şehvetten öte bir şey hissediyormuşsun gibi davranma. Bunun için senin hakkında daha iyi şeyler düşüneceğim."

"Tanrım." Bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Keşke..."

"Quoi?" Fısıldadı, sanki bir duyguyu saklıyormuş gibi göz kapaklarını indirdi. "Ne diliyorsun, Rothewell? Hayatın adil olmasını mı? Sanırım adil olmadığını biliyorsun."

Başını iki yana salladı. "Keşke farklı koşullar altında tanışmış olsaydık. Ben... ben olmadan önce. Sen bu kadar soğuk olmadan önce."

"Ben bu muyum?" diye sordu usulca. "Soğuk mu?"

"Evet ve sert," diye ekledi. "Kalbin hayat tarafından katılaştırılmış Camille. En kötüsünü bekliyorsun sanırım."

Ve belki de bunu elde etmek üzereydi, diye içten içe kabul etti. Birçok nedenden ötürü kötü bir koca seçimiydi. Muhtemelen sadık olmayacaktı. Belki de onurlu bile değildi. Kahretsin, sırf onunla yatma şansını elde etmek için kâğıt oyunlarında hile yapmıştı. Ama akıllı sürekli Valigny'nin kâğıt masasına yumruğunu vurduğu ve içlerinden birini kendisiyle evlenmeye davet ettiği sahneye gidiyordu. Şehit olmaya hazırdı ve kılıcı o taşıyordu.

Bu gece daha da güzeldi, göğüslerinin krem si kabarıklığı koyu yeşil elbisesinin kumaşının üzerinden görünüyordu ve bu da onu her fırsatta gururlandırıyor du. Bakışları kuğu gibi boynunun sıcak zeytin teninde gezindi. Birden emmek istediğı dolgun kulak memelerinden sallanan zümrüt kulak memelerinin üzerinde. Ellerini kadının omuzlarına götürdü ve onu kendine doğru çekti.

"Camille, benimle evleniyorsun çünkü başka seçeneğ in yok," dedi sessizce. "Bunu bilmediğ imi mi sanıyorsun? Ama Tanrı'nın huzuruna benimle birlikte çıkmadan önce, ne beklediğ imi bilmelisin."

"Bien s ur." Koyu renk gözleri kısıldı. "Ne bekliyorsun?"

" p   meyi," dedi sessizce. "Belki de çok fazla."

"Ah, az önce beni  pt ğ n gibi mi?" diye sordu.

"Evet, sanırım." Camille'in bunu zorla tırmak istediğ ini fark etti. "Camille, bu sadece bir  ocuk sahibi olmaktan ibaret olamaz," derken buldu kendini. "Senden sadece zevk alacak bir adamdan daha iyisini hak ediyorsun."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Beni baştan

 ıkarmak istiyorsun." "Evet. Evet, sanırım

istiyorum," diye itiraf etti.

Nadir görülen bir teslimiyet gösterisiyle bakışlarını kaçırdı. "Bir kocaya ihtiyacım var lordum," diye cevap verdi gözlerini hızla kırıştıtararak. "Ve ben zaten zayıf olduğumu gösterdim. Evet, seni arzuluyorum. Dokunuşunuz... beni çıldırtıyor. Korkarım beni baştan çıkarmanız pek de zor olmayacak."

Rothewell başını salladı. Son derece memnuniyetsizdi ve nedeninden tam olarak emin değildi. Camille'le ilk tanıştığı gece, Camille'in evlilik sözü karşılığında vücudunu ona teklif ettiği zaman hissettiği hayal kırıklığının aynısıydı bu. O da çok baştan çıkmıştı.

Kurtarılması gereken böyle bir başka güzeli hatırlıyordu ama o olayda teklifi yapan kendisi olmuştu. Sonsuz aşkı ve maddi desteği karşılığında Annemarie'nin bedeninden alacağı pek çok zevk. Bunu ona teklif eden ilk erkek sayılmazdı. Annemarie de bu pazarlığı, onun asla unutamayacağı bir şekilde, memnuniyetle sonuçlandırmıştı. Karanlıkta geçen uzun yılların ardından, hayatı birdenbire ışıkla dolmuş gibi görünmüştü. Ta ki kardeşi araya girmeyi seçene kadar.

Ama Xanthia neye inanırsa inansın, Camille Annemarie değildi. Oh, benzerlik vardı. Siyah saçlar ve parlayan gözler. Bal rengi ten. O duygulu Fransız aksanı. Ve evet, Camille'de onu etkileyen ilk şey bu olmuştu. Onu cezbetmişti. Ama Annemarie'yle ilgili yeniden canlanan fanteziler Camille Marchand'ın yatağında bir kez bile hayatta kalamazdı. Bu kadın Annemarie'nin asla sahip olmadığı bir tutkuya ve omurgaya sahipti.

Bu kadar nadir bulunan bir kadın etrafının neşe ile sarılmasını hak ediyordu. Gül yapraklarıyla dolu bir yatakta sevişilmeyi. Onun onuruna şiir yazdırmak. Ve bunların hiçbirini onun için yapmazdı.

Camille Marchand. Bu onun doğasında yoktu. En azından bir süreliğine daha azıyla yetinmek zorunda kalacaktı.

Birkaç dakikadır konuşmamış olmasına rağmen Camille uzaklaşmak için hiçbir çaba göstermemişti. O anın etkisinde kalan adam elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla Camille'in yanağını okşadı.

Siyah kirpikleri sıcak teninde dalgalanarak aşağı indi.

"Bir konuda haklıydın," dedi sonunda. "Seni arzuluyorum. İsteddiğimden çok daha fazlasını."

Gözlerini kırpmadan ona baktı. "Beni tekrar öpmek istiyorsun, değil mi?"

Ellerini kaldırıp kızın yüzünü kavradı, sonra başparmağını kızın ağzının köşesinde gezdirdi, sonra da duygusal alt dudağının üzerinde gezdirdi. Dudağın dolgun kabarıklığının başparmağının altında titrediğini hissetti. Küçük beyaz dişlerini ve dilinin pembe ucunu ortaya çıkarmak için dudağını biraz aşağı çekti. Öne doğru eğildi ve kulağının kabuğu boyunca ağzını gezdirdi. "Evet," diye mırıldandı. "Ve bu çok gerekli, Camille. Kesinlikle gerekli."

"Gerekli mi?" Sesi zayıftı.

"Bu öpüşme." Geri çekildi ve başparmağını kızın yanağında gezdirdi. "Bir keresinde bana sormuştun... gerekli mi diye? Ve öyle. Ciğerlerime giden hava gibi. Tekrar öp beni. Öp beni, Camille."

Başını eğdi ve gözlerini açmadan ayak parmaklarının üzerine kalktı. Yavaşça, çok yavaşça, Rothewell ağzını onunkine indirdi. Her saniyenin tadını çıkarmak istiyordu.

hafızasının derinliklerinde saklıyordu. Belki de bu zevki yaşayamayacağı bir zaman için saklıyordu.

Dudakları birbirine değdi, onunki önce titredi. Onunki kesindi. Ve Rothewell kendisini bile hayrete düğüren bir nezaketle ağzını usulca Camille'in dudaklarına değdirdi. Bir anlık tereddütten sonra Camille de onu ciddiyetle öpmeye başladı. Hiç beklenmedik bir anda Camille onun altında açıldı ve Rothewell'in dilini ağzının sıcaklığının derinliklerine çekti. Çok tatlıydı. Acı verecek kadar tatlı. Adamın karnındaki bir şey eriyor gibiydi.

Elleri adamın yüzünü tutmak için yukarı kalktı ve onun daha önceki hareketini yansıttı. Sanki onun hareketlerini kontrol edebilirmiş gibi, onu orada tuttu, dilleri sinsice birbirine dolandı, nefesi her an daha acil geliyordu. Adam onu istiyordu. Yüce Tanrım, onu nasıl da istiyordu. Bu dizginlenemez bir şehvet değildi. Annemarie değildi. Sadece bu kadını -Camille'i- istiyordu ve onun öpücüğünde bu kadar çaresizce kaybolmamış olsaydı onu endişelendirecek bir yoğunlukla.

Bir şekilde döndü ve onu apliklerden birinin altındaki duvara yasladı. Birden hepsini yakmış olmayı diledi; titreşen ışığın yüzünün ince kemikleri ve kirpiklerinin ipeksi kıvrımları üzerinde oynaştığını görebilmeyi diledi. Ağzını onunkinden ayırmadan, elleri göğüslerinin tümseklerini kucaklamak için yukarı kalktı.

Camille onun ellerinin dokunuşuyla hafifçe soludu. Başparmaklarını korsajının bağcıklı kenarına geçirdiğinde hiçbir şey söylemedi ve başını duvara yasladı. Kendini bitkin hissediyordu, sanki tamamen onun emrindeydi ve o anda umurunda bile değildi. Ustaca bir çekişle, kumaşı aşağı çekti ve esmer pembe meme uçları ortaya çıkana kadar kombinezonu da beraberinde götürdü.

Sanki bekliyormuş gibi duraksadı. İtirazını. Elinin tersini. Ama kütüphanenin karanlık sessizliğini sadece nefes alış verişlerinin sesi bozuyordu. Ona duyduğu arzuyla savaştıktan çok yorulmuştu. O her neyse, onu neden istiyor olursa olsun, onun için yanıp tutuşuyordu. Ve adam başını eğip sol meme ucunu dudaklarının arasına aldığı anda, bunun yarattığı sıcak zevk şeridi karşısında nefesi kesildi.

Bunu bir onay sesi olarak algıladı. Memesini ağzının sıcaklığına daha fazla çekti ve küçük, nefes nefese zevk sesleri çıkarmaya başlayana kadar emdi. Sonra diğer göğsüne geçti, önce meme ucunu diliyle daire içine aldı, sonra dişleriyle hafifçe ısırırken en ucunu emdi.

"Ooh, oui!" diye mırıldandı. Elleri adamın omuzlarına gitti, huzursuz ve aceleci.

Bir elini yavaşça Camille'nin kürek kemiklerinin arasına soktu. "Hayır, izin ver Camille," diye kulağına doğru nefes aldı, elbisesinin kancaları serbest kalırken. "Şunu çözmeme izin ver."

Masum numarası yapmadı ya da daha fazla itiraz etmedi. Bunun yerine, kendini onun iyi eğitilmiş dokunuşunun becerisine bıraktı. Ve adam dikkatini küçük, mükemmel göğüslerine verip, elleriyle göğüslerini kavradığında, kadın gözlerini açtı. "Mon Dieu," diye mırıldandı hülyalı bir şekilde.

Onu uzun ve derin öptü. Başı huzursuzca duvara yaslandı. "Kieran, istiyorum-" diye fısıldadı. "İstiyorum- oh, bilmiyorum."

"Belki tahmin edebilirim."

Ama Kieran bir göğsünü kucaklayıp onu derinden öperken ve diğer eli eteklerini karıştırırken, kırbaçlanması gerektiğini fark etti. Ona o kadar sarılmamıştı ki

durumlarının ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değildi. Ya da onun bakire olduğu gerçeğini. Bunun yerine, kızın eteklerini avucunun içine aldı, sonra bir elini kızın arasına sokarak en mahrem yerine hafifçe dokundu.

"Camille," diye fısıldadı. "Benimle evleneceksin. Birkaç gün içinde. Evleneceğiz, değil mi?"

"Oh, oui, je suis..." Durdu ve sertçe yutkundu. "Ben çok... evet. Evet."

Rothewell, hiç tanımadığı kadınlarla, hiç işi olmayan yerlerde seks yapma konusunda bir ömür boyu edindiği deneyimle, ayaklarının dibinde ipekten bir su birikintisine dönüşene kadar kadının külotunu aşiğıya indirdi. Oh, Tanrım. Ayakları. Umutsuzca boynunun arkasına asılı olmalarını diledi. İnce görünüyorlardı. Tıpkı bacakları gibi. Enfes. Sonra ona tekrar dokundu ve nefesini duydu. Diğer her şey, küçük, mükemmel göğüsleri bile unutuldu.

İki parmağını buklelerin arasına soktu ve cevap veren kayganlığı hissetti. "Oh, Tanrım," diye mırıldandı.

"Ah, Camille, Camille," diye inledi onun ağzına karşi. Ama bu ılgınlıktı. Burası eğitimsiz bir bakireyle sevişmek için uygun bir yer değildi. Ama bunların hiçbiri -hiçbiri- beyninden geçip alt bölgelerine ulaşmadı. Tek bir yumuşak hareketle kızın eteklerini yukarı itti, bir dizinin üzerine çöktü ve dilini kızın zevkini koruyan yumuşak buklelerin arasından geçirdi. Bu sefer kadının nefesi daha fazla bir şeye dönüştü.

Parmakları etinin yumuşak, ılık kıvrımlarını bulana kadar kaalarını bastırarak onu nazikçe ayırdı. Bir parmağını ipeksi ıslaklığın içinden geçirdi. Bir parmağını içeri soktuğunda küçük bir teslimiyet iniltisi çıkardı. Ona zevk vermek istiyordu. Enfes, olağanüstü bir zevk. Aklını başından alabilecek türden bir zevk.

Sorgusuz sualsiz sunağa gitmesini ve gerçeğe dönüp bakmamasını sağlamak.

Bir eli kızın eteklerindeyken dilini derinlere daldırdı. Kadın yine haykırdı ama yumuşak bir şekilde. Küçük bir teslimiyet sesiydi bu. Nefes alış veriş i yavaş yavaş daha hırıltılı hale geldi. Dilini tekrar tekrar onun zevkini koruyan kıvrımların arasından geçirdi, ta ki onun uyarılmasının küçük yumruğunu hissedinceye kadar, açıkça sert ve titriyordu.

"Kieran, Kieran," diye fısıldadı, elleri aşağı inip adamın omuzlarını kavradı.

Doruk noktasının yaklaştığını hissetti. Ne olduğunu bilmediği Fransızca bir şeyler mırıldanıyordu. Baş ı geriye düş müştü, nefesi artık kabaca titriyordu. Tutkunun kişileş miş haliydi. Çok güzeldi. Bir parmağı ve baş parmağıyla onu daha da aç tı, karanlıkta haykırış ını duyana kadar hızlı, narin vuruş larla alay etti. Bir inilti vardı. Ve sonra titremeye başladı, zevkten titrerken uzuvları sertleş iyordu. Titrerken onu karnının alt kısmındaki yumuş ak, soluk etinden hafifçe ö ptü, sonra son bir kez buklelerini okş adı. Çok güzeldi. O kadar güzeldi ki.

Kadın kendine geldiğinde, hâlâ soluk soluğaydı, adam sarsılarak ayağa kalktı, elleri pantolonunun paçalarına gitti. Hızla dü ğ meleri çözdü, tek bir hareketle donunu ve pantolonunu indirdi. "Seni kaldırmama izin ver aş kıım," diye homurdandı. "Bacaklarını belime dola. Evet. İşte böyle."

"Oui," diye fısıldadı. "Evet. İçimde."

Ağırlıksız hissediyordu. Cennet gibi. Onu bir santim daha kaldırdı ve sikinin sıcak uzunluğu ıslaklığın içine kaydı. Dikkatlice pozisyonunu aldı ve yavaş ça itti. Hissetti

Saldırı karşısında sertleşti ve sonra adamın kucağında tekrar gevşedi.

"Camille, sana zarar verebilirim." Gözlerinin kızın yüzünde gezinmesine izin verdi. "Tanrım. Bilmiyorum."

Yüzünü onun boynuna gömdü. "N'importe," diye fısıldadı. "Bunu istiyorum. Seni istiyorum, Kieran, içimde."

Belli belirsiz, pişman olacağını biliyordu. Bu tatsız bir şeydi ve muhtemelen tecrübesiz bir kadın için olabilecek en kötü pozisyondu. Ama bekleyemezdi. Ona duyduğu arzu artık gözlerini kör etmişti. Kadının, adamın kokusu; hepsi şehvetli bir sıcaklıkla etraflarında dönüyordu.

"Ah, Camille," dedi, ipeksi, davetkâr sıcaklığa karşı koyamadı. Tekrar itti ve hafif bir direnç hissetti. Kadın acı dolu bir nefesle nefesini içine çekti.

"Kahretsin," dedi dişlerini sıkarak.

"Yapma," diye fısıldadı. "Lütfen. Durma."

Kendini daha derine bıraktı ve Camille'in onu almak için gevşediğini hissetti. Onu içine çekmek için. Gerçek anlamda. Mecazi anlamda. Onun içinde yavaşça hareket etmeye başladı, tatlılığın tadını çıkarıyordu. Camille kollarını ona doladı ve onu derinden öptü. Adam onun her hareketinden zevk alıyordu. Onun her sesine değer verdi. Tutkunun içinde kaybolmuştu ama yine de tamamen, tamamen farkındaydı. İticileri daha hızlı geliyordu.

"Camille," diye inledi, daha derine iterek. Başı arkadaydı, gözleri kapalıydı, açıkta kalan göğüsleri her nefeste kışkırtıcı bir şekilde yükseliyordu. "Camille, adımı tekrar söyle."

"Kieran." Sözcük yumuşak bir iç çekişti.

Doruk noktası merhametli bir hızla üzerine geldi ve onu tutmaya çalışmadı. İtti. Ve tekrar itti, tohumunun sıcaklığı sonunda onun içine dökülürken titriyordu. Mükemmel bir rüyanın sonu gibi hissetti. Yine de kaçınılmaz hissettiren bir rüya. Serbest bırakılması içini ürperten bir rahatlama yolu açtı. Ve sonra Camille'in ince kolları ona dolandı, kendine dönerken yüzü boynuna gömüldü.

Bitmişti. Cebindeki kâğıt sadece bir formaliteden ibaretti. Artık birleşmişlerdi; kimsenin ayırmasına izin vermeyeceği bir şekilde birleşmişlerdi.

Rothewell ve Camille kütüphaneden garip bir şekilde dönerken kimse onlara gözlemlerle ya da başka bir şekilde bakmadı. Aslında diğer konukların onları izlemediği o kadar belliydi ki, bu ihmal Camille'i biraz utandırdı. Kanepelerden birinde Leydi Phaedra'ya katıldı ve titreyen ellerini sakladı. Birkaç dakika boş boş konuştuktan sonra Rothewell bir kez daha kalabalığın arasından çekildi ve pencere kenarındaki tek başına nöbetine başladı. Garip bir şekilde mesafeli görünüyordu. Neredeyse acı çekiyordu. Camille'in yüreği burkuldu. Baştan çıkarması onun için bir hayal kırıklığı mı olmuştu?

Dowager Leydi Nash de onlara katıldı ve sohbet Paris modasına döndü. Camille hanımefendinin sorularına neredeyse mekanik bir şekilde yanıt verdi. Göz ucuyla Xanthia'nın pencere kenarında kardeşine katılışını ve elini onun koluna dayayışını izledi, yüzünde endişeli bir ifade vardı. Rothewell garip bir şekilde solgun görünüyordu ve bir elini neredeyse koruyucu bir şekilde alt kaburgalarının üzerine koymuştu.

"Affedersiniz." Camille, kadın şapkalarıyla ilgili bir tartışmanın ortasında aniden ayağa kalktı. "Ben... Ben konuşmalıyım"

Rothewell."

Hemen pencereye gitti. "Lordum, iyi değil misiniz?" diye mırıldanarak yanlarına yaklaştı.

Xanthia ona kararsız bir bakış attı. "Kieran?" diye sordu dikkatle. "Sen mi?"

Dudakları sinirlenmiş ya da acı çekiyormuş gibi inceldi ve Camille alnının terden boncuk boncuk olduğunu fark etti. "Teşekkür ederim, önemli değil," demeyi başardı.

Sonra başka bir şey söylemeden onları pencerenin yanında bıraktı ve büfede kendine bir konyak doldurmak için odayı geçti.

Xanthia nefesinin altından küfretti. "Bu," diye mırıldandı, "ihtiyacı olan en son şey."

Camille, Xanthia'nın haklı olduğundan şüpheleniyordu. Ama Rothewell inatçı bir adamdı. Kız kardeşinin ya da kendisinin onu azarlamasının bunu değiştireceğinden şüpheliydi.

Ancak Rothewell'in ruh hali için endişelenmesi uzun sürmedi, çünkü konukların ilki kısa bir süre sonra ayrılmaya başladı. Leydi Nash sonuncusuna kapıya kadar eşlik ettiğinde bitkin görünüyordu. Camille de dahil olmak üzere herkesi sırayla kucakladı ve onları merdivenlerden aşağı, bekleyen arabalarına gönderdi.

Camille, Lord Sharpe'ın barouche'unun gölgelerine tırmandı, kaçtığı için çok rahatlamıştı. Yalnız kalmayı çok istiyordu. Yatağına uzanıp az önce yaptığı şeyin ciddiyetini düşünmek ve dürüst olmak gerekirse bunu zihninde yeniden yaşamak. Yere baktı ve ellerinin hâlâ biraz titrediğini fark etti.

Rothewell'in dokunuşunu hatırladı. Aceleyle onları kalçalarına bastırdı ve kendini gülümsemeye zorladı.

Tam o sırada Rothewell elinde bastonu, kız kardeşi kolunda, ısrarla fısıldayarak merdivenlerden indi.

Leydi Sharpe hâlâ açık olan kapıdan dışarı eğildi. "Kieran, seni arabamıza alabilir miyiz?"

Rothewell'in başı döndü. "Yolunuzun dışında," diye cevap verdi. Bu kadar karanlık bir adam için yüzü ölümcül derecede solgun görünüyordu. Leydi Nash ona ne söylemişti?

Leydi Sharpe tekrar, "Ah, gelsene Kieran," dedi. "Bir beyefendi nişanlısını sağ salım kapısına kadar götürmeli, sence de öyle değil mi?"

"Gitmelisin," dedi kız kardeşi sessizce, bir elini kürek kemiklerinin arasına koyarak.

Hâlâ kaldırımında duran Lord Sharpe elini kapıya doğru uzattı. "Kadınlar kararını verdi, eski dostum," dedi. "Zarafetle içeri girsen iyi olur."

Rothewell'in sıkıntılı ifadesi azalmadı, ama Sharpe'a teşekkür etti ve hanımların karşısına oturmak için içeri girdi. Leydi Sharpe, araba Camille'in artık Mayfair olarak tanıdığı yerde ilerlerken sürekli hoş bir sohbet sürdürdü. Lord Rothewell'in evini görmeyi merak ediyordu.

Ev Berkeley Meydanı'ndaydı ve gerçekten de çok şıktı. Camille, Rothewell'in beş parasız olduğunu düşünmüş olmasına hayret etti. Belki kısa bir süre için p a r a y a sıkışmıştı, belki de sadece

oyunun cazibesine karşı koyamadı. Ama kesinlikle yoksul değildi.

Büyük ön kapı açıldı ve bir hizmetçi belirdi; son derece şık siyah bir palto giymiş, ince, zenci bir beyefendiydi. Kâhya, diye düşündü, onu inceleyerek.

Ancak Rothewell kıpırdamadı. Arabanın karşısındaki Leydi Sharpe'a bakıyordu.

"Sanırım," dedi sessizce, "bu düğün için yeterince bekledik."

Leydi Sharpe kaskatı kesildi. "Affedersiniz?"

Rothewell bakışlarını Camille'e çevirdi. "Evlenmemizi istiyorum," dedi. "Sabahleyin."

"Sabah mı?" dedi Leydi Sharpe kuşkuyla. "Kieran, kimse hazır değil."

"Olabileceğimiz kadar hazırız Pamela," dedi Rothewell kararlılıkla. "Bir an önce evlenmemizi istiyorum. Sharpe, ayarlamaları yapar mısın?"

Lord Sharpe bu hareket tarzına katılıyor gibiydi. Kont, kel kafasını sallayarak, "Elbette, eski dostum, madem öyle istiyorsun," dedi. "Özel bir izniniz var mı?"

"Evet, birkaç gündür." Rothewell Camille'e baktı. Bunu, bu gece bekâretini aldığı için yaptığını tahmin etti. Onun bu kadar eski kafalı olduğunu düşünmemişti.

"Hayatım, bence beklememeliyiz." Sesi şaşırtıcı derecede nazikti. "Bana güvenecek misin?"

Bana güvenecek misin?

Camille bu sözler karşısında sertçe yutkundu.

Rothewell'in büyüleyici, gümüŖi bakıŖları karanlığın içinde onunkileri kavradı ve bir an için sanki arabada yalnızdılar. İşte bu kadar. Onu reddetmek için son şansıydı. Belki de akıl sağlığına ve uzun zamandır yaşadığı güvenli ama boş hayata tutunmak için.

Lord ve Leydi Sharpe da ona bakıyor, cevabını bekliyorlardı.

Camille gözlerini kapattı. Hayır, reddetmek için çok geç olduğunu fark etti. Bu gece yaptıkları yüzünden değil. Keşke bu kadar basit olabilseydi. Ama hayır, ona hissettirdikleri yüzünden artık çok geçti. Çünkü o, istediğı şeydi. Tanrı yardımcısı olsun, istediğı oydu.

Aptal. Aptal. Ne kadar aptalmış.

Camille gözlerini açtı ve derin bir nefes aldı. "Oui, monsieur," dedi, sesi inanılmaz derecede sabitti. "Yarın sizinle evlenmekten onur duyarım."

Altıncı Bölüm

Rothewell Evlilik Mutluluğunu Tadıyor

Sonunda Rothewell ve gelini, öğleden sonra Lord ve Leydi Sharpe'ın dinlenme odasında yanan ateşin önünde, sadece Xanthia ve kocasının hazır bulunduğu bir ortamda yeminlerini etmek üzere ayağa kalktılar. Bir düğün için günün alışılmadık bir saatiydi ama bu alışılmadık koşullar altında gerçekleşen bir düğündü.

Ancak Leydi Sharpe kutlama havasını korumak için elinden geleni yaptı. Sadece birkaç saatlik bir hazırlıkla, gri gökyüzü ve kırbaç gibi esen rüzgara rağmen, iyi kalpli hanımefendi odayı beyaz zambaklardan ve taze yeşilliklerden oluşan bahar buketleriyle süslemiş ve bir sultanı bile gururlandıracak soğuk bir akşam yemeği hazırlamıştı.

Ancak Camille çiçekleri zar zor gördü. Arabadaki sakinliğine rağmen uykusuz bir gece geçirmişti, zihni Rothewell ile kütüphanede aralarında geçen her şeyi tekrar tekrar gözden geçiriyordu. Bu evlilik onun inanmak istediği gibi basit bir formalite değildi. Bu kutsal bir ayindi. Daha şimdiden bu adama bedenini vermişti ve zambakların baş döndürücü kokusuyla çevrili rahibin ve yanan ateşin önünde dururken bile, ona karşı duyduğu tepkinin derinliğinden korkuyordu.

Kendini bir uçurumun kenarından, siyah, bilinmez bir boğluğa adım atıyormuş gibi hissetti. Camille'in tırnakları Rothewell'in ceketinin kolundaki yüne istemsizce -ve belki de saçma bir şekilde- saplandı.

Rahip dua kitabını açtı ve okumaya başladı. "Sevgili kardeşlerim, burada toplanmış bulunuyoruz..."

Kelimeler Camille'in bilincinden bir ses vızıltısı ve bir ışık bulanıklığı içinde hızla kayboldu. Kendine nefes almasını hatırlatmak zorunda kaldı.

Rothewell, belki de onun rahatsızlığını hissederek, elini onunkinin üzerine koydu ve onu daha yakına çekti. Bu jest garip bir Gekilde onu güçlendirmiş ve dizlerinin titremesini engellemişti. Yeminini mırıldanmayı başardı ve Rothewell, "Bana elini ver," diye fısıldadığında mekanik bir şekilde karşılık verdi, sonra da kan kırmızısı yakutlardan oluşan bir bandı parmağına geçirmesini şaşkınlıkla izledi.

Kâhin, "Senin Adınla kutsadığımız bu kullarının, bu adamın ve bu kadının üzerine bereketini gönder" diye mırıldandı, "İshak ve Rebeka'nın birlikte sadakatle yaşadıkları gibi, bu kişiler de aralarındaki yemini ve antlaşmayı kesinlikle yerine getirsinler ve korusunlar ve her zaman birlikte mükemmel sevgi ve barış içinde kalsınlar ve senin yasalarına göre yaşasınlar; Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla. Amin.

Birlikte mükemmel sevgi ve huzur içinde. Camille gözlerini kapadı ve kelimelerin ağırlığının içine işlemesine izin verdi.

Ama onun için aşk ya da huzur var mıydı? Kendini bu adama vermişti; hâlâ tanımadığı bu karanlık, görünüşte tehlikeli adama. Ve muhtemelen asla da tanıyamayacaktı.

Kutsama bittiğinde Rothewell'in eli çekildi. Camille önündeki taşların parıldayıp bulanıklaşmasını izledi ve utanç içinde gözyaşlarının eşliğinde olduğunu fark etti.

Son duanın ardından Camille birbirini ardına gelen kucaklaşmaların arasında kaldı.

İki saat sonra, öpüldükten, kadeh kaldırıldıktan ve sayamayacağı kadar çok kızardıktan sonra, Camille Rothewell'in arabasında titreyerek oturmuş, yeni kız kardeşine ve nazik ve cömert ev sahibesine el sallayarak veda etmişti. Mevsimsiz soğuğa rağmen Leydi Sharpe en üst basamakta durmuş, atlar kışneyerek uzaklaşırken dantel mendilini çırpıyordu. Camille'in sığınma zamanı sona ermişti.

"Evet, Camille," dedi kocası alçak, gürleyen sesiyle, "başardık."

Camille sakinleştirici bir nefes aldı. "Evet, başardık," diye yineledi. İkisinin de pişman olmaması için Tanrı'ya dua etti.

Mayfair'e doğru yaptıkları kısa yolculuk boyunca tek bir hece bile konuşmadı. Bunun, evliliklerinin katlanacağı birçok sessizliğin ilki olacağından şüpheleniyordu. Rothewell az konuşan bir adamdı.

Berkeley Meydanı'ndaki eve vardıklarında Londra'nın üzerine alacakaranlık çökmüştü. Hava keskindi ve bir kez daha Londra'daki neredeyse her misafir odası ve kahvehanenin ocağında yanan kömürün metalik tınisiyla yoğunlaşmıştı. Gölge kapılardan girdiklerinde, Camille'in önceki akşam en üst basamakta dururken gördüğü aynı uşak tarafından karşılandılar.

Rothewell hizmetçiyi Trammel olarak tanıttı. Geniş, süssüz giriş holünde hava egzotik, baharatlı bir kokuyla doluydu. Tek süs, kırmızı ve altın tonlarında ince bir İran halısı, geçitten aşağıya ve merdivenlerden yukarıya doğru yuvarlanıyordu. Uşak eğildi ve onu sıcak bir şekilde karşıladı,

Sonra biraz sade de olsa geniş bir misafir odasının kapılarını açtı.

"Bu korkunç soğukta," dedi, "leydimin çay isteyebileceğini düşündüm."

"Ya da daha güçlü bir şey, belki?" Rothewell önerdi. "Yeni karımın şarap ve alkollü içkiler konusunda biraz omurgası vardır, Trammel. Ve hatırladığım kadarıyla bordo şarabı tercih ediyor."

"Merisi," dedi Camille, onun hatırlamasına, hatta fark etmesine şaşırarak. "Her türlü sert kırmızı şarap çok makbule geçer."

Trammel bekleyen uşağa bir işaret yaptı, sonra onları odaya soktu. İçeride, ızgarada kısık bir ateş yanıyordu ama Camille'in gözleri ışığa alıştığında, kanepeden küçük bir şey fırladı. Yaratık Trammel'in ayaklarının dibinde patinaj yaparak durdu, dili neşeyle dışarı sarkıyordu.

"Bu da ne böyle?" dedi Rothewell donakalmış bir halde.

Minik yaratık ayaklarının dibinde dans ederken Trammel, "Ah, evet," dedi. "Bu Chin-Chin, lordum."

"Şeytan!" dedi Rothewell.

"Bonté ilahi!" diye ilan etti Camille, endişeleri anında unutulmuştu. "O bir kedi mi?"

"Yip! Yip!" dedi yaratık, sanki aşağılanmış gibi.

"O bir köpek, hanımefendi," dedi uşak. "Bana bir tür Asya spanieli olduğu söylendi."

"Bir köpek-?" Rothewell kuşkuyla aşağı baktı. "Sokakta onun iki katı büyüklüğünde fareler var. Onun burada ne işi var?"

Trammel kendini bir santim yukarı çekti. Camille ve Rothewell ateşin yanına yerleşirken, "Bir köpek almamı söylemiştiniz, efendim," diye cevap verdi. "Aslında dün öğleden sonra."

"Şeytan!" dedi Rothewell tekrar. Oturdu, sanki acı çekiyormuş gibi biraz yüzünü buruşturdu. Camille hiçbir şey söylemedi -pek bir yararı olmazdı- ama gözünü ondan ayırmamayı aklına not etti.

Ancak küçük yaratığın böyle bir çekincesi yoktu. Rothewell'in yanındaki kanepeye sıçradı ve çenesini ön ayaklarının üzerine koydu. Ancak arka ayakları havada kaldı, geriye doğru uzanan yelpaze gibi kuyruğu çılgınca sallanıyordu.

Camille onu okşamak için eğildi. "Bonjour, Chin-Chin," diye mırıldandı. "T'es trop mignon!"

"Nereden geldi acaba?" diye sordu Rothewell. "Her nereden geldiyse, vallahi yarın geri dönecek."

Trammel, "Ne yazık ki lordum, Chin-Chin evsiz kaldı," diye mırıldandı. "Gidecek hiçbir yeri yok."

"Evsizmiş, kıcımin kenarı," dedi Rothewell, küçük siyah-beyaz tüy yumağına bakarak. "Bir Noel kazı kadar şişman ve yeni fırçalanmış. Onu nereden buldun şimdi?"

Trammel sanki zorlanmış gibi iç çekti. "Meydanın karşısında, Bayan Rutner'in -affedersiniz, Leydi Tweedale'in- evinde," dedi. "Merhum Bay Rutner onu Malaya'daki bir ticaret girişiminden geri getirdi. Ama Lord Tweedale bu adamdan hoşlanmadı."

evlendikten sonra onu evden attı. Bir buldogu tercih edeceğini söyledi."

Rothewell tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Tweedale gibi bir isimle, işini şansa bırakmayı göze alamaz, değil mi?" dedi. "Bayan Rutner'ın yerinde olsaydım, onu gönderir ve köpeği alırdım."

"Mon Dieu," diye mırıldandı Camille, küçük spaniel'i alıp çenesinin altına sıkıştırarak. "Ne tür bir insan bir zorbayı yatıştırmak için evcil hayvanından vazgeçer?"

Rothewell homurdandı. "Omurgasız biri," dedi.

"Ama siz kendinizinkini vermeye çalışıyorsunuz, efendim," dedi uşak, çay masasını Camille'e yaklaştırmak.

"Kahretsin Trammel, o benim köpeğim değil."

Yakut renkli bir sürahi ve iki kadehle birlikte gümüş bir tepsi taşıyan uşağın yeniden ortaya çıkmasıyla daha fazla tartışmanın önüne geçildi. Tam o sırada spaniel Camille'in kucağından Rothewell'in kanepesine sıçradı. Küçük köpek iki kez daireler çizdikten sonra memnun bir homurtuyla Rothewell'in kaslı kalçasına yaslandı. Belli ki yeni sahibini seçmişti ve tutarsız ve korkak Leydi Tweedale'in yasını tutuyor gibi görünmüyordu.

Camille gülümsedi ve şarabı doldurdu.

Bir saat sonra Trammel, Camille'e bavullarının geldiğini haber vermek için geri döndü. Camille kâhyanın geç saatte yemek teklifini reddetti ve Rothewell de aynı şeyi yaparak onu şaşırttı. Böyle bir adamın iştahsız olması ona tuhaf gelmişti.

Evin alt katlarında kısa bir gezintiden sonra, biraz garip bir şekilde üst kata çıktılar. Rothewell'in yatak odası,

Camille'in belirttiğine göre, çilecilik üzerine bir çalışmaydı. Ne büyük ne de görkemli olan odayı ne halılar ne de yatak örtüleri süslüyordu. Ancak yatak, yüksek karyola direklerinde tropik oymalar bulunan devasa bir maundu ve İngiltere'den gelmediğinden emindi. Tezgâh örtüsü ağır, krem rengi pamuktan dokunmuştu ve pencerelere de benzer renkte perdeler asılmıştı. Genel olarak oda renksizdi ama Camille bunu tuhaf bir şekilde rahatlatıcı buldu. Belki de amaç buydu.

Trammel, Rothewell'in ceketini çıkarmasına yardım etti, sonra da zili çaldı. "Korkarım oda hizmetçileri sizin için pek hazır değiller," dedi Camille'e. "Bu sabah düğünü öğrendiğimizde bitişikteki odayı boşalttık."

O da bunu bekliyordu. Rothewell'in personeline de evliliğe davrandığı gibi ilgisiz davranabileceğinden korkuyordu; düşünülmesi gereken bir şeydi bu
-Ya da bir hevesle bahsettim.

Bu düşünceyle birlikte, utanç sel gibi üzerine aktı. Rothewell'den daha mı iyiydi? Biriyle, herhangi biriyle evlenmek için yola çıkmamış mıydı? Aslında, tanıştıkları ilk gece evlenme karşılığında kendini ona teklif etmişti. Valigny'den ve soğuk, içi boş varlığından kaçmak için bir koca istemişti. Şimdi her ne olursa olsun, herkesin olduğu kadar onun da hatasıydı. Ve eğer kalbini bu adama verirse, bu da onun hatası olacaktı.

Yatak odası olarak kullanacağı oda doğrudan Rothewell'inkiyle bağlantılıydı ve arada ne bir giyinme odası ne de bir oturma odası vardı. Girişte duraksadı ve şüpheyle kokladı.

"Yeni boya, hanımefendi," dedi Trammel. "Özür dilerim. Kapı daha geçen hafta takıldı."

Camille geri çekildi ve merakla ona baktı. "Öyle miydi?"

"Evde bağlantılı yatak odası yoktu," diye devam etti uşak, daha aydınlık ve daha büyük bir odaya girdiklerinde. "Lord Hazretleri ana yatak odasının size ait olmasını istemişti. Kendisi küçük odayı aldı."

Evet, gerçekten de bekleniyordu. Rothewell'in ilgisizliği hakkındaki teorisi buraya kadarmış. Yatak odasını ona mı vermişti? Vermemiş olmasını ne kadar isterdi.

İçerideki mobilyalar daha önce gördüklerine benziyordu ama yatak daha küçük ve daha özenliydi; odada bir yazı masası ve brokar bir kanepa vardı. Tüm lambalar yanıyordu ve iki hizmetçi halıları serip perdeleri yeniden asmakla meşguldü. Son derece meraklıydılar ve onun bakmadığını düşündükleri anlarda yan gözle ona bakıyorlardı.

Odaya gelince, Rothewell'in hizmetçilerini suçlayamazdı. Temiz kokuyordu, iyi havalandırılmıştı ve hiçbir yerinde tozdan eser yoktu. Bavulları giyinme odasının kapısının yanında duruyordu, içlerinden biri özenle katlanmış geceliklerini ortaya çıkarmak için açıktı.

"Sıcak su getirttim leydim," dedi Trammel, Rothewell'in kapısına dönerek. "Hizmetçiniz mutfakta geç saatte yemek yiyor. Size yardım etmesi için onu göndereyim mi?"

"Hayır, bu gece olmaz, merci." Camille geniş odaya baktı, kendini belli belirsiz kaybolmuş hissediyordu. "Emily'ye söyle bu akşam için çekilsin. Bütün bu bavul boşaltma işini yarın halledebiliriz."

Su geldiğinde ve son hizmetçiler de ayrıldığında Camille kapıyı kilitledi, böylece yıkanabilir ve saçlarını tarayabilirdi. Akşamki giysilerini çıkarırken

Onu ele geçiren yorgunluk karşısında şaşırdı. Kemikleri bunun ağırlığıyla ağrıyor gibiydi.

Su mübarek bir şekilde sıcağı, sabun ise hafif badem kokulu, Fransız yapımı iyi bir kekti. Yüzüne su sıçrattı, sonra düzenli bir şekilde yıkandı. Ama bacaklarının arasındaki hafif hassasiyeti fark ettiğinde, bu onu Rothewell'in onu sahiplendiği o acı anına geri götürdü. Onun kokusu. Sıcaklığı. Onu duvara doğru kaldırıp kazığa oturturkenki gücü. Camille rperdi. Sadece saatler değil, bir ömür nceymiş gibi geliyordu.

Gözlerini kapattı ve kendini sabitlemek için ellerini lavabonun kenarına koydu. Akşam -hepsi- şimdi ona bir rüya gibi geliyordu.

Ama bu bir rüya değildi. Camille bu duygudan sıyrıldı ve dönerek şovalenin önünde durdu. Yavaşça, bakışlarının onun boyunda gezinmesine izin verdi. Demek Lord Rothewell'in evlendiği kadın buydu. Dün gece seviştiği kadın. Tutkulu, aceleci bir aşktı bu; hem de en kötü yollardan.

Bu şekilde resmedildiğinde, bir erkeği böyle bir şehvete sürükleyecek türden bir kadına benzemiyordu. Gerçekten de küçük ve zayıf görünüyordu. İnsan onu daha şehvetli biriyle hayal edebilirdi. Daha heyecan verici ve deneyimli.

Ama onunla evlenmeyi seçmişti. Görünüşe göre parası için değil. Aşk için de değil. Görebildiği kadarıyla geriye sadece nezaket kalıyordu ve Rothewell nazik bir adam değildi. Eğer yleyse bile, bir şey onu kalbinden söküp atmıştı, ya da insanların buna inanmasını istiyordu.

Ė çekti, sonra geceliklerini giydi ve lambaları söndürmeye bağladı. Acaba Rothewell bu gece yatağına gelecek miydi? Ya da onu kendi evine davet etmek? Kabul ederdi, tabii

Elbette. Kısmen, çünkü bu onun göreviydi. Ve umutsuzca bir çocuk istediği için. Ama başka, daha derin, daha korkutucu bir neden daha vardı.

Uzun süre merak etmesine gerek kalmadı. Bağlantı kapısının önünden geçerken yumuşak bir ses duyuldu. Kapı açıldığında kocası lamba ışığında siluet halinde belirdi, geniş omuzları ve boyu kapı aralığını dolduruyordu. Üzerinde koyu renk ipek bir sabahlık vardı ve görünüşe göre başka bir şey giymemişti.

Elini uzattığında, onu tutmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi geldi. Sıcak, yer yer nasırlaşmış ve hâlâ erkeksi bir güçle sertleşmiş bir eldi bu. Sözsüzce onu odaya çekti.

Trammel gitmişti ve yatağının yanındaki lamba sadece titreyecek kadar kısılmıştı. Komodinin üzerinde yarısı boşalmış bir bardak konyak duruyordu ve ocaktan gelen ışık odayı sıcak bir şekilde aydınlatıyordu.

"Ah," diye mırıldandı, yatağın ayak ucuna bakarak. "Görüyorum ki mutlu bir yatak arkadaşın var."

"Uzun sürmeyecek." Rothewell köpeğe aşağılayıcı bir bakış fırlattı.

Chin-Chin kocaman bir esnedi, sonra ağzını kapattı ve yatak örtülerinin içine doğru kıvrıldı.

Rothewell kaşlarını çattı. "Şu küçük dilenciye bak," dedi. "Sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor."

"Onunla ne yapmak istiyorsun?"

"Yarın onu meydanın karşısına geri götüreceğim ve Tweedale'in içine Tanrı korkusu salacağım."

Chin-Chin sanki İngilizce anlıyormuş gibi kızgın bir bakışla yataktan kalktı ve ocaktaki kilimin yanına giderek ateşin önüne uzandı.

Camille güldü ve onun elini sıktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Gitmek istediğinden hiç emin değilim."

Rothewell aniden gözlerini kapadı ve sesini alçalttı. "Umarım Camille, bundan pişman olmazsın," diye mırıldandı. "Umarım doğru şeyi yapmışımdır."

Köpekten bahsetmiyordu ve onun bu belirsizliği Camille'i garip bir şekilde etkilemişti. Camille gözlerini ateşe dikti ve bir kez daha babasının salonunda ilk kez karşılaştığı o küstah, sarhoş çapkına dönmesini diledi.

"En başından beri sadece senden yapmanı istediğim şeyi yaptın," diye itiraf etti.

Gözlerini açtığı anda gözlerinde isimsiz bir duygu alevlendi. "Bunu sana hatırlatmak için fırsatım olabilir, canım."

Camille bir omzunu kaldırdı. "Pişmanlıklar varsa, kendimden başka kimi suçlayabilirim?"

Hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez gözlerini kaçırdı. Tekrar konuşana kadar birkaç dakika geçti. "Dün gece kütüphanede," dedi sonunda, sesi boğuklaşmıştı, "biraz itidalli olsaydım, bu ani evliliğe gerek kalmazdı."

"Sanırım mösyö, o kütüphanede ikimiz vardık," dedi biraz alaycı bir tavırla. "Bana başka seçeneğim olmadığını söylemeyin. Seçimlerimin ne olduğunu biliyorum ve onları kendime uygun şekilde yapıyorum."

Rothewell kenetlenmiş ellerine baktı. "Dn geceye kadar Camille, ben... ben bu nişandan vazgeçmek gibi centilmenlik dışı bir düşünceyle oynuyordum. Bana izin verir miydin?"

"Oui, bien sr," dedi. "Ama memnuniyetle değil."

"Pamela size yardım ederdi," dedi. "İkimizden biri isteseydi, bir şeyler düşünürdü. Senden çok hoşlanıyor. Kalbinde senin bana bağlı olduğunu görmek istemiyor."

"Ama o sizin kuzeniniz, mösyö," diye cevap verdi Camille. "Bunu nasıl istemez?"

"Çünkü Pamela nasıl bir koca olacağımı biliyor," dedi Rothewell. "Kötü bir koca. Ama sen bunu zaten biliyorsun, değil mi? Benden fazla bir Ėey beklemiyorsun, bu yüzden hayal kırıklığına uğramayacağını söyleyebilirim."

"Çok az beklentim var lordum," dedi sessizce. "Ve siz onların ne olduğunu biliyorsunuz."

Gözlerinde hüzne benzer bir şeyle ona baktı ve Camille'i şaşırtacak şekilde elleri hafifçe yüzünü okşamaya başladı. "Bana karşı... aptalca, kadınsı bağlar geliştirmeyeceksin, değil mi Camille?" diye mırıldandı. "Bunun için fazla akıllısın, sanırım."

"Evet," dedi usulca, bakışlarını kaçırarak. "Ben çok bilgeyim."

Camille uzaklaşmak için hamle yaptı ama adam onu kollarının arasına alarak şaşırttı. "Tüm pişmanlıklarımız ve kötü şansımız bir yana, biz evlendik," dedi. "Ve sanırım ikimiz için de uzun bir gün oldu. Birkaç saatliğine, hayatın belki de düşündüğümüzden biraz daha fazla umut barındırdığını varsayalım. Bu

mutluluk, bizim gibi bıkkın insanlar için bile gerçek ve elle tutulur bir şey olabilir."

Camille cevap vermeyince onu hafifçe öptü, sonra bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Ne ihtişam ama," diye mırıldandı ve geri çekilip ona baktı.

"Pardon?" diye fısıldadı.

Gülümsedi, bu nadir görülen bir şeydi. "Saçların," diye mırıldandı. "Seni ilk gördüğüm andan beri saçlarını görmek istiyorum." Parmaklarını tekrar saçlarında gezdirdi. "Siyah ipek gibi, beline kadar sarkıyor. Bana bir söz verir misin Camille?"

Sertçe yutkundu. "Ben... evet, belki. Ne arzu ediyorsunuz?"

Dudaklarını Camille'in yanaklarının üzerinde gezdirdi. "Dilerim Camille, ben yaşadığım sürece onu asla kesmezsin," dedi. "Bunun için bana söz verir misin? Bir koca için çok mu büyük bir şey bu?"

Onun kelime seçimini biraz tuhaf buldu. "O kadar da harika bir şey değil," diye itiraf etti. "Evet, eğer sizin için önemliyse."

Rothewell, Camille'in kabul etmesinden memnun olmuş gibi onu kollarına çekti ve sadece dudaklarıyla nazikçe, ama sanki dünya kadar zamanları varmış gibi derinlemesine öptü. Yine de Camille sadece dün gece vücudunu Rothewell'in vücuduyla birleştirdiğinde neler hissettiğini düşünemebiliyordu. İçinde yanan tutkuyu ve neredeyse kontrol edilemez özlemi. Kalbini tutarken bu adama vücudunu nasıl vereceğini merak ederek, tereddütle, sertçe ona doğru geldi.

"Ağzını aç Camille," diye fısıldadı dudaklarına.

Adam kadının bedenini daha da yaklaştırdı ve bastırılmış şehvetten bir ürperti kadının içinden geçti. Dudaklarını onunkilerin altında açtı ve adamın dilinin yavaşça ağzına girdiğini hissetti. Adam derinlere kaydđ, onun tadına baktđ, ağzının ve ruhunun derinliklerine indi ve sonunda Camille teslim olduğunu hissetti. Ayak parmaklarının üzerine kalktı, ona doğru eridi, göğüsleri sabahlığının ipeğine doğru bastırdı.

Uykulu gözleriyle lamba ve ateğ ıgığı, tıpkı alyansının yaptığı gibi, uhrevi bir bulanıklık içinde parıldıyor gibiydi. Rothewell'in eli kalçasının üzerindeydi, yavaşça dolağıyor, kalçalarını kendi kalçalarına doğru itiyordu. Birkaç dakika içinde kendini kaybolmuğ hissetti -tüm sağduyusunu kaybetmiğ, sadece sıcaklık, ihtiyaç ve hislerle dolmuğtu.

Bir iniltiyle öpüşmeyi kesti, burun delikleri genişlemişti. Elleri şalının bağına gitti, sabırsızca çözdü ve giysiyi omuzlarından itti. Kısa süre sonra diğ er giysileri de onu takip etti ve kadın, ruhu gibi bedeni de çıplak bir halde adamın önünde durdu. Odanın soğuşu üzerine çökmüş, göğüs uçlarının sertleşmesine ve yanaklarının renklenmesine neden olmuştu.

Rothewell'in gözleri sıcak ve aç bir Ğekilde kızın boyunda gezindi. "Çok güzelsin," diye homurdandı. "Seni istiyorum, Camille. Bu gece seni yatağımda istiyorum."

Döndü, yorganı geri çekti ve uzandı.

Bakışları tekrar onun üzerinde gezindi, gözleri takdirle parladı. Sabahlığının bağını çözdü ve yere doğru kaymasına izin verdi. Camille onu tamamen çıplak gördüğünde neredeyse yüksek sesle soludu. Rothewell, resim ve heykellerde erkeksi çıplakları sık sık gören biri için bile oldukça şaşırtıcı bir şekilde erkekti. Omuzlarının genişliğine rağmen, bir kedi gibi zarif ve kaslıydı, beli neredeyse

İnanılmaz derecede zayıftı. Göğsü sağlamdı ve kolları boş bir asilzadeye değil, sıkı çalışmayı bilen bir adama aitti.

Rothewell'in kalçaları kalındı ve hafifçe kıllarla tozlanmıştı; erkekliği kalçalarının arasında sert ve neredeyse rahatsız edici derecede büyüktü. Sanki kızın görmesini engellemek istercesine, bir dizini yatağa dayadı ve kızın üzerine sürünerek, onu derin derin öperken yüzünü neredeyse şefkatle ellerinin arasına aldı.

"Beni istiyor musun Camille?" diye fısıldadı öpücüğü kestiğinde. "Bunu... istiyor musun?"

Gözlerini kaçırdı. "Bunu istememi sağlayabilirsin," diye fısıldadı.

Bir parmağını çenesinin altına kaydırды ve yüzünü nazikçe kendi yüzüne çevirdi. "Sen tutkulu bir kadınsın, evet," dedi. "Bunda utanılacak bir şey yok Camille. Zayıflık da yok. Böyle mi düşünüyorsun?"

Camille hiç düşünmek istemiyordu. Bu yüzden onun dikkatini dağıtacağından emin olduğu tek şeyi yaptı. Gözlerini kapadı ve adamın yüzünü kendi yüzüne çekerek onu derinden öptü.

Uzun dakikalar boyunca kasvet içinde büyüyen tutkularının sesinden başka bir şey duyulmadı. Rothewell onunla ağızyla ve elleriyle nazikçe ve hatasız bir şekilde sevişti. Kadın onun altında iç çekti. Dikkatli becerisiyle, onun iç çekişlerini ve açlığını ateşli bir noktaya sürükledi.

Açgözlü ağız kızın göğsünü arıyor, gözleri kalın siyah kirpiklerinin yanaklarına doğru süzülmesiyle kapanıyordu. Rothewell sanki onu çıldırtmak istiyormuş gibi, meme ucunu sertleştiren bir tepe noktasına ulaşana kadar emdi. Ta ki karanlık arzu yeniden bedenini sarıncaya, rahmini çekirtmeye başlayıncaya kadar.

O tatlı, tanıdık yol. Dudakları usulca göğüs kemiğine kaydı, dili göbeğine kadar tatlı, kaynayan bir sıcaklık izi çizmek için dışarı çıktı. Orada onu öptü, hafifçe yaladı ve sonra kadın ürperene kadar içine girdi.

Bunun üzerine boğazının derinliklerinden bir zevk sesi çıkardı ve ellerinin kalçalarına doğru kaymasına izin verdi. Bir diziyle nazikçe bacaklarını daha geniş açmaya zorladı. Kız onun emrine itaat ettiğinde, ereksiyonunun ağırlığının onun sıcak, kaygan kıvrımlarından geçmesine izin verdi, sadece dün gece işkence ettiği tatlı noktayı sıyırdı.

"Oui, oui," diye fısıldadı, başı yastığın üzerinde hafifçe sallanıyordu.

İçine biraz kabaca girdi. Camille nefesini dişlerinin arasından emdi ama bu hem zevk hem de acı veren bir duyguydu.

"Yüce Tanrım," diye homurdandı. "Affet beni."

"Bunu istiyorum," diye fısıldadı. "Oh. Durma." Elleri adamın kalçalarındaki sert kaslara gitmiş, parmakları derine inmişti. Islaklığı artık duyulabiliyordu, neredeyse utanç verici bir şekilde.

Rothewell ağırlığını Camille'in bedeninden kaldırdı, ağır siyah saçları öne doğru düğtü, geri çekilip tekrar Camille'in içine girerken yüzünü derin bir gölge içinde bıraktı. "Ah, Camille!" diye bağırdı. "Oh, çok tatlı."

Ellerini kızın ellerinin arasına aldı, başının üzerine doğru itti, sonra tekrar itti, boğazındaki ve karnındaki kaslar gerildi. Bu mükemmel bir zevk ritmiydi. İhtiyacı gittikçe yükseliyor, her darbesi onu o lezzetli, korkutucu sınıra doğru itiyordu.

Varlığının her zerresiyle onunla seviştiğini hissetti; gecenin içinde nefesi kesilene ve onun için ağlayana kadar onu sevdi. İhtiyacına ve belki de bundan daha fazlasına yemin ediyordu. Yoğunluk içinde dönüp duruyordu. Düşünmek değil, hissetmek istiyordu. Ne kendinden ne de bundan şüphe etmek istiyordu.

Erkeğin itici hamleleri onu daha da yaklaştırdı. Vücudunun sıcaklığı ve kokusu onu sarmıştı. Nefes alış verişleri sertleşti. Vuruşları derinleşti. Başını tekrar yastığa yasladı, kendini hiç çekinmeden ona bıraktı. Boşaldığında, bir önceki akşamın parıltısı ve sıcaklığı değil, uçuşuma doğru yumuşak, durgun bir kayış oldu. Görünüşe göre ruhu adama doğru uçuyordu ve adam da onunla birlikte uçuşumun kenarından geçerek onun adını haykırdı.

Camille şimdiki zamana döndüğünde, Rothewell hâlâ onun üzerinde yatıyor, nefesi göğsünde gidip geliyordu. Rothewell'in dudakları boğazında gezinirken Camille inledi, Rothewell'in koyu renk sakalları karıncalanan tenini hafifçe okşuyordu. Sanki ilk kez yaşıyormuş gibi hissediyordu. Sanki tüm hayatı -beklemek ve çoğu zaman, evet, yalnızlık- bunun sadece bir başlangıcıymış gibi. Bunun için... katıksız ve mutlak bir sevinç.

Rothewell başını kaldırıp ona baktığında, gözlerinde hâlâ esrarengiz bir duygu yanıyordu. Elini kaldırdığında titriyordu. Bu onun hayal gücü değildi. Yanağını okşadı, onu tekrar öptü, sonra bir tarafa yuvarlandı, onu koruyucu bir şekilde kendine çekti, yüzünü saçlarının arasına gömdü.

Bir parçası, o zaman bile bunun yersiz bir zaman olduğunu biliyordu. Bir fantezi ve öteki dünya neşesi anı. Ama kalbi hamdı, zihni henüz varoluşunun acımasız kesinliklerine dönmeye hazır değildi. Olmasına izin verdiği şeyin aptallığını düşünmeye henüz hazır değildi. Böylece Camille mutluluğun gerçek ve elle tutulur bir şey olduğunu hayal etmesine izin verdi.

şey. Kocası onu seviyordu. Ve onunla kendi bencilliğinin
ötesinde bir nedenle evlenmişti.

Yedinci Bölüm

Kaygan Bir Zemin

Rothewell şafağa yakın bir saatte, evinin çarpma ve çınlama sesleriyle uyandı. Bugün, ilk kez, bu sesi sinir bozucu değil, belli belirsiz rahatlatıcı buldu. Dirseğinin üzerine yuvarlandı ve dinledi. Izgaralar temizleniyor, kömür taşınıyor, perdeler çekiliyor ve üst kattaki hizmetkârlar koridorlarda aceleyle ilerliyor, kapısının önünden geçerken hafif adımlar atıyorlardı. Rothewell zor bir gecenin ardından uykusu bölündüğünde iyi huylu olmasıyla tanınmazdı.

Zor bir gece. Bakışlarını yanında yatan kadına çevirdi ve daha sert bir gerçeklikle karşılaştı. Camille Marchand -Lady Rothewell- yan yatmış, bir eli çarşafına kıvrılmış, koyu renk saçları yastığının üzerine siyah ipekten bir yelpaze gibi yayılmıştı. Ona duyduğu arzu yeniden artmaya başladığında bile aptallığını düşündü. Onun ve kendisinin iyiliği için güçlü olmaya yemin etmişti. Ve sonra, açıklanamaz bir şekilde, dün gece bir şey olmuştu. Bir şeylerin olmasına izin vermişti. Değişmesine.

Bu düşünce üzerine Rothewell yatağına geri yığıldı ve gün ışığının sesini kesmek için bir kolunu gözlerine götürdü. Belki de canavar onu zayıflatıyordu. Ama Tanrım, o kendini kaptırmış bir aptal değildi ve öyleymiş gibi davranarak ne kendisine ne de Camille'e iyilik yapıyordu. Kendine bunun sadece güzel bir kadınla seks yapmak olduğunu hatırlattı. Bundan daha fazlası olamazdı. Yine de, dün geceki duygularının derinliği, günün parlak ışığında görüldüğünde, biraz ürperticiydi.

Camille. Camille. Onun kalbini kırmak istemiyordu ama dün gece kendini biraz kaybettiğini inkâr edemezdi ve hiç kimse bu yüzden ondan daha fazla sarsılamazdı.

Uyandığında onu yatağında bulmak garipti. Ve köpek, eğer öyle denebilirse, şimdi ayaklarının dibinde uyuyordu. Yüce Tanrım, bütün bunlar nasıl olmuştu? Evi şimdiye kadar geçirimsiz bir kale gibiydi. Kimseyi ağırlamaz ya da sabah ziyaretine bile davet etmezdi. Ve şimdi biri kalmak için duvarlarının içindeydi. Bu çok iyiydi; ne de olsa onunla evlenmeyi kabul etmişti. Ama onunla yatmak -seks dışında bir şey için yatağı paylaşmak- bugün tehlikeli ve duygusal bir iş gibi geliyordu. Bu bir daha olmayacaktı. Ve köpek -Jim-Jim ya da adı her ne haltsa- kahvaltıdan önce Tweedale'lere geri dönecekti.

Yine de bu hayal kırıklığı onu dönmekten ve Camille'e bakma zevkini tatmaktan alıkoymadı. Yüzünde uykunun yumuşak kızarıklığı vardı. Dudakları hafifçe aralanmıştı ve yirmi yedi yaşından çok daha genç görünüyordu.

Rothewell karısının görüldüğü kadar katı yürekli olmayabileceğinden korkmaya başlamıştı. Bu talihsiz bir durum olabilirdi. Kimsenin sempatisini kazanmak ya da şımartılmak istemiyordu. Kızın kendisine bağlanmasını istemiyordu. Ona bir çocuk verebilmeyi umuyordu, evet. Ama Pamela'nın o küçük, canlı bebeğini gördüğü güne hâlâ hayıflanıyordu. Belki de o anki kasvetli ruh halinden kaynaklanıyordu ama o anda içinde bir şeyler kopmuştu -ya da yırtılmıştı- hayır, değişmişti. Aradığı kelime buydu.

Bebek çok güzeldi. Hayat doluydu. Kendi iradesi ve kararlılığıyla tamamen ete kemiğe bürünmüş gerçek bir insan. Umudun, ışığın ve masumiyetin vücut bulmuş haliydi; Rothewell'in daha önce bilmediği şeyler. Ve şimdi bu kadın... bu güzel kadın... Yüce Tanrım, yumuşamaya başlamıştı.

Kapısının önündeki koridorda birisinin süpürme sesini dinledi ve bu sabah onunla tekrar sevişip sevişemeyeceğini merak etti - ama başını kaybetmeden.

Merak etmesi uzun sürmedi. Ona tekrar baktığında, Camille uyanık bir halde ona bakıyordu, gözleri yüzünde geziniyordu. Bir şey aradığını düşündü.

"Günaydın," diye mırıldandı. Ve sonra, birkaç uzun ve kalıcı öpücükten sonra, onu sırt üstü çevirdi ve üzerine çıktı. Nazik değildi -hayır, asla öyle olmayacağına yemin etti. Ama onu ikna ederken ve içine girerken kendini ondan biraz uzak tuttu ve evet, kadın kasılırken ve altında haykırırken bile, bunu yapmak ona pahalıya mal olsa da.

Uzun dakikalar sonra, iği bittiğinde ve kadın gevşek ve doygun bir halde yatarken, Rothewell dünyaya karşı aniden sinirlenmiş hissederek yuvarlandı. Neden? Vücudu tükenmişti. Açlığı iyice bastırılmıştı.

Camille bir şeylerin ters gittiğini hissetmiş olmalıydı. "Rothewell?" Uzandı ve sıcak, yumuşak elini onun göğsüne koydu.

Zekice yorganı geri çekti ve dirseklerini dizlerine dayayarak yatağın kenarına oturdu.

O anda sabahlığını giymesi gerektiğini fark etti. Sırtında gezinen bakışlarının sıcaklığını hissedebiliyor, belli belirsiz soluğunu duyabiliyordu. Dudaklarındaki sorulmamış soruyu bile duyabiliyordu. Ve ona dokunmak için uzandığında, parmakları yara izlerinin üzerinde hafifçe gezinirken, irkilmedi bile.

"Rothewell?" dedi tekrar, sesi titreyerek.

Yüce Tanrım. Her şey bir yana, şimdi olmaz. Döndü ve zoraki bir gülümseme takındı. "Ne?"

Biraz beceriksizce ayağa kalktı, koyu renk gözleri ciddi bir ifadeyle onu süzüyordu. "İyi misin?"

"Sanırım yeterince iyi," diye yanıtladı.

Bakışları onun üzerinde geziniyor, zihni kelimeleri oluşturunuyordu. "Senin... Senin sırtın," dedi sonunda. "Yara izleri... Tanrım, ne olduklarını bilmiyorum."

Belli belirsiz gülümsemesinin alaycı bir ifadeye dönüştüğünü hissetti. "Ben inatçı bir gençtim," diye cevap verdi. "Sopayı bırak, çocuğu şımart."

Kadın gözünü kırpmadan ona bakıyordu ama yine de gözlerindeki acımayı görebiliyordu. "Bunun bir sopa olduğunu sanmıyorum," dedi, bir elini sırtının küçük kısmına koyarak.

"Hayır, amcamın elinde en yakın ne varsa oydu," dedi. "Bir fidan dalı, bir at kırbacı, bastonu. Kırbaçla ilgili her şeye karşı geniş bir takdiri vardı."

"Nasıl bu kadar hafif konuşabiliyorsunuz?"

Sabırsızlıkla ayağa kalktı ve önceki gece üzerine attığı sandalyeden çekmecelerini kaptı. Köpek de onun çekildiği sandalyeden aşağı atladı ve yanına geldi.

"Hafif olması gerekmiyordu canım," dedi donunu toparlayarak. "Bu amcamın felsefesi, yoluna çıkan herkesi ya da her şeyi kapsayan bir felsefe. Eğer bunun kötü görüldüğünü düşünüyorsan, bir de kölelerini görmeliydin. Ya da kardeşimi."

Camille onun -kocasının- giysileriyle oynamasını izledi ve onu sinirlendirecek ne söylediğini merak etti. Pantolonunu zayıf kalçalarının üzerine geçirdiğinde Rothewell yüzünü ona döndü. Bu sabah farklı görünüyordu. Yine mesafeliydi.

"Bu sabah Warneham ve Nash'le birlikte Tattersall'a gidiyorum," dedi elini bir günlük koyu renk sakal kirine sürterek. "Trammel'a söyle seni personelle tanıştırsın."

Camille hayal kırıklığı hissetmemeye çalıştı. Rothewell bunun bir mantık evliliğinden başka bir şey olduğunu düşünmesi için onu yanıltmamıştı. Ve dün geceki tutku... şüphesiz onun için sadece fiziksel bir rahatlamaydı. Bunun farkına varmak biraz alçaltıcıydı. Bu sabah... ah, ondan beklediği daha çok buydu.

"Très bien," diye mırıldandı.

Eğilip köpeği kucağına aldı, sonra da yatağın üzerine, kadının yanına bıraktı. "Biri ona baksın, olur mu?" Sözleri sert değildi, sadece duygusuzdu. "Gezdirmek, beslemek falan isteyecektir herhalde."

"Oui, bien sûr." Camille acısını bastırarak yatak örtülerini katladı ve ayağa kalktı. Geceliğini ve şalını çekti, sonra pencerelere gitti ve perdeleri çekmeye başladı. "Ne zaman dönmenizi bekleyebiliriz?"

"Bilmiyorum." Sesi duygusuzdu. "Geç saatlere kadar çalışıyorum. İzin vererseniz, banyo suyum için zili çalacağım."

Omuz silkti ve yatak odasının kapısına doğru ilerledi. Bu sabah bir eşek olmak istiyorsa bu onun kaybıydı. Ama odayı geçerken, lavabosunun yanında bir şey dikkatini çekti

Gözü. Omzunun üzerinden baktı. Trammel hemen içeri girmiş ve Rothewell'i dinliyordu. Camille lavaboya gitti, orada duran küçük havluyu aldı ve sabah ışığına doğru çevirdi. Bir an için nefesini tutamadı.

Kan. Yanlış anlaşılacak bir şey yoktu. Pembemsi, sulu kan sıçramaları, tıraş kesiğinden kaynaklanan parlak kırmızı bir çizgi değil. Dahası, Rothewell'e bir bakış, onun yakın zamanda tıraş olmadığını doğrulayacaktı.

Camille kan lekelerine ne kadar süre baktığından tam olarak emin değildi ama başını kaldırdığında Rothewell ona bakıyordu. Kızgın görünmüyordu, ama belki biraz sorgulayıcı görünüyordu. Sanki ona bir şeyler yapması için meydan okuyordu. Camille çenesini kaldırdı ve düşündü.

Hayır, ona tartışarak tatmin olma fırsatı vermeyecekti. Muhtemelen önemsiz bir şeydi ve şu anki ruh halinde ona kendi işine bakmasını söyleyebilirdi. Havluyu tekrar yere bıraktı, sonra da bağlantı kapısını açtı. Tam o sırada Rothewell'in iğrenç bir küfür savurduğunu duydu. Arkasını döndüğünde Chin-Chin'in bacağını yeni efendisinin gece terliklerinden birinin üzerine koyduğunu gördü.

Camille içten içe gülümseyerek çıktı. Hizmetçisinin elinde bir yığın çorapla soyunma odasının kapısında dikildiğini görünce neredeyse rahatlayacaktı. "Bonjour, Emily."

"Ah!" dedi hizmetçi, biraz şaşırmış bir halde. "Sadece sizsiniz, hanımefendi. Düşündüm ki... Tanrım, ne düşündüğümü bilmiyorum."

Camille sargısını çıkarırken gülümsemeyi başardı. Kanı düşünmemeye çalıştı; bunun ne anlama gelebileceğini düşünmemeye çalıştı. "Her şey yolunda Emily," dedi. "Burada yaşamaya alışacağımızı söyleyebilirim."

Emily ona doğru tuhaf bir bakış fırlattı. "Evet, hanımefendi, yani leydim," diye cevap verdi.

"Şimdiye kadar herkes sana iyi davrandı mı?" Camille sordu.

Emily başıyla onayladı. "Elbette birkaç tanesiyle tanıştım - mutfak hizmetçileri, valizlerimizi taşıyan uşaklar ve uşak- ama o daha önce gördüğüm hiçbir uşağa benzemiyor."

Camille pencereye gitti ve gözlerini meydana dikti. "Bay Trammel Barbadoslu," dedi. "Leydi Nash'e göre aşçı onun karısı. İşlerinde mükemmel olduklarına eminim." Aksi takdirde, diye ekledi Camille sessizce, Rothewell'in yanında uzun süre hayatta kalamazlardı.

"Pekala." Emily parladı. "Banyo suyunuzu isteyecek misiniz, hanımefendi?"

"Sanırım," dedi Camille. Başparmağındaki tırnağı dalgınca çiğnemeye başlamıştı. "Evet, banyo suyu. Peki ya mavi muslin günlük elbise? Sanırım giyinip çalışanlarla tanışmaya gitme vaktim geldi."

Rothewell inadına Hyde Park Corner'a kadar yürümeye karar verdi ve Trammel'in sadece evde kalması değil, ayaklarını da uzatması yönündeki tavsiyesine kulak asmadı! Rothewell ikincisini yapmadan önce lanetlenirdi ve Camille evdeyken ilkinin yapmaya dayanabileceğinden emin değildi. Onun güzel kahverengi gözlerinde çoktan bir sürü soru görmüştü ve hiçbirine cevap vermeye niyeti yoktu. Tanrı'ya şükür, gecenin erken saatlerinde yaptığı kısa ve kötü dönüşü uyuyarak atlatmıştı.

Trammel'in korkunç kehanetinin aksine, yürüyüş Rothewell'i öldürmedi, Londra'nın sabah havası da

kendi uzun süredir devam eden şüphesi. Bunun yerine, kafasını boşaltmak için çok şey yaptı. Şafak sökmeden yatağa girmenin belki faydaları vardı ama bunu alışkanlık haline getirmeyi planlamıyordu. Gerçekten de, canavar bu gece onu kemirmek için sürünerek geri gelmediği sürece, akşam yemeğini ayık olarak yiyebileceğinden ya da yatağını horoz ötmeden önce görebileceğinden şüpheliydi.

Evet, evlilikte en iyisinin, devam etmek istendiği gibi başlamak olduğuna karar vermişti. Camille'e onlarınkinin normal bir karı koca birlikteliği olacağı fikrini vermenin bir anlamı yoktu -bu onun umurunda bile değildi- ve kendisinin pişmanlık duymasına izin vermenin de bir anlamı yoktu. Bir insan Tanrı'nın ona tanıdığı süreye sahipti ve hayatında çok geç bir zamanda öngörü ya da umut geliştirmek sadece işleri daha da kötüleştirirdi. Rothewell'in düşünce tarzına göre, yatağını -ya da mezarını- yaptın ve şikâyet etmeden içinde yattın.

Rothewell, Tattersall's'a giden dar sokaktan aşağı döndü ve arkadaşlarını Jokey Kulübü'nün abone odasında o gün açık artırmaya çıkarılacak atların açıklamalarını incelerken buldu. Tattersall's, Londra'nın kan stokları için önde gelen müzayede yeriye ve Londra'nın en zenginleri düzenli olarak kapılarından geçirdi. Lord Nash orada adeta kutsallaştırılmıştı.

Bugün Nash'in çizmeli bacakları durgun bir şekilde çaprazlanmış, koyu renk başı Gareth'in açık renk başına eğilmiş, her iki adam da tamamen işlerine dalmışlardı. Rothewell bir an için araya girmemeyi düşündü. Gkisinin arkadaşı olmasından memnundu. Bir zamanlar bunun mümkün olamayacağından korkmuştu, çünkü her iki adam da bir zamanlar kız kardeşi Xanthia'ya aşık olmuştu. Ama karanlık ve atılgan Lord Nash kazanmıştı.

Gareth ise artık Warneham Dükü'ydü ve kendisi de birkaç haftalık evliydi. Ve Rothewell, Gareth'i sadece şu anki haliyle -aşık ve mutlu- gördüğünde

Zavallı şeytan aradan geçen onca yıl boyunca ne kadar mutsuz olmuştu.

Uzun yıllar boyunca neredeyse bir aile gibi yaşamışlardı; o, Xanthia ve Gareth, sefil çocuklukları ve neredeyse herkese karşı genel bir güvensizlikle birleşmişlerdi. Yine de Gareth her zaman bir parçasını kendine saklamıştı. Ondaki değişim gerçekten çok açıklayıcıydı.

Tam o sırada Gareth bağıını kaldırdı ve sabah güneği altın rengi saçlarına vururken gülümsedi. Rothewell, onun bayanlar tarafından son derece yakışıklı bir adam olarak görüldüğünü biliyordu ve bugün neredeyse Gabriel'in yeryüzüne inmiş hali gibi görünüyordu. Ama hâlâ iskele faresi gibi küfrediyordu. "Eğer bu şeytanın ta kendisi değilse lanet olsun bana!" dedi. "Hem de öğleden önce kalkmış."

"Günaydın beyler."

"Rothewell!" dedi Nash neşeyle. "Bize katıl. Ben de tam iflas etmek üzereydim."

Rothewell odayı geçti, bastonunu yakındaki bir masaya dayadı ve oturdu. "Seni durdurmama izin verme, eski dostum," dedi. "Kız kardeşim seni oldukça görkemli bir şekilde ağırlayabilir, sanırım."

"Evet, biliyorum." Nash bembeyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Evlilik iyi bir kurum değil mi?"

"Hiçbir fikri yok," dedi Gareth gülerek. "Henüz değil."

Rothewell bir hizmetçi ararken, "Aslında artık bu yüce konuda fikir beyan edebilecek nitelikteyim," dedi. "Buralarda kahve var mı, Nash?" diye sordu. "Bir fincan iyi olurdu."

Nash özellikle kimseye işaret etmedi ve uşaklardan üçü onun emrini yerine getirmek için fırladı. Sonra bakışlarını Rothewell'in üzerinde yoğunlaştırdı. "şimdi," dedi sessizce, "şu ilk kısım hakkında, eski dostum. Sanırım Warneham'a haberlerini anlatmalısın, çünkü ben anlatmadım."

Gareth sandalyesinde öne doğru eğildi. "Kieran, ne yaptın sen?"

"Evliydim," dedi. "Dün geç saatlerde."

Altın saçlı dük sessizliğe gömüldü. "Ah," dedi sonunda. "Hanımefendinin onuruyla ilgili bir sorun mu vardı?"

Rothewell başını salladı. "Hayır, tam olarak değil."

"Ya vardı ya da yoktu, Kieran," dedi Gareth. "Bu konuda kesin olmayan bir şey yok. Ama lütfen öğüdünü tut. Sadece insanlara ne söylememiz gerektiğini söyle."

"Hayatın kısa olduğuna karar verdik," diye yanıtladı. "Ve zaten yapmayı planladığımız şeyi yapmak için beklemenin bir anlamı yoktu." Tam olmasa da şaşırtıcı derecede dürüst bir cevaptı.

Gareth sandalyesine geri düştü. Ne o ne de Nash bunu yapmak istediğine inanmıştı. Bunu şimdi anlayabiliyordu.

"Evet, pekala," dedi Gareth. "Çok mutlu olmanızı diliyoruz, eminim. Ya Leydi Rothewell?"

"Peki ya o?" diye sordu Rothewell.

"Biz de onun mutlu olmasını diliyoruz," diye sözünü kesti. "Sence... Kieran, sence öyle olacak mı? Tavsiye vermek istemem ama-"

"O zaman yapma," diye araya girdi Rothewell. "Camille istediğini aldı. Yeterince iyi anlaşıcağımızı söyleyebilirim."

Bir hizmetçi elinde kahve taşıyan bir tepsiyle göründü ve kahveyi aralarına koydu. Nash kahveyi doldurdu, konuşurken bakışları fişkırان kahveye odaklanmıştı. "Bazen Rothewell, kadınlar istediklerinden biraz daha fazlasını hak ederler," dedi düşünceli bir şekilde. "Bunlar nadir olanlardır, kabul ediyorum. Yine de insan biraz düşünebilir mi?"

Rothewell teklif edilen fincanı aldı. "Sadakat ve aşk gibi mi?" diye sordu. "Ya da mücevherler ve elbiseler? İkincisine istediği gibi sahip olabilir."

"Peki ya birincisi?" Nash sordu.

Rothewell kahvesini yudumladı. "Bu benim doğamda yok," diye cevap verdi. "Eğer öyleyse bile, uzun zaman önce beni terk etti."

Gareth küçümseyici bir ses çıkardı. "Saçmalık!" dedi. "Bu senin için ikinci bir şans, Kieran. O çok hoş ve zarif bir kız. Onu kendine aşık edebilirsin, biliyorsun ve karşılığında onu sevebilirsin, eğer uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin verirsen."

Kahve fincanını yarı kaldırmış olan Rothewell ona doğru döndü. "Şimdi neden, Gareth, uyuyan köpekleri uyandırmak üzere olduğundan şüpheleniyorum?" Sesi soğuktu. "Sana tavsiye vermeye cüret etmiyorum ve aynısını benim için yaparsan sana teğekkür ederim."

Ama Gareth'ın ifadesi, Rothewell'in bela anlamına geldiğini bildiği bir şekilde sertleşmişti. "Bazen, Kieran, sen lanet olası bir aptalsın," dedi, sesi alçak ve biraz da öfkeliydi. "Hâlâ senin kederine asla layık olmayan bir kadın için yas tutuyorsun. Sen sadece bir çocuktun ve Annemarie

Seni yeşil bir aptal yerine koydu. Kabul et, Kieran. Sonunda tam olarak istediği şeyi elde etti ve bu sen değildin."

Rothewell garip bir takırtıyla kahvesini bıraktı. "Hayır, Gareth, sonunda başına gelen şey ateşli bir mezar oldu," dedi. "Hem onun hem de kardeşimin. Nedense onunla evlenirken aklından geçenin bu olduğundan emin değilim."

Nash iki elini de avuç içleri dışarı bakacak şekilde kaldırdı. "Pekâlâ, ben bu işin dışındayım," dedi. "Sadece bir yarış atı satın almaya geldim, sonra da ceplerim boş ve ağzım kapalı bir şekilde sessizce evime gideceğim."

Ama Rothewell hâlâ karanlık gözlerle eski dostuna bakıyordu. Aniden sandalyesini geriye itti. "Nash, sana başarılar dilerim," dedi sesi hırçınlaşarak. "Bana gelince, ben gidiyorum."

Gareth sarsılarak ayağa kalktı. "Hangi cehenneme gidiyorsun?"

Rothewell bastonunu eline aldı. "Uzaklara," diye tersledi. "Bir avuç kâğıt, bir şişe konyak ve beni kör edecek tumbul, rastgele bir kadın için ani bir fantezim var."

Nash'in kaşları bile havaya kalktı. "Bunun için biraz erken değil mi, eski dostum?"

Rothewell cevap vermedi ve kapıya yöneldi.

Arkasında ikinci bir sandalye gıcırdadı. "Bu adam lanet olası bir aptal," dediğini duydu Gareth. "Onunla gitsem iyi olacak."

Rothewell, Gareth'a defolup gitmesini söylemek için arkasını döndü, ama o kadar acele ediyordu ki, az önce kapıdan içeri giren beyefendiyi görmedi. Tam karşılıklı çarpıştılar, Rothewell neredeyse ayaklarının üzerine düğüyordu.

"Bonjour, Lord Rothewell!" Valigny Kontu geri çekildi ve tozunu alıyormuş gibi yaptı. "Bu arada, düğünü kaçırdığımı duydum!"

Rothewell'in dili tutulmuştu. Sonunda "Sen!" demeyi başardı.

Valigny başını iki yana eğdi. "Mais non, şimdiden alıcı pişmanlığı değil!" dedi. "Ele avuca sığmaz bir kız, benim küçük yavrum, değil mi? Endişelenme. Çok yakında sabanı kıracaksın, dostum."

Rothewell ite kaka kapıdan içeri girdi, ardından kontun kahkaha sesleri duyuldu.

Camille merak ve korku karışımı bir duyguyla alt kata indi. Fransa'da şato personeli, Valigny'nin amcasının resmi hizmetkârı olan ve uzun zamandır orada bulunan bir avuç yaşlı hizmetkârdan oluşuyordu. Camille ve annesine neredeyse misafirlik sürelerini aşmış konuklar gibi bakıyorlardı. Bununla birlikte, Camille bütçe tutmayı çok iyi anlıyordu, çünkü bu tür şeyleri yönetmek genç yaşta ona düşmüştü ve çok az para vardı. Tasarruf ve dikkatli bir muhasebe gerekliydi.

Bayan Trammel'i mutfakta, elinde ölümcül görünümlü bir oyma bıçağıyla bulaşıkçıyı azarlarken buldu. Aşçı, yaşı belirsiz, uzun boylu, kıvrak bir kadındı, keskin, yüksek elmacık kemikleri ve kocasınınkinden çok daha koyu olan abanoz teni vardı. Camille'in alışık olmadığı müzikal bir tonla konuşuyor, örgülü saçlarının üzerine beyaz bir eşarp ve kulak memelerinden sallanan küçük altın halkalar takıyordu. Her hareketinden kendine güvendiği anlaşılıyordu ve mutfak personeli o geçerken geride duruyordu.

Camille omurgasını sertleştirdi, içeri girdi ve kendini tanıttı.

"Bana Bayan Obelienne diyebilirsiniz, madam," dedi özel oturma odasına yerleştiklerinde. "Bir fincan çay ister misiniz?"

"Mersi," dedi Camille. "Bu çok hoş olurdu."

Bayan Obelienne selam verip tekrar dışarı çıktı ve elinde çoktan ısınmış bir aydanlıkla geri döndü. Çalışma masasının üzerindeki toprak bir kavanozda duran çay, bitki ve iek kokuyordu. ay demlenirken, Obelienne hindistancevizi serpilmiş, kremasız bir pastaya benzeyen dilimler kesti.

Camille pastayı aldı ve evin işleyişini konuşurlarken egzotik biradan belli belirsiz bir yudum aldı. Ona st kattaki iki hizmetçinin rutin ev işleriyle ilgilendiği söylendi. Mutfak personeli dört, uşaklar  ve ahır personeli de dört kişiydi.

"Alors, kahya yok mu?"

Bayan Obelienne başını salladı. "İki hafta önce haber verdi. Efendi, insan onun yöntemlerine alışkın olmadığında birlikte yaşaması zor biri. Öyle de oldu. Ona ihtiyaç yoktu."

Aşçı, bu işleri artık kocasıyla birlikte yürüttüklerini açıkladığında Camille şaşırmıştı. Alışverişe gelince, her sabah iki düzenli manav geliyor, Fulham'daki bir çiftlikten iki günde bir yumurta ve süt getiriliyor ve tercih edilen kasap yakındaki Shepherd's Market'te bulunuyordu.

Bayan Obelienne'in bakışları Camille'in pasta tabağına kaydı. "Beğenmediniz mi?"

Camille, "Alışılmadık bir şey," diye çekindi. "Ve çok baharatlı. Ne tür bir kek bu?"

Aşçı ritmik bir ses tonuyla, "Kek değil madam, börek," dedi. "Adalardan Cassava pone. Bir zamanlar efendimizin favorisiydi." Kadın kaşlarını çatı.

"Gerçekten de öyle miydi?" Camille mırıldandı. "Kesinlikle eşsiz bir şey."

Aşçı bunu bir iltifat olarak kabul etti. "Bayan Xanthia'nın gemileri bana birçok egzotik şey yapmam için baharatlar ve kökler getiriyor."

Camille dudağındaki bir kırıntıyı silerek, "Evet, zencefil ve hindistan cevizi tadı alabiliyorum," dedi. "Manyok nedir?"

Bayan Obelienne onu takip etmesini işaret etti ve odayı geçerek kilitli bir dolaba yöneldi. Önlüğünün cebindeki anahtarları sıraladıktan sonra iki maun kapıyı açarak eczane çekmecelerini ortaya çıkardı. En alttaki büyük çekmeceyi açtı ve içinden tanıdık gelen bir şey çıkardı.

Camille İngilizce sözcükleri arayarak inceledi. "Une patate douce?" diye sordu sonunda.

"Hayır, tatlı patates değil." Aşçı yumruyu ortadan ikiye ayırarak kremi etini ortaya çıkardı. "Bir kök, evet. Ama adalarda bundan bir çeşit un yaparız."

Camille ona uzandı. "Tadına bakabilir miyim?"

Aşçı onu geri çekti. "Hayır, madam," dedi. "Uygun şekilde hazırlanmadığı takdirde manyok ölümcüldür."

Camille elini geri çekti. "Ölümcül mü?"

Bayan Obelienne belli belirsiz gülümsedi ve kökü tekrar çekmeceye bıraktı. "Size baharatları göstereyim." Camille'in dikkatini çekmişti, mesafeliydi ama düşmanca değildi. Küçük, üst bölmeleri açmaya başladı, belli ki gururluydu. Havaya keskin bir koku yayıldı. "Küçük hindistan cevizi. Tarçın. Zencefil. Yenibahar," diye saydı. Sonra isimler daha da egzotikleşti. "Anason, kimyon, topuz, demirhindi, safran..." İşi bitmeden önce otuz ya da daha fazla vardı.

Camille şaşırmıştı. "Bunların hepsi Batı Hint Adaları'ndan mı geliyor?"

Aşçı başını salladı. "Dünyanın her yerinden," dedi. "Bayan Xanthia'nın benim için seçtiği pek çok şey var. Birkaçını da pazarlardan alıyorum." Başka bir çekmeceyi açtı, içinde küçük bir bez torba vardı ve üzerinde doğu dillerinden birine benzeyen sert siyah işaretler vardı.

"Bu da ne?"

Bayan Obelienne çantayı havaya kaldırdı ve iki küçük budaklı kök eline döküldü. "Rénshēn," dedi, gülümsemesi tuhaf bir şekilde yaramazcaydı. "İnsan kökü. Çin'den."

Camille kızarmamaya çalıştı. "Rénshēn," diye yineledi. "Ne için bu? Tatlılar için mi? Yoksa tuzlular mı?"

"Tam olarak bir baharat değil," dedi aşçı, daha fazla incelemek için havaya kaldırarak. "İnsanı dinçleştirir. Güçlü."

Yanakları alev alev yanan Camille onu kokladı. Toprak ve bahçe kokusu dışında belirgin bir kokusu yoktu. Bayan Obelienne'in ne önerdiğini merak etti. "Bunu Xanthia'nın gemileri mi getirdi?"

"Hayır, madam." Bayan Obelienne kökleri tekrar ham ipek torbaya doldurdu. "Covent Garden Pazarı."

Keklerine ve artık ılıklaşmış olan çaylarına döndüler. "Eskiden," diye devam etti aşçı yumuşak sesiyle, "Bayan Xanthia her hafta menüleri onaylardı. Buna devam etmek ister misiniz, madam?"

Camille bunu düşündü. "Onun yokluğunda ne yapıyordun?"

Obelienne'in gözleri kısıldı. "Efendi yemek yemiyor," dedi acı acı. "Bunun düzeltildiğini görmelisiniz."

Camille'in gülümsemesi sessizdi. "Deneyeceğim," dedi. "Ama korkarım onu idare etmek zor olacak."

"Evet, madam, ama bunu yapmalısınız." Çalışma masasının üzerindeki çuha kaplı defterlerden birine uzanırken altın halkaları sallanıyordu

-Menüler etiketli yıpranmış bir kitap. "Size Bayan Xanthia'nın zamanındaki tipik bir haftayı göstereceğim."

Defteri açtı ve Camille'e uzattı. Camille düzenli sütunları taradı. Yemeklerin çoğu kesinlikle Fransız, diğerleri ise Camille'in Batı Hint kökenli olduğundan şüphelendiği türdendi. "Gördüğüm kadarıyla kıta mutfağı konusunda deneyimlisiniz," dedi.

Obelienne başını neredeyse asil bir edayla eğdi. "Martinik'ten geliyorum," diye açıkladı. "Annem önemli bir Fransız ailesinin aşçısıydı."

Camille ona yeni bir ilgiyle baktı. "Fransızca biliyorsun, değil mi?"

Aşçının gülümsemesi zayıftı. "Elbette, madam," diye cevap verdi. "Ama çoğunlukla Kwéyòl, anlamayabilirsiniz."

O halde bu, sesindeki alışılmadık ritmi açıklıyordu. Ama Camille'in kafası hâlâ karışık. "Barbados'ta Neville ailesi için çalıştınız, değil mi?"

Yine yavaşça başını salladı. "Evet, madam, ama hanımım Martinique'liydi. Barbados'a gönderildi ve ben de onunla birlikte gönderildim. O günlerde genç bir kızdım, her işte çalışan bir hizmetçiydim diyebilirsiniz. Bir süre sonra metresim evlendi. Neville ailesiyle."

"Neville ailesine mi?" Camille yankıladı.

"Oh, oui. Luke Neville'e, madam. Efendinin ağabeyi. O artık yok."

Camille, Xanthia'nın kardeşiyle ilgili söylediği çok az şeyi hatırladı. "Onun hakkında pek bir şey bilmiyorum," diye itiraf etti. "Lord Rothewell kardeşinden hiç bahsetmedi."

"Evet, onun yerine konyak içiyor," dedi Obelienne kesin bir ifadeyle. "Ruhları uzaklaştırmak için. Ama onların yerine şeytanlar geliyor."

Camille bu sözden ne anlam çıkaracağını bilmiyordu. Obelienne çalışma masasının karşısından kayıtsızca ona bakıyordu.

"Evet," dedi Camille elinden geldiğince neşeyle, "mutfağı emin ellere teslim etmişsiniz gibi görünüyor, Bayan Obelienne. Sanırım bundan sonra ev hesaplarına bakmam gerekiyor?"

Obelienne yine başını eğdi. Yığından başka bir defter çekti, açtı ve Camille'e uzattı. "Ona benziyorsun," dedi sessizce.

"Pardon?"

"Hanımım." Obelienne ilgisiz bakışlarını Camille'in üzerinde gezdirdi. "Hayır, o yüz değil. Kızım gibi değil. Ama benzerlik-oui, hepsi aynı."

"Kızı mı?" Camille'in kafası karışmıştı. "Kocamın yeğeninden mi bahsediyorsunuz?"

Obelienne yavaşça başını salladı. "Sen de çok esmer ve çok güzelsin," dedi sessizce. "Annemarie gibi. Ve bu yüzden sizin için dua edeceğim, madam."

"Dua etmek mi?" Camille ona sertçe baktı. "Pourquoi?"

"Güzelliğinizin size yük olmaması için dua edeceğim."

Obelienne tamamen samimi görünmeseydi, bu söz küstahça görünebilirdi. Ama Camille'in kafası isimler ve acımasız uyarılarla dolup taşmaya başlamıştı. "Mersi," dedi beceriksizce, daha elle tutulur bir şeye uzandı; anladığı bir şeye, bir muhasebe defterine. "Şimdi, burada neyimiz var? Bunlar manavın makbuzları mı?"

Obelienne sanki o garip an hiç yaşanmamış gibi başını hesap defterine eğdi.

Camille sabahın geri kalanını karısından çok daha az esrarengiz olan Trammel ile görüşerek geçirdi. Trammel uşakları ve hizmetçileri tanıtırken ve Camille'e işlerin nasıl yapılmasını istediğine dair pek çok soru sorarken Chin-Chin de onların peşinden gidiyor, sadece bir sandalyenin ayağını koklamak ya da kafasını bir perdenin arkasına sokmak için dışarı çıkıyordu. Tüm bunlar olurken Camille sadece burnunu dik tuttu ve ne hakkında olduğunu biliyormuş gibi davrandı. Üretilmiş güven işe yaramış görünüyordu. Hizmetçiler

sanki evliliğinin gerçekten bir anlamı varmış gibi eğilip büküldü.

Aynı zamanda, hiç kimse bir eşin aniden ortaya çıkmasından dolayı özellikle şok olmuş görünmüyordu. Aceleci törenleri bir yana, genel olarak Lord Rothewell'in evliliğinin bir kolaylık olduğu varsayılıyordu. Kız kardeşi evlenmiş ve gitmişti. Evi çekip çevirecek birine ihtiyaç vardı. En azından kimse Camille'den gözleri parlayan bir mutluluk beklemiyordu.

"Uzun zamandır mı ailedensin Trammel?" diye sordu porselen ve tabaklara bakarlarken.

Trammel bir sonraki çekmeceyi çıkardı. "Evet, hanımefendi. Gençliğimden beri."

Camille elindeki çay fincanını rafa geri koydu. "Demek Barbados'tan geldiniz," dedi düşünceli bir şekilde. "Hiç -yani yasal olarak-..." Sözleri soluklaştı.

"Köle mi?" Trammel bunu önerdi. Kilerin derinliklerine doğru ilerlerken ona yan gözle baktı. "Hayır leydim, Bay Neville - Bay Luke Neville- tarafından işe alındım ama o zamana kadar bir unvanı vardı elbette. Evi düzgün bir şekilde idare edebilmek için bir hizmetçiye ihtiyacı vardı. Birbirimizi tanıyorduk."

"Arkadaş olarak mı?"

"Evet, bir şekilde," diye kabul etti. "Bay Neville kardeşlerinden birkaç yaş büyüktü ve Bridgetown'da Neville Denizcilik'i işletiyordu. Babam limana gelen gemileri tamir etme işindeydi ve onun için işlettiğim büyük bir hanı vardı."

"Aman Tanrım." Camille dalgın bir şekilde köpeği kucaklamak için eğildi. "Bütün bunlar senin için muazzam bir sorumluluk olacak.

bir gün."

Trammel kuru bir gülümsemeyle elini bulaşık dolabının soluk mermer tablasına koydu. "Hayır, başka çocukları da var," dedi bronz tenine bakarak. "Beyaz çocuklar. Meşru çocuklar."

"Siz... siz kabul edilmediniz mi?"

Omuz silkti ve büyük gümüş bir kâseyi kaldırmak için yukarı uzandı. "Bir erkeğin metresinin çocukları ne kadar olabilirse o kadar," dedi. "Anlamalısınız ki hanımefendi, Barbados İngiltere gibi değildir. Adalarda birçok farklı ten rengi ve akraba vardır."

"Evet, anlıyorum," dedi Camille sessizce. Trammel'le paylaştıkları en azından bir şey varmış gibi görünüyordu. "Amca," dedi, "yaşlı baron yani. Onu tanıyor muydunuz?"

Trammel başını salladı. "Sadece şöhretle." Sözleri ve ses tonu çok anlamlıydı.

"Bir keresinde biri onun zalim olduğunu söylemişti," dedi Camille belli belirsiz. "Belki de Leydi Nash'ti."

Trammel gümüş kâseyi inceledi. "Adam şeytanlar tarafından ele geçirilmiş, ya da köleleri öyle diyor," diye mırıldandı uşak. "Ama o zaman başka ne demeleri beklenirdi ki?"

Şeytanlar tarafından ele geçirilmiş. Obelienne'in Rothewell hakkında söylediklerine çok benziyordu.

Sabahın geri kalanı olaysız geçti ve Rothewell öğle yemeği için eve dönmeyince Camille'in gözleri parlayan mutluluğu daha da olanaksız göründü. Mantıksız hayal kırıklığını görmezden geldi ve

Chin-Chin'i yürüyüşe çıkarmak için uşaklara katıldı, ardından yemek odasında tek başına soğuk kızarmış tavuk yemeği yedi.

Bunu yaparken bakışları, evin geri kalanı gibi biraz çıplak olan alanda gezindi. Ya da belki de kasvetli daha iyi bir terimdi? Oh, her oda hayatın temel ihtiyaçlarıyla döşenmişti ve bunlar da iyi kalitedeydi. Ama hiç karakter yoktu. Ruh yoktu. Resim ya da portre yoktu. İğne işi ya da çiçek, hatta boş vazolar bile yoktu. Burası anıları olmayan bir ailenin eviydi.

Ya da belki de unutmak istedikleri anıları olan bir ailenin evi? Birden, Rothewell'in yaralı sırtının görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Camille çatalını garip bir takırtıyla porselen tabağa bıraktı.

Korkunçtu. Sırtının tamamında derin, Gekil bozucu yaralar etini kesmişti. Ama yara izleri yağlılıktan bembeyaz olmuştu ve eğer anıları Rothewell'de kızgınlıktan daha güçlü bir duygu bıraktıysa, tepkisinden bunu anlamak mümkün değildi.

"Bunun kötü görüldüğünü düşünüyorsanız, bir de kölelerini görmeliydiniz," demişti. "Ya da kardeşimi."

Camille sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı. Bunun insanlık dışı olduğunu düşünemezdi. Adamın çekmiş olabileceği acıları ya da evinin soğuk boşluğunu düşünemezdi. Yemek yiyip yemediği ya da hasta olup olmadığı konusunda endişelenemezdi. Eğer bunu yaparsa, duygusal bağlılığın kaygan zeminine bir adım daha yaklaşmış olacaktı. Ondan hoşlanmaya başlayamazdı. Sevemezdi.

Ama artık çok geçti ve o da bunun farkındaydı. Camille parmak uçlarını ağzına götürerek düşündü. O şeytani adama aşık olmadığından emin miydi? Kesinlikle

sadece basit bir şehvet miydi? Ne de olsa annesinin kızıydı.

Ama annesi de bir alçağa aşık olmamış mıydı? Ve bir kez oldu mu, Valigny'nin hiçbir kötü muamelesi bunu geri alamamıştı.

Eminim bundan daha güçlüydü. Bundan daha akıllıydı. Öyle olmalıydı. Rothewell için üzölmek başka, onun için aptal olmak başka bir şeydi. Onunla yaşamak zorundaydı, evet, en azından bir süreliğine. Ve umutsuzca onun çocuğunu istiyordu. Onunla sevişmek istiyordu ama onu sevmek değil ve bu iki şey arasındaki çizgi o kadar acı verici derecede ince görünmeye başlamıştı ki, bu çizgide yürüyebilmek için sadece dua edebilirdi. Çünkü ayağı kayarsa, duygusal bir uçuruma yuvarlanmaktan korkuyordu.

Bu düşöncelere o kadar dalmıştı ki, yemek odasının kapısı aniden açıldığında yerinden sıçradı.

"Camille!" Rothewell'in kız kardeşı kollarını açarak içeri daldı. "Sadece uğramak zorundaydım. Dün çok... bitmemiş gibiydi."

"Bitmemiş mi?" Camille gülömsedi ve Xanthia'nın kucaklamasını kabul etti.

"Kieran tam bir sefil!" dedi kız kardeşı, gözleri gülerek dans ediyordu. "Beni ne kadar hayal kırıklığına uğrattığı hakkında bir fikrin var mı? Büyük bir düğün yapmayı umuyordum."

"Mais non! Ben bile bunu istemezdim. Eminim kardeşin de istememiştir."

Xanthia geri çekildi ve Camille'i dirseklerinden yakaladı. "Eee?" diye sordu. "Nerede o?"

Camille gözlerinin açıldığını hissetti. "Neden, Nash'le buluşmaya gideceğini söyledi. Ona ihtiyacın var mı?"

Xanthia'nın bakışları karardı. "Dışarıda olduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye sordu. "Evliliğinin ilk gününde dışarıda mı?"

Camille ellerini indirdi ve Xanthia da aynı şeyi yaptı. "Onu azarlamana gerek yok, Xanthia," dedi. "Bu bir mantık evliliği. Bunu hepimizin kabul etmesi en iyisi olur."

Xanthia sanki kalmak istiyormuş gibi şalını bir sandalyenin üzerine attı. Odanın derinliklerine doğru sürüklenirken, "Belki de gerçekten evde kalsaydı ikiniz biraz daha fazla şey yapabilirdiniz," diye yakındı. "Ayrıca, görünüşü beni endişelendiriyor. Keşke dinlense. Akşam yemeğimizin olduğu gece, yine bir hastalık nöbeti geçirmesinden korktum."

"Bir başkası mı?" Camille kelimenin üzerine atladı. "Ne kadar sık yapıyor bunları?"

Yemek masasının yarısına kadar gelmiş olan Xanthia arkasını döndü. "Neden, bilmiyorum," dedi. "Kieran bana hiçbir şey söylemiyor, inatçı adam. Midesinin sadece hazımsızlık çektiğini iddia ediyor - ki midesini nasıl kötüye kullandığına bakılırsa bundan şüphe etmek mümkün değil."

Camille çekilme odasına açılan iki geniş kapıyı işaret etti. "Biraz kalır mısınız?" diye sordu. "Çay için zili çalabiliriz. Gün soğumaya başladı."

Xanthia yan yan sırttı. "Tebrikler, canım. Konuyu neredeyse onun kadar zekice saptırıyorsun."

Camille'in gülümsemesi sessizdi. "Çay, Xanthia?"

Xanthia alt dudağını uzattı. "Pekâlâ," dedi. "Demek istediğini anladım."

"Pardon," dedi Camille. "Ama buradaki konumum zor bir konum. Kardeşiniz bana aşık değil. Kesinlikle itaatkâr da değil. Elimde bir koz yok, henüz."

"Henüz." Xanthia'nın yüzünde bir gülümseme belirdi. "Bu kulağa umut verici geliyor. Dinle, neden parkta tempolu bir yürüyüşe çıkmıyoruz Camille? Bütün gün Wapping'de kapalı kaldım. Doktor egzersize ihtiyacım olduğunu söylüyor." Camille'in artık aşına olduğu o tatlı koruyucu hareketle elini karnının üzerine koydu. Bu hareket Camille'i biraz kışkandırdı.

"Pelerinimi getireyim."

Camille kendini açıklanamaz bir şekilde yeni evinden, hayatındaki tüm belirsizliklerden bir sığınak gibi hissetmesi gereken bir yerden kaçmaya hevesli buldu. Yalnızlığa karşı bir kale. Bunun yerine, kendini her zamankinden daha yalnız hissediyordu. Birdenbire yeni baldızının arkadaşlığından çok memnun oldu.

Birkaç dakika içinde o ve Xanthia Berkeley Caddesi'nde ilerlemeye başladılar. Karşılaştıkları birkaç yayanın hepsi ağır pelerinler ya da paltolar giymiş, nehirden gelen rüzgârı iterken yakalarını yukarı kaldırmışlardı.

Piccadilly'nin kalabalık caddesinde at arabaları tıklım tıklımdı. Saman yüklü bir bidonun dingili kırılmış, cadde boyunca altın sarısı bir çağlayan oluşturmuştu. Arabacılarından biri yumruğunu sallayıp küfretmeye başlamıştı, bir bira arabası ise St James's Caddesi'nin tepesine yakın bir yerde dönmeye çalışarak durumu daha da kötüleştiriyordu. Ve tüm bunların arasında, iki gazeteci çocuk kimin en korkunç manşetleri atabileceğini görmek için yarışıyordu. Camille, Londra'nın Paris kadar çılgın olduğuna karar verdi.

Xanthia Camille'in elinden tuttu ve birlikte atların ve arabaların gürültüsü arasında yol aldılar. Green Park'ın derinliklerinde, hem gürültü hem de esinti nihayet azaldı. Bir süre sessizlik içinde, ama birbirlerine yakın bir şekilde yürüdüler. Camille, Rothewell'in kız kardeşinden hoşlanmaya başlamıştı.

"Çocuğun gelmesine ne kadar kaldı?" Camille sordu.

"Oh, birkaç ay," dedi Xanthia belli belirsiz. "Ama kendimi bir inek kadar büyük hissediyorum."

"Mais non," dedi Camille. "Hâlâ inceciksin. Pelerininizi fark etmek için çok yakından bakmak gerekiyor."

"Bazen sırtım ağrıyor," diye itiraf etti Xanthia. "Ama çocuğun hareket ettiğini hissetmeyi çok istiyorum. Sence bu ne zaman olacak?"

Camille artık bulutların arasından sızan güneşe karşı gözlerini kısmıştı. "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Ama çok şanslı olduğunuzu biliyorum."

Xanthia ona doğru tuhaf bir bakış fırlattı. "Demek çocuk istiyorsun," dedi. "Kaç tane istiyorsun?"

Camille pelerinini biraz daha sıktı ve yanaklarının renklendiğini hissetti. "Ah, bir tane," diye itiraf etti. "Sadece bir tanesiyle çok mutlu olurum."

"Kardeşimi tanıyorsam, sevgili kızım, bundan daha fazlasına sahip olacağını söyleyebilirim," dedi Xanthia kuru bir sesle.

"Rothewell çocukları sever mi?"

"Hayır, o seviyor-" Xanthia'nın gözleri parladı. "Oh, boşver onu! Ben sadece Kieran'ın çocuklara bayılacağını düşünüyorum."

görünmeye başlayacak. Bence onlar...oh, bilmiyorum. Ona gelecek için umut mu verecekler?"

"Neden şimdi umudu yok?" diye sordu Camille. "Affedersin Xanthia, ama kardeşin... zut gibi görünüyor, bunun için doğru kelime neydi?"

"Bikkın diyebilir miyim?" Xanthia'nın tonu yine kuruydu

"Hayır." Camille'in kaşları çatıldı. "Fransızca'da désolé deriz." "Üzgün mü?"

Başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası," diye cevap verdi. "Pişmanlıktan gelen bir hüzün. Kalpte bir boşluk."

"Ah, şu." Xanthia Camille'e garip bir bakış attı.

Hızları yavaşlamıştı ama bir süre ikisi de konuşmadı. Hafifçe esen rüzgâr, Xanthia'nın başlığının altından görünen yumuşak saç tutamlarını kaldırdı. Keskin sonbahar havasında yanakları pembeleşmişti. Camille onun üzerinde bir ağırlık olduğunu hissetti.

Sonunda Xanthia uzun bir iç çekişle nefesini verdi ve dönüp ona baktı. "Camille, kardeşime aşık mısın?"

Camille başını iki yana salladı. "Hayır," dedi, doğruyu söylediğine dua ederek. "Onu pek tanımıyorum."

"Çok yakışıklı bir adam olduğu düşünülüyor," diye kabul etti Xanthia. "İnsanın sert tiplerden hoşlandığını varsayarsak. Birçok kadın sever, biliyorsun."

"Bayan Ambrose gibi mi?" Camille sessizce önerdi. "Korkarım kardeşiniz ona aşık."

Xanthia patikada durdu ve güldü. "Lud, hayır! O kindar kedi mi? Buna cesaret edemez."

"Bayan Ambrose'u umursamıyor musunuz?"

Xanthia ayakkabısının burnuyla yollarındaki bir taşı tekmeledi ve yavaşça adımlarına devam etti. "Bir keresinde çok sevdiğim birine zalimce bir oyun oynamıştı," dedi düşünceli düşünceli. "Yeğenim Martinique'e. Bunu kanıtlayamam. Yine de onun yaptığını biliyorum ve onu asla affetmeyeceğim. Ve o da seni görür görmez şeytana pabucunu ters giydirecek."

"Oui, ben zaten oraya gitmek istiyordum," dedi Camille. Tereddütle Xanthia'ya Leydi Sharpe'ın evinde neler olduğunu anlattı.

Sonunda, Xanthia gülüyordu. "Ah, keşke ben de görseydim!" dedi. "Ne fingirdek bir kızsın sen Camille! Pamela'nın senin Kieran için doğru kişi olduğundan bu kadar emin olmasına şaşmamalı."

Camille, Leydi Sharpe'ın güvenine sahip olmayı diledi. "Sadece çok kızmıştım," diye karşılık verdi. "Ve Leydi Sharpe bana bu kadar nazik davranırken onu böyle zor bir duruma soktuğu için ona kızgındım."

Anayasa Tepesi'nin zirvesine yakın bir yerde bir bank vardı. Xanthia düşüncesizce Camille'in elini tuttu ve onu oraya çekti. "Otur," dedi. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

"Oui?" dedi Camille, onun aceleciliğine şaşırarak.

Xanthia oturdu ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Söylememem gereken bir şey," dedi. "Ama senin bilmen gereken bir şey."

"Demek ki kardeşinizin açıklaması gereken başka bir şey var," dedi Camille. "Ama yine biliyorsun ki

olmayacak."

Xanthia rahatlamış bir gülümsemeyle parladı. "Anlıyorsun," dedi. "Ben doğam gereği dedikoducu değilim."

"Böyle bir şeyi asla düşünemezdim."

Xanthia düşüncelerini toparlıyormuş gibi durakladı, gözleri dalgındı. "Kardeşim bir zamanlar aşıktı," dedi. "En azından ben aşık olduğumu düşünüyorum. Aslında daha kötü bir şeydi, belki de saplantıydı. Ama çok gençti ve bunu kötü idare etti."

Camille düşünceli bir tavırla, "Çok genç olanlar sık sık aşık olur," dedi. "İnsanın gençken aşık olması çok zor, değil mi? Bütün dünya bir trajedi gibi görünür."

"Bir trajedi, evet." Xanthia neredeyse kız gibi bir hareketle ellerini kucağında kavuşturdu. "Kieran, Martinique'in annesine sırılsıklam aşık oldu," diye itiraf etti. "Ama sonra, onu gören her erkek aşık oldu."

Camille'in kaşları çatıldı. "Evet, ama o, kardeşinizin karısı değil miydi?"

"Hayır." Xanthia başını sertçe salladı. "Hayır, o zaman değil. İlk başta Luke onun için sadece üzüldü. Adı Annemarie'ydi ve nefes kesici derecede güzeldi."

"Ve o Fransız mıydı?"

Xanthia ona garip garip baktı. "Hayır, Fransızca değil," diye cevap verdi. "Tam olarak değil, en azından. Ama o... şey, bunu söylemenin güzel bir yolu yok. Annemarie çok küçükken, Fransız Batı Hint Adaları'nda zengin bir gemicilik patronu tarafından tutulmuştu. Martinique'in babası."

"Tanrım!" dedi Camille, bir anda kıza sempati duyduğunu hissederek. "Umarım yeğeninizin iyiliği için bu bilinmiyordur?"

"Burada, İngiltere'de değil," dedi Xanthia. "Ama adada her zaman söylentiler vardı. Fransızlar Annemarie'yi kovduklarında, onu ve çocuğunu birkaç uşakla birlikte uzaklara gönderdi. Onları Barbados'a gönderdi ve ona en eski iki gemisini verdi, oraya vardığında satabileceğini söyledi. Ama Annemarie onları satmadı. Rom ve şeker kendisi işletmeye karar verdi - tabii ki bir sahip olarak, kendi kaptanlarını işe alarak. Luke'la da böyle tanıştı. Luke sık sık rıhtımlarda dolaşırdı ve kafası işlere çalışırdı. Geçimini sağlamayı öğrenmesi için ona yardım etmeye çalıştı."

Camille biraz kuru bir sesle, "Güzel kadınların böyle bir yükü nadiren olur," dedi. "Ona bakacak kimseyi bulamadı mı?"

"Kieran teklif etti," dedi Xanthia hızla. "Görünüşe göre birçok kez. Bridgetown'daki diğer bütün erkeklerle birlikte o da aptalca gençti ve aşıktı. Ama Annemarie aşkların uzun sürmediğini biliyordu. İş ayakta tutmaya çalıştı, kelimenin tam anlamıyla, ama kısa sürede borç içinde boğuldu. Dürüst olmayan kaptanlar ve tüccarlar ondan faydalanıyordu. Yeniden donatım için, erzak için fazla ücret alabilir ve aradaki farkı asla bilemezdi."

Camille tam olarak anlayamadı ama başını salladı. "Evet."

Xanthia'nın omuzları düştü. "Luke yardım etmeye çalıştı," dedi. "Ama sonunda alacaklıları geriye kalan leşleri toplamak için aşağı indi. Annemarie gerçekten çok çaresizdi. Kieran'ın bunun kendi şansı olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim. O öğleden sonrayı asla unutmayacağım. Tarladan erken geldi, ki bunu hiç yapmazdı, sonra en iyi kıyafetlerini giydi ve şehre doğru at sürdü."

"Oh," dedi Camille usulca. "Bu hikâyenin sonu iyi bitmiyor, değil mi?"

Xanthia'nın gözleri kederliydi. "Hayır," diye cevap verdi. "Elbette Kieran bana neden gittiğini söylemedi, ama her küçük kız kardeş gibi benim de kulağım hep kapıdaydı. Ona son bir teklifte bulunmak istediğini söyledi; şehirde bir ev, bir araba, hizmetçiler ve çocuğa bakması için bir mürebbiye... Amcamın verdiği zararı hâlâ telafi etmeye çalıştığımız için bunları zar zor karşılayabiliyordu. Ama sonunda onu kabul etti."

Camille nefesini tutamadı. "Mais non!"

Xanthia başını salladı. "Ah, evet," diye üzüntüyle cevap verdi. "Evet. Kieran bütün öğleden sonrayı onunla geçirdi ve o akşam geç saatlerde döndüğünde dünyanın en mutlu adamıydı."

"Mon Dieu!" Camille dehşete kapılmıştı. "Ve sonra?"

Xanthia'nın yüzü daha da düştü, eğer böyle bir şey mümkünse. "Ve sonra Luke eve geldi," dedi. "Bir tür iş için Speightstown'a gitmişti. O akşam yemekte, Kieran yürüyüşün horozuydu. Sonunda Luke nedenini sordu. Kieran ona anlattığında, dürüstçe söyleyebilirim ki Luke'u hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Amca'nın en kötü olduğu zamanlarda bile. Luke, Kieran'ın ona böyle bir teklifte bulunmasına çok öfkelenmişti. Kieran'ı Annemarie çaresizken ondan faydalanmakla suçladı."

"Peki Kieran ne dedi?"

Xanthia gözlerini kapadı. "Dedi ki, 'Ama o bir sangmêlé, Luke. Yaşamak için erkeklerle yatan bir sangmêlé. Ne teklif etmemi bekliyordun? Evlilik mi?'"

"Ça alors," diye fısıldadı Camille.

Xanthia'nın dudakları ince bir çizgiydi. "O zaman terimi biliyorsun?"

"Evet," dedi Camille. "Karışık kandan. Mösyö Trammel gibi mi?"

"Benzer, evet," dedi Xanthia. "Ama öyle demek istemedi, Camille. Onun bir fahişe olduğunu söylemek istemedi. Sadece rıhtımda duyduğu şeyleri tekrarlıyordu. O çok gençti. Annemarie'den bile daha gençti. Onu reddedebilirdi. Onu yanağından öpebilir ya da arkasından vurup kibarca evine gönderebilirdi. Ama yapmadı. Evet dedi."

"Ya kardeşin Luke?" diye sordu Camille sessizce. "O ne yaptı?"

Xanthia tekrar başını salladı. "Keten peçetesini yere attı ve atını çağırdı," dedi. "Ve ertesi gün eve döndüğünde her şey bitmişti. Onunla evlenmişti. Sanırım başından beri ona aşıktı. Gerçekten bilmiyorum. Luke... sanırım bize hem ağabeylik hem de babalık yaptı ve her zaman doğru olanı yapmaya inandı. Kieran ona beyaz şövalyemiz derdi ve bir zamanlar bunu iltifat olarak söylerdi."

Camille'in yüreği burkuldu. "Ne kadar üzücü bir hikâye," diye fısıldadı. "Bence bundan daha kötü," diye cevap verdi Xanthia.

Camille dönüp ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Xanthia onun bakışlarını tutamadı. "Tanrı yardımcım olsun ama bence... bence Annemarie ne yaptığını biliyordu," diye fısıldadı. "Bence Luke'un ona aşık olduğunu biliyordu -ya da şüpheleniyordu. Ve Kieran'ı sadece bir koz olarak kullandı."

"Mon Dieu! Bu çok alçakça."

Xanthia sadece başını salladı. "Sanırım büyüyene kadar bu tür şeyleri tam olarak kavrayamazsın," dedi. "Ama şimdi inanıyorum ki Annemarie gerçekten bir koruyucu isteseydi, daha zengin taliplerinden birini seçerdi. Şeker baronlarının çoğunun yakacak parası vardı, ama Kieran, o hâlâ plantasyonumuzu borçtan kurtarmak için sabahtan akşama kadar çalışıyordu. Yakışıklıydı, evet. Belki de adadaki en yakışıklı adamdı. Ama hangi fahişe yakışıklılığı paraya tercih eder ki?"

"Bu doğru," diye mırıldandı Camille. Bir erkeğin ona hayatının her lüksünü sağlayacağını varsayarak doğmuş ve bu gerçekleşmediğinde şaşkına dönmüş olan annesi ile yoksulluğun içine doğmuş daha pratik bir kadın arasındaki tek fark buydu "Her zaman, paradır. Güvenlik."

"Peki evlilikten daha güvenli ne var?" Xanthia iki omzunu da biraz bezginlikle kaldırdı. "Kieran tabii ki evden taşındı."

"Nereye gitti?"

"Boş bir gözetmen kulübesine," dedi Xanthia sessizce. "Üçümüz ilk kez ayrı kalıyorduk, hem de hiç. Kulübe yakın olmasına rağmen onu çok özledim elbette. Bir süre sonra ara sıra yemeğe gelmeye başladı ve çok geçmeden Gareth - şimdi Warneham Dükü- adada ortaya çıktı ve Luke onu işe aldı. Ama bir daha hiçbir şey eskisi gibi olmadı."

"Yine de kardeşleriniz birlikte çalışmaya devam etti mi?"

"Ah, evet." Xanthia gözyaşlarını kırptırıyor gibiydi ama bunun soğuk havadan mı yoksa kederden mi kaynaklandığını hatırlamıyordu,

Camille söyleyemedi. "Ama Luke çabasının çoğunu gemicilik işine verdi ve ben de onu takip ettim. Kieran aile servetini artırmaya ve tarlalarımızı genişletmeye devam etti. Kieran bizim için çok iyi işler yaptı. O ve Luke birlikte bizi zengin ettiler."

"Peki ya yeni karısı? Mutlu muydu?"

"Evet, ama toplum onu çok isteksizce kabul etti," diye itiraf etti Xanthia.

"Kanı yüzünden mi?"

Xanthia başını salladı. "Bu konuda hiç konuşmadı ama bazıları biliyordu," dedi. "Annemarie'nin teni... en kremalı kahve gibiydi. Çok güzeldi. Ama Fransız'la geçirdiği yıllar -ve zavallı Martinique'in doğumu- bu şeyleri tamamen atlatamadı. Ve o ilk günü hatırlıyorum - evimize girdiği anda - bu... bu zayıf zafer bakışı vardı. Sanki peşinde olduğu şeyi elde etmiş gibiydi."

"Kulağa nahoş geliyor."

"Bu da üzüntünün bir parçası," dedi Xanthia. "Öyle değildi. Annemarie sevgi dolu bir anneydi ve gerçekten öyle olması gerekmediği zamanlarda bana karşı çok nazikti. Ama hayatı çok zor geçmişti. Kamış tarlalarında yalınayak çalışmaktan zengin bir adamın metresi olmaya kadar yükselmişti ve bir daha asla tarlalara geri dönmeye niyeti yoktu. Ne yazık ki, sosyal basamakları tırmanırken Kieran'a rastladı. Ve Kieran bunu asla ama asla atlatamadı."

"Evet, bu çok şeyi açıklıyor," dedi Camille sessizce. "Onu umutsuzca sevmiş olmalı."

Xanthia başını salladı. "Dediğim gibi, bu daha çok bir saplantıydı," diye cevap verdi. "Suçluluk duygusu ve nefretin kalbinde bir çıban gibi iltihaplanmasına izin verdi; bu çıbanı deşmeyecek, hatta kabul bile etmeyecek. Hepimiz bunun bedelini ödemek zorunda kaldık; ben, Martinique, hatta bazen Gareth bile."

"Ama... Ama kimden nefret ediyor?"

Xanthia ona baktı, gözleri kasvetliydi. "Kendisi," diye fısıldadı. "Camille, o kendinden nefret ediyor."

"Ve şimdi kardeşin Luke öldü ve aralarındaki acı onarılamaz," dedi Camille içi boş bir sesle. "Ne hazin bir son. Alors, şimdi de öldü mü?"

"Evet, uzun zaman önce." Xanthia derin bir iç çekti. "Gerisini Kieran'dan öğrenmelisin. Belki de zaten çok rahat konuştum."

"Mais non!" Camille itiraz etti. "Benim bilmem en iyisi değil mi? Bana başka kim söyleyecekti? Kardeşin mi? O benimle böyle şeyleri asla paylaşmaz."

"O zaman bu onun kaybı." Xanthia ayağa kalktı ve gözlerini tepeden aşağıya dikti. Tam o sırada Whitehall'un aşağısında bir yerde bir saat çaldı, kurşuni gökyüzünün altında ağır ve melankolik bir ses. "Hava soğudu, değil mi?" diye mırıldandı. "Ve geç oldu. Belki de geri dönmeliyiz?"

Camille çocuk eldivenlerine rağmen ellerinin donduğunu fark etti. "Très bien," diye mırıldandı. "Hadi gidelim."

Xanthia yapmacık bir neşeyle gülümsedi. "Peki," dedi tekrar yola çıktıklarında, "Park Lane'deki çocuk odasını ne renge boyayayım Camille? Wapping'deki sayım evimizde ikinci bir tane daha olacak, biliyorsun."

"Parlak bir şey, sanırım?" Camille önerdi. "Sarı çok güzeldir."

Ama kreşlerle ilgili bir tartışma bile Camille'in üzerine çöken karabulutları tam olarak dağıtamamıştı. Bu evliliğinin ilk günüydü ve sabahın erken saatlerinden beri kocasını görmemişti; bu da onu kabul etmek istediğinden çok daha fazla rahatsız ediyordu. Ve şimdi kız kardeşi onun geçmişine dair acı verici bir pencere daha açmıştı.

Bir kez daha, evlendiğine inandığı günahkâr çapkın, gözlerinin önünde gerçek ve karmaşık bir insana dönüşüyordu. Camille ona karşı sayısız duygu hissetmeye başlamıştı -hayal kırıklığı, öfke, şehvet ve şimdi de garip bir şefkat- oysa asıl hissetmek istediği hiçbir şey değildi.

Eve vardıklarında Xanthia da onunla birlikte merdivenlerden çıktı.

"İçeri gelir misin?" Camille sordu.

Xanthia parlak bir şekilde gülümsedi. "Sadece Kieran'ı görecektir kadar uzun," dedi. "Tattersall'da işlerinin çok uzun zaman önce bittiğine eminim."

Ama Camille'in kocası dönmemişti. Ve saatler akşama doğru ilerledikçe, Camille'in aklına belki de bunu yapmak istemediği geldi. Herhalde bir şey anlatmaya çalışıyordu. Rothewell sevecenlik gösterilerine rağmen, bunun bir mantık evliliği olduğunu açıkça belirtmişti.

Demek istediği kesinlikle anlaşıldı.

Sekizinci Bölüm

Rothewell'in çok sayıda istenmeyen tavsiye aldığı

Baron Rothewell'in evlilik haberi o gün ulaştığı kişiler tarafından çok az tantanayla karşılandı. Namuslu çevrelerde fazla heyecan yaratacak kadar iyi tanınmıyordu ve ahlaksız çevrelerde, muhtemelen bir alçağın son sığınağı olan para için evlenmeye teslim olmuş bir adam olarak yası tutulacaktı ve şüphesiz en kısa zamanda aklını başına toplayacak ve eski uğrak yerlerine dönecekti. Ancak hiç kimse "er" kelimesinin düğününden sonraki gün anlamına geleceğini tahmin edemezdi.

Satyr's Club'da, Rothewell öğleden sonrayı salonlardan birinde Periwinkle adında neredeyse çıplak popolu bir kız tarafından eğlendirilerek geçirdi; kızın başlıca becerisi - Warneham Dükü'nün daha sonra karısına anlatacağı gibi- Rothewell'in kucağında kıvranırken kulübün ucuz şampanyasını yudumlamaktı.

Dük bayağı odaya baktı ve tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Salonun diğer ucunda, piyanonun başındaki bir çift bülbül, şu sıralar West End'de popüler olan komik bir operadan bir düet söyleyerek kibarlık taslıyordu. Üçüncü bir bülbül ise şarkıyla birlikte dans etmeye çalışıyor, ancak kendisini alkışlayan erkek kalabalığına rağmen pek başarılı olamıyordu.

White's Club gibi St James'in üst sınıf erkeklik kalelerinden çok farklı bir yerdi. Burada, küflü kadife perdeler ve zayıf aydınlatma bir yana, mobilyaların yıpranmış olduğu açıkça görülebiliyordu. Duvarlar solmuş ipeklerle kaplıydı ve halılarda birkaç şüpheli leke vardı. Burası seks, günah ve daha az lezzetli birkaç şey kokuyordu. Açıkça görülüyordu ki burası

Ambiyansı ya da sınıfı umursamayan türden bir adam. Tutkularını tatmin etmeyi ve ruhunu hayatın karanlık zevkleriyle boğmayı tercih eden türden bir adam. Rothewell gibi bir adam.

Periwinkle mal varlığını etrafa yaymaya çalıştığında Gareth, "Teşekkür ederim, hayır," dedi. "Karım muhtemelen tırnaklarımı söktürürdü."

Bu duygu, Periwinkle'ı öyle bir güldürdü ki, şampanyanın bir kısmı burnuna kaçtı ve özür dilemek zorunda kaldı.

"Bu gerçekten son derece iğrenç," diye yakındı Gareth, bir kolunu dikkatsizce kanepenin arkasına atmış olan Rothewell'e. "Yarı çıplak kızlar dans edip şarkı söylüyorlar ve tamamen çıplak olanlar da sadece bir merdiven ötede. Arka salonda aldığım afyon kokusundan bahsetmiyorum bile."

"Afyon mu?" Rothewell durgun bir sesle gümüş kutusundan bir cheroot çıkardı.

"Bana masum numarası yapma, Kieran!" Gareth tersledi. "Benim kadar uzun süre denizde kalıp da o iğrenç belanın pis kokusunu duymamış olamazsın. Londra'nın bu kadar lekелendiğini bilmiyordum."

"Gerçekten mi?" Rothewell son derece sıkılmış görünüyordu.

"Ve Limehouse'da, Tanrı aşkına," diye devam etti Gareth. "Ne tür beyefendiler buraya gelir ki zaten? Bence Kieran, evine, karının yanına dönmelisin."

Rothewell ağır kapüşonlu gözlerinin altından onu inceledi ve çerağını çekti. "Kılıbık olabilirsin, eski dostum, ama olmaya niyetim yok," diye yanıtladı sonunda. "Ayrıca, kim

beni buraya kadar takip etmen için mi davet etti? Senden ve senin lanet ahlak anlayışından kaçmaya çalışıyordum."

"Yani sadece bir noktaya mı değiniyorsun? Yeni karınıza kimin yetkili olduğunu mu göstermek istiyorsunuz? Bu mudur yani?"

Rothewell bir an sessiz kaldı. "Devam etmek istediğim gibi başlıyorum," dedi sonunda. "Karımın herhangi bir fanteziye kapılmasını istemiyorum. Benim evliliğim seninki gibi değil, Gareth. Bu bir aşk evliliği değil."

"Hayır ve eğer bu şekilde 'devam etmeye niyetliyseniz' asla olmayacak." Gareth odada bir kolunu salladı. "Onunla aranı düzeltmek için bir girişimde bile bulunmamışken bunu neden istiyorsun Kieran? Belki de öyle olmayacak -Tanrı biliyor ki böyle konularda saf değilim- ama denemezsen asla bilemezsin. Bunun yerine, şimdiden ondan kaçmaya çalışıyorsun."

"Daha mı iyi? Onun için daha iyi olacak Gey asla hayal kırıklığına uğramamaktır." Rothewell bir parmağını kanepenin arkasına vurmaya başlamıştı. "Ayrıca, kadınlar çok fazla soru sorar."

Dük ona dikkatle baktı. "Ne tür sorular? Ve onlara basitçe cevap vermenin size ne zararı olur?"

Rothewell kayıtsız kaldı. "Sorularınıza cevap vermek zorunda da değilim."

Dük ona ters ters baktı. "Bunu yapmana gerek yok, Kieran," diye tersledi. "Cevapları biliyorum. Buraya geliyorsun çünkü bunu hak ettiğini düşünüyorsun. Ve çünkü bunun sefil aşırılığıyla uyuşmak istiyorsun."

Rothewell aniden ayağa kalktı. "Defol git, Gareth," dedi ve kapıya doğru yöneldi.

Dük içini çekti ve ayağa kalktı. "Her zaman çok güzel konuşuyorsun! Şimdi nereye gidiyorsunuz?"

"Soho'ya," diye tersledi baron. "Kart oynamak için. Ve beni takip etme, lanet olası. Lanet olası bir bakıcı istemiyorum."

Ama Rothewell Soho'da da huzur bulamayacaktı. Carlisle Sokağı'nın hemen dışındaki bir tütüncü dükkânının altında özellikle tercih ettiği tehlikeli bir oyun cehennemi vardı. Bu karanlık küçük delik, Straight adında kulakları olmayan emekli bir karaborsacı tarafından işletiliyordu -ki öyle değildi-, üst kattaki dükkânın önünde ise Seven Dials'dan çalıntı saatler ve enfiye kutuları satan kötü şöhretli bir çete vardı.

Rothewell, Eddie Straight'in kulaklarına ne olduğundan hâlâ emin değildi ve bilmek de istemiyordu ama bir adam sosyetenin önemsiz gevezeliklerinden kaçınmak istiyorsa, cehennemin tam da doğru türden bir kalabalığı çektiğini biliyordu. Arada bir eğlenen genç delikanlılar dışında, tonlar Straight'inki gibi kapıları asla karartmazdı. Sırtından bıçaklanmak için iyi bir yol olduğundan, Straight'in yerinde de kimse kimseye soru sormazdı.

Rothewell, masaları için dördüncü bir kişiye ihtiyaç duyan, hilelerini zaten bildiği üç itibarsız kohortçu -Doğu Yakası keskin zekâlıları- buldu. Sonra, bir sürahi konyağın büyük bir kısmını savururken, birkaç saat içinde iki ya da üç yüz poundu çöpe atmaya devam etti. Aslında sayacak kadar umursamıyordu. Ve bunun ölümcül olduğunu biliyordu.

Şöminenin saati gece yarısını vurdu. Rothewell elini indirdi ve چراğını uzattı. "Beyler," dedi, terimi cömertçe kullanarak, "talih bu gece beni terk etti."

Bankayı elinde tutan Pettinger, "Olabilir," dedi. "Ama etrafta dolaşan bazı dikkat çekici söylentiler vardı."

Lufton'da bu akşam erken saatlerde."

"Ne tür söylentiler?" diye sordu diğer adamlardan biri.

"Rothewell'in dün çok iyi bir şansa sahip olduğunu öne süren söylentiler," diye kıkırdadı. "Eğer Valigny'ye inanılacaksa."

Rothewell çenesinin seğirdiğini hissetti. "Valigny'ye neredeyse hiç inanılmaz, Pettinger," diye tersledi. "Bunu bilecek kadar sık kart oynadınız onunla."

Pettinger güldü. "Çok doğru! Ama söyle bize Rothewell, bu sefer yalan mı söylüyordu?"

Rothewell aniden ayağa kalktı. Pettinger'in ses tonundaki öneriden hoşlanmamıştı. "Beni tebrik edebilirsiniz, beyler," diye cevap verdi. "Valigny'nin kızını karım yapma onuruna eriştim. Şimdi izninizle zar atmayı deneyeceğim."

Rothewell bileycileri selamladı ve tehlike masasına çekildi.

"Tanrı onu korusun," dediğini duydu biri ayrılırken. "Bu herif tam bir gorgon olmalı."

Rothewell bunun doğru bir varsayım olduğunu kabul etti. Ve bu, Gareth'in zaten açmış olduğu acı yaralarına sirke gibi gelmişti. İnsanlar şimdiden karısı hakkında spekülasyon yapıyorlardı, diye isteksizce itiraf etti, oysa hata onda değil, kendisindeydi. Mantıklı bir adam, keyifli ve mutlu koşullar altında evlenen bir adam, evinde geliniyle birlikte olurdu.

Tehlike masasında, Rothewell kendini sanki umursuyormuş gibi aksiyona eğilirken buldu, ancak düşünmeden minimum bahis oynadı.

İçeride, kendine ve Valigny'ye bakıyordu. O lanet olası kurbağanın her yerde casusları vardı.

Camille hakkında haksız varsayımlarda bulunmakla meşgul olan başka kim vardı acaba? Bu sabah evden çıkarken mantıksız bir şekilde düşünmediği tek şey buydu. Bunu onun başına getirmek istememişti. Evlilikleri sona ermeden önce zaten yeterince sorun yaşayacağını düşünüyordu. Ve sonra, Valigny'nin kart oyunu hikâyesi ortaya çıkarsa... Tanrım. Camille tamamen aşağılanmış olacaktı. Ve bütün bunlar kısmen onun suçu olacaktı.

Bir dirseğin dürtmesiyle daldığı düşüncelerden sıyrıldı. Genç adam sabırsızca zar kutusunu eline tutuşturarak, "Mühürle onları, Rothewell," dedi. "Sen atıyorsun."

Onu masaya kadar takip eden Pettinger hemen yüz poundu masaya koydu. Masanın karşısındaki biri alçak sesle ıslık çaldı.

"Beyler?" Rothewell kaşlarını kaldırdı. "Bana bu kadar az inanan başka biri var mı?"

Kalan bahisler yatırıldı ve tamamlandı. Rothewell hemen çift dörtlü attı.

"Sekiz!" dedi masanın başındaki adam. "Ana yemek bu."

Rothewell tereddüt etti. Bu gece şansın yanında olmadığını hissediyordu. Ama artık geçmek için çok geçti. Bileğinin bir hareketiyle zarları karşıdaki parmaklığa çarptırdı.

"Lanet olsun!" diye bağırdı biri. "On bir!"

Rothewell inledi ve seyircilerin çoğu da onunla birlikte inledi. Atış onun için otomatik bir mağlubiyet anlamına geliyordu. En azından cezası uzun sürmemiştir ve ölümü hızlı olmuştur. Bir adam sonunda daha ne isteyebilirdi ki?

Rothewell zar kutusunu uzattı ve bir sonraki adama şans diledi. Ondan sonra, bir süre gelişigüzel izledi ve bahis oynadı, ama kalbi bu işte değildi. Daha ciddi bir şekilde içmeye başladı. Bütün akşam içmişti. Ama şimdi bir eğlenceden çok bir plan gibi geliyordu.

Çok geçmeden tehlikeden tamamen vazgeçti ve konyağını alıp tek başına somurtup sigara içebileceği karanlık ve boş bir köşeye gitti. Ama huzursuzluk ve tatminsizlik hâlâ keskin bir iğne gibi batıyordu içine. Gareth'in yanıldığını fark etti. Kaçmaya çalıştığı Camille değildi. Kendisiydi.

Konyak yarı yarıya bittiğinde ve kalabalık iki katına çıktığında, Rothewell tüm memnuniyet numaralarından vazgeçti. Bu gece, her ne sebeple olursa olsun, buraya ait değildi. Yarı sarhoş bile olsa, bu yerde onu cezbedecek hiçbir şey bulamadı. Bardağını elinin tersiyle itti ve kalkmaya hazırlandı.

"Rothewell!"

Kafasını kaldırdığında zayıf, zarif bir figürün kalabalığı yararak masasına doğru ilerlerken el salladığını gördü. Rothewell nefesinin altından küfretti. Yüce Tanrım. Gerçekten de hiç havasında değildi.

George Kemble olağanüstü iyi görünüyordu -ama her zaman öyleydi. "Sen, burada, Eddie'nin yerinde misin?" Kemble elini kalın duman bulutuna doğru salladı. "Senin zevkine göre biraz fazla rafine olduğunu söylemeliyim."

Rothewell bu hakaret karşısında kaşlarını çattı ama daha küçük bir adama yapabileceği gibi onu hırpalamaya zahmet etmedi. Kemble kız kardeşinin ve sanırım onun da arkadaşıydı. Gerçi birbirlerini son gördüklerinde, Kemble bir hevesle onun faytonunu ve en iyi iki atını çalmıştı.

"Senin nefesini kesmem gerekirdi, Kem," dedi. "Ama bugün, eski dostum, senin şanslı günün. İçimde kimseyi öldürecek kadar hırs yok."

Kemble iki kaşını kaldırdı ve bir sandalye çekti. "Evliliğin bir erkeği evcilleştirdiğini söylerler," dedi davetsiz bir şekilde oturarak. "Ama senin gibi büyük, güçlü bir aygır? Rothewell, hayal kırıklığına uğratıyorsun. Bu arada sen de ölümün kapısında gibisin."

"Şikayet edeceksen sıraya gir, lanet olası." Rothewell bardağını itti. "Çok uzun bir bekleyiş olacak."

Kemble alaycı bir ifade takındı. "Umarım Çin ahlaksızlığına bulaşmamışsındır, sevgili oğlum," dedi. "Satyr's Club'da çok yaygın."

"Ben mizahsızım, akılsız değil." Rothewell konyak şişesini ona doğru itti. "Al bakalım. Bu içkinin kalanını iç. Dilini meşgul edecektir."

Kemble burnunu kırıştırdı. "Şaka yaptığınıza emin misiniz? Eddie'nin suyunun borudan aktığını kendi gözlerimle görsem bile içmezdim. Ama herkes senin hiçbir standardın olmadığını biliyor." Etikete kaşlarını çattı. "Aman Tanrım. Sen gerçekten hastasın. Bu tahammül edilebilir bir kurbağa suyu."

"O zaman iç ve sessiz ol," dedi. "Burada ne işin var senin?"

Kemble'in gülümsemesi sessizdi. "Asla böyle şeyler sorma, eski dostum," diye yanıtladı parmağını sallayarak. "Böylece olaydan sonra asla suç ortağı olmazsın."

Rothewell homurdandı. "Straight'in arkadaşısın, değil mi?"

"Whitechapel'de başıboş dolaşan genç holiganlar olduğumuzdan beri." Kemble mantarı çekti ve boş bardağı doldurdu. "Eddie'nin kulaklarını nasıl kaybettiğini bilmek ister misin?"

Rothewell'in yüzü kızardı. "Tanrım, hayır."

Kemble'in yüzü düştü. "Son derece dehşet verici bir hikâye," dedi iç geçirerek. "Oh, pekala. Valigny'nin kızıyla evliliğin konusunda seni her zaman azarlayabilirim. Zavallı, zavallı kız. Gerçekten, Rothewell. Kıta çöplüğünden başka bir şey değil."

"Böyle devam edersen," dedi Rothewell, ayağa kalkarak, "seni o sokak dedikleri hırsızların inine götürür ve ağzını burnunu dağıtırım ve unutma Kem, senin küçük numaralarını biliyorum. Bıçaklarını, muşta kılıflarını ve benzerlerini. Ve senden yaklaşık beş taş daha ağırım. Evet, Tanrı şahidimdir ki, bir şeyleri yumruklama fikri bile kanımı yeniden harekete geçirdi."

"Hizmet edebildiğim için çok mutluyum!" Kem kıkırdayarak kadehi indirdi. "Pekala, gitmeliyim! Yapacak binlerce işim var."

"Ya da çitle çevrilecek binlerce şey," dedi Rothewell.

"Tut, tut!" dedi Kemble. "Kimse asılsız söylentiler yaymamalı. Benim düşünmem gereken iyi bir ismim var."

"Evet," dedi Rothewell kuru bir sesle, "ve ben de yeni kilise müdürüyüm."

Kemble son bir kez sırtarak kalabalığın arasına karıştı. Rothewell karanlık köşesinden girdiği gibi çıktı; yalnız ve derin bir hayal kırıklığıyla. Gidip paltosunu getirebilecek bir hizmetçi bulma umuduyla insanların aptallık bataklığına daldı, adımları o kadar düzgündü ki ne kadar içki içtiğini çok az kişi tahmin edebilirdi.

Tam o sırada yanına yaklaşan bir sıcaklık hissetti. Döndüğünde yıpranmış saten elbiseli bir sarışının ona doğru yaklaştığını gördü; Straight'in müdavimlerinden biri olduğunu tahmin ediyordu. Müşterileri eğlendirmek ve onları masalarda tutmak için para alan kadınlar. Ufak tefekti ve cilveli bir yüzü vardı ama adını koyamadı.

"Lord Rothewell!" Gözleri ışıdayarak, meraklı bir kuş gibi başını yana eğdi. "Beni hatırladınız mı?"

Bir an tereddüt etti, kararsızdı. "Elbette canım," diye yalan söyledi. "Bir insan nasıl unutabilir ki?"

"Birdenbire faro masasını seyretmek istedim," dedi, elini onun dirseğine dolayarak. "Belki de böyle yakışıklı bir adamın kolunda ona şans getirecek bir kadına ihtiyacı vardır?"

Rothewell ona ne bir hanımefendi olduğunu ne de kendisine alkıştan başka bir şey getirmediğini söyleyecek cesareti bulamadı. "Teşekkür ederim canım, ama hayır," dedi sessizce. "Sanırım gecemi kurtarmak için artık çok geç."

Sarışın kendini ona doğru bastırdı. "O zaman arka tarafa gidebiliriz?" diye önerdi. "Sana kötü şansını unutturacak küçük bir şey?"

Bu Rothewell için bardağı taşıran son damlaydı. Kadının kolunu belinden kaldırdı ve uzaklaştı. Kısa bir süre için yüzünde paniğe benzer bir şey parladı.

"Özür dilerim," dedi sertçe. "Bu gece olmaz."

Yüzündeki ifade -eğer varsa- kayboldu. Başka bir şey söylemeden geri çekildi, sonra da kalabalık odanın içinde eridi.

Rothewell, Straight'le olan işini halletti, paltosunu buldu ve merdivenlerden çıkarak hızlı adımlarla eve doğru yola koyuldu. Berkeley Meydanı'na dönüş yolu bir mil bile değildi, ama arabasıyla dışarı çıkmayı akıl etmiş olmayı şiddetle diledi.

Gerçek şu ki, aniden Camille'i görmek istediğini fark etti - onu görmek ateşle oynamak gibi olsa da. Sadece kendini rahatlatması gerekiyordu... şey, ne olduğunu bilmiyordu. Kim ve ne olduğuna dair ani bir hoşnutsuzluğa kapılmıştı ve bununla birlikte eve dönmek için garip, şiddetli bir özlem duyuyordu.

Evimdeyim. Evet. Belki de bir evi vardı.

Ama bu saatte Camille'i görmesi pek mümkün değildi. Büyük olasılıkla saatlerdir uyuyordu. Ve onun yatak odasına öylece dalamazdı. Ne diyecekti ki? Sarhoşum ve kendime acıyorum mu diyecekti? Hayır. Bu zayıf ve tahammül edilemez bir duyguydu. Kendisine bile böyle bir şeyi itiraf edemezdi.

Sabırsızlıkla, saati kontrol etmek için bir sokak lambasının altında durdu. Ama yeleğinin cebinde saat yoktu. Ceketinin ceplerini karıştırırken de fark etti. Ne kadar garip. Evden asla saati olmadan çıkmazdı.

Ve sonra aklına geldi. Soluk elbiseli kadın! Rothewell şiddetle lanetledi. Gerçekten de koluna asılmıştı! Küçük fahişe onu sanki kasabaya yeni gelmiş bir çiftçi çocuğuymuş gibi özenle mincıklamıştı. Tam bu sırada

saati muhtemelen arka kapıdan çıkıp ara sokağa giriyordu. Lanet olsun. Şansı yaver giderse gerçekten de eve gitme vakti gelmişti. Çalınan bir saat endişeleneceği en son şeydi.

Gece soğuktu, ama öfkesi ve konyağıyla güçlenen Rothewell, Soho'nun gaz lambasıyla aydınlanan kasvetinde ilerledi, düzenli, orta sınıf evlerinin sıralandığı daha az tehlikeli sokakları tuttu. Aklını Camille'den uzaklaştırmak için gerçekten de onlara bakmaya başladı. Düzgünce süpürülmüş basamaklar. Parlak siyah panjurlar. Çiçekler, bazen merdivenlerin üzerindeki saksılarda ya da pencerelerin altındaki kutularda. Zaman değerli bir meta haline geldiğinde insan tuhaf şeyleri fark etmeye başlıyordu, diye düşündü.

Ya da belki de fark ettiğinden daha sarhoştur? Ne olursa olsun. Evlere baktıkça ruh hali yavaş yavaş değişmeye başladı. Karanlıkta bile dar yüzleri tuhaf bir şekilde rahat ve davetkâr görünüyordu. Kendi evi gibi değildi. Daha önce hiç görmemiş olması ne tuhaftı.

Portland Sokağı'nın sonuna yakın bir yerde, evlerden birinin ön penceresi hâlâ aydınlıktı. Kasvete rağmen, düzenli pencere kutularının sarı ve mor hercai menekşelerle dolup taştığı görülebiliyordu. Rothewell anlaşılmaz bir şekilde duraksadı ve pencereden sızan yumuşak, iç açıcı ışığa baktı. Boğuk ama neşeli kahkahalar duyabiliyordu. Perdenin şeffaf örtüsü arasından, oturmuş bir kadının silueti görünüyordu, saçları yumuşak bir düzene benzeyen bir şekilde toplanmıştı. Kadın döndü ve iki koluyla yukarı uzandı. Bir adam onu kucaklamak için eğildi. Bir an için birbirlerine sarıldılar, tam bir evcimenlik tablosu.

Sonra adam doğruldu ve geri çekildi. Rothewell ne hakkında gülüyor olabileceklerini hayal etmeye başladı. Son derece sıradan bir şeye.

sözde. Ve şimdi belki de ona yatmadan önce toniğini içmesini hatırlatıyordu. Ya da ona sıcak su taşımayı teklif ediyor olabilirdi. Muhtemelen çok az hizmetçileri vardı ve gün ışığından Tanrı bilir ne zamana kadar çalışıyorlardı. Yine de onları kıskanıyordu. Onlara imreniyordu. Sesleri mutlu geliyordu. Birlikte geçirecekleri uzun bir hayatları vardı.

Boğazında ani bir düğümlenme oldu. Göğsü ağrıyor ve gözleri yanıyordu; şüphesiz kömür dumanından. Yüce Tanrım, yaratıkların en sinir bozucu olanına, duygusal bir sarhoşa dönüşüyordu. Bu kadına duyduğu arzuya boyun eğecek kadar delirmişti. Ve şimdi tek umudu, zaten zor olan hayatına bir de keder ve kaybın dokunaklılığı eklenmesin diye, dikkatle geliştirilmiş bir mesafeyi korumaktı.

Küçük evden hızlı adımlarla çıktı, bastonu kaldırırma hafifçe vurarak ilerliyordu. Berkeley Meydanı'ndaki pencerelerinden sıcak, iç açıcı bir ışık sızmasını beklemiyordu. Hercai menekşeler de beklemiyordu, gerçi bildiği kadarıyla birkaç tane vardı. Bunu neden bilmiyordu? Neden hatırlamıyordu?

Ama arkasındaki evin yaydığı mutluluk duygusunun coğrafyayla hiçbir ilgisi yoktu. Sınıfla, zenginlikle ya da yumuşak kucaklaşmalarla hiçbir ilgisi yoktu. Orada yaşayan, nefes alan ve seven insanlarla bir ilgisi vardı. Kalbinin derinliklerinde bunu biliyordu. Ve bunun kendisi için olmadığını da biliyordu.

Dokuzuncu Bölüm

İnatçı Bir Sessizlik

Ord Rothewell ön kapıya ulaştığında saatle ilgili her şeyi unutmuştu. Yatak odasını karısına teslim ettiğini de unutmuştu. Bir hizmetçiyi rahatsız etmektense, anahtarıyla içeri girdi, paltosunu tırabzanın üzerine attı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Neredeyse bir yıldır, şafağa yakın kasvetli saatlerde, bazı geceler diğerlerinden daha ayık bir şekilde bu evin merdivenlerini tırmanıyordu. Ahıra giden bir at gibi her seferinde önce sağa, sonra sola dönüyor ve solundaki ikinci kapıdan içeri giriyordu. Bu gece de bir istisna değildi. İçkili olmasına rağmen Rothewell kedi gibi zarafetiyle gurur duyuyordu. Tökezlemek, ayağı takılmak ve sendelemek daha aşağı insanlar içindi.

İçeri girdiğinde, gelişi için yakılmış bir lamba bulamadı ve Jim-Jim'in tıklar tıklar patilerinin sesini de duymadı - küçük şeytanı Tweedale'e geri götürmeyi unutmuştu. Rothewell omuz silkerek ceketini çıkardı ve her zamanki sandalyesinin üzerine attı. Ama sandalye yoktu. Palto yumuşak bir vınlamayla halıya doğru süzüldü. Rothewell aptallığından vazgeçmeyerek çırılçıplak soyundu ve giysilerini halının üzerine attı.

Birden yatak çarşaflarının hışırtısı duyuldu. "Qui est là?" diye fısıldadı biri.

Lanet olsun. Camille.

"Sadece benim," diye cevap verdi yatağın ayak ucuna doğru ilerlerken. "Özür dilerim."

Bir an sessizlik oldu, sonra "Özür diler misin?" Sesi zifiri karanlık odada serindi. "Ne için

Özür diler misin, Rothewell? Davetsizce odama girdiğin için mi? Ya da bütün gün ve gece dışarıda kaldığın için mi?"

Elini karyolanın direğine dayadı, kaskatı kesildi. "Sen artık benim karımsın Camille," diye cevap verdi. "Yatak odana girmek ya da dışarı çıkmak için izin istemem gerektiğini sanmıyorum."

Camille adamın sesindeki hırçınlığı ve kelimelerinin neredeyse fark edilemeyecek kadar gevelendiğini duydu. Adamda nasıl bir cesaret vardı -özellikle de içkili bir geceden sonra. Doğrulup yatağının yanındaki mumu yakması bir anını aldı. Adam onun etrafta dolaştığını duymuş olmalıydı.

"Bunu yapmak istemeyebilirsin," dedi uyarırcasına.

"Hayır mı?" dedi kadın fitili yakarken. "Pourquoi?"

"Çünkü ben çıplağım."

Camille yavaşça arkasını döndü, soğukkanlı görünmek için kendini zorladı. "Gerçekten de öylesin," diye mırıldandı ve yataktan kalkarken bakışlarının onun üzerinde gezinmesine izin verdi. "Quel dommage, Rothewell. Kıyafetlerini boşuna çıkarmışsın."

Bir an öylece durdu, ifadesi de çıplak vücudu kadar ürkütücüydü. "Anlıyorum," diye cevap verdi sonunda. "Ve benim buraya... tam olarak ne yapmak için geldiğimi düşünüyorsun?"

Camille bir omzunu kaldırdı ve onun yontulmuş kollarını fark etmemiş gibi yaptı. Göğsündeki koyu renkli saçları. Ve sonra - Yüce Tanrım! Bakışlarını yukarı kaldırdı. "Bir erkeğin bir kadının yatak odasında çırılçıplak kaldığında normalde ne yapıyorsa onu yapmak için geldiğini tahmin ediyorum," diye karşılık verdi ayağa kalkarak. "Ama buna boyun eğeceğimi düşünüyorsan

."

"Şimdi bekle," diye emretti elini kaldırarak. "Sadece bir dakika bekle."

"Hayır," dedi sertçe, ondan uzaklaşarak. "Sen bekle. Bütün gün ve gecenin yarısında içtikten ve fahişelik yaptıktan sonra bir daha yatağıma gelme."

Adam onu takip etti, öfkeyle bakıyordu. "Bak, Camille, ben-"

"Bana yalan söylemeye cüret etme," diye araya girdi ve dönüp ona baktı. "Onun kokusunu alabiliyorum."

"Hayır, yapamazsın," dedi kararlı bir şekilde.

"Ve sen sarhoşsun," diye karşılık verdi, ahlaki üstünlüğünden bir santim bile ödün vermek istemiyordu.

"Biraz, evet," diye itiraf etti.

"Bunun bir anlamı yok," diye tersledi. "Biri ya öyledir ya da değildir ve sen de kokuyorsun."

Bu sefer alay etti. "Yeni standartlar mı, Camille?" diye sordu. "Seninle evlenmeyi kabul ettiğimde sarhoştum. O zaman hiç itiraz etmedin. Sonsuz ayıklığın ve yatağımda bir şirretin pazarlığın bir parçası olduğunu bilseydim, belki de bu onuru reddederdim."

Camille'in omurgası kaskatı kesildi. Ona tokat atmak için avucunu kaldırdığının farkında bile değildi. Bir anda adamın eli havaya kalktı ve onunkini yakaladı.

Rothewell şaşkınlıkla ona baktı. Sonra bileğini yakaladı ve sarsarak onu kendine doğru çekti. "Tanrım, sakın yapma." Sesi kasvetin içinde korkunç bir törpü gibiydi. "Sakın bir daha bana vurmaya kalkma, Camille."

O kadar yakındılar ki, adamın öfkesinin ve teninin sıcaklığının kokusunu alabiliyordu. Dehşete düşmüş olmalıydı. Ama tek hissettiği acı ve öfkeydi. "Senden korkmuyorum, Rothewell." Sesi alçak ve öfkeliydi. "Sen bir çapkın ve kabadayıdan başka bir şey değilsin ve ben senden korkmuyorum."

Gözlerini dikmiş ona bakıyordu, gözleri kısılmış, burun delikleri öfkeyle açılmıştı. "Lanet olsun Camille," diye kükredi. "Ben senin baban değilim. Valigny gibi değilim."

"Öyle değil mi? Bu gece bana çok benziyorsun."

Rothewell karısının gözlerinin içine baktı. Kızgındı, evet. Onu hiç kimseyi tanımadığı bir evde yalnız bırakmıştı, böylece kendi dertlerine dalabilecekti. Gareth haklıydı. Yaptığı çok duygusuzca bir şeydi. Onunla Valigny arasında gerçekten ne fark vardı? Çok az, diye düşündü. Gerçek onu utandırmıştı.

Bakışları onunkileri tutarken, zihni söyleyecek doğru kelimeleri ararken, içindeki savaş çökmüş gibiydi. Yalnız ve aniden çok yalnız görünüyordu.

"Gel Camille, yapma," diye fısıldadı, onu nazikçe kucaklayarak. "Özür dilerim. Hizmetçilerin tartışmamızı duymasına izin vermeyelim."

"Et alors?" Yüzü ağlayacakmış gibi buruştu. "Bırak duysunlar. Umurumda değil."

Onu daha yakına çekti ve ağzını kulağına dayadı. "Evet, canım, biliyorsun," diye nazikçe karşılık verdi. "Cehennem buz tutana kadar benimle alay et ama sessizce, tamam mı? Dedikodu konusu olmanı istemiyorum."

Birkaç santim geri çekildi. "Yapma bunu," diye fısıldadı. "Bana karşı nazik olma. Ben... Ben senin kim olduğunu bilmiyorum"

"Bunu yaptığın zaman."

Ona, geniş, duru kahverengi gözlerine ve tatlı kalp şeklindeki yüzüne baktı ve birden eve neden geldiğini anladı. Yüce Tanrım. Rothewell sertçe yutkundu. "Yani beklediğin gibi hilekâr bir çapkın olmamı mı tercih ediyorsun? Öyle mi?"

Başını iki yana salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Bilmiyorum," diye fısıldadı, neredeyse kendi kendine. "Öyle olsaydın daha kolay olabilirdi."

"En azından iyi olduğum bir şey," diye mırıldandı. Sonra tek parmağıyla Camille'in yüzünü kendi yüzüne çevirdi. "Bak Camille, sen bir ahlaksızla evlendin. Bunu inkâr etmiyorum. Ama seni incittiysem özür dilerim."

"Vraiment?" diye karşılık verdi. "Şimdi dürüstlüğünüz için minnettar mı olmalıyım?"

Bakışları yine ısınıyordu -şehvetle değil, öfkeyle- ama adam bakışlarında boğuluyordu. Açıklayamadığı bir şeye özlem duyuyordu. Yavaşça, bilerek, başını eğdi ve onu öptü, yarı yarıya küçük cehennem kedisinin onu tekrar elinin tersiyle itmeye çalışmasını bekliyordu. Onu içtenlikle öptü, ağzını onunkinin üzerinde açtı ve dilini yemyeşil dudaklarının kenarı boyunca gezdirdi.

Camille önce tereddüt etti, ellerinin topuklarıyla onun omuzlarını gönülsüzce itti. Ama ağzı, kıvrak, titreyen vücudu tereddüt etmedi. Onun altında çok tatlı bir şekilde açıldı, ağzına girmesine izin verdi, dili onunkiyle dolambaçlı bir şekilde iç içe geçti. Buna karşılık, göğsünün içinde bir şey sanki aniden yükten kurtulmuş gibi kalktı.

Yine de, öpücüğü derinleştirirken ve onun yumuşak teslimiyet iniltisinden heyecan duyarken bile, onun çelişkili duygularını hissedebiliyordu. Elleri hâlâ onun omuzlarındaydı ama artık onu itmiyordu. Sonunda ağzını onunkinden ayırdığında, bu ani oldu. Nefes alış verişi sertti, gözleri biraz yaşlıydı.

Rothewell parmaklarını kızın ensesindeki saçlarına geçirdi ve diğer kolunu kızın ince beline daha da sıkı sardı. Onu istiyordu -belki de onun kendisini istediği kadar çaresizce istiyordu- ama bundan hiç memnun değildi.

Yüzünü çevirdiğinde başını okşayarak dudaklarını kulağının üzerinde, çenesi boyunca ve boğazının uzun, mükemmel uzunluğu boyunca gezdirdi. "Camille," diye mırıldandı. "Lütfen Camille, sen benim karımsın."

Fransızca bir şeyler mırıldandı; kendine lanet okuduğunu düşündü.

Elini kızın kıkına doğru götürdü ve tatlı bir kabarıklığını avucunun içine aldı. Elini mükemmel bir şekilde doldurdu, tıpkı bildiği gibi. Az önce ona tokat atmaya çalışmış olması ya da ona hakaret etmiş olması umurunda değildi. Bu, ne kadar düştüğünün bir işaretiydi, diye korktu. "Tanrım, beni nasıl da baştan çıkarıyorsun Camille," diye homurdandı. "Seni ilk gördüğüm andan beri senin için yanıp tutuşuyorum."

Yanılıyor muydu, yoksa kadın hafifçe titriyor muydu? "Ah, Tanrım!" diye fısıldadı, kirpiklerini mürekkep gibi bir hareketle indirerek. "Beni çıldırtıyorsun. Düzgün düşünemiyorum."

Rothewell bunu teslimiyet olarak algıladı ve onu tekrar öptü, biraz fazla kabaca. Yine de Camille ayak parmaklarının üzerine kalkarak onu yeni bir aciliyetle öptü. Ağızının içine daldı

Muzaffer bir edayla ağızını tekrar tekrar onunkinin üzerinde gezdirdi ve başını onun tadına kaptırdı.

Camille'in elleri omuzlarından aşağıya indi, çıplak pazularını okşadı, sonra beline, sırtının küçük kısmına doğru kaydı. Kalçasının kaslarını okşayana kadar aşağıya, daha aşağıya. Adam inleyene ve onun da içinde hafif bir ürperti oluşana kadar.

Rothewell bu oyuna tamamen kontrollü bağlamıştı ama bu kontrol hızla ellerinden kayıp gidiyordu. Bu sabahki mesafesini koruma yeminini unutmuştu. Camille onun kollarında ateş ve buz gibiydi. Vücutları artık iç içe geçmişti; kalp kalbe, karnı ereksiyonunun sert, istekli ağırlığına bastırılmıştı. Onu istiyordu. Onu istiyordu. Kanı bu sesle zonkluyordu. Onu kucağına alacak ve yatağa taşıyacaktı. Hayır demesine izin vermeyecekti. Onu ikna edecekti. Gerekirse ona kur yapacaktı.

Birden onu itti ve bunda ciddiye. "Très bien," dedi nefesi kesilerek. "Sadece... sadece yap o zaman."

"Yapmak mı?"

"Sadece... bana sahip ol, Rothewell. İstedğin bu, değil mi?" Onu bıraktı ve yatağa gitti. "Ben zayıfım. Ve bir çocuk istiyorum. O yüzden sadece yap."

Ama sanki ayakları yere çivilenmiş gibiydi. "Camille, sorun ne?"

Yavaşça yatağa oturdu, küçük ayakları geceliğinin dantel eteklerinin altından görünüyordu. "Yok bir şey. Sadece senden..." Sözleri akıp gitti ve başını salladı.

Orada durup kendini aptal gibi hissetti. Ve çıplak. "Sadece söyle," diye talep etti.

Ağır siyah saçları bir omzunun üzerinden sallanırken, sanki acı çekiyormuş gibi öne doğru eğildi ve kollarını neredeyse koruyucu bir şekilde karnına sardı. "Ben sadece... Ben sadece seninle böyle olamam," diye fısıldadı. "Kendimi kaybetmeyi göze alamam-"

"Neyi kaybetmekten?" diye sordu. "Camille, neden korkuyorsun?"

Bunun üzerine, gözlerinde ıstırapla ona baktı. "Kendim," diye fısıldadı.

Kafası karışmış bir halde yatağa gitti, aleti hâlâ dikti, lanet olsun. Bir dizini yatağa koydu ve çenesini yukarı kaldırdı. Yüce Tanrım. Neredeyse yirmi yıldır bir kadının peşinden koşmamıştı. Annemarie ile yaşadığı çılgın, ateşli ilişkiden beri.

Çaresizce Camille'in gözlerinin içine baktı ve söyleyecek doğru şeyi aradı. Onu tekrar heyecanlandıracak ve istediğini elde etmesini sağlayacak şeyi. Onun tamamını. Ama bu konuda hiç iyi değildi. Bir kadına nasıl kur yapılacağını bilemeyecek kadar kaba ve açık sözlüydü.

"Lanet olsun, Camille, beni tekrar öp," dedi. "İki dakika önce her şey yolundaydı."

Başını salladı ve derin bir nefes aldı. "Sadece bunu... tüm o duygular olmadan yapmak istiyorum," dedi. "Bunun sadece bir alışveriş olacağını sanıyordum, Rothewell. Büyükbabamın parası. Senin tohumun."

Aleti sabırsızlıkla seğirdi. "Canım, ben bir damızlık servisi değilim."

"Oui, oui. Öylesin." Onu itip ayağa kalkarken sesi nazikti. "Rothewell, anlamıyor musun? Benim için olabileceğin tek şey bu."

"Tanrım, bunu asla kabul etmedim!" diye cevap verdi sıkıca -gerçekte bu ikisi için de daha iyi olurdu. "Sakin ikimizi de kabul ettiğime inandırmaya kalkma. O gece Valigny'de ne istediğimi açıkça belirttim."

Bunun üzerine ağzı acı bir şekilde buruştu. "Evet, bakalım hatırlayabilecek miyim?" dedi. "Ah, evet! Benden 'gururlu sözlerimi yememi ve her emrini yerine getirmemi' istedin. Bu doğru, değil mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Ya öyleyse?" diye hırladı. "İstiyor musun? Ne de olsa Camille, benimle evlendin."

"Coûte que coûte," diye fısıldadı, bakışlarını onun çıkıntılı ereksiyonundan ayırarak.

Bedeli ne olursa olsun. Kadının sözleri onu daha da sinirlendirmekten başka bir işe yaramadı. "Sadece kızgınsın," diye tersledi. "Geç saate kadar dışarıda kaldığım için kızgınsın. Kabul et bunu."

"Kendimi alçaltmayacağım," dedi sessizce. "Nereye gittiğin, ne yaptığın ya da kiminle yaptığın umurumda değil."

"Evet, biliyorsun canım," diye cevap verdi. "İşte tam da bu yüzden bana bu kadar kızgınsın. Ve açıkçası, şimdi düşünüyorum da, soğuk bir eş yerine dırdırcı bir kaltağı tercih ederim."

Ona alaycı bir bakış fırlattı ve sanki yürüyüp gidecekmiş gibi yarım döndü. "Anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getir, Rothewell," dedi. "Ben bir çocuk istiyorum."

Ellerini kadının omuzlarına koydu ve yüzünü ona dönmesi için onu geri çekti. "Çocuk mu istiyorsun?" diye homurdandı. "Tanrı şahidim olsun, sana bir çocuk vereceğim Camille. Seni bu yatak odasına kilitler ve krallığa kadar sürerim. Durmam için bana yalvarman gerekecek."

"Gerçekten mi?" dedi tatlı bir sesle. "Ne kadar büyüleyici. Ama eğer cesaret edersen-"

Ağzıyla onun sözlerini kesti. Bunu yapmaya ne zaman karar verdiğinden bile emin değildi. Bildiği tek şey, onun gözlerindeki suçlamaya dayanamayacağıydı. Gerçekten yeterince iyi olmadığını bilmeye dayanamıyordu. Babasının kim olduğu yüzünden yerleştiğini. Onu asla mutlu edemeyeceğini ve daha binlerce pişmanlığı. Kısa bir süre için onun altında kıvrıldı, onu itti ve sonra, tıpkı daha önce olduğu gibi, teslim oldu. Teslim olmaktan da öte.

Rothewell yatağın üzerine sürünerek geldi, vücudunun gücü ve kuvvetiyle onu arkasına aldı, ağzı onunkinden hiç ayrılmadı. Kadın ürpererek nefesini verdi ve adamın ellerinin vücudunda istediği gibi dolaşmasına izin verdi. Adam onun ağzına sokuldukça sokuluyor, yapmak istediği şeyin şehvetli bir sözünü veriyordu.

Yanıt olarak gözleri yumuşadı ve kapandı, kadifemsi siyah kirpikleri zeytin rengi teninde dalgalandı. Eli göğsünü okşadı, tarttı, elbisesinin ince çimenleri arasından göğüs ucunu hafifçe okşadı. Tatlı meme ucu adamın dokunuşuyla sertleşti ve kadın adamın ağzına doğru soludu.

Dudaklarını onunkilerden ayırdı. "Camille," diye fısıldadı. "Özür dilerim. Özür dilerim."

Yatağa uzanmış, pasif ve sessiz, kollarını intikam meleği gibi açmıştı. Ve öyleydi de. Tanrı'nın onu, ona korkunç bir ders vermek için gönderdiğinden korkuyordu. Asla tam olarak sahip olamayacağı bir şeyi istemenin işkencesini. Ziyafet çekmeyi arzuladığında kuru kabukla nasıl hayatta kalacağını.

Boğazındaki kaslar aşağı yukarı hareket etti ama konuşmadı. Ve aptalca bir şekilde onun kendisini istemesini istediğini fark etti. Kalbinde ona karşı en azından küçük bir şefkat hissetmesini.

Bu ne kadar boş ve umutsuzdu. Kabuk onun sahip olmasını istediği tek şeydi ve Tanrı adına, onu alacaktı.

Aşağı uzandı ve geceliğinin eteklerini yukarı itti. Yukarı itti ve sürükleyerek çıkardı, bu sırada bir dikişi yırtıldı. Aç bakışları onu içine çekerken, dizlerinin üzerine çöktü. Yüce Tanrım. Kadın mükemmeldi. Küçük, yüksek göğüsler. Uzun bacaklar, güzelce kıvrılmış. Ve ikisinin arasında -ah, bu Kutsal Kâse de olabilirdi, çünkü daha fazlasını arzulayamazdı.

Onu şiltede daha da yukarı sürükledi, sonra diziyile bacaklarını araladı. Avuçlarının iç uyluklarının ipeksi etinden yukarı kaymasına izin verdi ve daha da yükseğe, başparmaklarını merkezini koruyan kadınsı etin dolgun kıvrımları boyunca fırçaladı. Yavaşça onu ayırdı. Kadın bu saldırı karşısında nefesini tuttu.

"Tanrım, Camille," diye fısıldadı. Rothewell onu almak için sabırsızlıkla yanıp tutuşuyordu. Onu bir kez daha bedeniyle sahiplenmek için. O onun karısıydı ve onun için yanıp tutuşuyordu.

Bir şekilde sabırsızlığını kontrol etti. Ağırlığını kaydırıp ve yan tarafına döndü. Parmakları yumuşak buklelerinin arasından geçene kadar elinin karnının düzlüğünde gezinmesine izin verdi. Şimdi yarı yarıya onun üzerinde yatıyordu, parmakları onu okşamak için geri dönerken yüzü boynuna gömülmüştü. Daha derine. Tekrar ve tekrar. Şimdiden nefesi sertleşmeye başlamıştı. Nem parmaklarını kayganlaştırmaya başlamıştı. Ama onun aç olmasını istiyordu. Ağrıyordu. Ona bu şekilde dokunmak, onu açmak açıklanamayacak kadar erotikti,

Kız açık ve durgun yatarken kendi suları parmaklarına dolana kadar onu okşadı. Bekliyordu. Alınmayı bekliyordu.

Başını kaldırdı ve dudaklarını kadının köprücük kemiği boyunca gezdirdi, sonra daha aşağıya. Ağzıyla göğsünü kavradığında, kadın Fransızca, zayıf bir sesle haykırdı. Vücudunu onun zevkine -ve umuyordu ki onunkine- teslim etmiş bir kadının sesiydi bu.

Rothewell onu açgözlülükle emdi, meme ucunun tamamını ağzına çekti, dilinin ucuyla sert çıkıntıyla alay etti, sonra da nazikçe ısırıldı. Kız kamburunu çıkararak ağlamaya başladı. Ve sonra onu şoka uğratacak şekilde ciddi ciddi titremeye başladı. Elleri yatak örtülerini tırmıklıyor, tırnakları derine batıyordu. Zamanda asılı kalmış bir andı. Kristal gibi. Mükemmeldi. Zevkin onu ele geçirmesini, kalçalarının onun dokunuşuna doğru eğilmesini hayretle izledi.

Kadın yatakta hareketsiz yatarken, nefesi kesilmiş ve gözleri hâlâ kapalıyken, adam onu derinden öptü, sonra da üzerine çıktı. Bir eliyle kendini yavaşça sıcaklığın içine doğru yönlendirdi. Kadının sıcaklığı onu çevreledi. Geri çekildi, onun gevşemesini bekledi, sonra itişini derinleştirdi.

Sabırsızlanacağını, ilk kadınıyla birlikte olan bakire bir okul çocuğu gibi kendini iliklerine kadar boşaltacağını düşünmüştü. Ama durum bundan da kötüydü. Acele edemiyordu. Kendini... doğru hissediyordu. Mükemmel. Ve hiç acele etmiyordu; sanki onun güzelliğinde yavaş yavaş boğuluyormuş gibi. Camille'in uyuşuk gözleri, iterken onu izliyor, sessiz bir siren gibi onu kıyılara çekiyordu. Hayatta kalabilmek için dua etti -buna, ona, hepsine. Şimdiden onu delirtmeye başlamıştı. Kalbini kırıyordu ve bir kalbi olduğunu bile bilmiyordu.

Camille'in gözleri tükenmiş bir tutkuyla tembelleşmişti. Yüzü şimdi pürüzsüzdü, ağzı rahatlamıştı. Vücudu onu çağırıyordu-

Okyanusun çekimi gibi onu kendine çekti; sanki yaşamın özünü onun belinden çekip almak istiyordu. Kollarını omuzlarının üzerinde açarak onu öpmek için başını eğdi. Yanaklarını, kaşlarını; dudaklarının yüzünde gezinmesine izin verdi. Birdenbire onda bir değişim hissetti. Camille'in nefesi hızlandı. Dizleri yukarı doğru çekildi, bir ayağı adamın iç baldırı boyunca sinsice kaydı. Kalçaları onunkilere doğru eğildi ve elleri sırtından ayrılıp huzursuzca kalçalarının üzerinde dolaşmaya başladı.

"Mon Dieu," diye fısıldadı. "Ahh-"

Tıpkı yatak örtülerine yaptıkları gibi, onu okşarken parmakları adamın kalçalarındaki kaslara saplandı. Kadın onun altında tekrar haykırdı, yumuşak, tatlı bir zafer sesiydi bu. Birbirlerini uçurumun kenarına sürüklediler, yuvarlandılar ve bir olarak parlak uçuruma düştüler. Ve kısa süreliğine de olsa kendini huzurlu hissetti.

Kendine geldiğinde kolları titriyordu. "İşte," dedi alnını onunkine değdirerek. "İşte, Camille. Başardım."

Ciddi kahverengi gözleri onun yüzünü aradı. "Ne oldu, chéri?" diye fısıldadı. "Ne yaptın sen?"

"Sana ihtiyacın olan şeyi verdim," diye homurdandı. "Ve umarım sana çocuğumuzu vermişimdir. Eğer veremediysek, tekrar denemeliyiz. Ve tekrar. Doğru yapana kadar."

Dudaklarında belli belirsiz, uykulu bir gülümseme belirdi ama başka bir şey söylemedi. Yan yattı ve onu kendine çekti, sırtı göğsüne yaslandı. Kendini neşeli ama tuhaf bir şekilde sarsılmış hissediyordu, sanki kesin olarak bildiği bir şey aniden anlaşılmaz görünmüştü. Belki de kendi zihni. Ya da kalbi.

Rothewell vücudunu koruyucu bir şekilde Camille'in vücuduna sardı ve gözlerini kapattı. Camille onun kucağında titrediğinde, uzandı ve onları örtmek için tezgah örtüsünü yukarı çekti.

Bir süre birlikte yattılar, hatta belki de uyukladılar. Onun kollarında geçirdiği her an çok değerliydi, ama yaktığı mum artık çok daha kısaydı ve gün ışığı çok uzakta değildi. Ev kıpır kıpır olacaktı.

Rothewell sırf ona bakma zevkini tatmak için dirseğinin üzerine yuvarlanmasına izin verdi. Güzelliği nefes kesiciydi. Ve bu sonsuza dek sürecekti, diye düşündü. Bir kadına böyle bakmayalı uzun zaman olmuştu. Belki de hiç bakmamıştı? Saçlarından bir tutam kulağının arkasından kaymış, yanağının mükemmelliğine karşı mürekkep kadar koyu bir renk almıştı. Yavaşça, onu tekrar yerine sıkıştırdı.

Başını güneşe dönen bir çiçek gibi hafifçe yastığa çevirdi ve uyuşuk bir zevk umm'u verdi.

Kadının mutlu olduğunu fark etti, en azından şu anda. Üzerinde düşünmek için basit olsa da şaşırtıcı bir şeydi bu. Şimdiye kadar herhangi bir kadını mutlu ettiğinden şüpheliydi. Sadece tatmin olmuştu, ki bunun da aynı şey olmadığını şimdi fark etmişti. Bu duygu uzun sürmeyecekti; mutluluk her zaman geçiciydi. Ama en azından şimdilik - evet, şu anda- onun hayatını mahvetmiş gibi hissetmiyordu. Belki de bunu yapmaktan kaçınabilirdi. Onun kendisini sevmesini ya da kendisine bağlanmasını istemiyordu. İstiyor muydu? Elbette o kadar bencil değildi. Belki de bir serseri gibi davranmaktan kaçınabilirse, bir gün birlikte geçirdikleri zamana dair güzel anıları olacaktı.

Bu düşünce üzerine Rothewell dudaklarını kadının omzuna dayadı, yatak örtülerini daha yukarı kaldırdı ve sırt üstü yuvarlandı. Tavanı çevreleyen akantus yapraklarından oluğan frize baktı. Dün onu terk etmekle hata etmişti ve kendini affettirdiğini düşünecek kadar aptal değildi. Onu zevkle oyalamıştı, daha fazlasını değil.

Gerçek şu ki, Camille'in soru sormaya hakkı vardı. Birçoğunu reddedebilirdi, evet-bir nebze diplomasiyle. Bunun yerine onu terslemişti. Diplomasi onun güçlü yanı değildi. Barbados'ta tek ihtiyacı olan, sertliğini her zaman görmezden gelen ve onu geçmişle asla cezalandırmayan Xanthia'yı memnun etmektir. Bir kez hariç. Martinique ile kocasıyla evlenme konusunda açıkça tartıştığı zaman. O zaman -özel olarak- Xanthia onun acımasız sözlerini kaynar bir asit şişesi gibi yüzüne fırlatmıştı.

Rothewell Tanrı'ya şükretti, yeğeni gitmişti ve onun iyiliği için ellerinden kurtulmuştu. Kıza hiçbir iyiliği dokunmamış, aksine çok zarar vermişti. Ve çoğu zaman, bunu yaparken bile biliyordu. Dün Camille'e yaptığı gibi kendini durduramayan bir piç olmuştu.

Luke'un sevdiği ve bakımına emanet ettiği bir çocuğa bakmak için kendi yaralarını görmezden gelemiyorsa, bu yeni karısı için ne tür bir kötülüğe işaret ediyordu?

Biraz huzursuzca kıpırdandı ve bir kolunu başının arkasına koydu. Garipti ama son birkaç aydır Martinique'i düşünmek artık annesini düşünmekle aynı anlama gelmiyordu. Annemarie'nin düğününün ertesi sabahı kardeşinin çarşaflarına sarınmış, gözlerinde pişmanlıkla ona baktığı anının bir anda yeniden canlanması anlamına gelmiyordu. Ya da Annemarie'nin, onu kamış tarlalarından ölü olarak taşıdıkları kefene sarılmış görüntüsünün.

Yatakta huzursuzca kıpırdandı. Annemarie onun geçmişti. Bu kadın -belki Annemarie'ye benzeyen ama gerçekte ona hiç benzemeyen bu canlı, güzel kadın- onun geleceğiydi, sahip olduğu kadarıyla. Birlikte bir çocuk yapacaklardı. Öyle bir çocuk ki, umuyordu ki

bu dünyada hiç olmadığı kadar iyi ve mutlu bir insandı. Belki de tüm bunlar bununla ilgiliydi. Belki de günahlarının kefaretinin ödemeye çalışıyordu.

Tam o sırada, bağlantı kapısından hafif bir tırmalama sesi geldi. Rothewell yorganın altından sıyrıldı ve kapıyı bir aralık açtı. Gölgemsi bir şekil ayak bileklerinin yanından geçip yatağın üzerine sıçradı. Hafif bir rahatlama hissine kapıldı ama bunu bastırdı.

"Evet, tadını çıkarsan iyi olur," diye fısıldadı köpeğe. "Akşamüstü Tweedale'e dönüyoruz, eski dostum."

Köpek sadece homurdandı ve Camille'in ayak bileklerinin üzerine yığıldı. Rothewell yatağa geri döndü ve ona iyice sokuldu. Ama tam mükemmel pozisyona yerleştiği sırada midesi yüksek sesle guruldadı. Uyuduğunu sandığı Camille dönüp ciddiyetle ona baktı.

"Kötü huylu bir sokak kedisi yutmuşum gibi geliyor, değil mi?" dedi ona doğru yuvarlanarak. Boynunu hafifçe ısırıldı.

"Evet, sen de köpekle konuşuyorsun," dedi. "Chin- Chin gitmiyor, biliyorsun."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye cevap verdi. "Ona bağlanma."

Camille tekrar konuştuğunda ses tonu ciddiydi. "En son ne zaman doğru dürüst bir yemek yediniz, lütfen?"

Bir elini kolunun üzerinde gezdirdi, düşündü. "Tam olarak hatırlayamıyorum," diye itiraf etti.

Uzun, beklenti dolu bir an boyunca hiçbir şey söylemedi. Sonra içini çekti ve "Sana bir şey sormak istiyorum," dedi.

Rothewell içgüdüsel reddini geri aldı. Belki de yaşılanıyordu. "Pekâlâ."

"Sadece bu seferlik soracağım." Hâlâ yan yatmış, ocağın yanan kömürlerine bakıyordu. Ona tekrar bakmak için başını arkaya doğru eğmedi; bunu kasten yaptığını hissetti. "Eğer cevap veremezsen -ya da vermeyeceksen- dırdır etmeyeceğim," diye devam etti. "Aslında, bir daha sormayacağım bile."

"Bir eşte kısalığı takdire şayan bir özellik olarak görüyorum," dedi.

Omzunun üzerinden, kızın tezgâhın üzerindeki bir tutam saçakla oynamasını, onu parmağının etrafında dolamasını ve sonra bırakmasını izledi. Bir an için fikrini değiştirdiğini düşündü. Konuşmaya başladığında ise ani olmuştu. "Hastasınız, değil mi?"

Adam cevap vermeyince Camille başını yastığa koyup ona baktı, gözleri kocaman ve arıyordu.

Bir an için onun bakışlarını tuttu. Sonra buna dayanamayarak gözlerini kaçırdı.

Yavaşça nefes verdi. "Ne kadar kötü?"

Rothewell tavana baktı ve bir cevap vermek için çırpındı. "Zor bir hayat yaşadım Camille," dedi sonunda. "Ve bu beni henüz öldürmedi."

Sözleri uzun bir süre havada asılı kaldı. "Sen hastasın," dedi tekrar. Bu kez bir soru değildi.

Rothewell yorganı arkaya attı ve yataktan kalktı, köpek de onu takip etti. Söylenecek başka bir şey yoktu. "Yakında gün ışıyacak, Camille," diye cevap verdi. "Seni dinlenmen için yalnız bırakacağım."

Sessizce yerdeki giysilerini topladı ve karanlığın içinden kapıya doğru ilerledi. Ama kızın incindiğini biliyordu. Şimdiden, lanet olsun, yapmamaya yemin ettiği şeyi yapıyordu. Ve Harley Sokağı'ndaki o meşum günden beri ilk kez aniden ağlamak istedi. Kaçırdığı fırsatların yasını tutmak ve kaderin acımasızlığına öfkelenmek. Bir zamanlar olduğu genç adam için ve çok daha iyisini hak eden o güzel genç kadın için ağlamak istedi.

Doğrulup oturdu ve adamın eli kapı tokmağına dokunduğunda tekrar konuştu. "Rothewell," dedi sessizce, "ne dediğimi hatırlıyor musun?"

Döndü ve mum ışığında onu inceledi. "Ne hakkında, Camille?"

"Tekrar sormak hakkında." Sesi titrek bir fısıltıya dönüştü. "Yapmayacağım, sana söylüyorum. İstemeyeceğim. Sana yalvarmayacağım, hiçbir şey için. Asla. Bunun için bile - yatakta birlikte yaptığımız şey için- bana ne kadar zevk verirsen ver. Anlıyor musun?"

Ve orada çırılçıplak dururken, eli kapıda, kalbi yarı yarıya kırılırken, anladı. Onu bir seçim yapmaya zorluyordu - belki de gerçek yakınlık ile çiğ zevk arasında bir seçim. Ama daha önce gerçek bir yakınlık yaşadığından emin değildi -Luke'la ya da Xanthia'yla bile- ve kararını çoktan vermişti. Ona yük olmayacaktı. Umudu çocuklarına hamile kalmakken, onun umuduna gölge düşürmeyecekti.

Camille hâlâ ona bakıyordu, gözleri karanlığın içinde kocaman açılmıştı. Sertçe başını salladı ve kapıyı açtı.

Onuncu Bölüm

Chin-Chin'in Şehre Gittiği Yer

Berkeley Meydanı'ndaki sonraki günler garip, neredeyse uhrevi bir ritme büründü. Camille bu günleri mekanik bir şekilde, yıpranmış ve biraz da kalp hastası olarak yaşadı.

Çalışanlarını Gağırtan bir Gekilde, Rothewell günün büyük bir bölümünü evde geçirmeye bağıladı; konyağı, kitapları ve her fırsatta reddettiği küçük spaniel'i ile çalışma odasına kapanıyordu. Ancak Camille ara sıra kapalı kapının önünden geçerken Rothewell'in konuğuğunu duyuyor ve garip bir Gekilde konuşanın köpek olduğunu anlıyordu. Biraz kıskançlık hissetmeye başladı.

Bazen Rothewell de kesinlikle iyi görünmüyordu, ama şiddetli hastalık nöbetleri geçiriyorsa -ki Camille geçirdiğinden şüpheleniyordu- bunu ondan saklıyordu. Tartıştıkları gece ikisi de onun ayrılık sözlerinden bahsetmedi; sanki aralarında sessiz bir ateşkes yapılmış gibiydi.

Geriye dönüp baktığında Camille müdahale etmekle aptallık ettiğini anladı. En başından beri Rothewell ondan sadık ve mümkünse sevimli olması dışında hiçbir şey istememişti. Hayatının onu asla gerçekten içermeyeceğini açıkça belirtmişti.

"Bana bel bağlamamanız iyi olur," demişti. "Kendin için bir hayat kurmalısın." O da bunu kabul etmişti. Gerçekten de istediği buydu. Öyleyse adamın sözleri neden şimdi onu bu kadar derinden yaralamıştı?

Alışkanlığı olduğu üzere, Rothewell neredeyse hiç uyumazdı, ama çoğu gece Camille'in yatağına gelirdi, genellikle şafaktan hemen önceki saatlerde, Tanrı bilir ne yaparak geçirdiği bir akşamdan eve döndüğünde. Camille artık onu bu konuda sorgulamıyordu,

Bunun dışında onu pek az görüyordu. Camille kendi kendine bunun pek de önemli olmadığını söylemeye çalıştı. Sevişmelerine ve ara sıra yedikleri ortak yemeklere rağmen, aralarında dikkatle işlenmiş bir mesafe vardı. Canını yaksa da Camille bu mesafeyi ortadan kaldırmaya çalışmıyordu. Kocasını bu mesafeyi bilinçli olarak koymuştu ve ne de olsa, kendini ikna etmeye çalışıyordu, ihtiyacı olan şey yakınlık değildi. Aslında, kaçınmaya yemin ettiği şey de buydu.

Ancak kalbini kurtarma çabaları korktuğu gibi boşunaydı ve Camille yavaş yavaş ikinci bir kasvetli gerçekle yüzleşmeye başlıyordu. Geniş omuzları ve açık erkekliği bir yana, kocası hastaydı. Onu tanıdığı kısa haftalar içinde bile yüzü zayıflamıştı.

Bir de diğer işaretler vardı, Camille'in annesinin uzun hastalığından çok iyi bildiği işaretler. Huzursuzluk. Boş gözler. İştahsızlık ve huysuzluk. Rothewell ölümüne içiyor ve belki de yas tutuyordu.

Kendi kendine bunu yapmayacağını söyledi. Kendini yavaş yavaş öldürmeye kararlı başka bir insanın yanında dans etmeyecekti. Yine de onu terk edemezdi, çünkü kendi kendine bir çocuk istediğini söylüyordu. Ama gerçek bundan çok daha karmaşık bir hal almaya başlamıştı.

Camille bunu düşünmemeye çalıştı. Onu düşünmemeye çalıştı. Onun fısıldadığı sözleri ve sıcak dokunuşlarını. Her gece yatağında nasıl huzursuz ve istekli yattığını, onun kendisine geleceği anı beklediğini. Ve böylece günler Rothewell'in mülayim, boş evinde sessizce ve çok yavaş geçti. Yalnız bir yaşamdı ama Camille yalnızlığa alışkındı.

Bu yalnızlık bir öğleden sonra Rothewell'in Camille'i büyükbabasının avukatlarıyla görüşmek ve onlara evliliğinin kanıtlarını sunmak üzere şehre götürmesiyle kısa bir süreliğine bozuldu. Annesinin eşyaları arasında büyükbabasının mektubunu bulduğu günden beri korktuğu bir buluşmaydı bu. Ama Rothewell'in sert ve yasaklayıcı varlığı yanında olduğu için ziyaret daha kolay olmuştu.

Rothewell, hakkını yemeyelim, aralarındaki evliliğin bir saygı evliliği olduğu izlenimini vermek için elinden geleni yaptı. Kadının kendi adına konuşmasına izin verirken, kendisi arka planda durmuş, altın topuzlu bastonuna yaslanmış, pencereden dışarı bakıyordu.

Sonunda kıdemli avukat işini bitirdiğinde kaşları çatılmıştı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim, Leydi Rothewell," dedi. "Evliliğinizi kutluyoruz. Lordum, yarın bankalar açıldığında merhum kontun mirasından elli bin dolarlık bir çekiliş ayarlayacağız."

Rothewell pencereden döndü. "Çeyiz için mi demek istiyorsun?" Önleyici bir el kaldırdı. "Ona ihtiyacım yok. Karıma ya da o isterse evliliğimizden olacak çocuklara emanet olarak tutabilirsiniz."

Camille ağzı açık kalmamayı başardı. "Bunu tartışacağız," dedi hızla, "ve size haber vereceğiz."

Avukatın şaşkın bakışı daha da derinleşti. "O halde kararınızı bekleyeceğiz." Onları dışarı çıkaracakmış gibi ayağa kalktı, sonra duraksadı. "Büyükbabanızın mirasının bakiyesinin - umuyoruz ki- ilk çocuğunuzun doğumunu beklemek üzere emanet olarak kaldığını anlıyorsunuz, değil mi?"

"Anlıyoruz," dedi Camille ayağa kalkarak.

Adam hâlâ tereddüt ediyordu. "İtiraf etmeliyim ki leydim, derin bir merak içindeyim," dedi. "Anneniz bu mektuba neden yirmi yıl önce, büyükbabanızla barışmanız hâlâ mümkünken cevap vermedi?"

Soru canını yakmıştı. Lord Nash'in tavsiyesini hatırlayan Camille ayağa kalktı ve burnunun ucuyla ona baktı. "Barışmaya ne gerek vardı mösyö?" diye sordu. "İnsan hiç tanımadığı bir adamla uzlaşamaz."

Avukat hemen telaşlandı. "Özür dilerim," diye cevap verdi. "Söylemek istediğim şey... şey, neden..." Belli ki nazik bir ifade arıyordu.

"Annem onun mektubunu neden benden sakladı?" Camille cevap verdi. "Çünkü yoksulluktan daha çok korktuğu bir şey olduğunu söyleyebilirim. Yalnız ölmekten korkuyordu. İnsani bir zaaf, değil mi?"

"Anlıyorum," dedi avukat ciddiyetle. "Belki de haklısınız."

Camille mesafeli bir gülümsemeye yetindi. "Büyükbabam onu asla geri almazdı," dedi. "Annem bunu biliyordu. Neden tek çocuğuna bir sebep ve bir araç versin ki? -Onu terk etmek mi?"

Avukat tartışmak yerine geldiği için tekrar teşekkür etmekle yetindi.

Rothewell pencereden uzaklaştı, kolunu uzattı ve onu güvenli bir şekilde merdivenlerden aşağı indirdi. Birlikte, arkalarında saygıyla eğilen avukatları bıraktılar ve Camille ilk kez bir kontun torunu ve bir baronun karısı olmanın tüm önemini hissetti.

Ancak Rothewell onun arabasına binmesine yardım ederken dalgın görünüyordu. Onu takip etti ve Chin-Chin

hemen kucağına atladı. Köpek onları evden itibaren takip etmekte ısrar etmiş, Rothewell onu kucağına alıp yanında götürüne kadar mızımızlanmıştı.

"Bunu yapmana gerek yoktu, Rothewell," dedi Camille, araba sallanarak hareket ederken.

"Ne, para mı?" dedi köpeğin kulağını kaşıyarak. Paltosunun cebini karıştırdı ve bir şey çıkarıp köpeğe verdi.

"Evet, çünkü zaten Valigny'ye yarısını ödediniz, bu yüzden hak olarak yarısı sizin olmalı-"

Rothewell onun sözünü kesti. "İstediğimi yaptım Camille," diye araya girdi. "Genelde öyle yaparım, hatırlarsın."

Camille tereddüt etti ve adam onu sivri bir bakışla kıstırdı. "Nasıl isterseniz," diye cevap verdi. "Ve köpeği beslemeyi bırak, s'il vous plaît. Onu şişmanlatıyorsunuz."

Birkaç dakika geçtikten sonra tekrar konuştu. "O eski mektupta tam olarak ne yazıyordu Camille?" diye sordu, uzun parmakları dalgın dalgın köpeğin ipeksi tüylerini okşarken.

Camille ona baktı, umursamasına şaşırmıştı. "Sadece acılı bir adamın saçmalıklarıydı."

"Valigny'ye hiç göstermediğin mektup bu mu?"

"Cesaret edemedim," dedi sessizce. "Valigny'ye asla tam olarak güvenilmemesi gerektiğini gençken öğrendim. Neden? Görmek ister misiniz?"

Rothewell pencereden dışarı baktı. "Sanırım bunu yapmak isterim," diye mırıldandı.

"Bien sûr, onu bulacağım."

Cheapside'a dönerlerken gölgelerin onun sert profili üzerinde hareket edip değişmesini izledi. Arabanın üzerine bir sessizlik çökmüştü, bu sessizliği sadece atların toynaklarının ritmik tıkırtıları ve St. Paul's'e doğru ilerleyen arabanın tekerleklerinin gürültüsü bozuyordu. Elleri hiç durmuyor, ritmik bir şekilde köpeği okşuyordu. Sanki bu yaratıktan teselli arıyordu, belki de karısından alması gereken teselli. Bir an için gözlerini kapadı ve tamamen başarısız olup olmadığını düşündü.

Bir süre sonra, yine ona bakmadan konuştu. "Valigny senin baban olduğu için üzgünüm Camille," dedi usulca.

"Ben de öyleyim," diye cevap verdi. "Annem beni severdi, kendi tarzında. Bundan hiç şüphe etmedim. Ama Valigny? Hayır. Asla. Ben onun için sadece bir can sıkıntısıydım."

Yüzünde esrarengiz bir duygu çizildi. "Daha iyi bir şeyi hak ediyorsun Camille. Bundan daha iyisini" -burada elini belirsiz, küçümseyici bir hareketle kaldırdı- "bunlardan herhangi birini."

Pencereden körlemesine bakma sırası ondaydı. "Belki de bilmiyorum," dedi sessizce. "Ben sadece bencil bir adamın piç çocuğuyum. Dünya benim gibilere iyi gözle bakmıyor."

"Sus, Camille," dedi sertçe. "Bırak dünya ne düşünürse düşünsün, ama kendini asla küçümseme. Sen babana hiç benzemiyorsun."

Camille ona cevap vermedi. Söyleyecek başka ne vardı ki? Kendisi için üzölmeyi uzun zaman önce bırakmıştı. Ve Valigny'nin sevgisini kazanmaya çalışmayı da uzun zaman önce bırakmıştı. Adamın ona gösterdiği tüm baba şefkatine rağmen, bir yabancıнын ya da daha kötüsü bir düşmanın çocuğı olabilirdi.

Ama soğukluğu o kadar derin ve kalıcı mıydı -duygularını o kadar sıkı mı kapatmıştı- bir eş olarak başarısız mı oluyordu? Artık kalbini açamıyor muydu? İsteddiği bu değildi. Olmak istediği kişi bu değildi. Belki de artık istediği türden bir evlilik değildi.

Kocasının profiline bir kez daha baktı, güneşin altında o kadar asık suratlı ama bir o kadar da yakışıklıydı. İkisi için bir umut var mıydı? Gerçek bir yakınlaşma şansı var mıydı? Yatak odasının ötesine geçen bir yakınlık? Ve yine de, incinmeyi göze alsa bile, ilk adımı nasıl atacağını pek bilmiyordu. Nasıl uzanacağını ve aralarına ördükleri camdan duvarı nasıl yıkacağını.

"Beş yaşındayken," dedi aniden, "adımın Genevieve olduğuna karar verdim."

Rothewell tek kaşını kibarca kaldırarak pencereden döndü. "Gerçekten mi?"

"Evet, ve kötü kalpli Comte de Valigny tarafından kaçırılmış bir prenses olduğumu," diye devam etti, kendini son derece aptal hissediyordu, ama bir şekilde tahrik olmuştu. "Dadıma gerçek babamın -büyük ve güçlü bir kral tabii ki- beni bulup götürmeye geldiğini söyledim."

Rothewell yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Evet, o zaman hepsi üzüldü, değil mi?" diye mırıldandı. "Amaç bu muydu?"

Yüzü düştü. "Evet," dedi sessizce. "Bu peri masalının nasıl bittiğini biliyorsun."

"Korkarım öyle," dedi. "Güçlü bir Osmanlı korsanının babam olduğunu ve beni düşmanlarından korumak için Barbados'a gönderdiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Döndüğünde, amcamın bana ne yaptığını hayal ettim ve gördüm."

Amcamın kafasını palasıyla keserdi. Hatta bu duyguyu onunla paylaştığıma inanıyorum - ya da buna çok benzer bir şeyi."

Camille sempati dolu bir ses çıkardı. "Yüzünüze güldüğünü söyleyebilirim."

"Hayır." Rothewell'in yüz ifadesi birden duygusuzlaştı. "Hayır, beni üç gün boyunca aç susuz köle deliğine kilitledi. Sonra sarhoş olup sızdı ve Luke cebinden anahtarı çaldı. Ayıldığında, amcam Luke'un sırtındaki deriyi kırbacıyla soymakla o kadar meşguldü ki, bana bir an bile zaman ayıramadı."

"Mon Dieu!" Camille'in eldivenli eli ağzına gitti. "Siz... siz daha çocuktunuz!"

"Oh, uzun sürmeyecek," dedi kocası sessizce. "Uzun sürmeyecek."

Bunun dehşeti onu ürpertti. "Rothewell," diye fısıldamayı başardı, "nedir bu şey, bu delik? Çok kötü bir şey, n'est-ce pas?"

"Amcamın şeker fabrikalarından birinin yakınındaki bataklıkta kazdığı bir çukur sadece." Camille, Rothewell'in bakışlarının pencereye döndüğünü ama aklının Batı Hint Adaları'na gittiğini hissetti. Elleri bile durmuştu ve şimdi Chin-Chin'in sırtında donup kalmıştı.

"Derin bir çukurdu," diye devam etti sonunda, "bir tür sarnıç ya da kuyu gibi. Dibinde her zaman acı su bulunurdu ve yağmur yağdığında -ki Tanrım, her zaman yağmur yağardı- çukur dolmaya başlardı."

"Mon dieu!" diye fısıldadı. "Nasıl dışarı çıktın?"

"Yapamazdınız," dedi. "Sadece suyun çok yükselmemesi için dua edilirdi. Üstünde ağır bir ızgara vardı ve tek anahtarı amcamdaydı. Bunu köleleri cezalandırmak için yaptırmış ama biz geldikten sonra giderek daha çok sevmeye başlamış."

Camille titremeye başladığını hissetti. "Ama bu çok korkunç!" diye bağırdı. "Neden... Neden kimse onu durdurmadı?"

Rothewell'in başı sonunda döndü ve bakışları onunkilerle kilitlendi. "Birisi mi?" dedi sessizce. "Birisi kim, Camille? Kimsenin umurunda değildi."

Başını hızla salladı. "Hayır, hayır," diye fısıldadı. "Buna inanamıyorum. İnsanlar vardı... cemaat, rahip. Bir yargıç. Böyle şeylere dikkat etmesi gereken biri."

Bir süre geçtikten sonra Rothewell içini çekti. "Orası sömürge döneminden kalma bir yerdi, Camille," dedi. "Bir keresinde kiliseden gelen bir kadın vardı - Xanthia'nın amcamın çatısı altında yaşaması konusunda endişeler vardı, topluyorum, altında olup bitenler göz önüne alındığında - ve onu Bridgetown'daki bir ailenin yanına götürmek için konuşuldu. Ama hiçbir şey çıkmadı."

Sonra bakışları dondu ve bir kez daha penceresine döndü.

Şehirden geçtikleri süre boyunca başka bir şey konuşmadılar. Ama araba Temple Bar'ın altından gümbür gümbür geçerken Rothewell sanki bir rüyadan uyanır gibi kendine geldi. "Mutlu musun, Camille?" diye sordu. "Berkeley Meydanı'nda yani? Orada memnun musun?"

Bir an için tereddüt etti. "Hiç kendime ait bir evim olmadı," dedi sessizce. "Evet, burayı yeterince sevdim."

"Sevindim," dedi sessizce. "Senin mutsuz olmanı asla istemem."

"Ama izin verirsiniz-" Durakladı ve dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

"Evet?" Adam ona dikkatle baktı. "Devam et."

"Limousin'de hâlâ bazı eşyalarım var," dedi. "Göndermek istediğim duygusal şeyler."

"Ama tabii ki. Ne tür şeyler?"

"Bagatelles, gerçekten," dedi. "Evi ısıtacak şeyler. Sevdığım bir çift manzara resmi ve bazı sanat eserleri. Bir dizi iğne oyası yastık ve annemin bir portresi. En sevdiğim kitaplardan birkaçı."

"Kuru finans kitaplarından daha fazla, ha?"

Adamın alay ettiğini anlaması bir anını aldı. "Birkaç tane, evet." Kendini kızarıırken buldu. "Ama biraz da coğrafya ve tarih, hatta bir iki roman. Ev, görüyorsunuz... şey, biraz boş gibi geliyor. Uzun süredir orada olmadığınızı biliyorum. Ve ben sadece düşündüm ki..." Doğru kelimeyi bulmak için zihnini yokladı.

"Rahatsız mı oldun?" diye sordu, bir kez daha köpeği düşünceli bir şekilde okşayarak.

"Kesinlikle olmaz," dedi aceleyle. "Çok güzel bir ev ve gerçekten de çok rahat. Sadece ambiyans eksikliği olduğunu söylemeliydim."

Bunu düşünüyor gibiydi. "Sanırım haklısın," dedi bakışlarını Strand boyunca uzanan dükkânlara dikerek. "Xanthia

Ayağımız takılsa bile ambiyans nedir bilmem. Nasıl hoşunuza gidiyorsa öyle döşemelisiniz."

Konuşmaları kesildi ve gözlerinin pencerenin ötesinde sabit kaldığı birkaç dakika geçtikten sonra, arabacısına durmasını söyleyerek onu şaşırttı.

"Neden duruyoruz?" diye sordu.

"Bu bir sürpriz," dedi sert ve hırıltılı sesiyle.

Merdivenler indiğinde, inmesine yardım etmek için dışarı çıktı. Aşırı meraklı Camille ellerini onun omuzlarına koydu. Rothewell onu sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırdı, sonra döndü ve hafifçe kaldırıma bıraktı. Arkalarında, Chin-Chin banketin üzerinde dans ediyor, mızızızlanıyordu.

Rothewell nefesinin altından, "Ah, zahmet!" dedi. "Gel o zaman." Bununla birlikte köpeği yerden kaldırdı ve yeleğinin içine soktu.

Rothewell'in Camille'in çok daha kısa olan ince bedeninin üzerinde yükselen koyu renkli, oldukça uğursuz formu ve Rothewell'in yeleğinden uyumsuz bir şekilde sarkan küçük köpek kafasıyla, mağazaların sıralandığı Strand boyunca dolaşırken ilginç bir görüntü oluşturdıklarına şüphe yoktu.

Kadının eli adamın kolundaydı ve birkaç metre ileride Rothewell, vitrininde cilalı bir çengelli arp bulunan, yay cepheli, zarif bir dükkâna girene kadar, manifaturacıların, tuhafiyecilerin ve porselen dükkânlarının önünden geçtiler. Pirinç bir dirsekten sallanan küçük tabelada JOS. HASTINGS GÜZEL TELLİ ÇALGILAR.

İçerisi balmumu ve yeni zımparalanmış ahşap kokuyordu. Harplar, harpsikordlar ve hatta küçük bir spinet bile oturuyordu.

Dükkânın etrafı bakımsız bir haldeydi. Zayıf, solgun bir beyefendi tezgâhın arkasından çıkarken Camille şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"İyi günler," dedi. "Arp insanın gözüne çarpıyor, değil mi?"

Camille biraz soluk soluğa, "Evet, çok güzel," dedi.

Adam parmak uçlarını hafifçe birleştirdi. "Mükemmel bir zevkiniz var hanımefendi," dedi. "Bu bir McEwen tekli aksiyonu ve artık böyle şeyler yapmıyorlar." Rothewell'e hafifçe eğildi. "Sizin için fiyatlandırayım mı, efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim," dedi, bir eliyle kartını çıkarırken diğer eliyle Chin-Chin'i destekledi. "Bizim istediğimiz bir piyano. Bir kuyruklu piyano."

Adamın yüzünde bir açgözlülük ifadesi belirdi ama bu ifade hemen dalkavukluk maskesinin altına gizlendi. "Kesinlikle doğru yere geldiniz lordum!" dedi Rothewell'in ismine bakarak. "Kuyruklu piyano paranın satın alabileceği en iyi enstrümandır. Birkaç hafta içinde Boston'dan güzel bir Babcock gelecek."

"Hayır, Amerikan piyanosu değil," dedi Rothewell biraz sinirli bir sesle.

"Efendim, Amerikalılar gerçekten küçümsenecek gibi değiller." Adam yaralı görünüyordu. "Babcock'un modern, tek parça, dökme demir bir iskeleti var; sizin ömrünüzden çok daha uzun ömürlü olacak bir iskelet."

Rothewell'in ağzı alaycı bir ifadeyle buruştu. "Bundan hiç şüphem yok," dedi. "Ama bizim istediğimiz, geçen yıl Nash Markisi'ne sattığınız türden bir piyano."

"Mon Dieu," diye fısıldadı Camille, Rothewell'in koluna tutunarak.

Solgun adam daha da solgunlaştı. "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Altı oktavlık Böhm. Gerçekten olağanüstü bir enstrüman elbette."

"Elbette," dedi Rothewell, Camille'in tutuşunu görmezden gelerek. "Ne kadar sürecek?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Efendim, bunlar Viyana yapımı ve elde edilmesi çok zor."

"Ne kadar sürecek?" dedi sertçe.

"Aylar sürebilir, lordum," dedi. "Babcock altı aylık bir siparişe alınabilir, iyi bir İngiliz piyanosu da bunun yarısı kadar bir sürede. Ama Böhm, yeni aldığımız piyano neredeyse bir yıl önce ismarlanmıştı."

"Sende var mı?" dedi Rothewell, sesi aniden keskinleşmişti.

"Şey, evet," diye itiraf etti solgun adam. "Ama ismarlama."

"Gerçekten mi? Kim tarafından?" Rothewell cüzdanını

çıkarmıştı. "Fransız büyükelçisinin karısı tarafından," diye cevap verdi.

Rothewell eline bir banknot tutuşturdu. "O zaman konuşmayı kes," dedi sessizce.

Solgun adam banknota baktı ve sertçe yutkundu.

Camille'in nefesi kesildi.

"Şey," dedi adam kararsızca. "Sanırım... Sanırım sevkியatta bir gecikme olmuş olabilir." Durakladı.

dudaklarını yaladı. "Ne de olsa elçiler gelir ve elçiler gider, değil mi?"

"Evet," dedi Rothewell acımasızca. "Ve ben gitmeyeceğim. Uzaklara, yani. Asla."

Suluk benizli adam ona gergin bir bakış attı ve banknotu ceketinin cebine soktu. "Görünüşe göre bir pazarlık yaptık," dedi parlak bir sesle. "Tebrikler lordum."

"Berkeley Meydanı'ndayız," dedi Rothewell. "Ne zaman teslim edebilirsiniz?"

Adam dükkânın arka tarafına doğru gergin bir bakış attı. "Gelecek hafta başında mı?" diye cevap verdi. "Ama sanırım ara sokaktan, lordum. Ön kapıdan değil."

"Mon Dieu, neden böyle bir şey yaptın!" Camille on dakika sonra arabaya binmesine yardım ederken itiraz etti. "Gerçekten, Rothewell, buna hiç gerek yoktu."

Gerçekten de, diye düşündü, annesiyle birlikte sadece yeni piyanonun masrafıyla bütün bir yılı makul bir konfor içinde geçirebilirlerdi - Rothewell'in rüşvetini boş verin.

Rothewell koltuğuna yerleşti ve Chin- Chin'i broker kozasından çıkardı. "Yürü!" diye bağırdı arabacıya. Sonra kasvetli, gümüşi bakışlarını Chin- Chin'e çevirerek, "Artık evliyiz Camille ve karımın her şeyin en iyisine sahip olmasını isterim. Ama piyano-ah, o benim için."

"Sizin için mi lordum?" Başını yana eğdi ve onu inceledi.

Gözleri yavaşça onun üzerinde gezindi. "Böylece sizi çalarken dinleme zevkini tadabilirim," diye açıkladı, sesi bir oktav düşerek. "Adettendir, değil mi?"

kocasını yetenekleriyle eğlendirmek için mi?"

Camille utançla karışık bir arzu duydu ama gözlerini kaçırmayı reddetti. "Peki ya ben, lordum?" diye fısıldadı. "Şimdiye kadar sizi tatmin edebildim mi?"

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. "Sanırım bu sorunun cevabını biliyorsun canım," diye cevap verdi sonunda. "Bence çok iyi biliyorsun."

Garip bir şekilde memnun olan Camille koltuğa yaslandı ve başka bir şey söylemedi.

Berkeley Meydanı'na vardıklarında Rothewell, köpeği peşinde koşturarak ona eve kadar eşlik etti ve sonra ortadan kayboldu. Camille büyükbabasının eski mektubunu bulmak için üst kata çıktı ve Rothewell'in yatak odasına koştı. Odayı boş bulunca hayal kırıklığıyla omuzları çöktü.

Onun orada olabileceğini ummuştı; ona uzanabilir ve arabasının gölgeli sınırlarında çok kısa bir süre paylaştıkları o duygusal yakınlık hissini yeniden hissedebilirdi. Bu baş döndürücü, neredeyse tehlikeli bir şekilde baştan çıkarıcı bir duyguydu, insanın kendisini önemseyen birine içini dökme arzusu ve Rothewell'inki kısıtlı olsa da, bir başkasının kederinin dışa vurulmasına aracı olma özlemi. Yine de birbirleriyle kendilerinden bir şeyler paylaşmışlardı.

Oyalandırken, odanın gölgeli durgunluğunda serin ve dağınık olan kışkırtıcı kokusunu içine çekti. Sade ve sıradan duvarlara baktı. Bu evdeki ilk izlenimlerinin çoğu anlam kazanmaya başlamıştı. Bir portre ya da biblo gibi özel bir şeyin olmaması. Dekorun duygusal çıplaklığı. Eğer eşyalarını karıştırsa

Camille kocasının çekmecelerini ya da masasını karıştırdığında hiçbir şey bulamayacağını hissetti. Katlanmış giysiler ve kullanılmamış mektup kâğıtlarından başka hiçbir şey. Manevi değeri olan hiçbir şeye sahip olmayan üç çocuk olmuşlardı. Hatırlamak istedikleri hiçbir şey yoktu.

Ve bu soğuk, sade yere onu getirmişti; soğuk ve sade bir eş; zaman zaman daha da öyle olmasını ister gibi görüldüğü bir eş. Neden? Onunla neden evlenmişti? Sıcaklık ve sevgi istememiş miydi? Belki de o ve kocası benzer ruhlara sahiptiler, ikisi de herhangi birini ya da bir şeyi istemekten korkuyordu. Umut etmekten korkuyorlardı. Sevmekten korkuyorlardı. Ama arabadaki sesi ne soğuk ne de sertti. Ve yatak odasının dışında ilk kez ona hem şefkatle hem de ham bir arzuyla bakmış, imalı sözleri teninde erimiş bal gibi gezinmişti.

Camille alnını yatağın direğinin pürüzsüz, serin tahtasına dayadı ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. Düşüyordu. Hızlı ve sert bir şekilde düşüyordu. Ve aniden bir eş olarak başarısız olmak istemediğini fark etti. Bu soğukluktan kurtulmak istiyordu, belki de kendi acısı pahasına bile olsa.

Ama yaralı, içine kapanık kocası ikna olabilir miydi? Yoksa her zaman ısrar edeceği evlilik -ve duygusal mesafe- bu muydu? Elleri biraz titreyen Camille mektubu yatağının ayak ucuna bıraktı ve oradan ayrıldı.

Rothewell mektubu okuduysa da bundan söz etmedi. Camille ertesi gün mektubu yazı masasının üzerinde buldu ve Limousin'den getirdiği dua kitabının içine geri koydu.

Ertesi hafta Rothewell, Camille'e Neville Shipping'i ziyaret etmeyi teklif ederek sürpriz yaptı. Arabayla

Docklands büyüleyiciydi, Camille'i şehrin daha önce hiç görmediği bir bölümünün derinliklerine götürüyordu. Sesler ve kokular fevkalade kültürsüzdü; kokuşmuş çamur, çürümüş balık, dumanı tüten etli börekler ve Thames Nehri boyunca neredeyse yan yana yüzen devasa ticaret gemilerinin taşıdığı deniz kokusu.

Wapping Duvarı boyunca ilerlerken geçtikleri sokaklar fıçı yığınları, ciyaklayan kümes hayvanlarının kasaları ve kırmızı burunlu, kaba suratlı adamlarla doluydu. Denizin ve varoşların adamları. Rothewell, Neville'in bürosunun ön kapısını gösterdi; bir kooperatif ile halat ve yelken bezi satan bir dükkânın arasına sıkışmış, dört katlı, pis, sıradan bir binaydı bu.

Ön kapıda Rothewell onu kaldırdı, kaldırımın üzerinde düzgünce döndürdü ve kapının eşiğine bıraktı. Camille aĞağıya baktığında kaldırımın balık sakatatına ve samana benzeyen bir Geyle kaplanmış olduğunu gördü.

"İğrenç bir yer," diye mırıldandı, yolunun üzerindeki bir balık kafasını tekmeleyerek. "Sanırım seni buraya getirmekle hiç işim olmazdı."

"Hiç de değil," diye itiraz etti Camille. "Bence büyüleyici."

İçeride onları Xanthia karşıladı, kardeşini gördüğüne şaşırdığı her halinden belliydi. Elindeki kalemi ve defteri fırlatıp attı ve hemen kapıya geldi. "Bu korkunç hesap!" dedi, belli ki kızgındı. "Tanrıya şükür biri beni bundan kurtarmaya geldi."

Baş kâtip Bay Bakely ile kısa bir tanışma faslından sonra Xanthia onlara saymanlık binasını hızlıca gezdirdi. Zemin kat, şaşırtıcı derecede iyi döşenmiş ve Thames Nehri'ne bakan geniş arka pencerelerden cömertçe aydınlatılmış büyük bir odaydı. Yarım düzine kâtip

fark etti, Rothewell'e uzak durdu ama masalarının arasından geçerken onu selamladı.

İşlerini bitirdiklerinde Xanthia, "Yukarı gelin," diye önerdi. "Bay Bakely, defteri bana geri verin, ben de üst katta halledeyim. Çocuklardan birine çay getirmesini söyler misiniz?"

Xanthia rahatsız edici kitabı kolunun altına sıkıştırarak merdivenleri çıkmaya başladı. Onu, Londra'nın kalabalık havuzuna bakan bir penceresi olan, şaşırtıcı derecede büyük, yüksek tavanlı bir ofise kadar takip ettiler. Bir duvarda cam kitaplıklar sıralanırken, biri düzgün hesap defterleri ve bir yığın yazışmayla kaplı iki geniş maun masa odaya hakimdi. İkincisi bir toplu iğne gibi derli toplu duruyordu.

Xanthia defterini yazışma yığınının üzerine yüzüstü koymak için durakladı. Camille hayretler içinde doğruca pencereye gitti. "Alors, bu gemilerden herhangi biri senin mi?" diye sordu suya bakarak.

"Bir tane, evet ve o da hızlı, Boston yapılı bir güzel." Xanthia elini Camille'in omzuna koydu ve ona doğru eğilerek işaret etti. "Prenses Pocahontas, hemen şurada, Hanover Merdivenleri'nin yanında."

"Sadece bir tane mi?" Camille büyük bir filo bekliyordu.

Xanthia güldü. "Batı Hindistan Rıhtımı'nda bir tane daha ve nehrin yukarısında St. Catherine'de bir tane daha var. Unutma canım, Havuz'daki bir gemi bize paraya mal olan bir gemidir." Elini kalbinin üzerine koymak için durakladı. "Bu benim kutsal görevim. Varlıklarımızı yelken altında tutmak."

Camille hemen arkasında Rothewell'in rahatlatıcı sıcaklığını hissedebiliyordu. Bir elini Camille'in beline koyarak, "Zee artık planlama ve programlama işleriyle ilgileniyor," diye açıkladı. "Gareth

envantere ve paraya ayak uyduruyor ya da her halükarda uyduruyordu."

Camille pencereden döndü. "Warneham Dükü mü?" dedi şaşkınlıkla.

Xanthia'nın gülümsemesi biraz çarpıktı. "Gareth kısa bir süre önce dük oldu. Ama şimdi Antonia'nın -düşesin- hamile olduğuna inanıyorlar, o yüzden bu kadarını söyleyebilirim."

"Öyle mi?" dedi Rothewell. "Belki de bu onun ruh halini açıklıyor."

Xanthia ona tuhaf tuhaf baktı, sonra devam etti. "Onun adına sevindim elbette," dedi. "Ama Gareth'ın artık Selsdon'da kalacağına eminim. Bay Windley'i işe aldık, kendisi gerçekten çok iyi biri."

"Ondan memnunsun demek?" diye sordu ağabeyi merakla.

Gülümseme daha da çarpıtıldı. "Başka seçeneğim var mı?" diye sordu Xanthia. "Yeterince iyi iş çıkaracaktır. Ama hiçbir sıradan çalışan bir patron kadar güvenilir ya da çalışkan olamaz." Burada duraklayarak doğrudan kardeşine baktı. "Üstelik Bay Windley'nin Docklands'ten memnun olduğundan da tam olarak emin değilim. Dün Mill Yard'da bir keserle ilgili talihsiz bir olay yaşandı."

Rothewell yüzünü buruşturdu. "Kalması

için dua ediyorum." "Gerçekten de,"

dedi Xanthia sıkıca.

Rothewell biraz acımasızca gülümsedi. "Bir şey için imzamı mı istedin, Zee?"

Başını masasına doğru eğdi. "Bankadan birkaç şey geldi," dedi. "Ve lütfen bu sefer onları gerçekten okumanızı istiyorum."

Xanthia uzun bir sıra kâğıt dizmeye başladı.

Rothewell inledi ve oturdu. "İnatçı hesap defterini Camille'e ver," diye önerdi, defteri masadan kaldırarak. "Muhasebe ile ilgili tozlu bir kitabı yeni bitirdi."

Xanthia hafif bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Eh, boş duran eller şeytanın işini yapar," dedi hafifçe. "Eğer bu sütunları dengeye getirebilersen, Camille, sana sonsuza dek borçlu kalacağım. Windley'in masasını kullan."

"Denemekten memnuniyet duyarım," diye cevap verdi.

Rothewell'in önerisine biraz şaşırان Camille kitabı aldı ve masanın üzerindeki kutudan bir kalem alarak oturdu. Xanthia başında dikilmiş, inceledikleri kâğıtlardaki çeşitli dil parçalarını işaret ederken, Rothewell bir süre dikkatle okudu, sonra kız kardeşinin söylediği gibi imzasını oraya buraya atmaya başladı.

İşleri bittiğinde Camille kararsızca ayağa kalktı. "İşte," dedi, defteri açık bir şekilde Xanthia'ya götürürken. "Kâtip bu yelken bezi ücretini deftere geçirmemiş. Ve kumanya için ayrılan son kalemde rakamlar tersine çevrilmiş."

Xanthia gözlerini açarak kitaba baktı. "Gerçekten mi?" dedi. "Neden, bak! Bence haklı olmalısın. Dengede mi?"

"Evet, iş görür," dedi Camille. Hızla son hesaplamalarını bitirdi ve kalemını sayfada gezdirdi. "Oui, bu iş tamam," dedi sonunda. Kitabı kapattı ve Xanthia'ya geri verdi.

"Çok güzel!" dedi Xanthia parlak bir sesle. "Ve hızlı da."

Camille yere baktı. "Limousin'deki hesaplarımızı ben tutuyordum," diye açıkladı. "Ekonomi -ve iyi aritmetik-gerekliydi."

Tam o sırada genç bir hizmetçi elinde bir çay tepsiyle içeri girdi. Pencerenin yanındaki sandalyelere çekildiler. Sonraki yarım saat boyunca çay içtiler ve sıradan şeylerden konuştular, ama bu sırada Camille'in gözleri odada dolaşüyor, çizelgeleri, defterlerle dolu kitaplıkları ve bir duvarın neredeyse tamamını kaplayan parlak sarı iğnelerle süslü devasa haritayı inceliyordu. Burası ona yeni ve heyecan verici bir dünya gibi görünüyordu; ticaret ve meydan okuma dünyası.

Birkaç dakikada bir ayak sesleri merdivenlerden inip çıkıyor ya da insanlar kapıdan içeri girip çıkarken alt kattaki küçük çan neşeyle şingirdiyordu. Nehirden gelen kayıkçıların çığlıkları bile Camille'e heyecan verici geliyordu. Gerçekten de her yer özel bir enerjiyle dolup taşıyor gibiydi ve Camille aniden baldızını aşırı derecede kıskandı.

Rothewell arabaya binmesine yardım ederken, "Neville'in kapısını pek sık çalmadığınız anlaşıyor," dedi. "Gerçekten de personel sizin varlığınız karşısında sinmiş gibi görünüyor."

Rothewell'in ifadesi anlaşılmazdı, gözleri kapalıydı. "Ben hiçbir zaman bunun bir parçası olmadım," dedi koltuğuna yerleşirken. "Bu kardeşimin işiydi, benim değil. Eğer Zee uzaktaysa, aşağı iner ve gerekirse personeli biraz hırpalarım. Aksi takdirde yollarından çekilirim."

"Evet, ama o da senin, değil mi?" Camille dürttü. "Ve kız kardeşinin orada olması ne kadar tuhaf."

Rothewell gözlerini pencereye dikti. "Xanthia fazlasıyla yetenekli."

"Elbette," dedi Camille. "İşine oldukça bağlı görünüyor ama bağlılık ve yetkinlik bir kadının saygısını kazanmak için nadiren yeterlidir. Ve yakında çocuk gelecek..."

Adam sabırsızlıkla ona baktı. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun Camille?" diye sordu, araba sarsılıp hareket ederken.

"Bence kız kardeşinle konuşmalısın," diye cevap verdi. "Sanırım senin yardımını istiyor."

Karanlık, keskin kaşları kalktı. "Benim yardımım mı?" diye yineledi, sanki bunu daha önce hiç düşünmemiş gibi. "Yüce Tanrım!"

Camille arabanın içinden sessizce ona baktı.

Sonunda tekrar konuştu. "Neville Shipping her zaman bir şeydi... Xanthia ve Luke'un paylaştığı özel bir şey," dedi düşünceli bir şekilde. "Onun her zaman sevdiği bir şeydi. Bunun onun için bir yük olduğunu hiç düşünmedim. Anlaşılmaz görünüyor."

"Ama şimdi bir çocuğu olacak," diye tekrarladı Camille. "Ve hiç kimsenin bir işi sahibi kadar iyi yönetemeyeceğini söylerken haklı. Ne de olsa, servetimi yönetmek ve geleceğimi yönlendirmek için başka kimseye güvenmememi tavsiye eden sendin, değil mi?"

"Öyle mi?" dedi sessizce. "Ne kadar da zekiyim."

Kocasının bakışları içe döndü ama bu konuyu daha fazla tartışmak istemiyor gibiydi. Camille akıllıca davranarak konuyu kapattı.

Yolculukları boyunca Rothewell sessiz kaldı - her zamanki acımasız sessizliği değil, daha çok dalgın bir sükûnet. Camille onun ne düşündüğünü merak ediyordu. Ve öğleden sonralarını onun yanında geçirmekten ne kadar keyif aldığını düşünmemeye çalıştı. Aslında yapmayı tercih edeceği çok az şey vardı.

Aptallaşmaya başlamıştı. Rothewell'in eve yine körkütük sarhoş gelmesini diliyordu, böylece onunla tartışabilir ve kendini kısa kesmek için iyi bir bahanesi olabilirdi. Evlendiği adamın bu olduğunu anlaması gerekiyordu. Onunla evlenmeyi kabul ettiğinde kendini ve isteklerini açıkça ortaya koymuştu. Aralarındaki kısa süreli yakınlık bir yana, Rothewell'in kalbi ona hâlâ kapalıydı. Kalbini uzun zaman önce vermişti -hâlâ yasını tuttuğu ölü bir kadına vermişti- ve bu için sonuydu. Aptal olmamalıydı. Elindekiyle yetinmeliydi.

Berkeley Meydanı'ndaki merdivenlerden yukarı çıktıklarında, Lord ve Leydi Sharpe'ı büyük, açık bir arabanın içinde arkalarından gelirken buldular. Camille aşağıya baktığında Leydi Sharpe'ın özenle hazırlanmış lavanta rengi bir şapka taktığını ve morun daha koyu bir tonunda ağır bir pelerin giydiğini gördü.

"İşte yeni evlilerimiz!" diye bağırdı onlara. "Canlarım, Sharpe ve ben de tam parkta gezintiye çıkıyorduk. Bize katılın."

Ama Camille soğuktu ve evde kocasıyla kalmaya daha çok ilgi duyuyordu. Rothewell ona hızlı ve değerlendirci bir bakış attıktan sonra reddetti ve bunun yerine onları çaya davet etti. Bir uşak Leydi Sharpe'ın arabadan inmesine yardım etmek için öne çıktı.

Tam o sırada bir hareket Camille'in gözüne çarptı. Rothewell'in sopası basamaklardan aşağı takırdayarak indi. Camille dönüp dizlerinin çöküşünü dehşet içinde izledi.

Altında. Leydi Sharpe ılık atarak atları rktt. Araba çılgınca sarsılırken uşaklar geri sıçradı.

"Aman Tanrım!" Dehşete kapılan Camille diz çöktü.

"Tanrı beni korusun!" Lord Sharpe arabanın hareketine aldırmadan aşığı indi.

"Kieran!" diye bağırdı Leydi Sharpe. "Ne oldu?"

Trammel o sırada ön kapıyı açmıştı. Sharpe ve uşak Rothewell'in iki yanında diz çöktüler ve Camille öğleden sonra ışığında onun yüzünü gördüğünde dehşeti daha da derinleşti. Ölümcül solgunluk çok güçlü bir terim değildi.

"İyi misin, eski dostum?" diye sordu Sharpe.

Yüreğı ağızına gelen Camille, Rothewell'in ne cevap verdiğini anlayamadı. Sharpe ve uşak bir şekilde onu ayağı kaldırıp eve soktular.

Rothewell, "Ben iyiyim," demeyi başardı. "Sadece... başım dönüyor."

Uşak Sharpe'a, "Kütüphaneye, efendim, lütfen," dedi.

Rothewell yryebileceğı konusunda ısrar ederek onları atlatmaya çalıştı. Ama acısı çok açıktı. Birkaç dakika içinde, şömineye bakan kırmızı bir şezlongda yarı oturur, yarı uzanır haldeydi, yüzü hâlâ acıdan iki bklmd, eli kaburgalarının bir tarafını tutuyordu.

"Ateşi yak Trammel," diye emretti Leydi Sharpe. "Ve bir doktor ağırın."

Rothewell uzandı ve Sharpe'ı bileğinden yakaladı. "Hayır... doktor," diye homurdandı.

"Rothewell, aptallık etme!" Leydi Sharpe divanın kenarına eğildi. "Neren ağrıyor? Miden mi bulanıyor?"

Rothewell, "Evet," demeyi başardı.

Kâhya ateş için uşak çağırmaktan döndü. "Ağrısı geçecektir hanımefendi, sanırım," diye önerdi. "Sadece havaya ve dinlenmeye ihtiyacı var."

Leydi Sharpe kızgın görünüyordu. "Ne demek istiyorsun, Trammel? Bu daha önce de oldu mu?"

Camille divana bir sandalye çekti ve Rothewell'in omzunu okşayarak oturdu. Duruğunun rahatladığını fark etti. Sakin kalmaya çalışsa da, içini derin bir umutsuzluk duygusu kaplıyordu.

Diğerlerine aldırmadan şezlongun yanında diz çöktü. "Acın nerede?" dedi usulca, adamın elini tutarak. "Acı le cœur'de mi?"

Başını iki yana salladı. "Kalp, hayır," diye homurdandı. Tekrar yüzünü buruşturdu ve dişlerinin arasından hava emdi. "Tanrım, bu çok aşağılayıcı."

"Aptallık etme," dedi sesini sakın olmaya zorlayarak. "Sadece nerenin acıdığını söyle."

"Soru sormayacağını sanıyordum" -soluğu kesildi- "Soru sormayacağını sanıyordum. Bu işin dışında kalmak istediğini."

Bu işten uzak durmak mı? O kadar tehdit etmişti, evet. Ama şimdi bunun bir yalan olduğunu fark etti. "Düşündüğün bu muydu?" dedi sesini sabit tutmaya çalışarak. "Kendini sessizce öldürmene izin vereceğimi mi? Hayır. Şimdi, neren acıyor?"

Yüzünden bir yılgınlık ifadesi geçti. "Kaburgalar o zaman. Altlarında. Her yerde, gerçekten."

Camille onun elini bıraktı ve yeleğinin düğmelerini açmaya başladı. Umutsuzca Xanthia'yı çağırabilmeyi diledi, çünkü kardeşini nasıl etkileyebileceğini daha iyi bilebilirdi. Ama Xanthia hamileydi ve her zaman bir risk vardı...

"Ne yedin?" diye sordu.

"Tost," diye cevap verdi, başı geriye düşmüştü. "Biraz... yumurta, sanırım."

Oda tamamen hareketsizleşmişti. Onu engelleyecek bir kat daha az giysisi olan Camille, bir elini göğüs kafesinin üzerine koydu ve yavaşça dışarı doğru hissetmeye başladı. Son kaburganın hemen altındaki bir noktada tekrar irkildi.

"Bir doktorunuz olmalı." Camille'in eli biraz titriyordu. "Israr ediyorum."

"Doktor yok, lanet olsun," diye yemin etti. "Henüz değil. Henüz değil. Lütfen, Camille. Beni rahatsız etme."

Camille tereddüt etti ve diğerlerine baktı. "Madam, siz ikiniz gitmelisiniz. Onun -nasıl diyorsunuz- contagieux olma ihtimali var."

"Bulaşıcı mı?" Leydi Sharpe'ın yüz ifadesi kederliydi. "Oh, hayır."

"Yine de küçük olanı düşünmelisin," dedi Camille.

Tam o sırada Rothewell homurdandı ve acı dolu bir nefesle neredeyse iki büklüm oldu.

"Aman Tanrım!" diye bağırdı Leydi Sharpe. "Bir şeyler yapılmalı. Afyona ihtiyacı var."

Camille onun yüzünü avucunun içine aldı.

"Kieran?" "Brandy," diye tısladı Rothewell.

Leydi Sharpe aceleyle öne doğru eğildi. "Tanrı aşkına, Kieran! Her hastalığı konyakla tedavi edemezsin."

Camille başını kaldırıp Trammel'e baktı ve gözleriyle ona meydan okudu. Trammel geri çekildi ve konyağı getirmedi.

Bir süre sonra Rothewell'in acısı tekrar hafifler gibi oldu. Bacakları düz bir Çekilde Gezlona uzandı, hem alnı hem de nefes alıp verİğİ rahatladı. Camille bir Çekilde birbirine dolanmıÇ olan ellerine baktı ve birden ağlamak istedi.

"Neşelen, yaşlı kız," diye fısıldadı, parmaklarını sıkarak. "Ben ölürsem, en azından Jim-Jim seninle olacak."

"Mon Dieu, böyle bir zamanda nasıl şaka yaparsın?" Camille birden onunla yalnız kalmak istedi. Hâlâ ipek bir su birikintisi içinde yerde diz çökmüş halde Leydi Sharpe'a baktı. "Lütfen, madam, artık gitmelisiniz," dedi gözyaşlarını kırıştıtararak. "Onu sağ salım yatağına götüreceğim ve gece boyunca yanında kalacağım. Ve yarın size nasıl gittiğıne dair haber göndereceğim, tamam mı?"

Rothewell zayıfça gülümsedi. Kuzenine, "Hadi git, yaşlı kız," dedi. "Evine git. Artık başıma bela olacak bir karım var, unuttun mu? Tam da istediğın gibi."

Sonunda kontes pes etti. Lord Sharpe bir kez daha güvence verdikten sonra karısının omzunu sıvazladı ve sonra

onu dışarı çağırdı. Bir saniye sonra Camille ön kapının arkasından kapandığını duydu.

Hâlâ ellerine bakmakta olan Camille ağzını açtı ama ağzından hiçbir şey çıkmadı. Kocasının neşeli sözleri onu rahatlatmadı. İnsanın organlarındaki ağrı tehlikeliydi. Çürümüş bir apandisit -ya da aynı derecede tedavi edilemez bir şey- sabaha ölmüş olabilirdi. Ya da dans ediyor olabilirdi. Bunu gerçekten bilemezdi. Annesinin yatağının başında tuttuğu nöbetlerin anıları aklından çıkmasa da, bu gerçek onu dehşete düşürüyordu.

Camille ağlamamak için dudağını ısırды. O onun kocasıydı ve acı çekiyordu. Verdiği sözün ne kadar önemli olduğunu bir kez daha anlamıştı.

Hastalıkta ve sağlıkta onu sevecek, onurlandıracak ve koruyacak mısınız?

Belki yeminini ederken bu sözleri kastetmemişti ama şimdi kastetmişti. Bir eş olarak başarısız olmak zorunda değildi. Belki de soğuk olmak zorunda değildi -eğer bir zamanlar sadece kapatmayı dilediği kalbini açma riskini göze alabilirse. Camille başını kaldırdı, onun elini öptü ve ayağa kalktı.

Rothewell başını kaldırdı, bakışları onunkileri tutuyordu. "Belki de bu bir şey değildir," diye mırıldandı. "Belki de geçecektir." Ama ikna olmamış bir adam gibi konuşuyordu ve kadın onun gözlerinde fiziksel acının ötesinde bir sızı gördü.

Onun elini sıktı ve omuzlarını kararlılıkla geriye attı. "Randolph, buraya gel lütfen," diye emretti uşağa. "Sen ve Trammel onun yatmasına yardım edin."

"Evet, leydim."

"Kendi başıma gidebilirim, lanet olsun," dedi kocası, ayağa kalkacakmış gibi hareket ederek.

"Pekâlâ," dedi alaycı bir tavırla. "O zaman sadece omuzlarınıza tutunarak yanınızda yürüyecekler."

Hizmetçiler emrettiği şeyi yapıp onu odadan çıkarırken Rothewell ona alaycı bir bakış fırlattı.

"Ya Trammel?" dedi Camille. "Sırada doktor var, lütfen."

"Doktor yok," diye mırıldandı Rothewell, sanki tırmanmaktan korkuyormuş gibi merdivenlerden yukarı bakarak.

Camille başını salladı ve Trammel'e baktı. "Birini gönder."

Rothewell zayıf bir kahkaha atmayı başardı. "Yeni hanımın ısrarcı olduğunu kanıtlıyor, Trammel," dedi. "Camille, canım, sen bir dadı değilsin."

"Hayır, ben senin karınım," diye sakince karşılık verdi. "Ve sanırım Trammel bile bana kulak versen iyi edeceğini söyleyecektir."

"Olabilir," diye cevap verdi, "ama benim istediğim yatağım ve konyağım, sırasıyla. Sabaha kadar geçeceğinden eminim."

Camille kâhyanın yüzünde beliren kızgın ifadeyi gördü ama Trammel hiçbir şey söylemedi. Ancak şimdi bile Rothewell'in renginin bir kısmı geri dönüyordu. Artık acıya karşı yüzünü buruşturmuyordu.

"Très bien," dedi kadın, merdivenlerin tepesine vardıklarında. "Ama sadece şafak sökene kadar bekleyeceğiz mösyö, tamam mı? Ondan sonra, benim yöntemimle yapacağız."

"Ben öyle bir şey demedim," diye hırladı.

Camille omuz silkti. "Bunun pek önemi yok," diye cevap verdi. "Bu halinle beni merdivenlerden aşağıya kadar kovalayıp durduramayacak kadar zayıfsın sanırım. Bu yüzden her şey benim istediğim gibi olacak."

Nefesinin altından küfretti ve ona karanlık bir bakış fırlattı ama Trammel'in zayıf gülümsemesi muzafferdi.

On Birinci Bölüm

Lord Rothewell'in Al Fresco'da yemek yediği

Camille'i rahatlatan Şey, Rothewell'in ertesini sabah çok daha iyileŐmiŐ olarak uyanmasıydı. Kötü bir gece geçirdiğini biliyordu, çünkü Rothewell ona yatağında yer vermeyi ısrarla reddetmesine rağmen, Camille bağlantı kapısını açık tutmakta ısrar etmişti. İki kez ğrerek ayağa kalkmış ve bir süre yerde volta atmıştı -evliliklerinin kısa haftaları boyunca Camille onun her hareketini ve ruh halini hissetmeye başlamıştı- ama her seferinde zayıflığından belli belirsiz utanmış ve en kötüsü geçtikten sonra yatağa dönmesini istemişti.

Tüm bunlara rağmen, Şafağa yakın bir saatte uyandığında kucağında köpeğiyle yatakta oturuyordu. Camille yatağının kenarına tünedi ve Bayan Obelienne'in ona birkaç lokma yulaf lapası ve biraz sıcak çay ısmarlamasını izledi.

Sonunda aşçıyı uzaklaŐtırdıđında, Chin-Chin'i kolunun altına sıkıştırarak arkasına yaslandı. Camille, Bayan Obelienne'in tepsiyi tekrar dışarı taŐıyabilmesi için kapıyı açmak üzere ayağa kalktı, sonra onunla birlikte koridora ıktı.

Camille umutla, "Sanırım rengi çok daha iyi," dedi.

Bayan Obelienne kapıya endişeli bir bakış attı. "Evet, Şimdilik," diye kabul etti.

Camille elini yaşlı kadının koluna koydu. "Sence onun nesi var?" diye sordu. "Sadece içki mi içiyor?"

Bayan Obelienne başını salladı. "Onu şeytanlar yiyor." Sesi adalı tınısına rağmen acımasızdı. "Geçmiş, öyle mi? Karındaki bir kanser gibi."

Ama Camille, Bayan Obelienne'in gururlu, sert halinin merdivenlerden inişini izlerken bundan daha fazlası olduğunu hissetti. Bir an için koridorun serin ve karanlık sessizliğinde durdu, aşçının garip teşhisini merak etti. Suçluluk ve öfke, evet, insanı yiyip bitirebilirdi. Ama bu şekilde değil. Böyle şiddetli, düzensiz ataklarla değil.

İç çekerek, doktor çağırma kavgasına yeniden başlamak üzere Rothewell'in yatak odasına döndü. Ama kaybetmeye mahkûm olduğu bir kavgaydı bu. Kapıyı itip açtığında kocası ayağa kalkmış, usturasını sıvazlıyordu.

Camille geniş koltuklarından birinde nöbetçi pozisyonu aldı ve hizmetçilerin sıcak suyunu getirmesini ve o gün için giysilerini hazırlamasını değerlendirerek izledi. Rothewell'in eli, bıçağı sert ve düz vuruşlarla ağı çekip sabunu düzgünce sıyrırken hatasız bir şekilde sabitti.

"Bugün daha sonra dışarı çıkacağım," dedi, bakışları aynada onu izliyordu. "Geç saatlere kadar dönmeyeceğim."

Camille tartışmanın yine kaybedildiğini fark etti.

Kalan sabunu temizlemek için leğenin üzerine eğildi, sonra arkasını dönerek yüzünü kuruladı. Belden yukarısı çıplaktı ve geniş göğsü ve zayıf kalçalarından gevşekçe sarkan donunun altında kaybolan koyu renk saçlarıyla inanılmaz derecede güçlü bir erkek gibi görünüyordu. Gözleri yine deliciydi, çenesi her zamanki gibi sıkıca yerleşmişti. Sanki su sadece sabun ve kirli sakalları değil, önceki gecenin tüm kanıtlarını da yıkamıştı.

Evet, diye d    nd   acımasızca, adam bug  n kesinlikle onu merdivenlerden geri kovalayacak kadar iyiydi. Doktor gelmeyecekti. Rahatlamı   hissetmeye   alı  tı. Umut hissetmeye. Belki de onun dedi  i gibi, hi  bir   ey olmamı  tı.

"Nash ve karde  i Hayden-Worth ile kul  plerinde buluşaca  ım," diye devam etti, havluyu yere atarak. "Sonra da k   it oynayaca  ız. Kendini me  gul edecek bir   eyin var mı?"

  lk kez planlarından onu haberdar etme zahmetine katlanmı  tı. Camille aya  a kalktı ve kapıya do  ru ilerledi. Orada duraksadı ve ona yan g  zle baktı. "Evet, yeni piyano beni me  gul edecek," dedi usulca. "Sanırım biraz pratik yapmam gerekiyor?"

G  l  msedi, yumuşak, belli belirsiz hınzır bir g  l  msemeydi bu ve g  zleri kesinlikle parlıyordu. "Ah, harika bir fikir," diye mırıldandı. "Belki de o kadar ge   kalmamalıyım."

Kocasının ani hastalı  ından iki g  n sonra Camille    le yeme  ine indi  inde, garip bir   ekilde masanın kurulmadı  ını ve u  akların gelmedi  ini g  rd  . Onun yerine, Bayan Obelienne elinde deri bir   antayla onu bekliyordu.

"Bu da ne b  yle?" Camille kafası karı  mı   bir halde sordu.

Bayan Obelienne'in g  zleri inatla kısılmı  tı. "Yiyecek," dedi ba  ını   antaya do  ru e  erek. "Bu evden   ıkmalı, g  n ışığında diyorum. Gecenin k  t   bir etkisi var. Onu bug  n parka g  t  receksin."

Camille ka  larını   attı. "Anlayamıyorum. Parkta oldu  u gibi..." Do  ru kelimeyi bulmak i  in zihnini yokladı, "-piknik mi?"

"Evet," dedi Bayan Obelienne. "Dışarıda, havada. Güzel bir gün. Tanrı bize güneş getirdi."

Rothewell'in elinde bir tomar kâğıtla arkasından gelmesi onu şaşırttı. "Camille, Xanthia sormak için yazmış-" Durdu ve şaşkınlıkla onlara baktı. "Elinizde ne var Bayan Obelienne?"

"Baharatlı tavuk. Peynir. Elmalı tart. Cassava pone." Ona ters ters baktıktan sonra çantayı ağır bir gümbürtüyle masanın üzerine bıraktı! "Öğle yemeğiniz."

Camille yapmacık bir gülümsemeyle ona döndü. "Görünüşe göre pikniğe gidiyoruz."

Bayan Obelienne kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Rothewell'in bakışları tekrar çantaya kaydı. "Piknik mi?" diye yineledi. "Londra'da mı?"

"Oui," dedi aşçı. Sanki odadan gönderilen Chin-Chin'miş gibi tek parmağıyla küçümseyici bir hareket yaptı. "Git. Açık hava iştahını açacaktır."

Sonunda Rothewell güldü ve iki elini birden kaldırdı. "Obelienne konuştu," diye kabul etti. "Ben arabamı çağırayım."

Camille bakışlarını onun üzerinde gezdirdi. "Ça alors!" diye mırıldandı. "Belki de Obelienne'in yardımına daha sık başvurmalıyım."

Rothewell gitmek için döndü ve ağızının her zamanki vurdumduymaz yüzünde kısa bir rahatlama ifadesi belirdi. Camille ancak o zaman Obelienne'in kabadayılığının ona neye mal olduğunu anladı. İşvereninin işbirliğinden hiç de emin değildi. Belki de Rothewell'in öfkesini yatıştırmak için Camille'in varlığına güvenmişti. Olağanüstü bir düşünce.

Yarım saat sonra, Serpentine Göleti'nin batı tarafındaki sakin ucuna yakın bir ağacın altında, çıplak ağaçların ve çalılarının arasında oturuyorlardı. Rothewell'in atı yakınlarda bağlıydı. Camille'in tahminine göre modacılar nadiren bu kadar uzağa gelirdi, çünkü parkın bu kısmı bugün boştu ve çok daha az bakımlıydı.

Camille yüzünü güneşe doğru kaldırdı ve kısa süreliğine gözlerini kapattı. Hava hiçbir şekilde sıcak değildi ama yılın bu zamanında Manş Denizi'nin iki yakasında da nadiren görülen parlak, bulutsuz bir gündü ve kendini tuhaf, hafif baş döndürücü bir ruh hali içinde buldu.

Onun yanında Rothewell şapkasını bir kenara atmış, tülbentle özenle sarılmış yiyecek paketlerini çıkarmış, yere serdiği sürücü pelerinin üzerine yerleştiriyordu. Bir battaniye getirmeyi düşünmemişti. Kesinlikle o da getirmemişti.

Hatırlayabildiği kadarıyla hiç dışarıda yemek yememişti. Annesinin ilgi alanları daha çok gece geç saatlere kadardı - maskiler, suareler, oyun salonları ve benzerleri. Halburne Kontesi nadiren öğleden önce ayağa kalkardı. Son yıllarına kadar, bir şişe şarap ya da hizmetçilerden aşırabildiği içkilerin tortularını aramak dışında yatağından pek çıkmamıştı.

"Tavuk mu?"

"Pardon?" Etrafına baktığında Rothewell'in bir dirseğinin üzerinde ona doğru eğildiğini ve incelemesi için bir but uzattığını gördü. Düşüncesizce eğildi ve bir ısırık aldı.

"Artık kişisel hizmetkârınızım, öyle mi?" dedi alçak sesle.

Camille kaşlarını çatarak lokmayı çiğnedi ve sonra, "Tabağımız ya da çatalımız yok," diye itiraz etti.

"Hiç parmaklarıyla yemek yemedin, ha?" Rothewell bacağı kendisi kemirdi.

"Hayır, almadım." Camille mendiliyle ağzının kenarlarını sildi. "Sen de pek piknikçi birine benzemiyorsun. Eğer bu İngilizce'de uygun bir kelime ise?"

Rothewell güldü ve tavuğu bir kenara bıraktı. Onunla birlikte kalbi de battı. Bayan Obelienne'in kendisinin bilmediği bir şeyler bildiğini ve açık havanın mucizevi bir şekilde kocasının iştahını açacağını ummuştı. Camille iç çekerek yiyecekleri karıştırdı ve ısırmak için bir parça peynir aldı, ama son zamanlarda yiyeceklerin sık sık yaptığı gibi tadı ona uymadı. Gerçekten de bir zamanlar sağlıklı olan iştahı hafif bir tiksintiye dönüşmüştü. Yakında kocasından biraz daha iyi olacaktı.

Arkasına baktığında Rothewell iki dirseğinin üzerine yaslanmıŒ, uzun, çizmeli bacaklarını bileklerinden kavuŒturmuŒ, suyun karŒısından Kensington'daki çiftliklere ve tarlalara bakıyordu. Serpentine'den hafif bir esinti geliyor, saçlarını hafifçe okşuyordu ve bir an için neredeyse çocuksu görünüyordu. Ve şaşırtıcı derecede hüzünlü.

"On beş ya da yirmi yıldır pikniŒe gittiğimi sanmıyorum," dedi sessizce.

"Öyle deŒil mi?" diye cevap verdi. "Bu tam anlamıyla İngilizlere özgü bir şey gibi görünüyor."

"Sanırım." Bakışları mesafeli bir hal almıştı. "İnsanın sık sık dışarıda yemek yemesi pek de eğlenceli bir şey gibi görünmüyordu."

"Öyle mi?" diye sordu. "Neden?"

Başını kaldırıp ona baktı. "Kamış tarlalarında yaşadım, Camille," dedi. "Yüceltilmiş bir çiftçiydim."

Camille şeker kamışı toplama ve işleme işiyle ilgili korkunç hikâyeler duymuştu. Fransa'nın Karayipler'de böyle pek çok çıkarı vardı. "Şeker dedikleri kadar korkunç bir iş miydi?"

"Korkunç göreceli bir terim canım." Alaycı bir gülümseme takındı. "Sıcak, kirli ve tehlikeli bir işti. Kölelerimiz içinse... evet, bunu gerçekten de korkunç bulduklarını söyleyebilirim."

"Evet, eminim." Camille bir süre sessiz kaldı. "Artık burada olduğunuza göre köleleri kim denetliyor?"

"Hiç kimse," dedi. "Onlar artık benim kiracı çiftçilerim."

"Alors, sen... sen onlara özgürlük mü verdin?" diye sordu. "Bu çok cömertçeydi."

Kayıtsızca homurdandı. "Cömertçe değildi," dedi. "Doğrusu buydu. Amcam öldüğünde de bunu yapmalıydık ama miras o kadar borç içindeydi ki Luke-" Bakışları aniden içe döndü.

"Oui?" Camille cesaretlendirdi. "Ne dedi o?"

Rothewell başını salladı. "Amcamın borçlarını ödemek istedi," diye cevap verdi. "Ve ondan sonra... bunu tartıştık, üçümüz. Her şeye birlikte karar verdik. Ama diğer ekicilerin baskısı -bu kadar çok köleyi aynı anda özgür bırakmak- hoş karşılanmadı."

"Neden?"

"Başka bir isyandan korkuyorlardı," dedi. "Ve özgür bırakılan köleler istedikleri gibi hareket edebilirler. Ama artık bunun pek bir önemi yok."

"Öyle değil mi? Neden?"

Omuz silkti. "Kölelik günlerinin sona ermesi gerekiyor," dedi sessizce. "Bu iğrenç, yozlaştırıcı bir kurum ve Anthony Hayden-Worth'ün söyledikleri doğruysa eninde sonunda yasaklanacak. Bu onun Avam Kamarası'ndaki gözde projelerinden biri."

Camille titredi ve pelerinini biraz daha yaklaştırdı. "Köleliğin her zaman korkunç olduğunu düşünmüşümdür."

Hâlâ uzaklara bakıyordu. "Ama bununla büyüdüğünüzde," dedi, "bunu hiç düşünmezsiniz. Bu sadece işlerin gidişatıdır. Sonra, yaşlandıkça, bir kölenin de senin gibi bir insan olduğunu, kendi umutları, korkuları ve hatta hayalleri olduğunu görmeye başlıyorsun. Ve bunu bildiğinizde... bilgi her geçen gün daha da netleştğinde... şey, bunu görmezden gelmek için sertleşmiş bir ruh gerekir."

Camille biraz alaycı bir tavırla, "Pek çok insan bunu görmezden gelmekte zorlanmıyor," dedi.

"Onlar adına konuşamam," dedi sessizce. "Ben sadece kendim için konuşurum. Gördüklerimle. Öğrendiklerim. Köleliğin kaldırılması tek yol ve bu yeterince yakın bir zamanda gerçekleşemez."

"Belki... Belki Bay Hayden-Worth'ün çabalarını bir şekilde destekleyebilirsiniz?" diye öneride bulundu. "Belki daha fazla insan sizin gibi düşünürse, köleliğin kaldırılması daha çabuk gerçekleşir?"

Rothewell omuz silkti ve başka tarafa baktı.

Camille, Rothewell'in sevdiği ve belki de her zaman seveceği

kadın olan ölen kardeşinin karısı hakkındaki hikayeyi hatırladı.

aşk. Hiç şüphesiz bu durum, diğerlerinden daha fazla, düşüncelerini değiştirmişti.

"Xanthia bana ağabeyinin karısından bahsetti," diye ağzından kaçırdı, kucağında kenetlenmiş ellerine bakarak. "Karışık ırktan olduğunu ve toplumda her zaman hoş karşılanmadığını söyledi. Bunun incitici olduğuna eminim."

Onun çenesinin sertleşmesini izledi, bu kötüye işaretti. "Xanthia yersiz konuştu," diye homurdandı. Sesi beklediğinden daha da kızgın geliyordu.

"Hayır," dedi Camille sertçe. "O yapmadı. O kadın senin ailenin bir parçasıydı. Kızı hâlâ öyle."

"O öldü," diye cevap verdi, sözleri kısıktı. "Kardeşim öldü. Konuşacak bir şey yok ve Tanrı şahidim olsun ki Xanthia da bunu biliyor. Ama anlaşılan ona bu gerçeği hatırlatmam gerekecek."

Camille'in sinirleri bozuldu. "Xanthia'ya nasıl kızabilirsin?" diye sordu. "Ben senin karınım Rothewell ve bu senin ailenle ilgili. Böyle şeyleri bilmeye hakkım var, özellikle de senin çocuğunu doğuracaksam."

Duygusal dudakları alaycı bir ifadeye dönüştü. "Daha birkaç gün önce benim tohumumdan başka bir şey istemeyen bir kadından büyük laflar bunlar Camille," diye karşılık verdi. "Evliliğimize 'alışveriş' diyen bir kadın."

"Rothewell, bu adil değil-"

"Hayır, bu bir gerçek," diye araya girdi. Rothewell yüzünü ona dönmüştü, gözleri duygusallıkla parlıyordu. "Şu anda bile Camille, bana adımla bile hitap edemiyorsun."

"Yaptım."

"Evet, bir kez mi? İki kez mi?" Yine alay etti. "Nereye gittiğimi, ne yaptığımı ya da kiminle yaptığımı umursamadığımı söylemiştin."

Camille'in içinden bir şey koptu. "Bu ne cüret?" diye fısıldadı. "Mon Dieu, bu ne cüret? Bu tür şeylerin beni ilgilendirmedüğünü çoktan açıkça belirtmiştin. Peki, bu değişti mi? Bu gerçek bir evlilik mi olacak? Şimdi bana karşı sorumlu mu olmak istiyorsun?"

Başını çevirdi ve uzaklara doğru baktı. "Hayır,"

dedi sessizce. "Non, ben öyle düşünmemiştim."

Rothewell nefesinin altından küfretti, sonra ayağa kalktı ve hızla uzaklaştı.

"Zut!" Camille'in elleri yumruk oldu. "Sen bir pisliksin, Kieran!" diye bağırdı arkasından. "İnatçı bir eşek. Et voilà!- Senin adını kullandım!"

Bir eli belinde, suyun kenarındaki hafif eğimden aşağı indi. Diğer eli saçlarını karıştırdı, sonra düştü. Omuzları yorgunluktan çökmüş gibiydi. Ama kadın onun geri döneceğini ya da en azından duracağını düşündüğünde, adam gölet boyunca uzanan patikadan aşağı doğru ilerledi.

Onu takip edip yalvarmalı mıydı? Özür mü dilemeli? Ama ne için? Ve neden dilesin ki? Adam hatalıydı ve bu pazarlıkta inatçıydı.

Adam ağaçların ardında kaybolurken kendine hasta olduğunu hatırlattı. Suçluluk duygusu içini kemirmeye başladı. Annemarie'yi çok derinden sevmiş olmalıydı. Bunu düşünmek ona acı verse de, bu yüzden onu nasıl yargılayabilirdi? Tüm kızlık aşkları bir yana, Camille annesi ve onun annesi dışında hiç kimseyi sevmemişti.

Hemşire, şimdiye kadar değildi. Ve şimdi kalbi bütün olmayan bir adamı sevmek onun kaderiydi.

Arkasında Rothewell'in atı acınacak bir şekilde kişnedi.

Camille omzunun üzerinden baktı. "Geri dönecek, Mösyö Cheval," dedi biraz üzüntüyle. "Evet, dönmeli, değil mi?"

Bununla birlikte, sürüş pelerininin üzerine düştü, gözlerini kapattı ve iç çekti. Rothewell haklıydı -en azından kısmen. Bu acınacak derecede yanlış evliliğin başlangıcında ne istediğini bilmiyordu. Ondan bir Gey talep etmiş ve gizliden gizliye başka bir Gey'in özlemine çekmeye başlamıştı; bu onu korkutmuş ve iliklerine kadar sarsmıştı. Onun sevgisini istiyordu. Gerçek bir evlilik istiyordu. Ve şimdi de olabilecek en kötü konuyu, onun kayıp aşkını gündeme getirmişti. Gerçekten de bir piknik!

Orada ne kadar süre zihinsel olarak kendini hırpaladığından ve kocasına aşık olduğu anı tam olarak belirlemeye çalıştığından emin değildi. Ama sonunda, üzerinde bir gölgenin hareket ettiğini hissetti ve gözlerini açtı.

Rothewell onun üzerinde duruyordu ama ona bakmıyordu, gözleri güneşe karşı kısılmıştı, ağzı acımasızdı. "Benden ne istiyorsun Camille?" diye homurdandı. "Ne istiyorsun? Bunu bana söyleyebilir misin?"

Ayağa kalktı ve gözünü kırpmadan ona baktı. "Evet, senin mutlu olmanı istiyorum," dedi. "Hasta ve öfkeli olmak yerine bütün ve mutlu olmanı istiyorum, etrafındaki tüm dünyaya öfkeli olmanı değil. Hayatında bir amacın olsun istiyorum. Umutsuzluk yerine neşe hissetmeni. İstedığın gibi inanabilir ya da inanmayabilirsin."

Gözlerini kaçırdı, yüz ifadesi gergindi. "Hayal kırıklığına uğrayacaksın Camille," dedi sessizce. "İhtiyacın olan türden bir erkek olamam. Bu bana göre değil."

"Bekle!" Bir elini kaldırdı. "Senden bir şey olmanı istedim mi? Kulaklarım ve dilim beni aldatıyor mu?"

"Ne istediğini biliyorum," dedi karanlık bir sesle. "Ama hayatımdaki her kadını hayal kırıklığına uğrattım, belki kız kardeşim hariç."

"Dur, s'il vous pla t." Camille h   elini havada, avuç içi dışarıda tutuyordu. "Bana bu kelime oyununu oynayamazsınız mösyö. S ylediklerimde ciddiymim. Siz kötü huylu, mutsuz bir adamsınız ve sizinle ilgilenen herkesi -kız kardeşinizi, Leydi Sharpe'ı, evet, hatta hizmet ilerinizi bile-endi elendiriyorsunuz." Sonra tesadüfen Xanthia'nın sözlerini hatırladı. "Bu  l  kadına olan sevginiz ve kederiniz kalbinizde bir çıban gibi, Rothewell. Ve sen onu kesmeyeceksin. Bütün ailene acı  ektiriyorsun."

Adamın gözlerinde güçlü bir duygu parıldadı ve bir an için yüzünün buru aca ından korktu. Ama Rothewell bundan daha sert bir yapıya sahipti. Çenesini sertçe kapattı ve suyun ötesine baktı.

" l  bir kadın için acı çekmem Camille," dedi, bir elini kalçasına koyarken ceketini geriye itti. "Bu konuda yanılıyorsun. Xanthia yanılıyor."

"Alors, nedir o zaman?" Camille onu hangi aptallı ın s r kledi inden emin olamayarak meydan okudu. "Rothewell, gecenin her saatinde yerleri ar ınladı ını duymadı ımı mı sanıyorsun? Yemek yemiyor ve uyumuyorsunuz, sadece konya ınız ve yalnızlı ınızla yetiniyorsunuz. Mon Dieu, ben zaten mezara kadar sefil bir insana bakıcılık yaptım."

Aşkıını kaybettiği için kendini içerek öldürmeye kararlı. Bir saniyesinden bile zevk almıyorum."

"Tanrı aşkına, ne bilmek istiyorsun o zaman?" diye tersledi. "Hepsini mi? Her iğrenç gerçeği ve onunla birlikte gelen yalanları mı? Cevabından emin ol Camille. Kesinlikle emin ol çünkü bir kez söylendi mi, bir daha geri alınamaz ve bana her baktığında bunu düşünmek zorunda kalacaksın."

"Hayır, yapmayacağım-"

"Evet," diye araya girdi buz gibi bir kesinlikle. "Yapacaksın. Yatağına her geldiğimde bugünü hatırlayacaksın."

"Öyle mi?" Camille elini uzattı. "O zaman riske gireceğim. Oturun, lütfen?"

Rothewell hâlâ ona bakmıyordu ama tekrar pelerinin üzerine oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. Dakikalar geçtikten sonra, teslimiyet ve keder dolu bir sesle nefes verdi. "Adı Annemarie'ydi," dedi sonunda. "Xanthia sana bunu da söyledi mi?"

"Evet, bunu bana o söyledi," diye mırıldandı Camille.

"Annemarie benden daha yaşlıydı ve çok daha gösterişliydi." Bakışları hâlâ uzaklara sabitlenmişti. "O... düşmüş bir kadındı, sanırım. Ve ben kendimi ona aşık sanıyordum."

Camille ona dokunma isteğine direndi ama gözlerindeki ham duygu kalbini sızlattı.

Başını eğdi ve botlarına baktı. "Genç olmama rağmen... tecrübesiz değildim," dedi. "Luke ve ben, en hafif tabiriyle korunaksız hayatlar yaşadık. Ama hiçbir şey beni Annemarie için hazırlamamıştı."

"Oui? Ne şekilde?" diye sordu Camille usulca.

Başını iki yana salladı. "O... o aynı anda hem geçici hem de dünyevi biriydi," dedi. "Karanlık ve çok Fransızdı ve gözleri - Tanrım, sadece yanıyordu. Erkekler sırf ona karşıdan karşıya geçerken yardım edebilmek için birbirleriyle kavga ederlerdi. Luke'la evlenmeden önce benim sevgilimdi."

Camille sessizce, "Xanthia da aynı şeyi önerdi," diye onayladı.

Ama Rothewell'in gözleri kararmış ve hiddetlenmiş, yumrukları birini yumruklayacakmış gibi sıkılmıştı. İçindeki bastırılmış öfke artık elle tutulur hale gelmişti.

Camille aniden endişelendi. Riske gireceğini söylemişti, evet ama ya adam haklıysa? Ya bu her şeyi değiştirirse? Yetenekli bir sevgili ve bazen de arkadaş, uzun zamandır birlikte yaşadığı hiçlikten daha iyi değil miydi?

Dudaklarını kararsızca yaladı. "Je ne sais pas," diye fısıldadı kendi kendine. "Belki de Kieran, sen haklıydın-"

"Hayır." Bir elini kaldırdı, avuç içi dışarıdaydı. "Bunu sen başlattın Camille," dedi sesi boğuklaşarak. "Sen başlattın. Sen ve Xanthia. Şimdi orada oturup bunu dinleyebilirsin... bu şeyi. Mezara götürmek istediğim bu korkunç şeyi. Sana anlatacağım ve sonra bir daha asla duymak istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

"Mais oui, eğer istersen." Parmaklarını eteğinin kumaşına geçirdi, çünkü dehşet içinde elleri titremeye başlamıştı. "Ne olursa olsun, senin Annemarie'n gibi pek çok kadın tanıdım."

Sertçe yutkundü ve elini bıraktı. "O... o benim Annemarie'm değildi," diye mırıldandı. "Hiçbir zaman. Ben ona

birçok kez metresim olmasını istedim. Ona para verdim, evet, ve orada burada biraz mücevher. Ama ne zaman bir cevap için onu sıkıştırsam, tereddüt ediyordu. Beni istiyordu, en azından yatağında. Hatta ağlıyor ve beni sevdiğine yemin ediyordu. Ama görünüşe göre, ben onun aradığı şey değildim."

"Ne... ne istedi o zaman?"

Rothewell başını salladı. "Bir koca," dedi. "Güvenlik. Sadece bunu göremeyecek kadar genç ve kibirliydim. Bir gün ağabeyim ona evlenme teklif etti. Ve o... evet dedi."

Camille bunların çoğunu Xanthia'dan öğrenmiş olsa da, onun kendi ağzından duymak tamamen farklıydı. Acısı hâlâ tazeydi ve bu ses tonundan anlaşılıyordu. Tek aşkını, taparcasına sevdiği ve saygı duyduğu kardeşine kaptırmıştı. Ve bir bakıma, her ikisi tarafından da ihanete uğramıştı.

"Kardeşinin ona aşık olduğunu biliyor muydun, Kieran?" Camille fısıldadı.

Başını salladı, parlak siyah saçları öğleden sonra güneşinin alçalan açısını yakalıyordu. "Yapmalıydım," diye kabul etti. "Ona hayran olduğunu ve iyi tanıdıklarını biliyordum. Annemarie'nin ona bizim hakkımızda ne söylediğini bilmiyorum -gerçekten daha az bir şey, diyebilirim. Bütün bu pisliğin olacağını tahmin etmeliydim ama o kadar safmışım ki tahmin edemedim."

"Mon Dieu, harap olmuş olmalısın."

"Hayır, öfkelendim," diye homurdandı. "Bu, Luke'un ölümüne kadar sürecektir bir ayrılık yarattı aramızda. Ama Annemarie'ye hakaret ettiğimi, onun benim teklif ettiğimden daha onurlu bir şeyi hak ettiğini düşünüyordu. Beni onunla oynamakla suçladı."

Sevgiler. Böylece onunla evlendi ve bunun için kavga ettik. Ben onun burnunu kanattım, o da iki parmağımı kırdı. Sonra evden taşındım."

"Ya ondan sonra?" diye sordu Camille. "Sonra ne oldu?"

Yorgun bir şekilde iki omzunu da kaldırdı. "Görünürde bir şey yok," dedi. "Aramızda asık suratlı bir barış yaptık. Sonra Luke dikkatini gemicilik işine verdi ve tarlaları işletmeyi bana bıraktı."

"Sen... eve hiç dönmedin mi?"

Sonunda ona baktı. Gözlerinde onu rahatsız eden bir şeyle süslenmiş, dünyadan bıkmış bir ifade vardı. "O çatının altında nasıl uyuyabildim Camille?" diye fısıldadı. "Ellerimi ondan uzak tutamadım ve o benim kardeşimin karısıydı."

Camille'in içinden bir korku duygusu geçti. Bu hikâyede Xanthia'nın bildiğinden daha fazlası olduğunu hissetti. "Ve Annemarie
-Nasıl hissediyordu?"

Adam tiksintiyle homurdandı. "Annemarie yeterince mutluydu," dedi. "Hem pastasını yemenin hem de onu yemenin bir yolunu bulmuştu."

Camille başını salladı. "Bu pasta... Anlayamıyorum."

Gözlerini onunkilerden ayırdı ve suya baktı. "Biz hâlâ sevgiliydik, Camille."

"Mon dieu!" Camille parmaklarını ağzına götürdü.

"Bulabildiği herhangi bir bahaneyle beni görmek için sızıyordu." Sesi ölü gibiydi. "Kendime söyledim... Kendime bunun benim değil onun suçu olduğunu söyledim. Onu hiç aramadım. Asla. Asla."

Eve gitmeye dayanabildiğim nadir durumlarda akşam yemeğinde bile göz göze gelirdik. Ama Tanrı yardımcım olsun, kapımda belirdiğinde... Güçsüz düşüyordum."

Camille birden hasta hissetti.

"Her seferinde kendime -ve ona- bir daha asla diyordum," diye fısıldadı. "Bu beni hasta ediyordu. Tanrı'dan beni bağışlamasını diler ve her şeyin bittiğine yemin ederdim. Ve sonra... işte orada olurdu. Elinde geniş kenarlı şapkası ve gözlerinde çaresiz bir bakışla kulübemin ortasında dururdu. Ona dışarı çıkmasını söylesem, ağlardı. Bir hata yaptığını söyleyecekti. Luke'un onu benim sevdiğim gibi sevmediğini. Hayatının parçalanmakta olduğunu ve eğer ona sarılırsam..."

"Mais non," dedi Camille üzüntüyle, "o kadarla kalmadı, değil mi?"

Sertçe yutkundu ve başını salladı. "Teslim oldum. Her seferinde. Çünkü bana beni sevdiğini söylüyordu ve birkaç dakikalığına her şey eskisi gibi oluyordu. Ama öyle değildi. O Leydi Rothewell'di. Ve ben sadece küçük kardeştim."

Camille elini onun elinin üzerine koydu. "O... o bir unvan mı istedi?"

"Tanrım, bilmiyorum." Sesi kasvetliydi. Dayak yemiş gibiydi. "Zengin bir adamın metresinden başka bir şey olmak istiyordu. Geriye dönüp bakıyorum ve anlamaya çalışıyorum. Onuru çok gençken elinden alınmış, on üç ya da on dört yaşındayken. Unuttum. Adam zengin ve bembeyazdı, o ise hiçbirisi değildi. Bu konuda hiçbir söz hakkı yoktu ve adam onunla işi bittiğinde, onu ve çocukları Martinique'i bir kenara attı. Bu... bu ona bir şey yaptı. Bunu açıklayamam."

Camille garip bir şekilde annesini düşündü. Ve reddedilmenin ve güvensizliğin ardında bırakabileceği derin yaraları.

Umut kaybolmuştı ve aşk soğuk bir anıdan ibaretti. Annesi konyağa dönmüştü. Görünüşe göre Annemarie daha zekiye. Ya da daha çaresiz.

"Kardeşin şüphelendi mi?" diye sordu sessizce.

Rothewell acı acı güldü. "Öyle olmalıydı," diye cevap verdi. "Ama hayır, üçümüz de birbirimize tamamen güvendik. Güvenmek zorundaydık; aksi takdirde asla hayatta kalamazdık. Luke her zaman Bridgetown'da ofiste köle gibi çalışıyordu ve kısa süre sonra Xanthia'yı da yanında götürmeye başladı. Çiftlik evinin yarım mil ötesinde yaşıyordum. Hayır, hiç şüphelenmedi."

"Başladığında kaç yaşındaydın?"

"Daha iyisini bilecek kadar yaşlıyım."

Camille dudaklarının inceldiğini hissetti. "Kaç yaşında olduğunu bilmek istiyorum, lütfen."

Bir omzunu yorgun bir şekilde kaldırdı. "On sekiz," dedi. "Belki de on dokuz."

"Ve kardeşine ihanet ettiğini mi düşünüyorsun?" diye hafifçe bastırdı. "Bu mu yani?"

Sonunda dönüp ona baktı, gözleri kayrak taşı gibi düz ve griydi. "Hissetmiyorum," diye cevap verdi. "Ben yaptım. Ben böyle bir adamım Camille. Bunu kendin de söyledin. Tanıştığımız gün bana şeytan dedin. Sonra da seni hamile bırakmam için bana yüz bin sterlin ödemeyi teklif ettin. Ne olduğumu çok iyi biliyordun."

"Evet. Sonra da benden boşanabilmen için bir ilişki teklif ettim, değil mi?" diye cevap verdi, sözleri yumuşaktı.

"Yine de ikimizden biri o gece tanıştığımız kişiyle aynı kişi mi? Gerçekten görüldüğümüz kadar duygusuz muyuz?"

"Bende onur arama, Camille." Sesi çakıl gibi sertti. "Kardeşimin karısıyla yattım - bir şekilde bunu durduracak iradeyi bulana kadar defalarca. Ama olan olmuştu. Ve kendi bencil acımasızlığım yüzünden Martinique'e verdiğim acıyı anlatmaya başlayamam bile. İstedığimi elde etmek için kartlarda hile bile yaptım. Evet, o gece Valigny'de hile yaptım. Bunu bilmiyordun, değil mi?"

Bir an için ona boş boş baktı. "Hayır," diye fısıldadı. "Ve ben buna inanmıyorum."

Karanlık bir şekilde güldü. "Valigny maça kızını çekip duruyordu," dedi. "Onu avuçladığından şüphelenmeye başladım - uğurlu kartı, bilirsin. Bazı kumarbazlar bunu yapar. Ben de onu buldum ve çaldım. Sanki benimmiş gibi yere koydum. Bunu yaptım ve... lanet olsun, neden yaptığımı bile bilmiyorum."

Onun elini sıktı. "Belki de bunu beni kurtarmak için yaptın?" diye fısıldadı. "Belki de benim bildiğim gibi sen de benim tek umudum olduğunu biliyordun?"

Gözleri parlıyordu. "Bunu güzel bir renge boyamaya çalışma Camille," dedi sıkıca. "Olanlar hakkında kendimi -ya da seni- daha iyi hissettirmek için geçmişin şekerle kaplanmasını istemiyorum. Ben neysem oyum. Şimdi Tanrı aşkına, bırak da bu iş bitsin."

"Ama kardeşine olanlar tam bir trajediydi," diye mırıldandı Camille. "Yanlış, evet. Ama onu çok sevdiğinizi biliyorum."

Kocasının elleri yumruk oldu ve çenesi kaskatı kesildi. "Luke, o bizim her şeyimizdi," diye boğuldu. "Bunu anlayabiliyor musun? Anlayabiliyor musun? O hem kardeş hem de babaydı."

Bizi bir arada tutmak için savaştı. Tanrım, amcamın beni öldüresiye dövmesini engellediği zamanları sayamam. Gerekirse kırbaçları kendisi alırdı. Ve Xanthia-" Burada Rothewell sarsılarak durdu ve fiziksel olarak ürperdi. "Amcamın Xanthia'ya ne yapacağını ancak Tanrı bilir; o ya da sarhoş arkadaşlarından biri. Genç bir kızın böyle bir evde, onun gibi adamların arasında büyümesi, ona bakışları insanlık dışı bir şeydi. Yastığının altında bir tabanca bulunduracak yaşa gelene kadar, içimizden biri onun odasında yerde yattı. İlk başta Luke. Sonra ben."

"Mon Dieu," diye fısıldadı Camille. "Amcan bir canavardı."

Rothewell'e baktı, ama onun gözleri hâlâ uzaktı. Başka bir şey söylemedi.

"Sonunda ne oldu ona, bu amcaya?" Camille sordu. "Hızlı ve acısız bir ölüm mü?"

"Evet." Rothewell'in ağzı acıyla buruştu. "Nasıl tahmin ettin?"

"Kötüler her zaman böyle değil midir?" diye sordu biraz acı acı. "Sonunda le bon Dieu'nun onlara bunun bedelini ödeteceğini ummalıyız, çünkü bu dünyada bunun bedelini kesinlikle ödemiyorlar."

Rothewell'in acı ifadesi azalmadı. "Evet, son zamanlarda bu konuyu epey düşündüm."

Hâlâ Annemarie'yi düşündüğünü biliyordu. Camille düşüncesizce onun yumruğunu avucunun içine aldı ve gevşemeye zorladı, önce avucundaki, sonra da parmaklarındaki gerginliği ovdu. Yaptığı şey gerçekten de affedilemezdi. O halde neden ona karşı bu kadar derin hisler besliyordu? Neden burada oturmuş onun elini ovuşturuyor ve affedilmesinin gecikip gecikmediğini merak ediyordu? Anne sevgisi ya da baba rehberliği olmayan bir çocuk gerçekten de bir çocuk olabilir miydi?

On dokuz yaşında bir adam mı? Yoksa aşkı yanlış tanımlar ve onu umutsuzca arar mıydı?

Belki de sadece bahane uyduruyordu ama artık umursadığından emin değildi. Bir gün ayrı yaşayabilecekleri iddiasından uzun zaman önce vazgeçmişti. Belki de korkutucu bir şekilde, evliliğine sonuna kadar bağlıydı ve kocası zor yaşamaya ve kendine eziyet etmeye devam ederse muhtemelen mezara kadar ona bakacaktı. Ama artık başka bir seçenek yoktu. Kalbi için değil.

Avuç içi ve parmakları uyluğunun üzerinde düz ve rahat bir şekilde durduğunda, kadın sessizce konuştu. "Amcan nasıl öldü, Kieran?"

"Luke," dedi, sesi düzdü. "Luke onu merdivenlerden aşağı itti."

Camille şaşırmamıştı. "Belki de bunu hak etmiştir."

Rothewell bir kez daha tiksintiyle homurdandı. "Evet, bunu hak etmişti," diye cevap verdi. "Xanthia'yla kavga etmişti - Tanrım, nedenini bile hatırlayamıyorum. Ona küstah küçük sürtük demiş ve elinin tersiyle vurmıştu. Kan... dudağı. Tamamen yarılmıştı. Ve bu sefer Luke kendini kaybetti. Amca'yı itti ve bir şekilde düştü. Merdivenin tepesinde duruyorlardı. Amcam sarhoştı tabii. Boynunu kırdı."

Camille ne diyeceğini bilemiyordu. Soğuk bir rüzgâr çıktı, eteklerinin kenarlarını karıştırdı ve saçlarını tokalarından çekiştirdi. Ağaçların arasında tamamen yalnızdılar, ara sıra duyulan kuş sesleri ya da yapraksız dalların takırtısından başka hiçbir şey gerilimi azaltmıyordu.

"Luke'un başı belada mıydı?" diye sordu sonunda. "Polisler mi?"

Rothewell başını salladı. "Sadece bir soruşturma," dedi sessizce. "Amcamızın ünü herkesçe bilinirdi. Kırk beş yaşına kadar yaşaması bir mucize sayılırdı."

Camille güneşe karşı gözlerini kısmıştı. "Onunla yaşamaya gittiğinde kaç yaşındaydın?" diye sordu düşünceli bir şekilde. "Aileni hiç hatırlıyor musun?"

Başını salladı. "Ah, evet," dedi. "Ama küçük bir çocuğun hatırladığı gibi. İzlenimler. Anıların parıltıları. Sadece bu... puslu bir tür mutluluk. Ve kokular. Annemin lavanta suyu kokusunu hatırlıyorum. Ona bayılırdım."

Duruşu biraz gevşedi ve yüzü yumuşadı. Camille gülümsedi. "Ne güzel bir anı," dedi. "Çok küçük bir kızken, annem güzel kokuyorsa bunun ya eğleniyor ya da dışarı çıkıyor anlamına geldiğini bilirdim. Her iki durumda da onu göremeyeceğimi bilirdim. O kokudan nefret etmeye başladım. Tamamen nefret ettim. Sanırım bu yüzden hiç koku sürünmüyorum."

Rothewell ona tuhaf tuhaf baktı ve daha yakına eğildi. "Ama yapmalısın," dedi. "Sen... ne koktuğunu tam olarak söyleyemem. Baharat ve gül yaprakları mı? Egzotik bir şey."

Camille başını salladı. "Hayır, yanılıyor olmalısınız," diye mırıldandı. "Beni başka biriyle karıştırdınız-"

"Hayır, vallahi yapmadım," diye sertçe araya girdi. Sonra ses tonu yumuşamasa da bakışları yumuşadı. Kadının elini avucunun içine aldı ve sanki dudaklarına götürmek istermiş gibi hafifçe tuttu. "Kokunu her yerde tanırım. En karanlık gecede, en karanlık odada, yüzlerce insanla birlikte olsam bile." Sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Evet, Camille. Bilirdim. Her zaman bilirim... seni."

Sesindeki ani tutukluk açıktı. Camille bir anda kendini kararsız hissetti, sanki ruh hali -belki de dünyanın kendisi- hafifçe değişmişti. Gözleri onunkileri aradı, onu, evlendiği bu acı verici derecede karmaşık adamı anlamaya çalıştı. Ondan ne istiyordu? Ya da umut etmeye cesaret edebilir miydi?

Elini bıraktı ve sanki konuştuğuna pişman olmuş gibi başka tarafa baktı ve Camille dudaklarını onun yanağına değdirmek için garip bir dürtüyle çarpıldı. Her şeye ve tüm bilgeliğe rağmen ona aşık olduğunu söylemek için. Ve onun yaptığı ya da yapabileceği hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini. Ama belki de annesinin olduğundan daha aptaldı.

Tam o sırada Camille uzaktan hafifçe çıtırdayan çakıl taşlarının sesini duydu. Oturdukları yerin halka açık olduğunu hatırlayarak kocasından uzaklaştı ve eteğinin kıvrımlarını düzeltmeye başladı. Gözünün bir köşesinden, Serpentine'i çevreleyen patika boyunca ilerleyen şık giyimli bir beyefendiyi görebiliyordu, elinde bir baston vardı ve başında sonbahar güneşini yansıtacak kadar ipeksi bir şapka vardı.

Rothewell yaklaşırken onu izledi, sonra dehşet dolu bir homurtu çıkardı.

"Kim o?" diye sordu.

"Bir tanıdık," dedi. "Bir aile dostu."

Beyefendi onları çoktan fark etmişti. Rothewell elini selamlamak için kaldırdı, bu hareket coşkulu olmaktan biraz uzaktı ve adam patikadan dönerek hafif yokuştan onlara doğru yürüdü.

Camille onun yaklaşımını inceledi. "Çok yakışıklı bir beyefendi," diye mırıldandı. "Ama biraz da züppe, n'est-ce pas?"

Rothewell yine homurdandı. Ama Camille, adamın yaklaştıkça bir züppeye daha az benzediğini fark etti. İnce ve kıvraktı ve ava çıkmış bir kedi gibi hareket ediyordu. Koyu renk gözleri mizahla ve daha az kolay ayırt edilebilen bir şeyle dans ediyordu. Belki de alaycılık?

"İyi günler!" dedi adam şapkasını kaldırarak. "Yeni Leydi Rothewell'e hitap etme şerefine mi nail oldum?"

"Gerçekten de öyle." Rothewell ayağa kalkmıştı. "Camille, bu George Kemble. Kemble, benim güzel gelinim."

"Bonjour, Mösyö Kemble," dedi Camille, elini uzatarak.

"Enchanté, madam!" dedi, eğilerek. "Elbette, zarafetiniz ve güzelliğiniz bu barbarın üzerinde boşa gidiyor. Yine de tebriklerimi sunarım."

"Ben de seni gördüğüme sevindim, Kem." Rothewell Obelienne'in sırt çantasını yerden aldı. "Sanırım oturmak istiyorsunuz?"

Bay Kemble kaşlarını çatarak çimenlere baktı, belli ki tereddütlüydü. "Yerde oturmak tehlikeli bir iş." Gülümsemesi geldiği gibi hızla geri döndü. "Ama bu kadar güzel bir hanımefendiyle karşılaşınca insan gardırobunu nasıl düşünebilir? Ve sizinki gibi içten bir davet, Rothewell?"

Camille'in kocası sonunda güldü. "Bugün Strand'den oldukça uzaktasın, eski dostum," dedi, Kemble paltosunun kenarına yavaşça yerleşirken. "Seni parka getiren nedir?"

"Şu anda Whitehall'dan geliyorum." Kemble pantolonunun paçalarından ot parçaları toplamaya başlamıştı. "Lord de Vendenheim beni istedi, ben de beni Rules'da kızarmış orman tavuğu yemeye götürmesini istedim. Ne de olsa insan yemek yemeli, değil mi? Ve sevgili Max ısmarladığında tadı çok daha güzel oluyor."

Rothewell, "Öyle olduğunu söyleyebilirim," diye onayladı.

Bay Kemble omuz silkti. "Her neyse, şimdi akşam yemeğim için şarkı söylemeliyim," diye devam etti. "Biraz dolaşmak için North Wharf'a gidiyorum. Dün gece geç saatlerde kanal havzasında küçük bir kargaşa yaşandı."

"Birileri iyi bir şey yapmıyor, ha?" Rothewell aniden kasvetli göründü. "Dikkatli ol, Kemble."

Kemble belli belirsiz gülümsedi. "Şehrin en sevdiğim yeri değil," diye itiraf etti. "Ama insan bazen Hükümeti yatıştırmak için üzerine düşeni yapmalı, değil mi?"

Rothewell, "Genelde kendimi rahatsız etmem," dedi.

"Evet, ama buna gerek yok. Kasabanın kötü yerlerinden söz açılmışken-" Kemble burada durup cebini karıştırdı. Beyaz bir keten parçasına sarılı bir şey çıkardı ve ceketinin üzerinden Rothewell'e uzattı. "Sanırım bunu Eddie'de kaybettin."

Rothewell bezi katlayarak altın bir cep saatini ortaya çıkardı. Kemble'a karanlık bir bakış fırlattı, sonra saati cebine attı. "Bunu nasıl bulduğunuzu açıklamak istemezsiniz herhalde?"

Kemble burnunu kırıştırdı. "Sanmıyorum," dedi. "Kaybettiğini gördüm diyelim."

"Ve?"

"Ve ben de onu geri aldım," dedi basitçe. "İstenmeyen bir şey olmadan önce."

İki adam arasında uyarıcı bir bakış geçti. Camille söylenmeyen şeyin ne olduğunu merak etti. "Alors là!" dedi neşeyle. "Bize katılır mısınız Bay Kemble? Tavuğumuz, elmamız ve çok güzel bir peynirimiz var. Bir de manyok böreği diye bir şey var." İncelemesi için ikincisini çıkardı.

Kemble, Rothewell'e bir kez daha kuşkuyla baktı. "Sanırım iskelelerde dolaşarak şansımı deneyeceğim," dedi bir parmağını süngerimsi ekmeğe sokarak. "Manyok diye bir şey duymuştum."

"Eskiden ben de çok severdim," dedi Rothewell. "Ama kuşkusuz sonradan edinilmiş bir tat."

Camille, Bay Kemble'a gülümsedi. "İtiraf etmeliyim ki, mösyö, bu benim henüz edinemediğim bir tat," dedi. "Bunun içindeki baharatlar çok güçlü ve biraz da tuhaf."

"Bir elma deneyeceğim," dedi Bay Kemble, bir tane alıp kusursuz beyaz dişleriyle çıtırdatarak.

Rothewell yeniden dirseklerinin üzerinde gevşedi ve çizmelerini üst üste geçirdi. Bay Kemble'ın gelişi belki uygunsuz olmuştı ama az önceki tartışmanın gerginliğini de azaltmıştı.

Rothewell dalgın dalgın, "Senin yardımını almayı düşünüyordum, Kem," dedi.

Bay Kemble gözlerini kocaman açarak çiğnemeyi bitirdi. "Şaka yapıyorsun herhalde?" dedi sonunda. "Başka bir insandan yardım istiyorsunuz."

Varlık mı? Ne kadar yeni! Bana nasıl yardımcı olabileceğimi söyleyin."

Rothewell kuru bir sesle, "Bana evimin cazibeden yoksun olduğu söylendi," dedi.

"Ve sıcaklık," diye ekledi Bay Kemble bilerek. "Gerçekten de Londra'da daha faydacı bir bina yok - Smithfield mezbahasını saymazsak."

"Mersi, Bay Kemble," dedi Camille gülerek.

"Faydacı mı?" Rothewell yüzünü buruşturdu. "Ben bunu pratik olarak düşünmeyi seviyorum. Sade bir zarafet ve tüm o çürümüşlük."

"Ne saçmalık!" Bay Kemble gözlerini devirdi. "Bunu hiç düşünmüyorsunuz, kız kardeşiniz de öyle. Emin olun ona bayılıyorum. Ama Leydi Nash zevkin sadece akşam yemeklerinde gerekli olduğunu düşünüyor."

"Pardon," dedi Camille kararsızca, "ama Bay Kemble bize nasıl yardım edecek?"

"Strand'da bir tür müze ya da merak dükkânı işletiyor," dedi kocası. "Her yer ağzına kadar bir şeylerle dolu."

"Ambiyans, sevgili kızım," diye araya girdi Kemble. "Ben ambiyans ve eski para cilasası satıyorum, bunlara sahip olmayanlara ya da sadece daha fazlasını isteyenlere."

"Vraiment?" Camille hafifçe güldü. "Lütfen söyleyin, bu ambiyans nasıl sağlanıyor? Bir bando kutusunda mı? Bir portmantoda mı? Yoksa şişelenebilir mi?"

Bay Kemble sırtıttı. "Gerektiğinde bir kamyon dolusu teslimat yapabilirim," dedi. "Gördüğünüz gibi, zarif olan her şey konusunda uzman sayılırım ve kendim için söylemem gerekirse, olağanüstü bir sezgiye sahibim."

Tamamen ciddiymi. "Alors, Berkeley Meydanı'ndaki evin içinde bulundunuz mu?"

"Oh, evet," dedi şık beyefendi. "Bir süre Leydi Nash ile birlikte çalıştım. Ve ev-" Burada ürpermek için durakladı, "-günlük yulaf lapası ve nehir çamuru karışımına benziyor, değil mi? Tatsız, soğuk ve kahverengimsi?"

Camille bu tuhaf benzetmeye güldü. "Ne tür şeyler öneriyorsunuz?"

Bay Kemble bir parmağını yanağının yanına koydu. "Bir bakayım," diye mırıldandı. "O kasvetli yemek odasında muhteşem bir orta süsü oluşturacak güzel bir gümüş epergne satın aldım. Ve maun üzerine monte edilmiş, tamamen kusursuz yeşim taşından yapılmış muhteşem bir çift Çin foo köpeği. Tam üç takım ortaçağ zırhı ve bir takımın nadir bulunan bir Milano Missaglia'sı olduğundan eminim."

Camille ona gülümsedi. "Hayır, sanırım zırh değil. Ama hepsini görmeyi çok isterim."

"Epergne'i bir kenara koyacağım." Bay Kemble gülümsedi ve elini ceketinin içine soktu. "Neden gelecek hafta beni ziyaret etmiyorsunuz, Leydi Rothewell?" İnce gümüş bir kutu çıkardı ve kartını çıkardı. Camille ona baktı.

Bay George Jacob Kemble

Zarif Tuhaflıklar ve İnce Folderol Satıcısı Number

8 Strand

Bay Kemble kocasına bir bakış atarak, "Ve lütfen yalnız gelin," diye ekledi.

"Evet, lütfen," dedi Rothewell. "Lütfen beni bağışlayın anlamında. Bana sadece faturaları gönderin. Çok daha az acı verici olurlar."

"Harika bir fikir," dedi Bay Kemble, ayağa fırlayarak. "Çay yapacağım, sonra da hoş bir sohbet edeceğiz."

Bay Kemble tekrar patikaya doğru eğildiğinde Camille rüzgârın giderek serinlediğini fark etti. Gerçekten de tuhaf bir gün olmuştu.

"Gitmeliyiz, değil mi?" diye mırıldandı, rüzgârın Rothewell'in koyu renk saçlarını kaldırıp bir şekilde daha yumuşak göstermesini izliyordu. "Ama sanırım önce bir şeyler yemeliyiz?"

Rothewell yemeğe baktı. "Evet, Obelienne epey zahmete girmiş," diye mırıldanarak bageti tekrar eline aldı. Bundan sonra söyleyecek pek bir şeyi kalmamıştı ama Camille hafif, hoş bir sohbet sürdürdü ve Rothewell'in karamsar ruh hali hafiflemiş gibiydi. Biraz kek, bir dilim peynir ve bir elma yemeye devam etti.

Camille bunu küçük bir başarı olarak değerlendirdi ve belki de genel olarak dünya hakkında biraz daha umutlu hissederek çantasını yeniden doldurdu. Ne yazık ki bu duygu kısa ömürlü olacaktı.

Yemekler hazır olduğunda ve Camille güvenli bir şekilde yanındaki koltuğa oturduğunda Rothewell paltosunu giydi ve arabasını ağaçların arasından Park Lane'e doğru dönen araba yoluna sürdü. Yanında oturan Camille'e baktı, omurgası tamamen dik, duruşu en soylu düşesinki kadar asildi.

Valigny'nin babası olduğu için üzgündü, evet, ama kendi adına, onun doğum koşulları umurunda bile değildi. Onunla birlikte parkta araba sürmekten gurur duymalıydı - ve duyuyordu da - ama onunla evlenirken çok pis bir oyun oynamış olduğunu bilmek sevincini gölgeliyordu. Ve o da bundan şüphelenmeye başlamıştı.

Camille, Kem'in gidişinden beri pek az şey söylemişti ama Rothewell bunun daha çok Kem'in gelişinin yarıda kestiğı tartışmayla ilgili olduğundan korkuyordu. Tanrım, çok yorulmuştu. Fiziksel olarak içinin boşaltıldığını hissediyordu ve bu kez acıya kötü niyetli iç organlarından daha fazlası neden olmuştu.

Belki de bu adil bir cezaydı. Yanında güzel, son derece çekici bir gelini, onu seven bir kız kardeşi, en az iki iyi arkadaşı ve bir erkeğin sahip olabileceğinden çok daha fazla parası olan, hayatının baharında bir adamdı. Yine de tüm bunlar -tılsımlı hayatının ona getirmesi gereken tüm memnuniyet ve neşe-pişmanlıkla lekelenmişti. Geçmiş için pişmanlık ve gelecek için pişmanlık.

Utaniyordu. Her zaman, her zaman utanmıştı. Kederini ve suçluluk duygusunu bir kefen gibi giymiş, hayatın neşesini gizlemiş ve geriye sadece içinde o kadar uzun süre yaşamış olan nefreti bırakmıştı ki bu nefret karnının çukurunda siyah, yakıcı bir kanser gibi olana kadar kaynayıp durmuştu - belki de kelimenin tam anlamıyla. Ve şimdi bu utancı -en azından bir kısmını- öğrenmesini istediğı son kişiyle paylaşmıştı ve bunun sonu neydi? Başkasını yiyip bitirmesine izin vermek için mi? Onun hakkında zaten düşündüğünden daha az düşünmesini sağlamak için mi?

Şimdiden onunla arasına mesafe koymuştu. Bu konuda haklıydı. Şimdi de ona ne olduğu gerçeğini söyleyerek onu tamamen uzaklaştırmaya mı kararlıydı? Kardeşinin karısıyla zina yapmıştı. Ve sonra suçluluk duygusu ve ölçsüzlüğü ikisini de ölüme sürüklemişti.

Annemarie evlendikten sonra onu aptal yerine koymuştu ama o buna izin vermişti. Belki de küçük bir parçası bunu inadına yapmıştı. Luke'u her zaman sevmişti ama sonlara doğru ondan nefret de etmişti. En çok istediği şeyi, uğruna yanıp tutuştuğu ama asla gerçekten sevemediği kadını elinden aldığı için ondan nefret etmişti. Ve bu da en affedilmez kısımdı.

Tüm bu kasvetli dğnceler Rothewell'i oğleden sonrasının daha fazla tedirgin edici olamayacağına ikna etmek için bir araya geldi. Sonra Grosvenor Kapısı'na inmek için virajı döndü ve tanidik kırmızı tekerlekli bir faytonun neşeyle tepeden onlara doğru döndüğünü gördü. Sürücü kırmızı ipekten bir pelerin giymiş, siyah şapkasını da özellikle rkş ve tanınabilir bir açıyla takmıştı.

Lanet olsun.

Valigny'ydi, evet ve bu kez yalnız değildi. Rothewell Camille'e baktı. Eli arabanın kenarını tutuyordu, ağzı ince, gergin bir çizgiydi.

"İyi karşılaşmalar Lord Rothewell!" Valigny yanlarına yaklaşırken sırtıyordu. "Ve mon chou! Bir gelin hiç bu kadar güzel görünmemişti. Sanırım yeni arkadaşımla çoktan tanıştınız?"

Rothewell, Camille'in omurgasını sertleştirdiğini ve çenesini kaldırdığını gördü. Güzel. Onlara kıvranışını görme zevkini tattırmayacaktı.

"Bonjour, Papa," dedi hafifçe. "Evet, Madam Ambrose ile tanışma şerefine nail oldum."

"Christine," diye onayladı Rothewell sıkıca. "Valigny."

Valigny komplocu bir tavırla daha yakına eğildi. "Bugün kasabadaki herkes Bayan Ambrose ve bana bakıyor gibiydi, Rothewell!" dedi yüksek faytondan. "Acaba neden? Belki de ikimizin tuhaf bir ticaret yaptığımızı söyleyecekler, ha? Benim kızıma karşılık senin metresin mi?"

Christine sarı buklelerini umursamazca savurdu. "İstiyorlarsa konuşsunlar," dedi elini Valigny'nin kolunun arasından geçirerek. "Dedikodudan asla çekinmem ve şimdi de çekinmeyeceğim."

Rothewell'in atı sabırsızca öne doğru sarsıldı. Onu dizginledi ve diğer arabaya doğru eğildi. "Dürüst ol Christine," dedi sessizce. "Amacın insanları konuşturmak. Yoksa neden onunla birlikte olasın ki?"

Valigny gülerek, "Alors, dostum, güzelliğime ve çekiciliğime hiç itibar etmiyor musun?" dedi.

Ama Christine Valigny'ye aldırış etmedi. Onlara tepeden bakarken dudağı küçümsemeyle kıvrıldı. Bir şeylerin peşindeydi. Rothewell'in omurgasından aşağı ani bir ürperti geçti.

"Valigny bana çok şaşırtıcı bir hikâye anlattı, Rothewell!" Christine hafif, çınlayan bir kahkaha attı. "Aman Tanrım! İnsan karınızla nasıl tanıştığınızı duyduklarında toplumun ne diyeceğini merak ediyor."

Ürperti kalbinde sert, soğuk bir yumruya dönüştü. "Buna cesaret edemezsin."

Kırılgan gülümsemesi yerini alaycı bir ifadeye bıraktı. "Sence değil mi?"

Rothewell faytonun kenarına doğru eğildi. Konuşurken sesi zar zor duyuluyordu. "Madam, bilmiyorum," dedi çok sessiz bir şekilde. "Beni bu konuda zorlamayın."

"Ne saçmalık!" Christine buklelerini tekrar savurdu ama Rothewell onun gözlerinde korkunun titreştiğini gördü. "Benim üzerimde hiçbir gücün yok."

Rothewell sesini daha da alçalttı. "Tek kelime edersen Christine, seni mahvederim, Tanrı yardımcım olsun," dedi. "Ve ben de dahil olmak üzere, senin sefahatine tanıklık edebilecek çok sayıda tanığım olacak. Ve o zaman tonun hangi korkunç hikayeyi daha iç gıcıklayıcı bulduğunu göreceğiz."

"Mon Dieu, Rothewell!" Valigny'nin sırtışı genişledi. "Bir centilmen öpüşmez ve söylemez."

Christine'in gözleri parladı. "Oh, eğer korktuğun dedikoduysa, Rothewell, o zaman kızaran gelininin Londra'yı tamamen olmasa bile parkı terk etmesini öneririm."

"Belki Fransa'nın güneyine kaçabilirsiniz?" Valigny hafifçe önerdi. "Kışın orayı her zaman çok keyifli bulmuşumdur."

Ama Rothewell hâlâ eski metresine bakıyordu. "Karım ve ben hiçbir yere gitmiyoruz, Christine," dedi dizginleri eline alarak. "Sana lanet olsun."

Christine umursamaz bir tavırla yere baktı. "Karınızın iyiliği için tekrar düşünmek isteyebilirsiniz," diye karşılık verdi. "Lord Halburne beklenmedik bir şekilde Kasabaya döndü, yılın geri kalanı ve sezon için, diyorlar. Yanılmıyorsam, Serpentine'in oradaki adam o, görüyor musunuz? Kolunun altında gazete taşıyan beyefendi."

Camille'in başı suya doğru sallandı, yüzü bir korku maskesine dönüşmüştü.

"Oui, oui, bu Halburne, kesinlikle!" Valigny parmak uçlarını göğsüne dayadı ve yüzünde yapmacık bir sempati ifadesi belirdi. "Görüyorsun ya, insan eski bir tanıdığının yüzünü asla unutmuyor, mon chou!"

On İkinci Bölüm

Toplanan Fırtına

Camille yatak odasının zemininde volta atarken etekleri ayak bileklerinde sallanıyordu. Rothewell onu takip etti ve onu yatıştırmak için iki kez omzuna dokunmaya çalıştı ama karısı buna izin vermedi. "Hayır," diye tersledi sonunda. "Sadece... Sadece beni yalnız bırak. Lütfen. Size yalvarıyorum."

Köpek bile kendini yatağa atıp sinmiŶ, ipeksi siyah kulakları yorganın üzerinde gevŶemiŶ, yelpaze gibi kuyruŶu bir kez olsun kıpırdamamıŶtı. Rothewell kendini hüsrana uğramıŶ ve çok ama çok kızgın hissediyordu. Yine de gitmiyordu.

"Bir kocanın karısını terk edeceği zamanın geldiğini sanmıyorum Camille," dedi kararlılıkla. "Eğer ona değer veriyorsa olmaz."

Camille ona sert ve sulu bir bakıŶ fırlattı. "Mon dieu, babam bunu nasıl yapabilir?" diye bağırdı ve tekrar odayı geœmek için döndü. "Bana nasıl gülebilir? Her ne olursa olsun - sadece onun piœ çocuğu olsam bile- ben onun kendi eti ve kanı değil miyim? Bana en ufak bir Ŷekilde bile değer vermiyor mu?"

Rothewell'in kalbi onun için acıyordu. Tanrım, Camille bundan daha iyisini hak ediyordu - vefasız bir baba ve uzak bir koca. "Sanırım birinin Valigny'ye bir son vermesinin zamanı geldi," dedi neredeyse kendi kendine. "O piœi dıŶarı çağırıp seni yetim bırakmakla sana en büyük iyiliği yapmıŶ olacağımı düşünmeye baŶladım."

GörünüŶe göre karısını teselli etmenin en iyi yolu bu değildi. Camille ona döndü, yüzü kederle œarpılmıŶtı. "Evet, harika bir fikir!" diye bağırdı. "Bu bütün sorunlarımı œözecek, değil mi? Dul bir kadın olarak kalacağım! Ve Valigny her zaman yaptığı gibi gülerek vals yapacak."

Rothewell o anda onu durdurdu ve iki omzundan sıkıca yakaladı. "Camille, çekip gitmeyecek," diye yemin etti. "Benden değil."

"Très bien," dedi ve elinin tersiyle bir damla gözyaşını sildi. "Alternatif ne o zaman? Kocam babamı vurup öldürecek ve sonsuza dek sürgüne gönderilecek. Bu da dedikoduları azaltacaktır, eminim."

Lanetini ısırarak geri çekti. "Camille, sadece bunu senin için düzeltmek istiyorum."

"Ah, Kieran, görmüyor musun?" Elinin topuğunu sanki ağrıyormuş gibi alnına koydu. "Babamın kim olduğunu düzeltemezsin. Onun beni sevmesini sağlayamazsın."

Rothewell o zaman başlangıçta yapması gerekeni yaptı -Onu durmaya zorladı ve kollarına çekti. Görünüşe göre öğreniyordu, çünkü Camille isteyerek geldi, neredeyse göğsüne yığılacaktı. "Çok üzgünüm canım," diye mırıldandı, Camille hıçkırarak yanağını yakasına yaslariken. "Valigny'ye olduğu kadar kendime de kızgıyım."

"Pourquoi?" dedi gözyaşları arasında. "Bu rezalete neden olmak için ne yaptın?"

Rothewell kelimeleri bulmakta zorlandı. "O lanet olası kart oyununu durdurmalıydım," dedi. "Valigny'nin alaylarına o anda bir son vermeliydim. Ama yapmadım, çünkü yarı sarhoğtum ve -gerçeği söylemek gerekirse, senin yüzünden yarı çıldırmıştım- bu yüzden gerçeği bir kılıç gibi başının üzerinde sallandırdım."

"Evet, çekip gidebilirdin," diye cevap verdi. "Ve beni onunla bırakabilirdin. Daha iyi durumda olur muydum?"

Rothewell bir küfür savurdu. "Bunu durdurabilirdim," dedi şiddetle. "Hepsini. Bir centilmen böyle yapardı. Daha sonra, riskleri düşündüğümde, Valigny'yi çenesini kapalı tutması için uyardım ama-"

"Öyle mi?" diye araya girdi. "Ne zaman?"

"Seni Pamela'nın evinde bıraktığının ertesi günü," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, dedikodu yaymanın onun umurunda olduğunu sanmıyorum ama Christine, o kindar ve ne yapacağı belli olmayan biri."

"Hayır." Camille'in kucağında titrediğini hissetti. "Hayır, bunların hepsi tahmin edilebilirdi, Kieran. Hepsi tahmin edilebilirdi. Özellikle de Lord Halburne. Le Havre'daki feribota ayak bastığım an. Valigny'ye yardım istemek için mektup yazdığım an. Evet, o zaman bile ok yaydan çıkmıştı."

"Camille, öyle değil."

"Evet, tahmin edilebilir!" diye ısrar etti. "Bunu asla yapmamalıydım

-Ama yaptım, çünkü damarlarımdaki kandan biraz daha iyiyim. Valigny gibi ben de açgözlüydüm. Mirasımı istedim. Düşündüm ki... Düşündüm ki, eğer mecbur kalırsam bağımsız olabilirim. Kendimi ve çocuğumu korumak için, eğer le bon Dieu bana bir çocuk verecek kadar lütufkâr olursa."

"Oh, Camille!"

"Böyle söyleme!" diye bağırdı. "Kulağa çılgınca geliyor, evet, ama başka seçeneğim yoktu. Annemin yaptığı gibi yaşayamayacağımı biliyordum. Ama Londra'ya gelmemin geçmişi canlandıracağını bilmeliydim. Ve şimdi Lord Halburne burada ve aniden o geçmişle yüzleşemiyorum. Onun ve Londra'nın geri kalanının Valigny'nin bana yaptıklarını öğreneceğini düşünmek... Tanrım, Kieran, babamın bana güldüğünü bilmem yeterli değil mi? Tüm

dünya da bunu bilmeli mi?"

Onu yatağa doğru çekti. "Otur Camille," diyerek onu yatağın üzerine itti. Onun yanına gitti ve gözyaşlarını silmeye başladı. "Çok üzgünüm canım. Sen çok hoş ve zarif bir kadınsın. Eğer Valigny ne kadar şanslı olduğunu görmüyorsa -ve eğer onu boğazlamama izin vermeyeceksen- en azından Lord Sharpe'la konuşmama izin ver."

"Lord Sharpe?" dedi burnunu çekerek. "Neden?"

"Eğer benim tehditlerim Christine'i korkutup susturmadıysa, Sharpe'ınki susturacaktır, çünkü ona harçlık ödüyor, hem de çok daha fazlasını," diye cevap verdi. "Şu anda ondan her ne zevk alıyorsa alsın, Valigny Christine'le evlenmeyi ya da ona herhangi bir şekilde bakmayı düşünemez ve Christine bunu bilecek kadar kurnazdır."

Camille omuz silkti. "Valigny'nin bir araya getirecek iki kuruş parası bile yok," diye itiraf etti. "Ama Lord Sharpe'ı tekrar işe karıştırmak? Mon Dieu, bu bile utanç verici bir fikir."

"Asıl utanması gereken Christine." Rothewell onun ellerini sıktı. "Sen değil, canım. Bütün bu fiyaskonun tek kurbanı sensin."

Sanki yüzünde gerçeği arıyormuş gibi bir an için onun bakışlarını tuttu. Sonra alt dudağı belirgin bir şekilde titredi ve kendini ona doğru fırlatarak derin, yutkunarak hıçkırmaya başladı.

"Gel bakalım," diye mırıldandı, sanki bir çocukmuş gibi onu dizine çekti. "Bütün bunlar da ne?"

Ona bakmayı reddetti. "Utaniyorum!" diye bağırdı. "Annemden utaniyorum. Valigny'den utaniyorum. Bunun olmasına nasıl izin verebildim? Neden benim gibi skandal yaratan birinin Londra'ya gelip sihirli bir şekilde skandaldan kaçınabileceğini düşündüm?"

"Sus, canım, sus." Rothewell yatığtırıcı bir Ėekilde önce kızın kağını, sonra da yanağını öptü. "Sen skandal değilsin."

Rothewell sezgileri kuvvetli bir adam değildi ama o bile kızın umutsuzluğunun Halburne'le çok az ilgisi olduğunu, daha çok babasının alenen ihanet etmesinin acısıyla ilgili olduğunu görebiliyordu. Annesinin kibirli aptallığı. Doğumunun üzücü koşulları.

Sevgi dolu ebeveynleri olsaydı Camille fısıltılara ve toplumun yan bakışlarına göğüs gerebilirdi. Bunun yerine, bu öğleden sonra Valigny onun durumunu kendi eğlencesi için kullanmıştı ve bu ilk kez olmuyordu. Rothewell, belki de bir çocuğun kötü niyetli bir amcanın kırbacından daha kötü işkencelerle karşılaşabileceğini düşünmeye başlamıştı.

"Hiçbir şeyin geleceğini karartmasına izin vermeyeceğim Camille," dedi kararlılıkla. "Yemin ederim."

Bu onun başını kaldırmasına neden oldu. Nemli, hafif suçlayıcı bakışları onunkileri yakaladı. "Ama ya burada değilsen?" diye fısıldadı kısık sesle. "Bana yalan söyleme. Oh, Kieran, bana tutamayacağın bir söz verme."

Tanrı onun bir kahraman olmadığını biliyordu ama başka ne olabileceğini de bilmiyordu. Bu yüzden onu tekrar, bu kez dudaklarından, uzun ve kalıcı bir şekilde öperken ellerinin yüzünü sarmasına izin verdi. "Yapmayacağım," diye yemin etti, bunu söylerken bile bunun muhtemelen bir yalan olduğunu biliyordu. "Bunu yapacağım Camille. Seninle ilgileneceğim. Bu konuda. Her şeyiyle. Yemin ederim. İstersen seni uzaklara bile götürebilirim. İstersen Cheshire'a. Malikaneme."

Dudakları yanağında gezinirken "Çok uzakta mı?" diye sordu.

"İki yüz mil," dedi. "Ve eğer bu yeterince uzak değilse, Barbados var."

Gözlerini neredeyse hülyalı bir şekilde kapatmıştı. "Je ne sais pas," diye fısıldadı. "Bilmiyorum. Ben korkak değilim, Kieran. Korkak değilim. Ve sanırım korkak olsaydım belki de kendimi pek sevmezdim."

"Hayır, canım." Rothewell onu tamamen kucağına çekti ve yatak başlığına yaslandı. "Hayır, sen korkak değilsin, keşfettim ki bu benim için çok tehlikeli."

Küçük bir ses çıkardı, gülmekle hıçkırmak arası bir şeydi. Onu tekrar öptü, bunu yapmak için başını eğdi. Bu öpücüğün bir güvence öpücüğü olduğunu umuyordu.

Onunla garip bir şekilde gurur duyduğunu hissetti. Camille, Christine'in zehrine ve babasının acımasız kahkahalarına rağmen başını dik tutmuştu. Çok az insanın sahip olduğu bir cesarete sahipti. Hayatta kalmayı başarmıştı.

Camille ilk andan itibaren kaderini kontrol eden bir kadın izlenimi vermişti, ama Rothewell onu tanıdığı için - gerçekten tanıdığı için- onu her zaman harekete geçirenin terk edilmek olduğunu o bile görebiliyordu. Kaderini asla bir erkeğe emanet etmemeye kararlıydı, bundan kaçınabileceği sürece değil.

Ne yazık ki artık çok geçti. O artık Leydi Rothewell'di ve belki de bencilce, bundan memnundu. Ve onu korumak için elinden gelen her şeyi yapacaktı.

"İyi tarafından bak canım," diye mırıldandı, bir parmağıyla çenesini kaldırarak. "Fazla bir şey olmadığını biliyorum ama bana sahiptin. Ve Jim-Jim, ya da adı her neyse."

O zaman güldü, koyu renk gözlerinin kenarları kırıştı. "Chin-Chin," dedi spaniel'e şefkatli bir bakış atarak. "Ben de onu Lord Tweeddale'e geri vereceğini sanıyordum. Onun yerine senin yatağında uyuyor ve şişmanlıyor."

Rothewell uzaklara baktı. "Tweeddale'i evde yakalayamıyorum," dedi belli belirsiz. "Ama burada kalacaksa, uygun bir isme ihtiyacı olacak. Bir köpeğe Chin-Chin dersem namerdim."

Bir an için Kieran'ın kollarında hareketsiz kaldı, yüzü şimdi daha sakindi, gözleri Kieran'ın yüzünü ararken mizahtan bambaşka bir şeye doğru hızla kayıyordu. "Ah, Kieran," diye fısıldadı. "Bugün söylediklerin doğru değil. Doğru değil."

Kafası karışmış bir halde ona baktı. "Ne dedim ben?"

"Sana her baktığımda onu düşünmeyeceğim," diye fısıldadı. "Yatağıma her gelişinde bu günü hatırlayacağım, evet. Ama sanırım senin inandığın nedenle değil."

Ona ciddiyetle baktı. "Camille, canım, sen-"

"Hayır," dedi. "Söyleme, s'il vous plaît. Bana ne düşündüğümü söyleme."

"Hayır, onu haftalar önce bıraktım," diye

mırıldandı. Tam o sırada şöminenin saati çaldı.

"Zut! Saate bak." Camille ayağa kalktı ve bir elini gözlerinin altına götürdü. "Akşam yemeği için giyinmeliyiz."

Kieran gözlü onu itibaren ve Yatak. "Hadi değil." o usulca önerdi. "Eğer söylediklerinde ciddiysen - eğer hala hissediyorsan..."

Kalbinde benim için bir şeyler var Camille, o zaman soyun. Soyun ve sana tüm bunları unutturmama izin ver."

Camille dönüp ona baktı. "Sana değer veriyorum Kieran," diye fısıldadı. "Duygularım -oui, bunu söylediğimde bana güven- sana karşı olan duygularım değişmedi."

Adam onu dikkatle izliyordu, bakışları Camille'in hiç görmediği kadar yumuşaktı. "O zaman kapını kilitle, Camille," diye emretti. "Ve yatağına geri dön. Bu arada bu bir kocalık emridir."

Bu, yerine getirmeye fazlasıyla istekli olduğu bir emirdi. Bu çalkantılı günden sonra Camille duygusal olarak tükenmişti ve sadece Kieran'ı ve onun kollarını istiyordu; bir oda dolusu hizmetçiyi, tadına bakamayacağı ve zar zor yiyebileceği yemeklerle değil.

Kapıya gitti ve anahtarı kilide soktu. Arkasını döndü ve soğuk, sert ahşaba yaslandı, elleri sanki dünyayı ve tüm çirkinliğini içeriye girmekten alıkoyacakmış gibi düz bir şekilde ahşaba yaslandı. Kieran hâlâ yatağına uzanmış, bir ayağını yere koymuş, diğerini dizinin üzerine çaprazlamıştı. Kravatı gözyaşları yüzünden dağılmıştı ve sert yüzü ve duygusal ağzıyla karanlık, büyüleyici bir yakışıklılığa sahip görünüyordu.

Kieran'ın bakışları durgun bir şekilde boyundan aşağı kayınca ürperdi. "Nasıl bir büyücülük yaptın bana Camille?" diye mırıldandı. "Şimdi bile bunu anlayamıyorum."

Camille kapıdan çıktı ve yatağa doğru yürümeye başladı. Ona ne demek istediğini sormaya cesaret edemedi, her zaman vermek istemediği cevaplar için onu sıkıştırmaya cesaret edemedi. Ona değer veriyordu - itiraf etmek istediğinden daha fazla. Ve şu anda, bu yeterliydi.

Yatağın köşesinde durdu ve saçındaki tokaları çıkarmaya başladı.

"Bekle." Kieran kendini yataktan kaldırdı. "Bunu yapmak istiyorum."

Arkasından yürüdü ve yakıcı dudaklarını Camille'in boynuna yerleştirdi. Camille gözlerini kapadı ve tanıdık, acı veren sıcaklığın içinde dönüp durmasına izin verdi. Onu istiyordu, buna ihtiyacı vardı ve bunu inkâr etmekten yorulmuştu. "Bana unuttur," diye fısıldadı. "Oh, Kieran, unuttur bana."

"Sen bir aptalsın, biliyorsun Camille," diye mırıldandı kendi kendine. "Beni bundan başka bir şey için isteyecek kadar aptalsın."

Camille ona cevap vermedi. Gerçek şu ki, Hyde Park'ta söylediği hiçbir şey onu düşmeye yazgılı görüldüğü duygusal uçurumdan geri çekmemişti. Ve eğer aptalsa, öyle olsun.

Saçındaki iğneleri teker teker çıkardı, parmaklarını gevşemiş buklelerin arasından geçirdi ve onları aşağı çekerken şaşmaz bir nezaketle davrandı. İşi bittiğinde Kieran'ın dudakları kadının kulağının kabuğuna değdi. "Trammel bizi aramaya gelmeden yemeği iptal etsem iyi olacak," diye fısıldadı.

"Très bien," diye kabul etti.

Döndü ve parmaklarını köpeğe doğru şıklattı. "Jim! Dışarı, yaşlı çocuk."

Küçük spaniel itaatkâr bir şekilde yataktan atladı. Camille, Kieran'ın kıvrak ve kaslı vücudunun odanın diğer ucundaki kapıya doğru hızla ilerleyişini, köpeğin de onun peşinden mutlulukla koşuşunu izledi.

Kapıyı arkasından kilitlemek için geri döndüğünde Camille'in üzerinde sadece eteği ve çorapları vardı. Geçici olarak

Tereddüt etti, onu izlerken yüz ifadesi yumuşadı.

"Ne?" diye fısıldadı. "Sorun nedir?"

Gülümsemesi geri döndü, hüzünlü ve belirsiz. "Hiçbir şey," diye cevap verdi. Sıcak, uzun parmaklı elleri kızın yüzünü kavradı. "Sadece... sen çok güzelsin. Çok güzelsin."

Camille ayak parmaklarının üzerine kalktı ve kollarını onun boynuna doladı. "Kieran, neden-"

Onu dudaklarıyla susturdu. Öpücük uzun ve derindi, ağzı talepkârdı. Kadın yüzünü isteyerek adamın yüzüne çevirdi ve onun kendisini ele geçirmesine izin verdi. Ayrıldıklarında, sönmekte olan ışığın içinden ona baktı ve yüzünün bir kez daha değiştiğini, tereddütlü ve biraz da umutsuz görünen bir şeye dönüştüğünü izledi.

Onun bakışlarını tuttu, konuşmasını istiyordu. Sanki onu istiyordu ama çok yaklaşımdan korkarak uzaktan izliyordu. Geçmiş için pişmanlık duyan ve belki de gelecek için umut beslemek istemeyen bir adamdı. Ama gözleriyle, onu içeri alması için yalvardı.

Buna karşılık kalın, siyah kirpikleri kapandı. Kadınsı bir içgüdüyle hareket eden Camille, kararsız elini yüzüne götürdü. Parmak uçlarını yanağında gezdirerek onu okşadı, sonra başparmağının ucuyla ağzının köşesine dokundu.

Gözleri hâlâ kapalıyken, burun delikleri onun dokunuşuyla alevlendi. Ve sonra, sanki evini arıyormuş gibi, yüzünü onun eline çevirdi ve dudaklarını bir iç çekişle onun avucuna bastırdı.

"Kieran," diye fısıldadı Kieran'ın nefesi tenine daha sert vururken. "Mon chéri."

Boğuluyor, diye düşündü. Camille'in dokunuşunda boğuluyordu; ne baştan çıkarıcı ne de talepkâr olan basit, nazik bir okşayış. Yine de yüzünün sertliği üzerinde gezinen o küçük, sıcak parmaklar daha fazlası için sızlanmasına neden oluyordu - sadece cinsel bir özlem değil, açıklayamadığı daha derin bir arzu. Bu an bir neşe, bir şefkatti; duyguları, hayatını boşa harcadığını bilmenin verdiği derin bir kederle bastırılmıştı. Kaderin tüm acımasızlığıyla ona, ne kendi hırçınlığıyla bastırabileceği ne de alkolle yok edebileceği bir özlem aşıl原因an bu kadını hediye etmeyi seçmiş olmasından duyduğu üzüntü.

Camille geri çekildi ve gerçeklik duygusu geri geldi. Camille'in ayaklarını yatağa uzatmasını, elbisesinin eteklerini yukarı çekmesini ve bacaklarının mükemmel, ipeksi uzunluğunu santim santim ortaya çıkaran çoraplarını indirmeye başlamasını izledi. Onu izlerken Kieran'ın aklı parkta geçirdikleri öğleden sonraya gitti. Sonunda ona gerçeği borçlu olduğunu çok iyi bilerek söylemişti. Ve bu gerçek her şeyin sonu olacaktı. Yine de buradaydı, çoraplarını çıkarıyordu. Vardiyasının kurdelesini çözüyordu.

Büyülenmiş bir halde uzandı ve yumuşak beyaz keteni kadının omzundan çekti. Boynu, boğazının çukuru, aptalca sadece kendisi için attığını hayal ettiği o küçük nabız noktası; her şey mükemmeldi. Yüce Tanrım, ona ne vaat etmişti? Sözlerini ölçüp biçmeye çalışmıştı ama yine de muhtemelen tutamayacağı sözler vermişti. Muhtemelen o da bunu biliyordu.

-Ve bir ihanet daha dünyada ihtiyacı olan son şeydi.

Dudaklarını tekrar Camille'in boğazına dayadı ve yanağını Camille'in omzuna yasladı. Bir zamanlar aptalca bir şekilde Camille'in soğuk olduğuna inanmıştı. Ama o soğuk değildi, güçlüydü ve ikisi arasında dünyalar kadar fark vardı. O olmadan, Camille hayatta kalacaktı. O n s u z ,

Kieran korkuyordu, yapamayabilirdi. Onu seviyordu. Tamamen, bütünüyle, onu seviyordu. Bu hoş karşıladığı bir duygu değildi ama yine de ona yakıcı bir kesinlikle geliyordu.

Kieran o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Camille endişelenmeye başladı. Adını fısıldadı ve Kieran başını kaldırıp gözlerini açarak orada yanan arzuyu ortaya çıkardı. "Yüce Tanrım, Camille, sana ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Yanımda. Altımda. Sadece... benimle."

Kieran'ın sözleriyle içi rahatladı. "Kieran, mon cœur, ben buradayım," diye fısıldadı, kirpikleri düşerek kapandı. "Ben seninleyim. Her zaman."

"Seni istiyorum Camille," diye

homurdandı. "Oui."

Kieran yavaşça soyundu, ceketini silkti ve yeleğini durgun, erkeksi bir kesinlikle açtı. Camille ellerini kaldırarak Kieran'ın boynundaki kar beyazı kravatı açtı. Adam çenesini kaldırmış, sessizce onu izliyordu.

Konuştığında onu şaşırttı. "Sanırım seni hayatımda hiçbir şeyi arzulamadığım kadar arzuluyorum," dedi aniden. "Bunu sana söylemeli miydim? Sanırım hayır."

Camille gülümsedi, kalbi neredeyse yerinden çıkacaktı. "Neden olmasın ki?"

Adam başka tarafa baktı. Gözleri adamın yanaklarındaki hafif zayıf kemikleri ve yüzünü gölgeleyen belli belirsiz kirli sakalı aldı. Ne yaşlı ne de genç görünüyordu, sadece güzeldi. Ve yalnız.

"Belki de bazı şeyleri söylemek bencilliktir?" diye önerdi gömleğinin kuyruğunu sallayarak.

Camille elbisesini omuzlarından itti. Gözleri onu yere kadar takip etti. "Belki de konuşmanın zamanı geçmiştir," diye cevap verdi.

Odanın içi artık neredeyse karanlıktı. Yatak örtülerini indirdi, sonra Kieran'ın son giysilerini çıkarmasını izledi. Soluk, kış ışığında bakışlarının Kieran'ın iri bedeninde gezinmesine izin verdi. Verdiği kilolara rağmen Kieran kelimenin tam anlamıyla iri bir adamdı. Zayıf, sert kaslı vücudunda zarafet ya da güzellik adına hiçbir şey yoktu, çünkü bu vücut uzun saatler boyunca sıkı çalışmayla şekillenmiş, yoksunluk ve istismarla yara almıştı. Yine de zarıftı. Ona göre güzeldi. Ve son giysisini de bir kenara fırlatmak için döndüğünde ve sönmekte olan ışık sırtındaki uzun, katmanlı yara izlerini yakaladığında, Camille kendini gözyaşlarını geri kırparken buldu.

"Yatağa gel, aşkım," diye fısıldadı.

Şaşkınlıkla onu kollarının arasına aldı, bir kolunu dizlerinin altına koydu ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi yatağa yatırdı. Adam onun üzerinde emekledi, gözleri ihtiyaçtan kararmıştı, ereksiyonu ağır ve çıkıntılıydı. Ağır bir tutam saç öne düşerek yüksek alnını gölgeledi. Düşüncesizce, onu öpmek için yüzünü kaldırdı. Dudakları bir, iki kez buluştu, sonra adamın ağzı onunkini ciddiyetle aldı. Camille'in elleri adamın kalçalarına yerleşti ve onları kendi kalçalarına doğru çekti.

"Seni istiyorum Kieran," diye fısıldadı öpücük sona erdiğinde. "Sabırsızlanıyorum."

Elini kadının kalçasına koyarken titriyor gibiydi. "Nazik olmayabilirim," diye cevap verdi. "Emin misin?"

Kolları onu kucaklamak için yukarı kalktı. "Evet, çok eminim."

Ellerini kalçalarının altından geçirdi ve onu yataktan aşağı sürükledi. Eli ereksiyonuna giderken bir dizi kalçalarını daha da genişletti. Camille dizlerini kaldırdı ve onu kendisine doğru çekti. Adam içeri girdiğinde, hızlı ve biraz güçlüydü. Keskin nefes verişinde, nefesinin altından küfretti.

"Hayır, durma," diye boğuldu. "Lütfen sadece-"

Kieran yumuşak, gırtlaktan gelen bir sesle kendini daha derine itti ve bir kolunu kadının omzuna dayadı. Yavaşça, çok yavaşça, kendini onun içine doğru salladı, gözleri kapalıydı, burun delikleri iyice açılmıştı. "Yüce İsa, Camille," diye fısıldadı. "Sen-oh, Tanrım. Çok sıkı. Evim gibisin."

Kalbinin yükseldiğini, ona doğru yüksüzce yükseldiğini hissetti. Vücudu onunkini almak için gevşediğinde, bir bacağını kaldırdı ve daha ağır, daha güçlü olanın üzerine doladı. Kieran onu dudakları ve diliyle sahiplenircesine öptü, ona doğru yükselirken derinliklerini yokladı. Kız öpücüğe karşılık verip dilini onun ağzına soktuğunda Kieran inledi ve öpücüğü derinleştirdi. Tatlı bir şekilde tanıdık gelen arzu onu içine çekti ve onun altında iç çekmesine neden oldu.

"Sen benimsin Camille," diye mırıldandı dudakları ayrıldığında. "Bana öyle olduğunu söyle."

"Kieran, mon trésor," diye fısıldadı. "Her zaman."

Tekrar tekrar itti, güçlü kalçaları gergindi, gözleri kapalıydı. Gerilim arttıkça vücudunun sıcaklığı onu sarmaya başladı, kışkırtıcı ve baştan çıkarıcıydı. İtişlerinin ağırlığı altında yatak hafif, sabit bir ritimle gıcırdamaya başladı. Camille kendini onun içinde, onun bir parçası gibi hissediyordu.

İçindeki özlem, her vuruşta iç çekmeye başlayana kadar kabardı. Gittikçe daha da yükseliyordu. Adamın vücudu onunkini çekti, ele geçirdi. Öğleden sonra yerini akşama bırakırken ve odanın üzerine yumuşak, serin bir kasvet çökerken onu uzun ve sert bir şekilde aldı. Ocak boştu, lambalar soğuktu. Yine de alnında ince bir ter pırıltısı parlıyor ve boğazından aşağı inerek boğazının altındaki sert kemikli damarda birikiyordu.

Birden gözleri açıldı, gümüşü bakışları büyüleyiciydi. "Senden vazgeçemem Camille," diye boğuldu. "Vazgeçmeyeceğim."

Adamın sesindeki hararetle biraz sarsılan kadın duraksadı.

Kieran başını eğip onu hızlı ve sert bir şekilde öperek karşılık verdi. "Benden uzaklaşma Camille," diye mırıldandı dudaklarına karşı. "Lütfen. Şimdi olmaz. Çok geç olduğunda değil."

Adamın basit bir sevişme eyleminden bahsetmediğini anlamıştı. Kelimeler daha derine, birlikte oldukları şeyin kalbine iniyordu. Erkek ve kadın. Fiziksel bir eylemden daha fazla bir şeyle birleşen aşıklar. Ve böyle bir istekte bulunmanın ona neye mal olduğunu Camille hayal bile edemezdi. Ellerinin kalçasının gergin kaslarına doğru kaymasına izin verdi ve onu kendisine doğru itti.

Kieran kafasını boşaltmaya çalıştı. Düşünmek için. Ama şimdi onu bir tür delilik yönlendiriyordu, ona sahip olmak için karanlık bir ihtiyaç. Karanlığın içinde bir yerlerde bir sınır vardı ve o sınırı geçmişti. Kendini geri dönüşü olmayan bir şekilde ona vermişti. İtişlerini derinleştirdi ve kadın haykırdı, sesi alacakaranlık ışıktaki zayıftı.

"Camille, Camille," diye mırıldanarak onu hareketsiz bıraktı. İpeksi tene karşı ten. Arzu kokusu şehvetli bir sıcaklıkla etraflarında dönüyordu. Kendinden geçmişti ve kaybolmuştu. Onun için kaybolmuştu. Şimdi nefes nefese kalmıştı, yumuşak, ritmik ihtiyaç hıçkırıkları. Adam

Kendini daha yukarı kaldırdı, kendini onun içine sokarken o tatlı, mükemmel açığı tuttu. Ve sonra tekrar haykırdı, kalçaları onunkine doğru yükselirken sıcak, ipeksi kılıfı ona doğru çekildi.

"Kieran," diye nefes nefese kaldı. "Kieran, oh..."

Zevki dindirmek için hamlelerini hafifletmeye çalıştı ama Camille'in nefessiz çığlıkları onu daha da teşvik etti. Camille ona yapıştı, titriyordu, başı yastığın yumuşaklığına geri dönerken tırnakları kalçalarını tırmalıyordu. Ve sonra serbest bırakılması onu yakaladı, sarstı ve altında hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oldu. Kieran kasıklarının kontrolsüzce kasıldığını hissetti ve sert, gırtlaktan gelen bir çığlıkla, kafasının içinde mükemmel, parlak bir ışık patlarken kendini onun içine bıraktı.

Camille kendine geldiğinde oda neredeyse karanlıktı. Kieran yanında yatıyordu, bacakları onunkilere dolanmış, vücutları terden kayganlaşmıştı. Gözlerini kapadı ve onun rahatlatıcı kokusunu içine çekti.

Her şey bitmişti. Kalbinde ondan, bir zamanlar sert ve sevimsiz olduğunu düşündüğü bu adamdan ayrı tutabileceği hiçbir şey kalmamıştı. Fiziksel olarak olmasa da duygusal olarak bir kol mesafesinde tutmayı umduğu bir adam. Vücudu onu ısıtsa ve erkeksi kokusu onu rahatlatırsa bile, önündeki belirsizlik kasvetli ve korkutucu bir şeydi.

Onu hafife almakla ne büyük bir aptallık etmişti. Camille derin, ürpertici bir nefes aldı.

Kieran daha yakına eğildi ve elinin tersini hafifçe onun yanağına koydu. "Camille?" diye mırıldandı boynuna sokularak.

Kız cevap vermeyince, başını kaldırıp ona baktı, ağzının bir köşesinde tuhaf bir gülümseme belirdi. "Sorun ne, hmm?"

Gözlerini kapadı ve biraz sertçe nefes verdi. "Mon Dieu, Kieran, bazen bundan korkuyorum," diye fısıldadı. "Kalbimi sana kaptırmak istemiyorum. Yapamam."

Bir an için kıpırdamadan durdu. "Hayır," dedi sessizce. "Hayır. Bunu yapmasan senin için daha iyi olur, sanırım."

Elini bıraktı ve dokunuşunun kaybı fiziksel bir acı gibiydi.

"Biliyorum, bunun mümkün olmadığını söylediğimi biliyorum," diye devam etti, sesi zayıftı ve kendi sesine hiç benzemiyordu. "Ama zihnimde çizdiğim bu çizgi - bir şeyler değişiyor, Kieran. Bir zamanlar çok keskindi. Benim için çok netti..."

Belli belirsiz gülümsemesi soldu. "Bana aşık olmayacak kadar akıllısın Camille," diye teminat verdi ona. "Bugün, paylaştığımız onca şeyden sonra, belki de benim için üzülüyorsun. Ama seni temin ederim ki ben her iki duyguya da layık değilim, özellikle de senin aşkına."

Ama Camille onun için artık çok geç olduğunu fark etti. Ne başka tarafa bakabilir ne de onu terk edebilirdi. Kelimenin hiçbir anlamıyla değil. Gümüşü bakışları onunkileri ihtiyatla kavriyor, ruhunun derinliklerini gördüğünden emindi. "Öp beni," diye fısıldadı. "Öp beni, Kieran. Ve bırak değerine ben karar vereyim."

Yüzünde pişmanlığa benzer bir şey çizildi. Sonra eli kalktı, duraksadı ve kızın yüzüne kaydı. Gözleri kapandı ve dudakları onun dudaklarına değdiğinde Camille ona doğru uçtu, kolları boynuna dolandı. Bu kez öpücüğü sonsuzdu ve tatlılığıyla acı veriyordu. Ateşli bir şehvet ya da baştan çıkarıcı bir davet öpücüğü değil, neredeyse saygılı olan nazik, durgun bir şeydi. Ona ait olmayan ama yine de onun özü olan bir öpücük.

Kieran'ın elleri kızın yüzünü nazikçe kavradı, başparmakları elmacık kemikleri üzerinde yavaşça gezinirken kızın ağzını öptü.

alnını ve gözlerinin altındaki narin kemikleri öptü. Sonunda boynunun uzunluğunu öptü, ağzı tenine karşı sıcak ve yumuşaktı, sonra alnını omzuna koydu

"Benim güzel kızım," diye mırıldandı. "Benim güzel Camille'im. Tanrı aşkına ben ne yaptım?"

"Hiçbir şey," dedi hararetle. "Mon Dieu, sen hiçbir şey yapmadın."

Boğuk, esprisiz bir kahkaha attı. "Seni harika bir şekilde soğuk kalpli sanmıştım," diye mırıldandı, bir eli kürek kemikleri arasında yumuşak, yatıştırıcı daireler çiziyordu. "Ama yanlış hesaplamışım, değil mi? O sert yüzünün altında olgun bir şeftali kadar hassas bir kalp atıyor. Ve bunun için üzgünüm."

"Sadece beni tekrar öp," diye fısıldadı. "Vraiment, Kieran, sen ve ben çok fazla düşünüyoruz."

Camille'in isteğini yerine getirdi, onu yavaşça ve derinlemesine öptü, sonra biraz uzaklaştı. Camille sırt üstü döndü, hâlâ onu izliyordu. Bakışları karnındaki hafif şişliğe kaydı. Eli karnının üzerine yerleşti, ağır ve sıcaktı.

"Ne düşünüyorsun canım?" diye fısıldadı. "Bir şans var mı?"

Camille tereddüt etti. "Daha çok erken, chéri."

Ses tonundaki belirsizliği fark etmiş olmalıydı. Bakışları sarsılarak onunkileri yakaladı. "Ne kadar erken?"

Camille dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Ben... ben bilmiyorum," dedi sonunda. "Böyle konularda hiç deneyimim yok."

Elleri onunkileri yakaladı ve aceleyle sıktı. "Ama bir şans var mı?" dedi. "Umut etmek için bir nedenin var mı?"

Yavaşça nefes verdi. "Evet, umut etmek için bir neden," diye kabul etti. "Ama çok zayıf bir neden."

Tekrar yatağa yerleşti ve bir kolunu başının altına kaydırđı. "Dokuz ay," diye fısıldadı. "Sonsuzluk gibi geliyor."

Ama normal bir insan için bu sonsuzluk değildi. Gerçekten de çok kısa bir süreydi ve bir çocuğun yetiştirilmesi açısından bakıldığında, sadece göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir süreydi. Ama Kieran için belki de gerçekten bir sonsuzluk olacaktı.

Bunu düşünmemeye yemin ederek -bir anlık belirsizliğin saf ve kesin neşesini gölgelemesine izin vermeyerek- Camille yorganı çekti, kendini kocasına yasladı ve huzursuz bir uykuya daldı.

Camille yarım yamalak rüyalarla dolu bir gece geçirdikten sonra uyandı ve Emily perdeleri çekip sıcak su doldurmak için içeri girdiğinde kendini yalnız buldu. Kieran'ın odasının kapısı kapalıydı ve onun yatağından çıktığını hissetmemiş olsa da, Camille onun şafaktan önceki erken saatlerde kalkıp evden çıktığını biliyordu. Evlendiklerinden bu yana geçen kısa haftalar içinde onun varlığına dair doğuştan gelen bir his geliştirmişti.

Camille, rengini güzelleştirdiğini umduğu, koyu bordo, yün bir ottoman olan en iyi yürüyüş elbisesini giydikten sonra kahvaltıya indi. Ancak oraya vardığında hafif bir mide bulantısı onu ele geçirdi ve bir dilim kuru tost ve yarım bardak çay içtikten sonra oradan ayrıldı. Merdivenlerden çıkarken uzun vitrinli saate baktı. Sekiz buçuk. Bu sabahki amacı için çok erkendi.

Odasına döndüğünde Chin-Chin'in bağlantı kapısını tırmaladığını duydu. Kapıyı açtığında uşağı Kieran'ın lavabosunun başında, yüzünde derin bir endişe ifadesiyle gördü.

"Günaydın Trammel," dedi Camille, kıpır kıpır köpeği kucağına alıp omzuna yerleştirirken. "Gördüğüm kadarıyla lord hazretleri erken ayrılmış."

"Peki leydim." Trammel hızla yerden bir havlu kaptı ve leğeni eline aldı. Chin-Chin yanağına bir öpücük kondururken Camille onu kuşkuyla izledi.

"Nereye gittiği hakkında bir fikrin var mı?"

"Bilemiyorum hanımefendi," dedi uşak. "Şafaktan çok önce faytonunu çağırdı."

"Faytonu mu?" Camille yineledi. "Ça alors. Acelesi mi vardı?"

"Sanırım," dedi uşak. "Lord Hazretleri kendi öğütlerini tutar, hanımefendi."

"Evet, fark ettim," dedi Camille kuru bir sesle.

Trammel tereddüt etti, sonra vazgeçti. "Direğin altında bir çift vardı, hanımefendi," diye belirtti. "Ve ne olur ne olmaz diye bana takımını hazırlattı."

"O zaman bu gece burada olmayabilir." Camille kaşlarını çatı.

Trammel belli belirsiz gülümsedi. "Şey, eğer izin verirsiniz, hanımefendi, ben-"

"Bekle, s'il vous plaît." Camille odaya girdi ve dikkatle havluya baktı. "Bu sabah ne kadar hastaydı,

Trammel mi? Ve lütfen rol yapmayın. Ne de olsa ben onun karısıyım."

Trammel'in karanlık yüzünde sempati gibi bir şey çizildi. "Sadece biraz mide bulantısı, hanımefendi," dedi. "Önemli bir şey olmadığını ummalıyız."

Camille omzunu kapının çerçevesine dayadı ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Ama sanırım ikimiz de bunun bir şey olmadığını ummanın ötesindeyiz," diye usulca meydan okudu. "Bu -nasıl diyorsunuz?- un maladie du foie?"

"Karaciğeri mi? Trammel biraz dengesiz bir şekilde leğeni yere bıraktı ve Camille bu kez havlunun üzerindeki parlak kırmızı kan lekesini gördü. "Bunu söyleyemem hanımefendi. Lord Hazretleri bana güvenmez. Aslında kimseye güvenmez, Leydi Nash'e bile."

"Ama ne olduğunu biliyor, değil mi?" Camille bastırdı.

Trammel bir omzunu kaldırdı. "Sanırım şüpheleniyor, hanımefendi," diye cevap verdi. "Ama onun... onun alışkanlıkları değişmedi ve insan düşünebilir-"

"İçki içmesini mi kastediyorsun?" Camille araya girdi. "Nadiren uyuduğu gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Nadiren yemek yemesinden?"

Kâhyanın bakışları düştü. "Evet, o şeyler," diye kabul etti. "Bunu yapmamasını garip buluyorum ama bu benim haddime değil, değil mi? Ve lord hazretleri de... en iyi ihtimalle zor biridir."

Camille onu dikkatle inceledi. "Ah, zor!" diye yankılandı yumuşak bir sesle. "Belki de Trammel, bunun sona ermesinin zamanı gelmiştir?"

Trammel ona son bir kez baktı, iyi şanslar diler gibiydi, sonra leğeni aldı ve hızla odadan çıktı.

Kederini ve korkusunu bir kenara iten Camille, sabahı evdeki hesapları gözden geçirerek ve Bayan Obelienne'le buluşup keten baskı makinesini düzenleyerek geçirdi ama bu süreci bir otomat gibi yaşadı. Camille'in isteği üzerine yaşlı kahya tarafından Limousin'den gönderilen sandıklar nihayet gelmişti ve Camille, Emily ile birlikte onları açmakla meşgul oldu.

Trammel ve uşaklardan birinin yardımıyla çekilme odasına astığı manzaralar. İğne oyası yastıkları Kieran'ın yatağının üzerine yerleştirerek odasına çok ihtiyaç duyduğu rengi verdi. Ama sandıkların geri kalanı ilgisini çekmedi ve öğleden sonra, kucağında Chin-Chin ile ateşin yanında oturmak için üst kattaki salona çekildi.

Kieran'ı bu sabah böylesine korkunç bir saatte gitmeye iten neydi acaba? Sadece alçak kulüplerinden ya da oyun cehennemlerinden birine gitmediğinden emindi. İki atın çektiği, hız için yapılmış bir araç olan faytonuyla değil. Ve Trammel'den eşyalarını toplamasını istemişti -yine bir hastalık nöbetinden sonra.

Kieran'ın dün geceki sorularının aciliyetini hatırladı ve Leydi Nash'ten sık sık gördüğü hareketi taklit ederek bir elini dalgınca karnının üzerine koydu. Kısa süreliğine gözlerini kapattı. Çok erkendi. Basitçe öyleydi.

Paylaştıkları duygusal gün ve onun gözlerindeki özlem göz önüne alındığında, onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret etmişti. Ama ikisinden biri ne kadar umutsuzca aksini istese de, bir hafta, hatta iki hafta gecikmenin hiçbir anlamı yoktu.

Ancak daha önce hiç bir gün bile geç kalmamıştı. Dahası, o sadece biliyordu. Yanılıyorsa Tanrı yardımcısı olsun, ama kesinlikle emindi. Bir çocukla birlikteydi.

Neredeyse hiç kimseyi tanımadığı bir dünya. Kocasının ölmek üzere olmasa da ağır hasta olduğu bir dünya.

Babasız ve neredeyse ailesiz bir çocuk yetiştirmek soyut olarak çok basit bir şey gibi görünüyordu. Kendisi de Kieran da bu şekilde yetiştirilmişti.

Evet. Belki de az önce kendi sorusuna cevap vermişti. Belki de bu yüzden bu kadar korkunç bir kader gibi görünüyordu.

Camille gözlerini açtı ve penceresinin ötesindeki dünyaya baktı; ince tuğlalı kasaba evleri ve parlak, tepeli faytonlar, arkalarına yapışmış uşaklarıyla uçarak geçip gidiyordu. Çocuğunun yaşayacağı dünya buydu; aristokrat İngiltere'nin dünyası. Batı Hint Adaları gibi uzak bir sömürge karakolu ya da kırsal Fransa'nın anonimliği değil.

İki ebeveyni olsun ya da olmasın, çocuğunun ne kendisinin ne de Kieran'ın tamamen rahat olmadığı bir toplumun parçası olması gerekecekti. Bu da bu sabahki işini daha da kritik ve Kieran'ın yokluğunu belki de daha elverişli kılıyordu.

Camille ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü, Hyde Park'ta Lord Halburne'ü ilk kez gördüğü o anı düşündü. Annesinin bir zamanlar evlendiği bu adam nasıl biriydi? Hatırladığı kadarıyla üzerinde gri bir pelerin vardı ama şapkası yoktu, Serpentine Göleti'nde iki genç bayanı selamlamak için pelerini çıkarmıştı. Saçları bembeyazdı ve ilk bakışta oldukça uzun ve zayıf görünüyordu, ama sonra kadınlardan birinin tasmaından tuttuğu küçük siyah bir kanişe hitap etmek için öne doğru eğilmişti.

Camille, Halburne'ün sözlerini ya da en azından sesini duyabilmeyi diledi. Samimi miydi? Nazik mi? Şüphesiz kaba bir adam bir kıza cilve yaparak zamanını boşa harcamazdı.

Sadece bir köpek mi? Bu pek rahatlatıcı bir şey değildi ama Camille'in sahip olduğu tek şey buydu. Saatin dördü vurduğunu duyunca Camille cesaretini topladı ve aşağı indi. Eldivenlerini ve pelerinini giyerken Trammel'e uzun bir yürüyüşe çıkacağını söyledi. Bir uşağın eşlik etmesini reddetti. Bu son derece kişisel bir işti ve seyirciye ihtiyacı yoktu.

Öğleye doğru yağmur Manş Denizi'nden gelmiş ve Londra'ya doğru ilerlerken önüne çıkan her şeyi boğmuştu. Evine kapanmış olan Warneham Dükü, Selsdon Court'un büyük salonunun yanındaki uşağının ofisindeyken arabaların geçtiği yoldan bir gürültü yükseldi.

"Bu da ne?" dedi, inceledikleri kâğıtlardan başını kaldırarak.

Coggins ayağa kalktı. Pencereye giderek, "Bir bakayım, Majesteleri," dedi. Neredeyse hemen döndü. "Bu bir fayton efendim, hızla geliyor. Görünüşe göre üst kapı direğini devirmiş."

"Şeytan!" dedi Warneham tekrar, dışarı çıkıp köşeyi dönerek büyük salona girdi.

Burada fırtınanın uğultusu daha yüksekti. İki uşak çoktan kapıyı açmış, misafirleri karşılamak ve bagajları sağanak yağmurdan korumak için büyük siyah şemsiyeler taşıyarak merdivenlerden inmeye başlamıştı.

Warneham, basamaklara yanaşan tanıdık, simsiyah arabaya ve sağanak yağmurda hâlâ zıplayan bir çift yağız siyah ata baktı.

"Sen!" diye bağırdı öfkeyle. "Sen ve benim lanet kapı direklerimiz! Size söylüyorum, bu sürekli bir katliam!"

Lord Rothewell faytonun kalçasının kenarını beceriksizce kavrayıp aşağı inmeye çalıştığı anda Dük, arkadaşını daha fazla kırbaçlayabileceği sözcükleri seçmeye başlamıştı bile, çünkü baron yüksekteki araçtan atlamak yerine öne doğru düştü ve neredeyse çakıllı yola yuvarlanacaktı.

"Yüce Tanrım!" Dük bir anda dışarı çıktı ve merdivenlerden indi.

Dük ona ulaştığında uşaklar şemsiyelerini yere atmış, Lord Rothewell'i iki kolundan tutmuş kaldırıyorlardı. "Yüce Tanrım," dedi yine yağmurun altında bağırarak. "Ne oldu böyle?"

Kalaşnikife rağmen Rothewell'in giysileri yağmurdan sıırılsıklam olmuş, şapkası sıırılsıklam olmuş, ağır siyah saçları sııvanmıştı. Eski dostuna baktığında yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Beni içeri götür," diye homurdandı. "Seninle konuşmam gerek."

Dük, baronu özel çalışma odasına yerleştirdikten ve Rothewell'in ölmeyeceğinden emin olduktan sonra, "Fırtınanın ortasında güneğe doğru at sürerken aklımdan ne geçiyordu?" diye sordu. Baron ilk başta biraz acı çekiyor gibi görünmüştü ama şimdi daha sakindi ve biraz da kuruydu.

"Bir fırtınanın yaklaşmakta olduğunu bilmiyordum." Rothewell kükreyen ateşin yanında kuru bir bornoza sarınmıştı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Paltomda bazı kâğıtlar var, seninle konuşmam gereken bir şey."

"Ve bekleyemez miydi?" Warneham büfeye gitmiş, iki kadeh konyak dolduruyordu. "Gazeteleri de boş ver, Rothewell. Hasta görünüyorsun. Londra'dan sıılsıklam bir yağmur fırtınasına at sürmek için fazla hasta."

Baron başını kaldırdı ve Warneham konyağı eline bastırırken bakışlarını ondan ayırmadı. Bir an için parmakları birbirinininkine dolandı ve uzun, beklenti dolu bir an geçti.

"Evet, hastayım," diye kabul etti Rothewell sonunda. "Ve hayır. Çok korkuyorum dostum, bu bekleyemeyecek bir şey."

Berkeley Meydanı'nın dışında hava soğuk, duman ve taze at gübresi kokusuyla ağırdı. Camille güneyden esen güçlü bir yağmurun son ölü yaprakları da neredeyse sessiz sokaklara savurduğunu hissedebiliyordu. Şemsiyesini bileğine asarak hızlı adımlarla yola koyuldu, başını rüzgâra karşı eğdi ve uzun, geniş pelerinini üzerine çekti.

Grosvenor Meydanı'nda, Halburne'ün heybetli konağı, yeni başlayan sonbahar sisinin içinden bir kale gibi ürkütücü bir şekilde yükseliyor gibiydi. Ve ona bakarken Camille'in kalbi garip bir şekilde çarptı. Burası annesinin kısa bir süre yaşadığı evdi. Halburne Kontesi olarak hayatına burada başlamıştı. Zenginlik ve ayrıcalıklarla dolu saygın bir hayat. Annesinin anlattığı kadar kasvetli ve sevgisiz olabilir miydi?

Annesinin trajedisi bir yana, ev Mayfair'in en güzel evi gibi görünüyordu, bu yüzden Halburne'ün annesinin gidişinden sonraki yıllarda başka bir yere taşınmış olması pek olası değildi. Camille kartını çıkarmak için merdivenlerde durakladı, ne yazık ki

hala kızlık soyadını taşıyordu, sonra zili çaldı ve omurgasını sertleştirdi. Belki de Halburne bu ziyareti yaptığı için onun hakkında daha iyi düşünenecek, dedikodu ve soruların önünü kesecekti. Belki de düşünmezdi. Ama barışmaya çalışmış olmanın ve sosyete dedikodularının yelkenlerini biraz olsun suya indirmiş olmanın tatminini yaşayacaktı.

Kapıyı açan uşak neredeyse ürkütücü derecede yaşlı ve çelimsizdi, kılıksız bir uşak kıyafeti giymişti. Konuşmak için ağzını açtı, sonra dehşet içinde, garip, gırtlaktan gelen bir sesle geriye doğru sendeledi, kapı koluna zar zor tutundu.

"Mösyö?" dedi Camille kararsızca. "Yardımcı olabilir miyim-"

Kadının şaşkınlığı karşısında uşağın gözleri yuvalarından fırladı. Sanki ağır çekimdeymiş gibi halının üzerine yığıldı. Son giden eli oldu ve Camille'in kısa, keskin çığlığı eşliğinde pirinç kapı kolundan kaydı. Şemsiyesi mermer zemine çarptı.

Camille evin içine adım attığını hatırlamıyordu ama uşak merdivenlerden koşarak indiğinde çoktan antrede diz çökmüş, uşağın kolalı çorabını gevşetirken pelerini üzerine dökülmüştü.

Hizmetçi diz çökerken, "Tanrım, bayıldı!" dedi. "Çok üzgünüm. Zili çaldığımda cevap verdi... sonra birden düştü. Hasta mı?"

"Hayır, sadece yaşlı, zavallı şeytan." Uşak onun yanağına hafifçe vurdu. "Fothering? Öfke mi?"

"Oh, Tanrım!" Camille tekrar fısıldadı. Halburne'ün uşağını öldürmüştü! Bu kötü planlanmış ziyaret daha da kötüleşebilir miydi?

Uşak kararsız bir ifadeyle, "Sanırım bir şeyi yok, hanımefendi," dedi. "Ama kapılara cevap vermemesi gerekiyor. Lütfen zili çekin. Onu kaldırmak için yardıma ihtiyacım olacak."

Camille onun istediğini yaptı. Uşak inlemeye ve gözlerini kırpmıştırmaya başladığında, "Korkunç derecede solgun," diye mırıldandı. "Mösyö, bizi duyabiliyor musunuz?" Tekrar uşağın yanına diz çöküp dua etti. "Sanırım bir doktor çağırmalıyız."

Tam o sırada uzun boylu bir adam koridordan aşağıya doğru adım attı. "Fothering? Yüce Tanrım! Burada ne oldu böyle?"

Camille başını kaldırıp Lord Halburne'ün koyu kahverengi gözlerine baktı. Koridorun yarısında durmuş ve ona garip bir şekilde bakıyordu. İlk kez sol kolunun boş olduğunu ve ceketine iğnelenmiş olduğunu fark etti.

Hızla ayağa kalktı, yüzünü sıcaklık kaplamıştı. "Çok özür dilerim," demeyi başardı. "Kapıyı açtığında uşağınız yere yığıldı. Umarım kalbinden değildir."

"Sen de kimsin be?" Lord Halburne havladı.

Camille'in içinde bir şeyler onun ses tonuyla soldu. Aceleyle kartını uzattı. İkinci bir uşak yardıma gelmişti ve ikisi birlikte, inleyen uşağı kollarının altından kaldırıyorlardı.

"Ben Leydi Rothewell," dedi ve hızlı bir reverans yaptı. "Korkarım kartım güncel değil."

Kadın kâğıdı ona uzattı ve adam kâğıda baktı. Kadın adamın sağ elinin felçli gibi titrediğini fark etti. "Anlıyorum," dedi adam, ağzı buruşarak. "Şey. Aman Tanrım."

Soluna doğru yürüdü ve kapıyı iterek geniş, iyi aydınlatılmış bir misafir odasına açtı. Hiçbir şekilde solgun bir adam değildi ama rengi uçmuş gibiydi. "Lütfen oturun. Fothering'le görüştükten sonra size katılacağım."

Camille tekrar reverans yaptı. "Mersi, lordum." Belli ki hizmetkârı için endişeleniyordu, endişelenmesi de gerekirdi. Aynı şekilde, onun kim olduğunu biliyordu ve onu görmekten memnun değildi.

Halburne'ün dönüşünü beklerken Camille'in bütün sinirleri gerilmişti. Açık kapıdan, Fothering'in son basamakları çıkmasına yardım eden uşaklara homurdandığını duyabiliyordu. Tanrı'ya şükür, homurdanacak kadar iyileşmişti.

Camille endişesini bastırmak için bakışlarının odada dolaşmasına izin verdi. Yüksek tavanlı, zarif bir odaydı ve soluk mavi ipekle asılmış, çok sayıda gösterişli pervaz ve ahşap işçiliğiyle süslenmişti. Mobilyalar şaşırtıcı bir şekilde Fransız malı ve ağır yaldızlıydı, boyalı tavan ise -göklerin ve havarilerin görüntüsü
-Yakın bir ustanın eseri idi.

Şöminenin iki yanında boydan boya devasa portreler yer alıyordu; sol tarafta Elizabeth dönemine ait yüksek yakalı güzel bir kadın, bir kolunun kıvrımında bir teriyer yavrusu taşıyordu. Diğer elinde, açık avucunda inci bir tespih, parmaklarından sarkan küçük altın haç vardı. Sağdaki portrede, daha önceki bir yüzyılın sert, brokar cüppesini ve camlı hortumunu giymiş, sivri siyah sakallı, seçkin görünümlü bir beyefendi yer alıyordu. Yanında, oymalı bir masanın üzerinde altın bir küre ve pirinç bir sekstant duruyordu. Görünüşe göre Halburne hanedanı uzun bir hanedandı. Sanat eserleri ve dekorun zenginliğine bakılırsa, zengin de bir hanedan.

Bakışları tablolardan gül ağacından yapılmış güzel bir piyanoya kayarken Camille arkasından gelen bir ses duydu ve kapıya doğru döndü. Lord Halburne eşikte durmuş onu dikkatle izliyordu. Bunu bir dakikadan daha uzun bir süredir yapıyor olduğuna dair garip bir hisse kapıldı.

"Uşağınız," diye seslendi. "O nasıl, lordum?"

"Şüphesiz iyileşecektir," dedi Halburne, odaya tamamen girerek. "Şu anda sadece morarmış ve utanmış durumda. Oturur musunuz, Leydi Rothewell?"

"Alors, bu daha önce de oldu mu?" diye sordu Camille, onun gösterdiği sandalyeye oturarak.

Halburne karşısına oturdu, elinde hâlâ onun kartını tutuyordu. Kont soğukkanlılıkla, "Bir kez, evet," dedi. "Fothering'in kanı zayıftır. Emekli maaşı alıyor ama düzenli uşak izinli olduğunda çalışmakta ısrar ediyor."

Camille biraz rahatlamış hissetti. "Ne kadar takdire şayan," diye cevap verdi. "Umarım mösyö, onu korkutmamışımdır."

Halburne'ün sonraki sözleri açık sözlüydü. "Benden ne istiyorsunuz Leydi Rothewell?"

Camille onun bakışlarını tutamadı. "Kim olduğumu biliyorsun o zaman?"

"Oh, sanırım öyle," dedi sıkıca. "Ama belki de açıklamalısın."

Camille kararlılığını toparladı. "Ben Dorothy'nin kızıyım," dedi sesini duygusuz tutarak. "Londra'ya birkaç hafta önce geldim. Nezaketen size uğrayıp bunu söylemek isterdim ama anladığım kadarıyla taşradaydınız."

"Öyleydim." Halburne gözlerini kıstı. "Bunca yıl sonra Londra'ya neden geldiğinizi sorabilir miyim?"

Camille tereddüt etti. Kızgınlık, hatta belki de düpedüz kovulma bekliyordu ama bu hırçın şüpheyi beklemiyordu. "Evlenmek için geldim," dedi. "Babam getirdi-"

"Baban mı?" dedi sertçe.

Camille yanaklarının ısındığını hissetti. Kendini en büyük aptal gibi hissediyordu. "Valigny Kontu, evet." Dürtüyle ayağa fırladı. "Özür dilerim. Bu bir hataydı, mösyö. Buraya sadece benim ve babamın varlığının kaçınılmaz olarak yaratacağı dedikodular için şimdiden özür dilemeye geldim. Sizi bundan kurtarabilseydim, kurtarırdım."

"Korkarım tam olarak anlayamadım, Leydi Rothewell."

Camille kapıya doğru ilerlemeye başlamıştı ki durdu ve arkasını döndü. Halburne'ün eli koltuğundan fırlayacakmış gibi sandalyesinin kolunu tutuyordu ama fırlamadı.

"Annem kibirli ve aptal bir kadındı, mösyö, ama onu severdim," dedi sonunda. "Yine de insan onun davranışlarının size verdiği rahatsızlığa duyarsız kalamaz. Bundan üzüntü duyuyorum. Söylemek istediğim tek şey buydu."

Bunun üzerine Lord Halburne sandalyesinden sıçradı. "Yüce Tanrım!" dedi etkilenmiş bir ifadeyle, ön pencerelere doğru yürürken. "Rahatsızlık mı? Rahatsızlık mı?"

Camille onun sert duruşunu izledi. "Adına ne derseniz deyin lordum, durumu daha da kötüleştirmek istemem," dedi sessizce. "Bonjour, Lord Halburne. Çıkış yolunu bulacağım."

"Bekle." Sesi hırçındı; hâlâ ona bakmıyordu. "Ne... Benim hakkımda sana ne söyledi?"

Camille rahatsız bir şekilde ağırlığını kaydırdı. "Çok az, lordum," dedi. "Gerçekten de İngiltere'deki hayatından nadiren bahsederdi."

"Küçük mü?" diye homurdandı. "Nasıl tanıştığımız değil mi? Neye benzediğimi? Ona ne kadar süre kur yaptı mı?"

Camille zorlukla yutkundu. "Hayır, mösyö."

Sonunda pencereden döndü. "Sana neden ayrıldığımızı söyledi mi?"

Camille tereddüt etti, sonra başını öne eğdi. "Evet," diye fısıldadı. "Çünkü Valigny ile Fransa'ya gitmek istiyordu."

Halburne parmaklarını şakağına dayadı. "Ama onu hiç sevmemi. Asla sevmemi. Bu onun için sadece bir eğlenceydi." Adam şimdi titriyordu. "Tüm hayat onun için sadece bir eğlenceydi. Tanrı aşkına, hiçbiriniz bunu göremediniz mi?"

"Annem yapamazdı, mösyö," dedi Camille sessizce.

Halburne o sırada pencereden uzaklaştı ve salonda iki kez volta attı. Camille ne yapması gerektiğinden emin değildi. Kalmak mı? Sessizce gitmek mi? Ona cehenneme gitmesini mi söyleyecekti? Ama bu işe yaramazdı. Aslında onun öfkesini ve kafa karışıklığını çok iyi anlıyordu.

Halburne aniden volta atmaya bıraktı. "O çok gençti," diye mırıldandı. "Sadece on yedi yaşındaydı, bense otuza yakındım ve çok serttim. Bunu şimdi anlıyorum. Tanrı biliyor ya, yakışıklı bir adam da değildim. Ama onca aydan sonra - sonunda evet dediğinde - ben... ciddi olduğunu düşünmüştüm."

Camille ne diyeceğini bilemiyordu. Bu adamın acısına tanık olmak için buraya hiç gelmemiş olmayı çok istiyordu. "Çok üzgünüm, mösyö."

Halburne'ün çenesi şimdi sert bir açıyla dikilmişti. "İlk başta onu affettim," diye homurdandı, yüzünü ona dönerek. "Bunu biliyor muydun? Sana söyledi mi?"

"Hayır, mösyö." Camille bakışlarını kaçırdı. "O yapmadı."

Elleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. "Valigny bana tatmin talep etmekten başka seçenek bırakmadı," diye homurdandı. "Ama Dorothy'yi buraya geri getirdim. Yeniden başlamak için. Düelloyu ve dedikoduları beklemek için. İstiyordum. Onu o kadar çok seviyordum. Ama o zaman bile tek düşüncesi Valigny'ydi. Onu bağışlamam için bana yalvardı."

Camille sempatik bir şekilde gülümsemeye çalıştı. "Önce onun ateş edeceğini hiç fark etmemişti."

"Önce ateş mi?" Halburne ona kuşkuyla baktı. "Bu fikir çok saçma! İyi bir nişancı olduğum bilinir. Hayır, ben kaçtım. Dorothy'nin istediğini yaptım. Havaya ateş ettim."

"Ben... Affedersiniz?"

Halburne yavaşça, "Deloped oldum," diye tekrarladı. "Sonra o piç beni vurdu."

"Mon Dieu!" Camille dehşet içinde yakındaki bir sandalyeye çöktü.

Akla gelebilecek en kötü centilmenlik ihlaliydi. Silahsız bir adamı vurmak mı? Özellikle de bu kadar ağır bir hakareti affetmiş birini?

"Senin... senin kolun mu?" diye fısıldamayı başardı.

Halburne başıyla kısa bir selam verdi. "Atış bir atardamarı kesmiş," dedi. "Umutsuz olduğunu söylediler. Ölmüş sayılacağımı söylediler. Dorothy, Valigny ile birlikte Fransa'ya kaçtı."

Camille sertçe yutkundu. "Bu ne çılgınlık!" diye fısıldadı.

Kont yanlış anladı. "Başka ne seçeneğim vardı ki?" diye sordu. "Onu hak ettiği gibi öldürseydim, romantik bir ölümle, bir şairin ölümüyle ölecekti ve o da beni asla affetmeyecekti. Kazanamazdım. Bunu artık biliyorum."

Çok haklıydı. Camille yerin yarılıp onu bütünüyle yutmasını diledi. Bir şey söylemek için ağzını açtı -herhangi bir şey- ama sözcükler onu hayal kırıklığına uğrattı.

Sonunda Halburne ona yaklaştı. "Ama bunca yıldan sonra Leydi Rothewell, hâlâ anlayamadığım bir şey var."

"Bu nedir, mösyö?"

"Annen neden onunla hiç evlenmedi?" Sesi artık boğuk çıkıyordu. "İstediği bu değil miydi? Onu boşadım. Tanrı adına, onu özgür bıraktım. Ama o hiçbir şey yapmadı."

Camille zorlukla yutkundu. "Valigny de boşanmıştı," diye fısıldadı. "Anneme yalan söyledi, kilisenin tekrar evlenmesine izin vermeyeceğini öğrendiğini söyledi. Annem yıllar sonra onun hainliğini fark etti. Bu... son darbe oldu."

Evet, gerçekten de son darbe. Annesinin Valigny'e olan aşkına. Gerçekten de hayatına. Ama Camille, Halburne'ün gözlerinde bir zafer parıltısı beklediyse yanılmıştı. Hararetli duygular acımaya dönüştü.

"Ve o da biliyordu," diye homurdandı. "Sonunda biliyordu. Hayatlarımız -senin ve benim- belki de onunki bile-mahvoldu. Peki ne için? Bir şakadan başka bir şey değil."

Camille gözlerini kaçırdı. "Sanırım gerçek onu erken bir mezara gönderdi."

Halburne yavaşça bir sandalyeye yığıldı. "Demek öldü, öyle mi?" dedi içi boş bir sesle. "Elbette senin sözlerinden öyle olduğunu anladım."

"Evet, mösyö," dedi Camille sessizce. "O öldü." Lord

Halburne cevap vermedi.

"Mösyö?"

Ama Halburne yenilmiş bir adamdı. Ona bakmaya bile tenezzül etmedi.

Camille onu bir sandalyede, omuzları öne doğru çökmüş, gözleri görmeyen bir şekilde otururken bıraktı. Bu kez ona veda ettiğinde, hiçbir şey söylemedi.

Halburne'ün giriş holü bereket versin ki boştu. Kimse onları almaya zahmet etmemişti, Camille hâlâ pelerinini ve şemsiyesini taşıyordu. Bu yüzden az önce kendisine ve daha da kötüsü Lord Halburne'e ne tür bir zarar verdiğini merak ederek kendini dışarı bıraktı.

On Üçüncü Bölüm

Leydi Rothewell'in sağlam durduğu

C amille eve geldiğinde evi bıraktığı gibi bomboş buldu. Tek başına, huzursuzca odadan odaya dolaştı, kitaplarını ve mektuplarını topladı -zihnini meşgul edecek herhangi bir şey- ve birkaç saat sonra Chin-Chin onu teselli etmek için mutfaktan gelene kadar hiçbir şeyde teselli bulamadı.

Hava kararıncaya kadar kucağında köpekle oturdu, akşam yemeği yemedi ve nihayet gece yarısını geçe yattı. Bu evde kocası olmadan geçirdiği neredeyse ilk geceydi - nereye gittiğini ya da kimin yatağını ısıtıyor olabileceğini bile bilmeden. Öyleyse neden bu gece bir trajedi gibi gelmişti?

Dün gece yüzünden. Birlikte geçirdikleri gün yüzünden. Ve umutsuzca onunla Halburne hakkında konuşmak istediği için. Bir omuza ihtiyacı vardı ve şimdi sadece onun omuzunun bunu yapabileceğini tamamen anlamıştı. Ama belki de Kieran ona bir mesaj gönderiyordu? Bu kadar yakınlաmaya hiç niyeti yoktu. Belki de bildiği tek yolla ondan uzaklaşıyor olabilir miydi?

Büyük, çok boş yatakta tekrar yuvarlandı ve Chin-Chin'i yanına çekti. Köpek sempatik bir şekilde homurdandı ve yanağını yaladı.

"Ah, Chin-Chin," diye fısıldadı. "Bunu yapabileceğimi düşünmekle ne kadar aptallık etmişim - çok etkilendiğim bir adamla evlenip sonra da mesafemi koruyabileceğimi."

Hayır, mesafe yoktu, onun açısından yoktu. Bazen de onun için olmadığına inanıyordu. Kendini teselli etmek için ayağa kalktı ve Kieran'ın odasına açılan kapıyı iterek açtı, böylece dönerse onu duyabilecekti. Yatağına döndüğünde Camille

içini çekti ve ocakta titreyen kısık ateşe baktı. Ama alevlerin içinde Lord Halburne'ün kederli, kederli yüzünü görmeye devam etti ve dönüp odasının acımasız boşluğuyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Bir kez daha, evliliğinin büyük bölümünde -belki de hayatının büyük bölümünde- olduğu gibi Camille köpeği dışında yalnızdı. Ama Chin-Chin şimdi hafifçe horluyordu. Camille onu sıkıca kendine sardı ve uyumaya çalıştı.

Rothewell ertesi gün Surrey'den geri döndüğünde neredeyse akşam yemeği vaktiydi. Yağmur yağmasa bile bu yolculuğu bir günde yapmayı ummakla aptallık etmişti. Berkeley Meydanı'nda, Selsdon Court'ta yaptığından biraz daha zarafetle aşağı atladı ve şüphelendiği kadarıyla sadece biraz daha iyi görünüyordu. Dik durmaya çalışarak arabayı bekleyen uşağa teslim etti ve Trammel'in kendisini beklediğini görmek için merdivenleri ağır ağır çıktı.

"Lordum." Kâhya, bakışları onun üzerinde gezinirken irkildi. "Görünüyorsun-"

"Boş ver onu," diye araya girdi Rothewell, onu iterek. "Karım nerede?"

Trammel onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti. "Leydi Sharpe çaya geldi," diye açıkladı. "Leydi Rothewell'in kendisiyle birlikte Hanover Sokağı'na kart oynamak ve akşam yemeği için dönmesi konusunda ısrar etti."

Camille, gitti mi? Rothewell durdu, kalbi hayal kırıklığıyla batıyordu. Karnından belkemiğine kadar bir delik açan acıyla ve Camille'i özleyen kalbinin etrafındaki bir mengeneyle Londra'ya geri dönmüştü. Onun gittiğini sanmıştı... ama ne kadar kibirliydi.

Omuzları düştü. Yüce Tanrım, kendini ölümün eşiğinde hissediyordu. Onu istiyordu. Sadece onu -bencilce olsa da böyle bir arzu. Evinin boş koridorunda yürürken, ayakkabılarının ince ahşap zemin üzerindeki boş yankısını dinledi. Boş bir evin sesi. Bir zamanlar hayatının nasıl olduğunun sesi.

Camille ve kendisi için çok mu geç olduğunu merak ediyordu? Birbirlerinin kalplerine girmenin yolunu bulmaları için çok mu geç? Ve bunu denemeyi düşünmesi bile onun için adil miydi? Günleri sayılıydı ve bu konuda yapılabilecek çok az şey varmış gibi görünüyordu.

Tam o sırada bir acı spazmı onu sarstı. Rothewell bocaladı, koridor baş döndürücü bir şekilde önünde yüzüyordu. "Tanrım!" diye boğuldu, elleri korkulukları pençeliyordu.

"Lordum." Trammel onu kolundan yakaladı. "Hadi seni yatağa götürelim."

Rothewell kendini zorlayarak ayağa kalktı ve onu silkeledi. "Bana konyağımı getir," diye homurdandı. "Lanet olası bir bakıcı istemiyorum, Trammel. Kendim yatabilirim."

Ama kemirici canavar son bir iki gündür sürekli yoldaşı olmuştu ve Rothewell onun giderek güçlendiğini biliyordu. Bu kez ondan kaçış yoktu, diye korkuyordu. Gareth bile şeytanı iş başında görmüştü. Rothewell Selsdon'da neredeyse uykusuz bir gece geçirmiş ve bu sabah kendini kuru tosttan başka bir şey yiyemez halde bulmuştu.

Ne var ki Trammel konyağını getirmedi ve Rothewell tüm o yüksek perdeden konuşmalarına rağmen bunu midesi kaldırabileceğinden emin değildi. Kâhya bunun yerine, dikkat çekmeden işiyle meşgul oldu; yatak örtülerini indirdi, Rothewell'in çizmelerini çıkardı, sonra da yeni bir gecelik serdi. Belki de

Trammel işaretleri biliyordu, çünkü bir saat içinde Rothewell kanlı safra kusmaya başlamıştı, acıdan neredeyse iki katına çıkmıştı. Sonunda spazmlar hafiflediğinde, kendini yatakta bulmuş, şaft ağrısı mide bulandırıcı bir sızıya dönüşmüştü.

Köpek örtünün üzerine uzanmış, çenesi patilerinin üzerinde, kederli bir şekilde ona bakıyordu.

"Peki, ne diyorsun Jim? Trammel tekrar aşağı indiğinde Rothewell homurdandı. "Gece bitmeden İhtiyar Scratch'le tanışacak mıyım? Yoksa bana bir süre daha işkence etmek mi istiyorlar?"

Minik spaniel ulumayla sızlanma arası garip bir ses çıkardı ve yatak örtülerinin üzerinde biraz daha ilerledi. Rothewell gözlerini kapadı ve elini köpeğin ipeksi başının üzerine koydu. Spaniel'in duygularını paylaşıyordu. Hayatının büyük bir bölümünü kendini öldürmeye kararlı bir şekilde geçirmişti ve şimdi hayat birdenbire yaşamaya değer hale geldiğine göre, bağardığından oldukça emindi.

Hanover Sokağı'nda, uşağı salona girdiğinde Camille arka arkaya üç oyun almış ve Lord Sharpe'a dağıtıyordu. İskambil masasının üzerine eğilmiş, gümüş bir tabağı ona doğru tutuyordu. "Sizin için bir not, leydim," dedi. "Bay Trammel'dan."

"Ah, Tanrım," dedi Leydi Sharpe. "Ne olabilir ki?"

Camille'in gözleri üzerinde gezindi. "Rothewell hasta," dedi ayağa kalkarak. "Tanrım, gitmeliyim."

İki dakika içinde, Leydi Sharpe'ın kendisine eşlik etme teklifini nazikçe ama kesin bir dille reddederek pelerinini giymiş ve kapıdan çıkmıştı. Kalbi onun içindeydi

Boğaz. Trammel'in onu çağırılmış olması gerçekten de çok kötü olmalıydı.

Eve vardığında uşaklardan birinin ön kapıda beklediğini gördü.

"Trammel nerede?" diye sordu eldivenlerini çıkarırken.

"Üst kata, hanımefendi." Uşak kadının pelerini omuzlarından kaldırdı. "Lord hazretlerinin şu anda rahatça dinlendiğini size söylememi istedi."

"Merci." Camille aceleyle merdivenleri çıktı ve koridordan aşağı döndü. Trammel onu Kieran'ın kapısında karşıladı, kaşları derin bir şekilde çatılmıştı. "O nasıl?" diye sordu. "Ne oldu?"

Trammel sert bir yarım selam verdi. "Selsdon Court'a gitti leydim," dedi sessizce, "ve yolda hastalandı, topladım. Ama bu kez ağrıları yavaş yavaş azaldı. Dün gece çok acı çektiğine inanıyorum."

Camille'in gözleri kapıya doğru kaydı. "Alors, kan kusuyor mu?" diye sordu. "Bana doğruyu söyle, Trammel."

Uşak başını salladı. "Çok fazla değil -asla öyle olmaz- ama büyü eskisinden daha uzun sürdü." Sonra ona doğru eğildi. "Ona sizi çağırdığımı söylemedim, hanımefendi."

Camille elini kâhyanın koluna koydu. "Ve bilmesine gerek yok, değil mi?"

İçeri girdiğinde Kieran'ın lambasının kısık olduğunu ve ızgarada sıcak bir ateşin yandığını gördü. Yorgan göğsünün yarısına kadar çekilmişti ve bir eli Chin-Chin'in sırtında duruyordu. Camille'i gören köpek başını kaldırdı ve salladı. Kieran'ın gözleri faltaşı gibi açıldı.

"Evet, seni çağırdı, değil mi?" Kieran onun yaklaşımını inceleyerek mırıldandı. "İşime karışan lanet olası yaşlı tavuk. Artık yeterince iyiyim."

Camille onun yatağının kenarına yerleşti ve boştaki elini kendi elinin içine aldı. Renksiz ve biraz bitkin görünüyordu ama onun dışında kendindeydi. "Eğer hizmetçilerden şikâyet edecek kadar enerjin varsa, mon chéri, belki bana nerede olduğunu söyleyecek kadar da enerjin vardır? Ve nasıl hasta olduğunuzu?" diye nazikçe önerdi. "Ve lütfen bana bunun beni ilgilendirmediyi söylemeyin. Sanırım bunun benim işim olacağına karar verdim."

Adam ona karanlık, sinirli bir bakış fırlattı ama ağzının bir köşesinde bir gülümsemenin oynadığını düşündü. "Ne zamandır evliyiz?" diye yakındı. "Bir aydır mı?"

Camille dudaklarını büzdü. "O civarda," diye belirtti. "Sorularım, s'il vous plaît?"

Bir an sonra karanlık bakışları yumuşadı. Gözlerini kapadı ve kızın elini şefkatle sıktı. "Selsdon'a gittim."

"Evet, ama orası nerede?"

"Warneham'ın arazisi," diye cevap verdi. "Surrey'de."

"Anlıyorum," dedi sessizce. "Gelecekte, benim için haber bırakma nezaketini gösterir misiniz?"

Göğsünden düzensiz bir iç çekiş çıktı. "Eğer devam edersem bir gün içinde geri dönebileceğimi düşündüm - aptalca bir düşünceydi bu."

"Ama sen yapmadın," dedi sakince. "Ve ben çok endişelendim."

"Öyle mi canım?" Ağzında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Daha önce hiç kimse benim için endişelenmemiştir."

"Xanthia istiyor," diye yumuşakça meydan okudu. "Sen izin verdiğinde."

Ama gerçek şu ki, Camille içten içe onun doğru söylediğini kabul etti. Kieran'ın hayatının büyük bölümünde, yaşayıp yaşamadığını umursayacak neredeyse hiç kimse olmamıştı.

Birden kıpırdandı, elini kız kardeşinden çekti ve yatakta doğrulmaya başladı. "Kız kardeşimden bahsetmişken, ceketimin içinde bazı kâğıtlar var," dedi ve başıyla yan sandalyeyi işaret etti. "Onları getirme nezaketinde bulunur musun?"

Camille tereddüt etti. "Hayır," dedi. "Evrak yok. Hastalığınızı konuşana kadar olmaz."

Dişlerinin arasından hava emdi. "Sadece... lütfen istediğimi yap, Camille," dedi. "Ve sonra, göreceğiz."

Camille isteksizce ayağa kalktı ve köpek onu takip etmek için aşağı atladı, küçük pençeleri ahşap zemine vuruyordu, uyumsuz bir şekilde neşeli bir ses. Kieran'ın paltosu sandalyenin üzerinde asılı duruyordu ve cebinin içinde bir tomar kâğıt buldu. Onları yatağa geri götürdü, acaba onu reddetmeli miydi diye düşündü. Ama soruları vardı ve belki de ilk kez Kieran bu soruları gerçekten yanıtlamaya niyetli görünüyordu. Ondan sonra doktorla ilgili tartışma gelecekti ve bu kısa sürecekti, yemin etti.

Kâğıtları ona uzattı, bir eliyle yüzünü okşadı ve sonra yatağın üzerine tünedi.

"Bunu önce Gareth'la konuşmam gerekiyordu," dedi ve ilk birkaç sayfayı ona uzattı. "Bu, Neville Denizcilik'teki hisselerim için bir devir. İkincisi ise

Bu ev. Xanthia'nın son imzayı atması gerekiyor ama atacak. Gareth senin vasin olacak."

Camille ona boş boş baktı. "Anlamıyorum." "Onlar artık senin," dedi sessizce. "Al onları."

"Neden?" diye sordu, kafası karışmış bir halde. "Anlamıyorum, Kieran. Ben senin karınım."

Dudakları inceldi ve kısa süreliğine gözleri kapandı. "Camille, o şeyleri senin adına istiyorum," dedi hararetle. "Sahip olduğum diğer her şey bir oğluma, oğlum yoksa da adını bile bilmediğim uzak bir akrabama kalıyor."

Başını salladı. "Evet, anladığım kadarıyla İngiliz yasaları böyle."

Tekrar onun eline uzandı. "Tanrı korusun en kötüsü olursa, bu şeylerin baronluktan açıkça ayrılmasını istiyorum," dedi. "Buranın senin evin olduğundan ve Neville'in malvarlığındaki payımın artık sana ait olduğundan şüphe edilmemesini istiyorum. Bunlar mirasın bir parçası değiller ve mirastan elde edilen varlıklarla edinilmediler."

"Mais non, Kieran, bunu istemiyorum," dedi.

"Camille, dinle," diye fısıldadı. "Eğer çocuksuz ölürsem-"

"Hayır," dedi sessizce, kâğıtları geri uzatarak. "Benimle çocuk sahibi olmak için evlendin. Sebebinin bu olduğunu bilmeyecek kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?"

Yüzünde suçluluk duygusu belirdi. "İşler değişir Camille," dedi sessizce. "İşler umduğumuz gibi gitmeyebilir."

Utanç içinde Camille'in gözleri yaşardı. "Bir çocuğumuz olacak," dedi elini karnının üzerine koyarak. "Hissediyorum. Bunu biliyorum."

"Camille." Adam ona şüpheyile baktı. "Emin olamayacağınızı kendiniz söylediniz."

"Bir çocuğumuz olacak," diye ısrar etti. "Eninde sonunda olacak."

"Camille, ya önce ben ölürsem?" diye fısıldadı.

Camille bunu düşünmeyi reddetmişti. Ama şimdi, eli hâlâ karnındayken bunu düşündü. Kieran onu korumaya çalışıyordu. O zaman neden sanki kalbine bir kazık saplıyormuş gibi hissediyordu?

Kieran, "İyi bir baba, seni böyle bir olasılıktan korumak için bir evlilik anlaşmasında ısrar ederdi," diye devam etti. "Bunun yerine, sahip olacağınız tek hazır nakit, büyükbabanızın avukatlarının emanet olarak tuttuğu elli bin pound olacak."

"Mais oui. Elli bin pound çok para."

"Bu yeterli değil Camille," dedi. "Hak ettiğin hayat için değil. İşi yürütmesi için Xanthia'ya güven ya da istersen git ve ona yardım et. Bunu yapabilirsin, biliyorum. Gareth istifa etti ama size tavsiyelerde bulunabilir. Ve ben senin-"

"Très bien," diye araya girerek kâğıtları geri aldı. "Onları aldım. Şimdi, lütfen, sorularıma cevap verir misiniz?"

Gözleri karardı. "Hastayım Camille," dedi sessizce. "Aylardır iyi değilim. Bu konuda söylenecek başka bir şey yok."

Camille kâğıtları bir kenara bıraktı. Sesini sakın ama inatçı olmaya zorladı. "Mais oui, söylenecek çok şey var," diye ısrar etti, yatağın üzerine eğilip eliyle yüzünü kavradı. "Bu hastalığın doğası nedir, mon cœur? Neden bir doktor çağırmadık?"

Ağzı acımasızca büküldü. "Belki de Tanrı yaptığım kötülükler yüzünden beni cezalandırmak istiyordur," dedi sert bir sesle. "Her halükarda, canım, bu konuda yapılacak bir şey yok."

"Yapacak bir şey yok mu?" diye yineledi, geri çekilerek. "Denemek bile istemiyor musunuz?"

Yastıklara yaslandı. "Tanrım, Camille!" diye homurdandı. "Beni dinliyor musun?"

Camille sinirlerinin bozulduğunu ve umutsuzluğa kapıldığını hissetti. "Tanrım, Kieran, bu kendini cezalandırma -bu şehitlik- delilik," diye bağırdı. "Yatakta olduğumuz anlar dışında neden bu kadar sert ve duygusuz olmak zorundasın? Nasıl oluyor da orada başka, burada başka biri olabiliyorsun? Bana söyleyemediğin şey ne Kieran?"

Bakışları dondu ve başını salladı.

Camille parmaklarını adamın geceliğinin içine soktu. "Beni çoktan kaybettin mi Kieran?" diye fısıldadı. "Bu kadar emin olduğun şey bu mu?"

"Camille, ben..."

Yorgun bir şekilde başını öne eğerek onunkine dokundu. "Senin gibi bir adam," diye fısıldadı, "neye boyun eğiyor? Umutsuzluğa mı? Pour l'amour de Dieu, Kieran! Sen bundan daha iyi, daha güçlü bir adamsın. Dürüst değilsin, kendine karşı bile."

"Camille," dedi sonunda, sesi düzdü. "Hepimiz hayatta seçimlerimizi yaparız, sonra da onlarla yaşarız. Dürüstlüğe gelince, sen kendine karşı dürüst müsün?"

"Hayatın ne olduğu gerçeğini görüyorum," diye cevap verdi doğrulurken. "Ama bunun beni yenmesine izin vermiyorum."

"Peki ya büyükbabanın mektubu?" diye nazikçe karşı çıktı.

"Oui? Ne olmuş?" diye sordu.

"Dikkatle okudum," diye cevap verdi. "İşte bu yüzden elinde hiçbir şey kalmadı Camille. Ve Tanrı aşkına, bu konuda neden daha öfkeli olmadığını anlayamıyorum."

"Kime kızgınsın?" diye sordu. "Büyükbabama mı? Bah. Zamanımı boşa harcamam."

"Hayır," dedi kocası. "Annene, sakladığı için. Tanrım, bu sadece bir çeyiz ya da miras değildi, Camille. Okudun mu? Adam seni almayı teklif etti. Seni büyütmeyi. Seni nefret ettiğin babandan ve cezasız bir hayattan kurtarmak için. Sana hayatın her türlü lüksünü vermek istedi."

Camille bakışlarını kaçırdı. "Annem beni kaybetmek istemedi," dedi sessizce. "Sahip olduğu tek şey bendim. Şimdi de böyle bakmalıyım."

"Pekala," dedi. "O zaman onun tamamen kindar değil de sadece bencil olduğunu kabul edelim. Neden ölüm döşeğindeyken mektubu size vermedi? Neden o zaman vermedi? Bunun yerine ne kadar sürdü? Altı hafta mı? Altı ay mı? Onu bulmanız?"

Camille başını eğdi. "Biraz daha."

"Ve tüm bu süre boyunca saat işliyordu," dedi. "Benimle tanıştığında bir koca bulmak için sadece birkaç hafta kalmıştı Camille. Şimdi bana yüklendin çünkü yapabileceğinin en iyisi bendim. Ve şimdi bu konuda kızgın olan tek kişi ben miyim? Neden, Camille?"

Camille ellerini kucağında kavuşturdu. Bu soruya cevap vermek istemiyordu; o son, korkunç yılların acısını tekrar yaşamak istemiyordu - ne de sağlam durmazsa önünde daha böyle yıllar olabileceğini düşünmek istiyordu.

"Annemin bencil bir kadın olduğunu biliyorum Kieran," dedi sessizce. "Bunu yaşadım. Biliyorum. Birçok kez, evet, beni yaraladı ve bir parçam hâlâ kızgın. Ama annemin ölüm döşeğindeyken mektuptan haberi yoktu. Ya da şöyle söyleyeyim, hatırlayamadı."

"Pardon?"

"Annem," dedi Camille. "O bir-ne denirdi? Ayyaş mı? Hayatının son üç yılını, güzelliği gittiği ve Valigny onu terk ettiği için yavaş yavaş kendini öldürmesini izleyerek geçirdim." Kesik kesik nefes almak için durakladı. "İyi bir günde, Kieran, Maman bırakın babasının adını, kendi adını bile zar zor biliyordu. Sonunda, Tanrım! Benimkini bile bilmiyordu."

Bir anlık sessizlik onu şaşkına çevirdi. "Özür dilerim Camille," dedi elini uzatarak. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Camille omuz silkti. "Hayır, yapmamalıydın," diye kabul etti, boğuk sesi acıydı. "Hayatlarımızı birbirimizle paylaşıp paylaşmadığımızı bilmediğim için beni affetmelisin Kieran. Bunu söylemek çok zor."

"Sadece seni endişelendirmek ya da incitmek istemiyorum canım."

"Et alors," diye homurdandı, kendini geri çekerek. "Daha önce de canımı yaktım. Yine canımı yakacağım. Belki de, Kieran, zaten acı çekiyordumdur?"

"Camille, dinle-"

"Hayır!" dedi sertçe. "Dinle. Bana soğuk davrandığında canım yanıyor. Bütün gece dışarıda kaldığında ve nerede olduğunu bilmediğimde canım yanıyor. Kendini çok fazla içkiyle zehirlemeni izlediğimde ve asla-"

"Camille, evlendiğimizde sana söylemiştim-"

"Bana ne söylediğini biliyorum!" Elinin bir hareketiyle onun sözünü kesti. "Ama bu evlilik bitti! Beni duyuyor musun? Ne söylediysek, ne anlaştıysak bitti. Bunu göremiyor musun Kieran, gözlerimde? Artık sana ihtiyacım var. Çocuğumuzun sana ihtiyacı olacak. Sana yalvarmıyorum. Sana söylüyorum."

Acı ve yorgunluk Kieran'a baskı yapıyor, onu ağırlaştırıyordu. "Belki, Camille, eğer-"

Başını iki yana salladı. "Belki de hayatımın daha büyük bir bölümünü, kendi derdine düşmüş başka bir hastanın yatağının başında oturarak harcamak istemiyordumdur?" diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Belki de haksızlık ettiğimi düşündüğüm şey budur, Kieran."

Kızgındı ve Tanrı adına, haklı olduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. En azından Camille onu sevdiğini hiç söylememişti. Buna katlanamazdı. "Camille," dedi sessizce, "ben buyum işte. Senin evlendiğin kişi. Bunu açıkça belirttim."

"Menteur!" diye homurdanarak yataktan fırladı. "Yalancı!" Sen öyle biri değilsin. Oui, oui, ne dediğinizi biliyorum ve

eğer ilk tanıştığım adam olsaydınız, belki de umursamazdım.
Ama

Kendin için yarattığın bu hayattan zevk almıyorsun, Kieran. Eve gittiğin zamanki kadar huzursuz ve mutsuz geliyorsun. Neredeyse hiç yemek yemiyorsun. Neredeyse hiç uyumuyorsun. Sana bunun bir korkağın hayatı olduğunu söylüyorum."

"Bir korkak mı?"

"Savaşmayacak biri," diye cevap verdi ona doğru eğilerek. "Şeytanları değil. Hastalığı değil. Bana bir çocuk vereceğine söz vermiştin -sevmeme ve büyütmeme yardım etmene ihtiyacım olan bir çocuk, Kieran- ve şimdi kendini ölüme terk ediyorsun."

Korkak kelimesi kulaklarında çınlıyordu. "Oh, anlıyorum." Sesi düzdü. "Bunun neyle ilgili olduğunu anlıyorum."

Camille kollarını göğsünde kavuşturdu ve yataktan uzaklaştı. "Konu her neyse," dedi sessizce, "bana söz verdin. Ve eğer gidersen sözünü tutamazsın, değil mi?"

"Sana hiçbir şey vaat etmedim," diye cevap verdi. "Seni hasta, sapık bir piçle evlenmekten kurtardım çünkü mantıklı düşünemeyecek kadar inatçıydın. Senin için yaptığım buydu. Ve dediğin gibi, belki de o çocuğu zaten taşıyorsun. Bu rezil evliliği neden talep ettiğimi sanıyorsun?"

"Bir rezalet mi?" diye fısıldadı boğuk sesiyle. Arkasını döndü ve yavaşça yatağa doğru yürüdü. "Mon Dieu, bunun böyle olduğunu mu düşünüyorsun?"

Dudakları hayal kırıklığıyla inceldi. Ellerini saçlarında gezdirerek, "Hayır," diye karşılık verdi. "Özür dilerim. Yanlış konuştum."

Ama artık çok geçti. Gözlerinden yaşların süzölmeye başladığını görebiliyordu. Lanet olsun, işin bu noktaya geleceğini bilmeliydi. Bir başkasının daha

Bu eve bir kadın. Hayatına. İçindeki acıya dayanabilirdi. Camille'in ağlaması daha zordu.

"Sacré bleu, Kieran," diye fısıldadı, "orada öylece yatıp ölmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

"Fazla seçeneğimiz yok canım," diye karşılık verdi. "Bu kararları Tanrı verir."

"Hayır!" diye sertçe cevap verdi. "Hayır, buna inanmayacağım. Tanrı bize aklımızı kullanabilmemiz için beyin verdi."

Şimdi cebini karıştırıyor, büyük olasılıkla bir mendil arıyordu. Cehennem ve lanet. "Sandığın en üst çekmecesinde," dedi ses tonunu yumuşatarak. "Buyurun."

"Merzi," diye burnunu çekerek arkasını döndü.

Rothewell'in elleri yumruk olmuş, hayal kırıklığı öfkeye dönüşmüştü. Kadere öfke. Kendisine öfke. Ama bir şekilde, tüm bu öfke ve hüsrânın arasında, bunun Camille'in suçu olmadığını biliyordu. Ve kalbinin derinliklerinde onun söylediği her şeyin doğru olduğunu biliyordu.

"Özür dilerim Camille," dedi kadın sandıktan çıkarken. Kollarını uzattı. "Lütfen, tüm bunları unutabilir miyiz? Sadece bu gece için? Yarın beni yeniden azarlayabilirsin. Gel buraya canım."

Burnunu sildikten sonra dönüp onun yanına oturdu. Kieran onu kollarının arasına aldı ve kadın ona doğru yaklaşarak yanağını Kieran'ın geceliğine bastırdı. "Oh, Kieran!" Küçük, sıcak elleri onun boynuna dolandı.

Rothewell gözlerini kapadı ve derin derin içine çekti. Camille gül kokuyordu ve o egzotik baharatlı kokuyu alabiliyordu.

asla tam olarak tanımlayamadım. Sadece oydu. Ve onu seviyordu. Artık bunu kabullenmeye başlamıştı.

Layık olsun ya da olmasın, ona karşı pişmanlıkla karışık, derin, acı-tatlı bir aşk hissediyordu. Asla hayal edemeyeceği ve ne kadar uzağa giderse gitsin ya da ne kadar uzun süre uzak kalırsa kalsın asla kurtulamayacağı bir aşk. Nihayetinde mezarı bile aşacak bir aşk.

Ve eğer onu bu kadar çok seviyorsa, onun isteklerini kabul etmenin ne zararı olabilirdi ki? Artık ondan saklayacak hiçbir şey yoktu. Artık onu saklayamaz ya da gerçeği gizleyemezdi. Aralarına mesafe koymak istemişti -onu ve kendini korumak için- ama artık zayıftı ve bu mümkün değildi. Bütün düşüncesi kızdı. Onu kaybetmenin nasıl bir his olacağını. Maddi ve evet, duygusal olarak nasıl devam edeceği konusunda endişeleniyordu. Dahası, kendisini bekleyen şeylerden korktuğunu itiraf etmekten de utanmıyordu. Ona ihtiyacı vardı.

"Devam et o zaman," dedi saçlarına doğru mırıldanarak. "Yarın sabah, eğer kendini daha iyi hissedeceksen doktoru ara."

"Yarın mı?" Sesi son hecede takıldı.

Bir eliyle onun saçlarını okşadı. "Camille, bir gece bir fark yaratacak mı?" diye ona güvence verdi. "Artık kendimi yeterince iyi hissediyorum. Gerçekten. Sadece... bu gece benimle kal. Burada uyu. Lütfen."

Yanağını kaldırdı, gülümsemesi gönülsüzdü. "Très bien," dedi usulca, gözyaşlarını silerek. "Ama arayabileceğim bir doktor tanımıyorum. Trammel birini tanıyor mu?"

Rothewell kükreyerek yanmaya başlayan ateşe baktı. Bu da kendini içine hapsettiği başka bir sarmaldı. Sonunda konuştu. "Harley Sokağı'nda bir doktor var," dedi sessizce. "Dr. Redding. Numarasını hatırlayamıyorum-

Sokağın sonuna yakın bir yerde. Trammel'e ilk iş olarak onu çağırmasını söyleyeceğim."

Geri çekildi, gözleri onun yüzünü arıyordu. "Onu tanıyorsun," diye fısıldadı. "Bu doktoru daha önce gördünüz."

İsteksizce başını salladı. "Tanışmamızdan birkaç gün önce."

Yüzünde anlayış belirdi. "Je vois," diye mırıldandı Camille. "Peki... ne dedi?"

Rothewell alaycı, yan bir gülümseme verdi. "Çok fazla içki ve sigara içtiğimi," diye cevap verdi. "Çok zor yaşadığımı ve çok uzun süre beklediğimi. Muhtemelen midemde bir kanser var - ya da karaciğerimden yayılan bir kanser. Ve kan kaybına bakılırsa... çok ilerlemiş olduğunu düşündü."

Kadının yüzünün buruşmasını, alt dudağı titrerken kendini kontrol etmek için verdiği mücadeleyi izledi. "Oui?" diye fısıldadı. "Nedir... tedavi nedir?"

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Camille," dedi, sesi hafifçe sitemkârdı. "İkimiz de tedavi olmadığını biliyoruz. Bir doktor dayanılmaz hale geldiğinde acıyı tedavi etmekten başka bir şey yapamaz."

Başını iki yana salladı. "Hayır," diye fısıldadı. "Bu olamaz. Başka bir şey olmalı. Ya da... ya da dikkatli olursan geçebilir. Doktorlar genellikle yanılır."

Rothewell gözlerini sıkıca kapattı. Birdenbire ve umutsuzca ona inanmak istedi. Redding'in ofisinden çıkar çıkmaz yollarını değiştirmiş olmayı diledi. Ama zahmet etmemiştir. Bu uzun zamandır beklediği kaderiydi. Beklediği, gerçekten.

Sanki Camille onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. "Sen... sen bunu kabul ettin, değil mi?" dedi zayıf bir sesle. "Bunun Tanrı'nın isteği olduğunu düşündün. Hak ettiğin buydu."

Sonunda bakışlarını onunkilerden ayırdı. "Aklımdan geçti Camille," diye kabul etti. "Doğrusunu söylemek gerekirse bu kadar uzun yaşayacağımı hiç beklemiyordum. Ve bana söylediğinde... düşündüm ki, işte bu kadar. Bunu kendime ben yaptım. Ve şimdi sonunda Luke'u tekrar görecekim, oralarda bir yerde. Sonunda şansım olacak."

Camille kaşlarını çattı ve yüzünü tekrar onunkine çevirdi. "Oui? Ne için şansınız?"

Güçlkle bir omzunu kaldırdı. "Hiç bilmiyorum," diye fısıldadı. "Af dilemek için sanırım."

"Belki de, mon cœur, sizden rica etmeli?" diye önerdi. "Sevdiğin kadını aldı."

Rothewell başını iki yana eğdi ve onu inceledi. "Ona haksızlık ettiğimi düşünüyordu."

"Evet, belki de," diye kabul etti. "Ama özümü onunla evlenmek oldu. Size işleri düzeltme şansı bile vermedi."

Başını iki yana salladı. "Ne demek işleri yoluna koymak?"

Kadın omuz silkti. "Sana onunla evlenmeni söyleyebilirdi ya da öyle yapardı," diye önerdi. "Yapılacak en centilmence şey bu olmaz mıydı?"

Bakışlarını yere indirdi. "Acaba ben olsam yapar mıydım?" dedi usulca. "O zaman bile tehlikeli bir saplantı ile gerçek aşk arasındaki farkı bildiğimi sanıyorum. O zaman bilmiyorsam bile, artık kesinlikle biliyorum... Sadece biliyorum."

Camille onun yüzünü daha iyi görebilmek için başını eğdi. "Yani... sonrasında yaşananlar için üzülüyorsun," dedi. "Yanlıştı, evet, çok yanlıştı. Yine de size değer verdiğini bilerek onunla evlendi."

Rothewell sertçe güldü. "Evet, ağabeyimin karısıyla yattığım hikâyesi herkesin aklından çıkmazdı, değil mi?" diye mırıldandı. "Ama bu benim için yeterli değildi. Hikâyeye tam anlamıyla trajik bir nokta koymak gerekirse, ikisi de hazin bir sona ulaştı. Benim sorumlu olduğum bir son."

Bir an hareketsiz durdu, onun devam etmesini bekledi. Devam etmeyince başını salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Sen kimseyi öldürmedin."

Bakışları onunkileri yakaladı ama düzdü. Sertti. "Hayır, bir köle isyanında yakılarak öldürüldüler," dedi. "Ama buna ben sebep oldum. Yangını kendim çıkarmışım kadar emin bir şekilde sebep oldum."

Sanki gerçeği arıyormuş gibi onun yüzünü inceledi. "Peki neden böyle düşünüyorsun?" diye sordu sonunda. "Evet, kulağa korkunç geliyor. Ama sebebi siz olamazsınız."

Buna dayanamadı. Tekrar gözlerini kaçırdı. "Öldükleri gece bir yemeğe katılacaktım," diye mırıldandı. "Paskalya Pazarıydı ve bölge ekicileri köle huzursuzluğu söylentilerini tartışmak için toplanıyordu. Ama ben sarhoştum, kimseye arkadaşlık edemeyecek kadar sarhoştum. Gördüğünüz gibi, ne kadar iğrenç ve sarhoş olursam Annemarie'yi o kadar az göreceğimi öğrenmiştim."

"Oui?" Camille onu izliyordu, bakışları sabitti. "Devam et."

Rothewell tereddüt etti. Bunu dile getirdikten sonra, gerçeği görmek birdenbire daha kolay oldu. İçindeki karanlık, öfke ve sinirlilik ona hem kılıç hem de kalkan görevi görmüştü. İnsanları uzak tutmuştu. Gerçekten de Camille'i neredeyse

ve hâlâ da yapabiliirdi. Öfkesi gerçekten de ölümcül bir silahtı -belki de kelimenin tam anlamıyla.

Derin bir nefes aldı ve devam etti. "Luke gelip de benim kupalarım gömüldüğümü görünce çok öfkeleni," dedi. "Dedi ki... ikimizden birinin gitmesi gerektiğini söyledi, ben gidemeyeceğim için o gidecekti. Annemarie'ye giyinmesini ve onunla birlikte gitmesini emretti. Ama yemeğin ortasında biri içeri daldı ve Aziz Philip'teki kölelerin isyan ettiğini söyledi."

Camille acı dolu yumuşak bir ses çıkardı, bir eli ağzına gitti.

"Evler ve tarlalar ateşe verildi," diye fısıldadı Rothewell. "Luke eve dönmek için yola çıktı ama dönüş yolunda biri kamış tarlalarımızı ateşe verdi. Yolun her iki tarafını da. Eve giden dolambaçlı yol o kadar dardı ki. Dönecek yer yoktu. Geri dönmenin yolu yoktu. Kapana kısılmışlardı. Sadece... umutsuzca kapana kısılmışlardı."

"Mon Dieu." Camille'in gözleri acımayla doldu.

Rothewell sertçe yutkundu. Sorgudan bu yana trajediyi sadece bir kez Martinique'e yüksek sesle anlatmıştı, o da ona kendini açıklamak için acıklı, kötü düşünölmüş bir girişimde bulunmuştu. Ve şimdi bunu konuşmak onu o zamanki gibi hissettiriyordu. Ölü. Soğuk. Sanki umudu yeniden yitirmiş gibi.

"Gece yarısına doğru beni almaya geldiler," diye devam edebildi sonunda. "Luke hâlâ hayattaydı. Ama Annemarie... artık çok geçti. Atlar... Yüce Tanrım. Birinin onları vurması gerekiyordu. Ama Luke... Onu vuramazdık, değil mi?" Sesi çatallaştı ve şok içinde gözlerinin yaşardığını fark etti. "İlk başta, o kadar kötü yandığınızda, bunu hissedemezsiniz. Ama çok geçmeden bize yalvarmaya başladı. Bana yalvarıyordu. Tanrı'ya şükür fazla dayanamadı."

Camille ellerini onun kollarında gezdirdi, sonra parmaklarını onunkilerin arasına sıkıştırdı. "Bu korkunç bir trajediydi," dedi. "Buna senin sebep olmadığını sen de biliyorsun Kieran. Ama kalbinde -oui, kalbinde- hâlâ acı çekiyorsun. Bunu anlıyorum."

Rothewell acı bir kahkaha attı ve başını karyolaya yasladı. "İronik, değil mi?" dedi usulca. "Luke herkesin beyaz atlı şövalyesiydi. İnsanları kurtarırdı. İyi olduğu şey buydu. Karısını yatağa atarak ve kendimi içkiye vererek ona teşekkür ettim. Annemarie, herkes gibi o da Luke'a hayrandı. Ama o bana çekilmişti. Bir pervanenin aleve çekilmesi gibi. Ve sonunda, bu ateşin içinde yanarak öldü."

"Kieran," dedi Camille usulca. "Böyle bir şey olmadı."

Yavaşça başını salladı. "Hayır mı?" dedi sessizce. "O zaman neden böyle hissettiriyor? Ben neden o arabada değildim? Olmalıydım. Belki de beni öldürmek istediler? Tanrı biliyor ya, düşmanlarım vardı. Belki de onun Luke olduğunu bile bilmiyorlardı?"

"Belki de sadece çıldırmış öfkeli bir kalabalıktı," diye fısıldadı, hafifçe yanağına dokunarak. "Belki de bunun hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Ve ölmene izin vererek bunu düzeltmeyeceksin."

Camille'in verebileceği en iyi cevap buydu. Daha yakına kaydı, bacaklarını eteklerinin altına kıvırdı ve tamamen ona yaslandı. "Kieran, mon cœur," dedi başını onun omzuna yaslayarak. "Acını çok uzun zamandır taşıyorsun. Ve ben seni durduramam. Ama belki de tüm kalbimle bunun ötesine bakmanı sağlamaya çalışabilirim? Senin için bir gelecek olabilir, bizim için de. Buna inanmak zorundayım."

Elini Camille'in ince omuzlarının arasına koydu ve küçük, yatıştırıcı daireler çizmeye başladı. O görünmüyordu

Söylediklerinden iğrenmiş, hatta şok olmuştu. Haklıydı da, çılgına dönmüş bir kalabalık vardı. Yine de o yanan vagonun içinde sıkışıp kalan o olmalıydı. Öyle olmalıydı. Ve on yıldan uzun bir süreyi bu eski yanlış düzeltmeye çalışarak geçirmişti.

Ama şimdi, belki de düşünecek başkaları vardı? Ya da belki de artık çok geçti. Ama hiçbir zaman korkak olmamıştı ve şimdi de olmayacaktı. Sağanak yağmur altında, acıdan iki büklüm olmuş bir halde Surrey'e gitmek kolaydı. Camille'in istediği şey daha zordu. Ondan sadece iyileşmeye çalışmasını değil, umut etmesini de istiyordu. Gelecek için. Onlar için. Kendisi için.

Rothewell karısının şakağını öpmek için başını eğdi. "Sabah doktorunu çağır Camille," dedi tekrar. "Hâlâ istediğin buysa, onu o zaman çağır. Ve eğer Redding yapılması gereken bir şey olduğunu söylerse, ben... ben yapacağım."

Bölüm On Dört

Dr. Hislop'un devreye girdiği

Ertesi sabah şafak söktükten kısa bir süre sonra Camille, Trammel'i Rothewell'in arabasıyla Dr. Redding'i Harley Caddesi'ndeki ofisinden bizzat alması için gönderdi. Kieran yine sabahlığıyla yerde volta atıyordu, gece ağrıları geri gelmişti. Ama Trammel bir saatten uzun bir süre sonra yatak odasının kapısında yeniden belirindiğinde yalnızdı.

Camille kocasına zorla yedirdiği lapayı bıraktı ve uşakla konuşmak için koridora çıktı.

"Korkarım doktor yoktu hanımefendi," dedi kararsızca. "Bütün gece Marylebone'da bir hastayla birlikteydi."

Camille'in kalbi sıkıştı. "Zut!" diye mırıldandı. "Sanırım Trammel, lord hazretleri müsaitken başka birini bulmalıyız."

"Birini getirdim hanımefendi," dedi Trammel, kuşkuyla bir ifadeyle. "Sokağın aşağısından bir adam. Adı Dr. Hislop, ordu mensubu olduğunu söylüyor, eskiden Hindistan'da başhekime bağlıymış. Biraz kaba saba biri, ama düşündüm ki... şey, hiç kimseden daha iyi olmayacağını düşündüm?"

"Evet, kesinlikle, Trammel," dedi Camille, rahatlamıştı. "Onu hemen göster."

Dr. Hislop oflaya puflaya merdivenleri çıkmakta ağır davrandı, ama sonunda elinde yıpranmış, hacimli bir çantayla geldi. Camille, Trammel'in endişesini hemen anladı. Doktor iri yarı, kamburu çıkmış, belirsiz yaşlarda bir adamdı ve sanki yatağında uyumuş gibi görünüyordu.

ceket. Beyaz saçları dağınıktı, arkasında Camille'in eli büyüklüğünde bir takke vardı ve pantolonunun paçaları fareler tarafından kemirilmiş gibiydi.

Tanışma faslından sonra doktor başını eğdi ve gözlerini kısarak Camille'e baktı. "Pekâlâ, hastamız nerede?" dedi neşeyle. "En iyisi cenazeciden önce onlara ulaşmak, her zaman söylerim."

Şaşkına dönen Camille biraz isteksizce onu içeri aldı. Chin-Chin yataktan fırladı ve adamı iyice koklamak için paytak paytak yürüdü. Dr. Hislop köpeği görmezden gelerek yırtık pırtık çantasını yere bıraktı, Rothewell'in elini sıktı, sonra da sabahlığını çıkarmasını ve yatağın kenarına oturmasını söyledi.

"Karnında sorun var, ha?" dedi, biri kırılmış olan çantasının tokalarını geriye atarak. "Her zaman söylerim, daha sinir bozucu bir şey yok. Acı keskin bir acı, değil mi?"

Kieran yüzünü buruşturarak, "Evet, bazen," dedi.

Kendi kendine mırıldanan Hislop, içeriden bir dizi meşru görünümlü ve oldukça temiz tıbbi alet çıkarmaya başladı. Bir ya da iki kez, özür dilemesini beklercesine Camille'e baktı. Bunun yerine, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve Chin-Chin ayaklarının dibinde durdu. Spaniel göğsünde alçak, temkinli bir gümbürtü çıkarıyordu.

Kieran iyi huylu bir şekilde onları inceledi. "Karım ve köpeğimin kalacağını tahmin ediyorum, Hislop," dedi. "Kahyanın da kalacağından şüphem yok."

Trammel burnunu çekti ve geri çekilerek kapıyı kapattı.

Doktor çantasından uzun ahşap bir tüp çıkardı. Bunun üzerine Chin-Chin, Kieran'ın yanındaki yatağa sıçradı ve

keskin beyaz dişlerini göstererek hekime bölgesel bir hırıltı verdi. Kendisini açıkça Kieran'ın koruyucusu ilan etmişti.

Doktor ona baktı ve kıkırdadı. "Benim gibi büyük bir iş için oldukça küçük bir köpek lordum," dedi. "Bir adı var mı?"

"Jim," dedi Kieran.

"Chin-Chin," dedi Camille hemen.

Doktor aralarına baktı ve gülümsedi. "Ah, yeni evliler!"

Kieran'ın kara kaşları havaya kalktı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Uzun zamandır evli olsaydınız, lordum," dedi doktor, bir dizi neşter çıkararak, "adının Chin-Chin olduğunu bilirdiniz. Karısının her zaman haklı olduğunu yakında öğreneceksin. Şimdi lütfen geceliğinizi çıkarın ve uzanın, lütfen."

Demek istediğini anlayan Chin-Chin yatağın ortasına çekildi ve doktoru kuşkulu gözlerle izlemeye başladı. Camille de aynı fikirdeydi ama çaresizdi.

Rothewell şimdiden Camille'e verdiği sözden pişmanlık duyuyordu ve Dr. Hislop'tan hiç emin değildi. Ama söz vermişti, bu yüzden doktora son bir kez sertçe bakarak gömleğini çıkardı, donunun bağını çözdü ve uzandı.

Hislop sonraki çeyrek saati onu boynundan alt bölgelerine kadar didik didik ederken, erkeklerin tartışmadığı her türlü mahrem ve son derece kişisel şey hakkında sorular sorarak geçirdi. Çok aşağılayıcıydı, özellikle de Camille'in önünde. Ve kaburgalarının altı şeytan gibi acıyordu.

"Ah, lanet olsun sana!" Sonunda Rothewell ayağa kalkıp doktoru itmeye çalıştı. Chin-Chin ayağa fırladı ve tüylü siyah kulakları titreyerek hırlamaya başladı.

"Chin-Chin, chut!" Camille onu yataktan kaldırarak azarladı.

Soğuk el Rothewell'i tekrar yatağa yatırdı ve doktor sorgulamasına devam etti. "Bunu yaptığımda acıyor mu? Hayır mı? Peki ya bu?"

Rothewell'in karnından omurgasına doğru yakıcı bir acı daha yayıldı. Bu kez doğrulup oturdu. "Muayene bitti," dedi kabaca.

Hislop sessiz bir gülümsemeyle döndü ve Camille ile köpeğin arasını işaret etti. "Eee? Hanginiz onu ısıracak?"

Camille bir adım öne çıktı. "Yapacağım," dedi ters ters bakarak. Rothewell nefesinin altında küfrederek tekrar uzandı.

Hislop tahta tüpü aldı, Rothewell'in göğsüne bastırdı, sonra kulağını diğer uca dayadı. "Ah, iyi, güçlü bir kalp!" diye duyurdu dinleyerek. Doğruldu ve tüpü yerine koydu. "Gömleğinizi ve cübbenizi tekrar giyebilirsiniz lordum."

Rothewell bir anda ayağa kalktı ve gömleğini kafasına geçirdi.

Camille köpeği yere bıraktı ve öne çıktı. İlk kez hareketleri kararsız görünüyordu. "Sizce bu ne Dr. Hislop?" diye sordu. "Bu... Dr. Redding'in inandığı gibi bir kanser mi? Ölümcül olabilir mi?"

"Ah, kanser her zaman ölümcüldür," dedi neredeyse neşeyle. "Bunun tedavisi yok! Ama bu kanser mi? Bunu söylemek zor. Belirtiler kesinlikle var."

Camille'in omuzları düştü. Rothewell ona gitme, her Geyin yoluna gireceğini söyleme isteğine direndi. Olmayabilirdi ve bunu biliyordu. Hislop da biliyordu, çünkü dışarıya karşı soğukkanlılığına rağmen Rothewell gerginliği hissedebiliyordu. Hepsine ocağın yanındaki sandalyelere oturmalarını işaret etti. Dr. Hislop iç çekerek oturdu, iki dizi de uğursuzca çatırdıyordu.

Yerleştiklerinde Camille, "Bildiğiniz gibi kocam kan kaybediyor," dedi. "Bunun vahim bir durum olduğunu anlıyorum. Ama lütfen bize başka ne olabileceğini söyleyin."

"Yüce Tanrım!" dedi doktor. "Yüzlerce şey olabilir. Uşağınız sabah kahvesine cam kırıkları atıyor olabilir ya da bir balık çatalı yutmuş ve bana söylemeyi unutmuş olabilir ya da-"

"Anlaşıldı," diye araya girdi Rothewell. Yüzünde acımasız bir gülümseme belirdi. "Sanırım burada işimiz bitti. Dürüstlüğünüz için teşekkür ederim doktor."

Ama doktor sandalyesinde sessiz kaldı. "Ya da, lordum," dedi sonunda, "içkiyle kendini öldürmenin eşiğinde olan bir adamsınız."

"İçkiyle mi?" Rothewell kaşlarını kaldırdı ve bir elini tıraşsız çenesinde gezdirdi. "Nedense bundan kuşkuluyum. Yıllardır kendimi içkiyle öldürmeye çalışıyorum ama nafile."

Dr. Hislop sadece omuz silkti. "Aşırı içen erkekler, lordum, çok geç olana kadar sağlıklarına dikkat etmezler," dedi. "Bu kötü bir alışkanlık. En son ne zaman konyak içmeden tam bir gün geçirdiniz?"

Rothewell bunu düşündü. "Birkaç hafta önce," diye dürüstçe cevap verdi. "Ben sadece... şey, bir iki günlüğüne kafamı boşaltmaya ihtiyacım vardı."

Gerçek şu ki, Xanthia'nın düğününden iki hafta önce içkiyi tamamen bırakmıştı. Müstakbel kocasını son derece dikkatli bir şekilde yargıladığından emin olmak istemişti ve bunu yapmak için taş gibi ayık olmayı dilemişti. Ve Xanthia'nın kader yemeği partisinden iki gün önce tekrar bırakmıştı.

-Çünkü aklının başında olmasını istiyordu.

Doktor ellerini geniş göbeğinin üzerine koydu ve bir süre parmaklarıyla davul çaldı. "Peki bıraktığınızda herhangi bir yan etkisi oluyor mu lordum? Titreme? Halüsinasyon?"

Rothewell ona bön bön baktı. "Yüce Tanrım, dostum! Rom uyuyor mu?"

"Delirium tremens," diye düzeltti doktor. "Korkunç şeyler! Öyle mi?"

"Kesinlikle hayır." Rothewell hakarete uğramıştı. Onun düğünncesine göre, hezeyan sersemlemeler ve zayıflar içindi; bağılangıçta içmekle hiç içi olmayan adamlar için.

Doktor neşeyle başını sallıyordu. "Peki bundan ne kadar önce?"

Rothewell alaycı bir gülümseme takındı. "Bazen, doktor, benim gibi bir adam bir diğerine daha iyi dalabilmek için bir ahlaksızlıktan vazgeçmek zorunda kalır - ya da evlenmeden önce ben öyle yaptım," diye gecikmeli olarak ekledi. "Dikkatimi dağıtacak kadar istekli ve güzel bir şey bulursam bir ya da iki gün içki içmeden durmam alışılmadık bir durum değildi."

"Ha-ha!" Doktor kalçalarını tokatladı ve Camille'e göz kırptı. "Cinsel iştahınız dışında sizi caydıracak başka bir şey var mı lordum?"

"Pek sık değil," dedi Rothewell. "Geçen yıl Barbados'tan geçerken gemideki birkaç kişinin hastalandığını hatırlıyorum. Neredeyse iki hafta boyunca ne içmek, ne yemek, ne de nefes almak istemiştim açıkçası. Aşçı bu hastalıktan öldü, her neyse."

"Bir gemide mi? Tanrı bilir!" Doktor başını kaşıdı. "Her halükarda, içkiye bağımlı olmadığınız anlaşılıyor."

"Konyak iyi bir hizmetkârdır, efendim," dedi Rothewell. "Ama asla bir erkeğin efendisi olmamalı."

"Dikkate değer bir felsefe," dedi Hislop kuru bir sesle. "Yine de lordum, çok fazla içiyorsunuz - özellikle de alkollü içkiler. Ve en azından bir süreliğine buna bir son vermelisiniz."

"Bu sorunu çözecek mi?" diye sordu Rothewell umutla. Brandy birdenbire küçük bir fedakârlık gibi göründü.

"Söylemesi zor," diye yanıtladı Hislop. "Ama her halükarda, lordum, sizin yaşınızdaki bir adam artık kendini öldürmek istercesine içmeyi göze alamaz -özellikle de bu kadar güzel genç bir gelini ve belki de yolda olan küçük bir çocuğu olan biri? Teşhis konusunda ise sadece üstünkörü bir muayeneyle tahmin edebildiğim kadarını biliyorum."

Rothewell, "Lanetli sınav demek istiyorsun," diye yakındı. "Pekâlâ o zaman, bir tahminde bulunun."

Doktor omuz silkti. "Kesinlikle bir akut gastrit vakanız var," dedi. "Bunun ötesinde, duodenumda bir ülserasyon olabilir. Bu, midenizin bağırsaklarınıza bağlandığı noktadır."

Rothewell yüzünü buruşturdu. "Bu ölümcül mü?"

"Oh, Tanrım evet! Oldukça sık." Hislop, Rothewell'in sözünü sakınacak bir adam olmadığına karar vermişti. "Özellikle de bağırsaklarını kemiriyorsa. Ama çürümüŒ, ateŒlenmiŒ ya da ölmüŒ olmadığına göre böyle bir Œey olmadığı düŒünüyorum. Yine de bir Œeyin bağırsaklarınızda delikler açmaya başlamıŒ olması mümkün."

Canavar. Bunu her zaman hissetmiŒti. Rothewell olasılıkları deŒerlendirdi.

"Bu ülsere ne sebep oluyor, mösyö?" diye sordu Camille.

"İçki, endişe ve tütün başlıca Œüphelilerdir leydim - ve bu kolay kolay iyileŒecek bir sorun deŒildir."

"O zaman bunun sıradan bir hazımsızlık olma ihtimali yok, öyle mi?" Camille bastırdı.

Doktor acımasızca gülümsedi. "Hayır, hayır," dedi. "Hiç Œansın yok."

"Pekâlâ." Rothewell başıyla kısa bir selam verdi. "Ülserasyon deŒilse, başka ne olabilir?"

Hislop başını ikircikli bir Œekilde iki yana salladı. "Dr. Redding'in de önerdiŒi gibi, karaciŒer kanseri ya da belki de karaciŒere yayılmış bir mide kanseri, her ikisi de oldukça muhtemel."

"Bir kanser," diye yineledi Rothewell.

Evet. İşte yine oldu. Acımasızca, dürüstçe. O garip, neredeyse uyuşturan ürpertinin bir kez daha üzerine çöktüğünü, kalbini sardığını, uzuvlarını aŒırlaştırdığını ve kulaklarında belli belirsiz bir uğultu bıraktığını hissetti. Yüce Tanrım. Hayatının en iyi dönemindeydi -ya da en iyi dönemi olmalıydı. Ve ilk defa aşık olmuştu. Aşık olmuştu.

Şimdi fark etti ki, uğruna yaşanacak her şey. Bir eş ve bir ev. Bir kız kardeş ve bir aile. Hatta garip bir şekilde bağlandığı küçük, aptal bir köpek bile. Rothewell yaşamak istiyordu. Karısını sevmek. Taşındığını umduğu çocuğa bakmak. Görünüşte basit şeylerdi.

Bir zamanlar gerçekten de ölmeyi dilemişti ama bugüne kadar bunu asla bilinçli olarak kabul etmemişti. Belki de bu yüzden burada, göğsünün üzerinde kurşun gibi yayılan çelik gibi soğuk bir kesinlikle, ama panik ya da inkâr olmadan oturuyordu. En kötüsü gerçekleşirse, bunun daha sonra olacağından hiç şüphesi yoktu. İnsanlar Yaratıcılarıyla karşılaşmaktan her zaman korkarlardı. Tanrı onun korktuğunu biliyordu.

Ah, ama bu olmaz! Bir adam nasıl yaşadıysa öyle ölmeliydi. O meşum Nisan gecesi kamış tarlasında kendi en kötü kabusuyla yüzleşmişti bile. Mezarın diğer tarafında bundan daha kötüsü olamazdı. Bir şekilde boğazını temizledi. Konuştuğunda sesi son derece düzgündü. "Açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim doktor. Başka bir şey olabilir mi?"

Dr. Hislop ellerini havaya kaldırdı. "Oh, bu ne şeytanlık!" dedi. "Sanırım kanayan bir ülseriniz var. Kırk küsur yıldır bu işi yaptığım için en iyi at arabalarımı bile buna yatırırım. Çok fazla içiyorsun. Çok sigara içiyorsun. Uykusuzsunuz ve ne yediğinizi ya da sizi neyin yediğini sadece Tanrı bilir. Boğulman gereken bir şey, sana bu kadarını söyleyebilirim."

Camille sesli bir şekilde nefes verdi.

"Sence bu kadar mı?" diye sordu Rothewell umutla.

Hislop'un kırışmış kaşları birbirine çarptı. "Bu hiç de iyi bir haber değil!" diye bağırdı. "Kanser olmayabilir ama

seni öldürecek, hem de çok daha abuk. Mideni iyileştirmeliyiz ve bu hiç de kolay olmayacak."

"Mon Dieu, bize ne yapacağımızı söyle." Camille sandalyesinde öne doğru kaydı, ince ellerini kollarına dayadı. "Söyle bize, ben de yapılmasını sağlayayım."

Hislop onu bir aşağı bir yukarı süzdü. "Evet, yapacaksın, değil mi?" dedi. Doktor ceketini karıştırdı ve buruşuk bir kâğıt parçası ile bir kurşun kalem çıkardı. Dizlerinin üzerinde bir liste hazırlamaya başladı. Rothewell sandalyesinde rahatlamaya çalıştı. Hislop'un yüzünü dikkatle izledi. Doktorun doğruyu söylediğine inanıyordu. Üstelik adamda bir tür at sezgisi var gibiydi.

Hislop listesini kaldırdı ve boğazını temizledi. "Pekâla, o zaman," diye açıkladı. "İşte yiyebilecekleriniz, lordum ve söylediklerime dikkat edin, çünkü en ufak bir değişiklik yapmamalısınız! Haşlanmış kökler-patates, yaban havucu ve benzerleri. Yumuşak pirinç, etli ay-"

"Sığır ayı mı?" dedi Rothewell. "Sığır ayı mı? Bunun bana ne faydası olacak ki?"

Hislop ona kötü bir bakış fırlattı. Camille'i işaret ederek, "Isır onu," dedi.

Rothewell teslimiyetçi bir el kaldırdı. "Bunun tadına varacağım," dedi. "Devam et."

"Haşlanmış tavuk, haşlanmış yumurta, bezelye lapası, fasulye - iyi pişmiş, unutmayın - ve belki bir dilim ekmek - tereyağı yok."

"Yüce Tanrım!" dedi Rothewell.

"Oh, bir de çok zayıf soda," diye ekledi doktor neşeyle, listeye not alırken gözlerini kısarak. "Mide salgılarını nötralize edecek ve belki de ağrıyı hafifletecektir. Başka hiçbir sıvı yok, sulandırılmış şarap bile. İşte lordum, önümüzdeki altı hafta boyunca diyetiniz bu olacak."

"Altı hafta!"

Hislop ona eziyet etmek istercesine listeyi salladı. "Evet ve ilk hafta tamamen yatak istirahati olacak," diye devam etti. "Tamamen yatak istirahati. Sonraki hafta evde rahatça dinlenmeli, hiçbir Gekilde hareketli olmamalısınız - sanırım ne demek istediğimi anladınız. Sonra, ancak o zaman biraz egzersiz yapmaya başlayabilirsiniz. Ve tüm bunların sonunda, lordum, ya hayatta olacaksınız ya da öleceksiniz."

"Ya da açlıktan," dedi Rothewell asık suratla. "Ya da can sıkıntısından ölmek."

Hislop anlayış göstermeyerek onu görmezden geldi. "Altı hafta sonunda hâlâ yaşıyor ve nefes alıyor olursanız," diye devam etti, "kanamanız ve ağrınız durmuşsa, bunun bir kanser olmadığını varsayabiliriz."

Camille rahatlamış gibi bir ses çıkardı ve gözlerini kapadı.

"Öte yandan," diye devam etti doktor, "eğer bu şekilde devam ederseniz -içki, sigara ve her neye üzülyörsanız- ve bu ülserlerden biri iç organlarınıza kadar ilerlerse, o zaman kanser olmayı dileyebilirsiniz."

Camille listeyi kaptığı gibi, "Dediğini yapacak," dedi. "Bununla ilgileneceğim."

Rothewell acımasızca gülümsüyordu. "Demek ikiniz beni açlıktan öldürmek istiyorsunuz, ha?" dedi alaycı bir tavırla. "Bu olmadan

Konyağımın rahatlığını bile mi? Tanrım, Doktor, bu bir adam için çok üzücü bir yol."

Doktor öne doğru eğilip Rothewell'in dizini okÇama cüretini gösterdi. "Böyle devam edin lordum," dedi tekrar, "yakında Ölüm Meleği için dua ediyor olacaksınız. Bu konuda benim de yapabileceğim bir Çey yok, o yüzden bana bir iyilik yapın ve beni çağırmayın. İri yarı genç adamların acı içinde kıvranmalarını seyretmekten gerçekten hoşlanmıyorum, özellikle de biraz ölçülü olmak bunu önleyebilecekken."

Rothewell'in zihninde canlı bir resim çizmişti. "Evet," dedi Rothewell, çok sakinleşmişti. "Çok yazık olacak gibi görünüyor."

"İşte bu kadar!" Hislop ayağa kalktı, dizleri tekrar yerine oturdu. "Sırf dikkatini çekmek için neşterelerimle kanını akıttırdım leydim ama şu anda bunu yapamaz."

"Très bien," dedi Rothewell'e uyarıcı bir bakış atarak. "Bu sefer onu kancadan kurtaracağız."

Hislop çantasını aldı. "Pekâlâ, telefon için on sterlin altı peni tutuyor lordum," dedi. "Hesabınızı şimdi kapatmanızı rica edebilir miyim?"

"10 pound 6 mı?" Rothewell dehşet içinde yankılandı. "Haydutlar bunu yapamaz!"

"Evet, ama fahiş bir ücretin tavsiyemin değerini önemli ölçüde artırma eğiliminde olduğunu görüyorum," dedi doktor. "Ve ölümcül hastaların hemen ödeme yapmasını isterim. Ne de olsa kimse bilemez."

Rothewell kararsızca gözlerini kırptırdı. "Ama... Ama dediğinizi sanıyordum... eğer haşlanmış tavuk yersem...?"

"Ha-ha!" dedi doktor, Camille'i dirsekleyerek. "Sadece bir noktaya değiniyorum, lordum! Altı hafta ve hile yok!"

Camille doktora merdivenlerden inerken eşlik etti ve Trammel'i kasaya gönderdi. Ön kapıda Hislop'a teşekkür etmek için durakladı.

Doktor yanaklarını şişirdi. "Lütfen bana henüz teşekkür etmeyin leydim," diye uyardı. "Bu kolay olmayacak. Lord Hazretleri'nin nasıl biri olduğunu bilirim."

"Evet, belki," diye sessizce onayladı. "Ama siz benimkini tam olarak bilmiyorsunuz."

Bir uşak kapıyı açarken Dr. Hislop gülümsedi. Son kez vedalaşırlarken, güzel bir barouche kaldırıma yanaştı ve Bay Kemble, önünde branda bir bohça taşıyarak zahmetsizce dışarı çıktı.

Camille şaşırmişti. "Günaydın Bay Kemble," diyebildi. "Sizi beklemiyorduk."

Kemble, şapkasını kaldıran doktora başıyla selam verdi. "Evet, ama ben de sizi bekliyordum," dedi neşeyle. Sonra ona doğru eğilerek, "Quelle horreur! O da neydi öyle?"

"Korkarım bu uzun bir hikâye," dedi alaycı bir tavırla.

Kemble hemen omuz silkti. "Bir dakika içeri gelebilir miyim? Görmenizi istediğim bir şey var."

"Bir an için, evet," dedi. "Ama korkarım kocam oldukça hasta."

Kemble hemen ciddileşti. "O zaman daha fazla neden var!" dedi, onun yanından hızla geçerek. Kanvas bohçayı yere bıraktı.

"Alors, ne getirdin?" diye sordu Camille, kafası karışmış bir halde.

Kemble eğildi ve yumuşak bir vınlamayla kanvas çantayı kaldırdı! Salon halısının üzerinde, Camille'in kalçasına kadar yükselen, parlak cam kaseler ve gümüş dallardan oluşan süslü bir aranjman duruyordu. Nefesini sertçe içine çekti.

"Gerçekten de, epergne!" diye ilan etti. "Muhteşem değil mi? Jean-Claude yanlışlıkla dışarıda bırakmış, Leydi Sallwart da neredeyse eline geçirecekti, sen gelmeyince getireyim dedim, ama boğ ver onu! Rothewell nerede? Kendine ne yaptı şimdi?"

"Şimdi mi?" diye sordu Camille dikkatle.

Kemble sıkıca gülümsedi. "Ah, ölmek istiyor bu adam," dedi sessizce. "Umarım leydim, onu bu fikirden vazgeçirebilirsiniz?"

"Oui, certainement," dedi suratsızca. "Bundan emin olabilirsiniz."

Kemble sanki nereye gittiğini biliyormuş gibi merdivenleri çıkmaya başladı. "Açıkçası, bu adamın yaşadığı hayat insanın kanını donduruyor," dedi elini teatral bir şekilde savurarak. "Ayrıntılarla sizi korkutmayacağım ama onu uyarmadığımı asla söylemeyin!"

"Vraiment? Onu uyardınız mı?"

"Ah, Tanrım, evet!" dedi Kemble. "Neredeyse altı ay önce, tam da bu evde. Bu konuda çok tartıştık, biliyorsun, ama Rothewell'i ikna etmek mümkün değil."

"Gerçekten öyle mi?" dedi Camille kuru bir sesle. "Fark etmemiştim."

Kemble merdivenlerin başında döndü ama neredeyse Rothewell'in kapısının önünden geçiyordu.

"Bu taraftan," dedi Camille, hafifçe omzuna dokunarak. "Odalarımızı değiştirdik."

Kemble döndü ve onu takip etti.

"Mon cœur, size bir ziyaretçi getirdim," dedi.

Kieran başını yastıklardan kaldırdı. "Yüce Tanrım," dedi. "Sen!"

"Oui, c'est moi!" dedi Kemble neşeyle. "Heyecanınızı dizginlemeye çalışın."

"Bir sandalye çekin Mösyö Kemble," dedi Camille, yatağın diğer tarafına geçip Rothewell'in yastıklarını kabartmaya bağlayarak. "Hikâyenı dinlemek için sabırsızlanıyorum."

Rothewell ona karanlık bir bakış fırlattı. "Ne hikayesi?"

"Mösyö Kemble'ın sizi sağlığınız konusunda nasıl uyardığının hikâyesi," dedi hafifçe. "Altı ay önce, n'est-ce pas?"

"Biraz daha," dedi Kemble, yatağın yanına çektiği sandalyeye yerleşerek. "Aslında 1 Mayıs'tı. Çok iyi hatırlıyorum."

"Öyle mi?" dedi Rothewell sinirli bir sesle. "Kesinlikle hayır."

Kemble dönüp Camille'e baktı. "Onu Satyr's Club'ın iğrenç ve zararlı bir yer olduğu ve oraya gitmemesi gerektiği konusunda uyarıyordum."

Camille yastığı bıraktı. "Satyr's Club mı?" diye araya girdi. "Ne iğrenç bir isim."

Kemble bilmiş bir tavırla, "Evet, orası hastalık kaynıyor, kesin konuşmayacağım, ama afyon da var," dedi. "Üstelik zavallı şeytan neredeyse o cehennem çukurunda yaşıyordu." Sonra

Kemble sesini daha kasvetli bir tona düşürdü. "Ben de onu içki ve sigara yüzünden bakışlarını kaybetme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu konusunda uyarmıştım," dedi ciddiyetle. "Sorarım size, bundan daha büyük bir trajedi olabilir mi?"

"Aman Tanrım!" dedi Rothewell tekrar. "Ne saçmalık! Böyle bir şey söylemedin."

Kemble'in dudakları sıkı bir gülümsemeye kıvrıldı. "Ama söyledim, sevgili Rothewell, bunu sen de biliyorsun," dedi ona doğru alaycı bir bakış fırlatarak. "Sana açıkça söyledim, vahşi bir ölümün tüm çekiciliğine ve güzelliğine sahipsin. Ten renginin kaybolduğunu, gözlerinin kan çanağına döndüğünü ve sanki sarhoğ bir tağ ustasının çekiç ve keskiyle yüzüne bu çizgileri kazımığ gibi göründüğünü. Sanırım tam olarak benim sözlerim."

"Très drôle," dedi Camille. "Anlaşılan kocam iyi tavsiyelere kulak asmamayı alışkanlık haline getirmiş."

Rothewell gözlerini tavana dikti. "Hiçbirini hatırlamıyorum."

"Muhtemelen o sırada yarı aç ve keyifsiz olduğun içindir," dedi Kemble umursamaz bir tavırla. "Ama korkmayın. Gerisini de hatırlıyorum."

"Evet, seni kıcının üstüne fırlattığım ana kadar, umarım?" Rothewell önerdi.

"Aşağı yukarı, evet." Kemble dalgın bir parmağını yanağına götürdü. "Şimdi bir bakayım! Cildinin esnekliğini kaybetmekte olduğu ve ada bronzundan bir parça bile kalmadıysa, hiç rengin kalmayacağı konusunda seni uyarmıştım. Sonra da -şimdi anlaşıyor ki- altı ay sonra sana ne olacağını merak ettim."

Rothewell ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Ve ben dedim ki?"

Kemble bacak bacak üstüne attı ve ellerini dizlerinin üzerine koydu. "Kendini asabileceğini söylemiştin!" diye açıkladı. "Bir adamın güzelliği gitti mi, dedin, başka ne için yaşayabilir ki? İyi bir terzilik ve sıkı bir korse ancak bir yere kadar gidebilir."

"Aman Tanrım!" Rothewell gözlerini göğe doğru yuvarladı. "Gerçekten öyle demek istemedim."

Camille yatağın etrafında döndü ve Kieran'ın ayaklarının dibine oturdu. "Korkarım Mösyö Kemble, sorun sadece bakışlarını kaybetmekten çok daha kötü," dedi ve yatıştırıcı bir eli Kieran'ın ayak bileğinin üzerine koydu. "Bu gerçekten katlanılabilir bir şey. Ama Dr. Hislop kocamın ülser olabileceğinden korkuyor - bu kelime doğru mu?"

Kieran asık suratla başını salladı.

"Evet, midesinde ülser var," diye devam etti. "Çok tehlikeli olduğunu ve kocamın haftalarca dinlenmesi gerektiğini söylüyor."

Kemble başını sallayarak, "Ve çok yumuşak bir diyet uygulayın," dedi. "Bu son derece önemli. Ve Satyr's Club'da servis edilen hiçbir şeyi yemek istemezsin, eski dostum, eğer ne demek istediğimi anladıysan."

Tam o sırada uşaklardan biri elinde büyük bir tabakla içeri girdi. "Özür dilerim lordum," diyerek durdu. "Bayan Obelienne aşağı gelmediğiniz için geç kahvaltı getirmemi söyledi?"

"Zut!" dedi Camille, sanki kendi kendine. "Onunla yeni diyet hakkında konuşmalıyım." Sonra uşağa, "Lord hazretleri bunu yiyemez, Randolph. Onu tekrar aşağı indirmelisin."

Hizmetçi zorlukla yutkundu. "Yapmak zorunda mıyım, hanımefendi?" dedi. "Bayan Obelienne bundan hoşlanmayacak."

Kieran yatağın boş tarafını işaret etti. "Onu buraya koy Randolph," dedi. "Obelienne'in bilmediği şey ona zarar vermez."

Uşak kendisine söyleneni yaptı, Camille'e veda eder gibi bir bakış fırlattı, sonra da hızla odadan çıktı.

Chin-Chin hemen yatağın üzerine atladı, kuyruğunu çılgınca sallıyordu. Belli ki spaniel'in beklentileri vardı ve çok geçmeden bu beklentilerin boşa çıkmadığı anlaşıldı.

Bay Kemble, Dr. Hislop'un değerlendirmesi hakkında bir soru daha sordu. Camille doktorun söylediklerinin çoğunu ve yeni diyetin ayrıntılarını tekrarlarken, bir yandan da göz ucuyla Kieran'ın tabağın kapağını kaldırıp Chin-Chin'i beslemeye başlamasını izliyordu.

"Yani içki ve diyet midesini yiyip bitiriyor olabilir mi?" Kadın sözlerini bitirdiğinde Kemble düşüncelere daldı.

"Evet," diye cevap verdi. "Ama sanırım bundan daha fazlası var."

Tam o sırada Kieran parmağını bir parça tereyağına batırdı ve yalaması için Chin-Chin'e uzattı. Sonunda Camille hafifçe sinirlenerek yatakta döndü. "Ça alors! Bunu ne zamandır yapıyorsun?"

Kieran suçlu bir bakış fırlattı. "Ne yapıyordum?"

Camille köpeği işaret etti. "Mon Dieu, patlayacak bu," dedi. "Çok şişmanladı, Kieran. Ve bu bir köpek için uygun bir yiyecek değil."

"Ama Jim seviyor," dedi kocası savunmacı bir tavırla. "Baharatlı ringa balığı ve manyok pidesi hariç hepsini."

"Jim-?" dedi Kemble, ayağa kalkıp yatağa doğru eğilerek. "Jim bir köpek için uygun bir isim değil, Rothewell. O çirozlara ne yapmışlar böyle? Kokusu burnumun kıllarını sıyrıyor."

"Bunlar mı?" Kieran çatalıyla ringa balığını dürttü. "Bir çeşit Batı Hint baharatı. Obelienne'in baharat kutusunda güçlü bir eli var."

Kemble'in yüzü buruştu. "Baharatlı kahvaltı çirozu mu?" dedi. "İşte bu doğaya karşı bir günah."

Kieran omuz silkti. "Ben daha çok seviyorum," dedi. "Ve akşamdan kalmalığın etkisini oldukça iyi gideriyorlar."

"Evet, öyle olabilir," dedi Camille kibarca, "ama artık onları yiyemezsiniz." Kapağı tabağa geri koymak için hareket etti.

"Bekle!" dedi Kemble, parmağını tekrar manyok pidesine sokarak. "Köpek buna dokunmaz, değil mi?"

Kieran başını salladı. "Az önce öyle demedim mi?"

Bay Kemble Camille'e baktı. "Köpekler zeki yaratıklardır," dedi onun bakışlarını dikkatle tutarak. "Ve manyok ölümcüldür, eğer nasıl kullanılacağını bilmiyorsanız. Yanlış hazırlanırsa, insanın bağırsaklarını kemireceğini söyleyebilirim."

"Mais non, monsieur." Camille başını salladı. "Obelienne ona çok dikkat eder. Hatta benim dokunmama bile izin vermez."

Dudakları ince, yüz ifadesi güvensiz olan Kemble tekrar yerine oturdu. "Onu ne zamandır çalıştırıyorsunuz?" diye sordu Rothewell'e. "Korkunç mizacınız bir yana, sizin kötülüğünüzü istemek için bir nedeni var mı?"

"Oh, saçmalık!" dedi Rothewell. "Kadın dünyanın tuzu biberi."

Camille, Bay Kemble'ın insan doğası hakkında karanlık bir görüşü olduğuna karar verdi. Köpeği uzaklaştırdı, tabağı örttü ve kapının yanındaki kocasının tuvalet masasına taşıdı.

"Yine de," dedi Kemble, aniden ayağa kalkarak, "sanırım Bayan Obelienne'i ziyaret etmeliyim. Bunu yapabilir miyim, Leydi Rothewell?"

Camille kocasına baktı. "Evet, sanırım," diye cevap verdi. "Dr. Hislop'un diyeti hakkında onu görmeye gitmeliyim. Kieran, bize izin verir misin?"

Bayan Obelienne'i çalışma masasında masa örtülerini yamar halde buldular. Bay Kemble ile tanıştırılınca ona şüpheyile baktı. "Evet, Bay Kemble'ı iyi tanırım," dedi. "Nasılsınız efendim?"

Camille hızlıca Dr. Hislop'un isteklerini açıkladı. Aşçı yine hoşnutsuz görünüyordu. "Ama böyle bir diyetle kimse yaşayamaz madam!" diye itiraz etti. "Tatsız ve ruhsuz."

"Ama asıl sorun da bu, Bayan Obelienne," diye kesin bir dille açıkladı Camille. "Rothewell'in hayatında biraz fazla -daha doğrusu, ruh var- onun işi, sizin değil. Ve bu sadece altı hafta sürecek. Korkarım Dr. Hislop ısrar ediyor."

Obelienne listeyi ekşi bir bakışla cebine soktu.

Camille gülümsedi ve ona teşekkür etti. "Şimdi Mösyö Kemble size manyok kökünüz hakkında bazı sorular sormak istiyor, çünkü onu hiç görmedi," dedi, doğruyu söylediğinden tam olarak emin değildi. "Bana açıkladığınız şeyi ona da açıkla mısınız? Ve belki de ona baharat dolabınızı gösterirsiniz?"

"Elbette, mösyö," dedi, asil bir şekilde ayağa kalkarak.

Bay Kemble'ın yüzü güldü. "Teşekkür ederim, Bayan Trammel!" dedi, ellerini teatral bir şekilde kavrayarak. "Biliyorsunuz, ben amatör bir bitki uzmanıyım ve zaman zaman kendim de yemek yaparım."

Bayan Obelienne omzunun üzerinden baktı, yüzünde şüpheli bir ifade vardı. Cebinden anahtarlığı çıkararak, "Beni takip edin, mösyö," dedi.

"Adalardan gelen manyok görmek çok heyecan verici," dedi. "Eminim sizin de bildiğiniz gibi nadir bulunan bir şey. Söylesenize, nasıl buluyorsunuz?"

"Bayan Xanthia bunları bana getirdi, bir tür un haline getirilmiş ya da nemli toprak fıçılara doldurulmuş olarak." Geniş maun kapıların kilidini açtı ve eczane çekmecelerini ortaya çıkarmak için kapıları araladı.

Daha önce yaptığı gibi, en alttaki büyük çekmeceyi açtı. Bu kez sadece iki kök vardı ve biraz solmuş görünüyorlardı. Bayan Obelienne bir tanesini çıkardı ve ona uzattı. "Manyok iyi bir temel gıda maddesidir," dedi kararlılıkla. "Ama asla çiğ yenmemelidir. Önemli olan hazırlamaktır."

Bay Kemble hâlâ kirli olan kökü inceledi. "Bu nasıl yapılır Bayan Trammel?"

Kadın omuz silkti. "Nasıl yemek istediğimize bağlı, mösyö," dedi. "Ama her zaman, zehirin çekilmesi gerekir. Genellikle kaynatılır veya mayalanır ya da nişastası çıkarılır."

Kemble ona geri verdi. "Güvenli olup olmadığı nasıl anlaşılır?"

AĞçı biraz kibirli bir tavırla, "Acıysa yememek gerekir," dedi. "Ama bunu ancak bir aptal yapar. Tadı hiç hoş değil." Hâlâ şüpheli bir tavırla durmuş, adamın bir sonraki sorusunu bekliyordu.

"Bu yeterince açık, değil mi?" dedi Kemble. "Cassava'yı uzmanlara bırakacağım sanırım. Beni eğittiğiniz için teşekkür ederim Bayan Trammel."

"Bayan Obelienne, neden Bay Kemble'a otlarınızı ve baharatlarınızı göstermiyorsunuz?" Camille aşçıyı yatıştırmaya çalışarak kandırdı. "Koleksiyonunuz son derece büyüleyici."

Kemble tekrar parladı. "Oh, evet!" dedi coşkuyla. "Bir bakayım. Eminim, Leydi Nash'in gemileri dünyanın dört bir yanına gittiğinden, muhteşem bir diziniz vardır. Safran kokusu alıyorum ve aman Tanrım! Demirhindi mi bu?"

Görevine biraz ısınan aşçı, küçük kapakları ve çekmeceleri itinayla açtı, tıpkı Camille'e yaptığı gibi egzotik isimleri gözden geçirdi ve Bay Kemble'ın istediklerini koklayıp incelemesine izin verdi.

"Çoğu Bayan Xanthia'nın gemilerinden geliyor," diye açıkladı Obelienne, "ama birkaçını da pazarlarda bulabilirsiniz." Camille'in daha önce gördüğü buruşmuş beyaz köklerin bulunduğu çekmeceyi açtı. "Örneğin bu," dedi, bez torbadan Kemble'ın avucuna atarak. "Çok nadir bulunur. Bayan Xanthia bile bunu getiremez."

Bay Kemble aniden, hedefe kilitlenmiş bir kuş köpeği gibi titrer gibi oldu. Yavaşça eline aldı. "Bu nedir Bayan Trammel?" diye sertçe sordu. "Bu ginseng, değil mi?"

Obelienne başını salladı. "Hayır, mösyö, buna réنشēn deniyor."

"Nereden buluyorsun?" Yaltaklanan züppe gitmişti ve Kemble'in sesi aniden sertleşmişti.

Obelienne geri çekildi. "Covent Garden Pazarı," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Ling adında bir Çinli orada satıyor. Ona Bangalore'dan yeşil karabiber satıyorum."

Camille hafifçe bileğine dokundu. "Ne oldu, Mösyö Kemble?"

Kemble dönüp ona baktı, kahverengi gözleri parlıyordu. "Alışverişlerimin çoğunu Covent Garden'da yaparım," dedi. "Bay Ling'i az çok tanıyorum. Bu kök Çin ginsengi."

"Oui?" Camille kızardı. "Obelienne bunun bir erkeğin şeyini artırdığını söylüyor, onun..."

Kemble diplomatik bir tavırla, "Dayanıklılığı," diye ekledi. "Bazıları buna 'manroot' diyor ve bir servete mal oluyor." Tekrar aşçıya döndü. "Lord Rothewell'e çiğ réنشēn mi veriyordunuz, Bayan Trammel?"

Obelienne kendini bir santim yukarı çekti. "Evet, elbette," dedi. "Bay Ling bunun onu güçlü ve kuvvetli tutacağını söylüyor. Kocam Rothewell'in bir oğlu olması gerektiğini söylüyor. Artık bir karısı var. Ve benim de réنشēn'im var. Sonuçta biri onu sağlıklı tutmalı, değil mi?"

Kemble'in kökü tuttuğu parmak eklemleri biraz beyazlaGmıGtı. "Bunu ona nasıl veriyorsunuz, Bayan Trammel?"

sertçe sordu. "Peki ne sıklıkla? Lütfen kesin konuşun."

Aşçı aniden korkmuş görünüyordu. "Ben... manyokun içine biraz koydum," dedi. "Zencefil kökü gibi, değil mi? Şunun ya da bunun içine biraz. Tadını gizleyen baharatlı herhangi bir şey. Yoksa çok zor oluyor."

"Evet, evet, öyle olduğunu biliyoruz," diye Camille onu rahatlatmıştı. "Ne sıklıkla, Obelienne? Ne kadar zamandır?"

Gözlerini hızla kırptırdı. "Ama her gün, madam. Kış başından beri." Sesi titrekti. "Gemideyken, mon Dieu, efendi çok hastaydı. Kocam, efendinin öleceğinden korkuyordu. Bunu bana neden soruyorsunuz? Bu kötü bir şey mi, mösyö? Bay Ling bana Lord Rothewell'i güçlü kılacak güçleri olduğunu söyledi. Bana yalan mı söyledi?"

Bay Kemble'ın gözleri Camille'inkilerle buluştu. "Çiğ ginseng çoğu insan için zararsızdır," dedi sessizce, "ama çok fazlasının insanın daha rahat kanamasına neden olabileceği düşünülüyor."

Obelienne keskin bir çığlık attı, eli ağzına gitti. Anahtarları uyumsuz bir şangırtıyla taş zemine çarptı. "Tanrım!" diye homurdandı. "Kanama mı? Ben... ben mi buna sebep oldum?"

"Hayır," dedi Kemble kararlılıkla. "Hayır, buna sen sebep olmadın." Elini onun koluna koydu ve ağızını masanın yanındaki sandalyesine doğru itti. "Siz hiçbir şeye neden olmadınız, Bayan Trammel," dedi tekrar, kadın oturduğunda. "Ginseng, az miktarda alındığında hazımsızlığı yatıştırabilir. Ama fazlası kötü etki yaratabilir."

Obelienne'in gözleri yaşlarla dolmuştu. "Onu ben mi zehirledim?" diye fısıldadı. "Efendiyi zehirledim mi?"

Kemble onun yanına oturdu. "Kesinlikle hayır," dedi. "Lord Rothewell ahlaksız alışkanlıklarıyla kendini zehirledi ve bunu hepimiz biliyoruz. Ama bir kez kanamaya başladığında... o zaman çok fazla çiğ rénshēn belki de tam olarak doğru şey değildi. Bence canım, bundan sonra yeşil karabiberlerini kendine sakla ve Bay Ling'i kendi haline bırak."

"Bu konuda ne düşünüyorsunuz, Mösyö Kemble?" Camille merdivenlerden yukarı çıkarken sordu. "Obelienne samimi görünüyor, n'est-ce pas?"

Bayan Obelienne'i bir demlik çay ve Camille'in tekrar tekrar verdiği güvenceyle sakinleştirdikten sonra Trammel'i aşağı çağırıp onunla oturmasını ve rénshēn köküne ne olmuş olabileceğinin biraz daha yumuşak bir versiyonunu dinlemesini istediler. Camille aşçıyı hiç perişan görmemişti ve Trammel'in de görmemiş olabileceği izlenimine kapıldı. Sonunda Obelienne, Hislop'un diyetine sadık kalacağına ve Ling'in sihirli kökünü bir daha asla kullanmayacağına söz verdi.

Kemble, "Bunun kasıtlı olduğuna inanmıyorum," diye onayladı. "Obelienne onu öldürmek isteseydi manyok ya da kimyagerden aldığı arsenik kullanırdı."

Camille bunun kasıtlı olabileceğini hiç düşünmemişti. Obelienne'in Barbados'a Annemarie ile geldiği doğru olsa da, kendini Kieran'a adanmış görünüyordu. Trammel'in de öyle olduğu kesindi. Hayır, Obelienne'in yaptığı belki aşırı heveslilikti ama kötü niyetli değildi.

"Bu kök tam olarak nasıl çalışıyor?" diye sordu.

Sahanlıkta Kemble tereddüt etti. "Dediğim gibi, bunu bilmek zor," diye cevap verdi. "Bu maddeyle çok az tanışıklığım var. Kesinlikle vücutta bir uyarılmaya neden oluyor, sert kahve gibi bir şey. Genelde ikisini bir arada tüketmemek gerekir."

Camille'in beyninde bir şeyler yerine oturmuş gibiydi. "Uykusuzluğu ve huzursuzluğu," diye fısıldadı. "Kieran sık sık bütün gece uyanık kalıyor ve sürekli gergin. Xanthia aylardır böyle olduğunu söylemişti!"

Kemble'in dudakları inceldi. "Bir ilgisi olduğunu söyleyebilirim," diye kabul etti. "Normalde bu şeyden bir infüzyon ya da tentür yapılır ama Obelienne kökü zencefil gibi rendeliyor. Ling'in ona bunu kullanmasını nasıl söylediğini bilmemize imkân yok. Zavallı şeytanın İngilizcesi berbat ve sesindeki tınıya bakılırsa, ana dili Fransızca Kwéyòl olmalı?"

"Evet, öyle söyledi," diye yanıtladı Camille.

Kemble merdivenleri tırmanmaya devam etti. "Sorunlarının nedeni bu değil, ama daha da kötüleştirdiği kesin," dedi düğünceli bir sesle. "Ona her ne yaptıysa, Rothewell kesinlikle daha fazla içmemeli. Ve sanırım zavallı Obelienne'in içine Tanrı korkusu saldık."

Rothewell yatağında tek başına oturmuş, ölümle burun buruna gelişini düşünüyor ve köpeğin ipeksi başını okşuyordu. Tanrı'ya şükür, neredeyse kaçacaktı. Ve henüz bitmemişti. Ama Hislop bu hastalığın -bu canavarın- Rothewell'in kontrolünde olabileceğini düşünüyordu. Hislop ona umut vermişti.

Gerçek şu ki, her ne kadar kaderini ve çevresindeki neredeyse her şeyi tamamen kontrol eden bir adam izlenimi verse de, Rothewell kalbinde bunun sadece bir dış görünüş olduğunu biliyordu. Yıllar önce tüm hayatının mahvolmasına izin vermişti ve onu geri kazanmanın mümkün olabileceğini asla hayal etmemişti.

Ama bu mümkündü. Ve eğer biraz olsun mümkünse, bunu yapacaktı. Evet, Hislop'un lanet diyetini yiyecek ve güzel, baştan çıkarıcı karısıyla haftalarca yatacaktı - en azından en önemli şekilde. Evet, bu hastalıktan kurtulmak ve hayatından ebediyen çıkmasını sağlamak için kendisinden istenen her şeyi yapacaktı. Hislop'un haklı olması için Tanrı'ya dua edecekti. Çünkü yaşaması gereken bir hayatı vardı. Her zaman vardı ama nedense Camille bunu görmesini sağlamıştı.

Gözlerini kapadı ve kendi aptallığını hatırladı. Çok fazla kan kaybetmişti - kimsenin bilmesini istemediği kadar çok. Vücudunu neredeyse tükenme noktasına getirmişti ve şimdi bile tam olarak anlayamadığı nedenlerden dolayı. Ama şimdi hayatı belki de ona geri verilmişti ve Tanrı'nın verdiği ikinci şansı boşa harcayacak kadar aptal değildi.

Jim onun ruh halini sezmiş gibi daha yakına kaydı ve başını Rothewell'in uyluğuna yasladı. Kahverengi gözlerini Rothewell'e dikti ve hafif, sorgulayıcı bir homurtu çıkardı.

"Evet, ben de merak ediyorum Jim," dedi eli köpeğin üzerinden hiç ayrılmadan. "Gideli epey oldu, değil mi?"

Spaniel aniden kulaklarını dikti. Sonra Rothewell onun ayak seslerinin merdivenlerden yukarı çıktığını duydu, hafif ve hızlı. Artık onun için kusursuzdu. Tıpkı onun hoş kokusu, hareketlerinin sesi ve hatta uyurken nefesinin kesilmesi gibi, bunların hepsi ona eşsiz, rahatlatıcı ve anında tanıdık geliyordu.

Odaya girdiğinde bakışları Kemble'ın üzerine dikildi ve kahverengi gözleri yumuşayarak gülümsedi. Kemble her zamanki kibirli haliyle onun arkasından odaya girdi. Sanki

Kemble'ın varlığından habersiz olan Camille odanın öbür ucuna uçtu ve dudaklarını hafifçe öpmek için ona doğru eğildi.

"Mon cœur," dedi yumuşak, gırtlaktan gelen sesiyle, "seni özledim. Ve Bay Kemble'ın anlatacağı hikâyeye asla inanamayacaksın..."

On Beşinci Bölüm

Tattersall'a dönüş

Rothewell konservatuarda, kuşluk güneşinin altında bir şezlonga uzanmış, yarı hasta bir hayatın tadını çıkarırken, karısı özellikle ışıl ışıl görünerek içeri girdi. Dr. Hislop'un ziyaretinden bu yana geçen iki hafta içinde karısı ona sadakatle bakmış ve acımasızca başının etini yemişti. Rothewell bunun her dakikasının tadını çıkarmıştı.

Bugün Camille'in üzerinde koyu renk, gösterişli saçlarıyla güzel bir tezat oluşturan sarı ipek bir günlük elbise vardı ve Camille'in gülümsemesi o kadar yeni ve o kadar parlaktı ki, Camille buna ancak şimdi alışmaya başlamıştı. "Bonjour," dedi neşeyle, Times'ı onun kucağına bırakarak. "Trammel gazetenizi getirdi."

"İşlerini bitirdin mi?" diye sordu belli belirsiz incinmiş bir ses tonuyla. "Eğer beni inzivaya çekilmeye zorlayacaksan, en azından ben acı çekerken bana eşlik edebilirsin."

Camille sırttı ve eteklerinin arkasına sakladığı kitabı kaldırdı. "Oui, mon chéri," dedi. "Trammel bana Hatchard'dan Bayan Radcliffe'in romanlarından birini getirdi - Gaston de Blondville. Bu öğleden sonra boş vakti olan bir hanımefendi olacağım."

Rothewell onun karşısındaki rahat kanepeye yerleşmesini ve bir bacağını kız gibi altına almasını izledi; bu hiç de hanımefendiye yakışmayan bir pozdu. Ama diğer tüm yönlerden, diye düşündü Rothewell, Camille tam bir hanımefendiydi: iyi yetiştirilmiş, zeki ve güzel. Rothewell hâlâ onun elini kazanmış olmasına hayret ediyor ve bunu nasıl yaptığı konusunda suçluluk duymayı bırakıp bırakmayacağını merak ediyordu.

Şimdi ona baktığında, umut ve sevinçle bakıyordu. Sanki onu seviyor gibiydi; yüzü aydınlanıyor, gülümsüyordu.

ve gözleri anında yumuşadı. Onu sevmiş olması mümkün müydü? Ve bu aşkın hakkını verebilmesi mümkün müydü? Belki de. Belki de en azından, üzerine saldıkları bu lanet olası doktor tarafından serbest bırakıldığında ona karşı neler hissettiğini gösterebilirdi.

Sinirlenen Rothewell kâğıdını kapatıp açtı, sonra da bu duygusunu akıllıca bastırdı. Gerçek şu ki, Hislop'un tavsiyesi, Kemble'ın müdahalesi ve Camille'in hemşireliği muhtemelen hayatını kurtarmıştı, içten içe itiraf etti. Kendini yıllardır olmadığı kadar iyi hissediyordu. Haşlanmış yumurta, sığır eti çayı ve haşlanmış tavuktan oluşan diyetini umursamıyordu. Çok sevdiği cheroots'tan sonsuza dek vazgeçmişti ve büyük olasılıkla konyağından da. Köylü bir çiftçi gibi şafakta kalkıyor ve karanlıkta yatıyordu. Ama en azından şimdi biraz yiyebiliyor ve ölümler gibi uyuyabiliyordu. Gözleri artık kan çanağı değildi ve Bayan Obelienne onu neredeyse öldürecek olmanın verdiği dehşeti nihayet üzerinden atmıştı.

Ama gerçekten ne fark ederdi ki? Gerçek şu ki, kendini öldürme yolunda ilerliyordu ve Obelienne bunun işaretlerini görmüştü. O sadece kendi yöntemiyle yardım etmeye çalışmıştı. Belki daha az gururlu ve başkalarının tavsiyelerine biraz daha yatkın olsaydı... ama öyle olmamıştı.

Hayır, her zamanki gibi öfkeli, kibirli, kendi kederine gömülmüş ve etrafındakilere ne yaptığını görmeye zahmet etmeden kendine zarar vermeye niyetli biriydi. Ona derinden değer verenlere. Xanthia, Pamela, Trammeller, Gareth ve en çok da Camille, diye umuyordu.

Bir de Luke vardı tabii. Luke asla kinci olmamıştı. Korumacıydı. Onu. Xanthia'yı. Annemarie ve kızının da. Luke asla onun kötülüğünü istemezdi ve Luke'un ölümünün yasını bir şişe

Brendi onu asla geri getirmeyecekti. Rothewell'in aklı bunu her zaman biliyordu elbette ama kalbi bunu ancak şimdi kabul etmeye başlamıştı.

Rothewell, yaklaşan bir uşağın sesiyle daldığı hayallerden sıyrıldı. Uşaklardan biri kış bahçesine girdi ve Camille'e gümüş bir tabak sundu. Camille irkilerek romanından başını kaldırdı.

"Bir ziyaretçi var, hanımefendi," dedi uşak. "Halburne Kontu."

"Ça alors." Camille biraz dengesiz bir şekilde kartı aldı. "Lord Halburne?"

Rothewell daha dik oturdu. Halburne'ün karısını çirkin bir şekilde sorgulamasını yeterince duymuştu. Ama kadın adamın acımasızlığıyla barışmış ve bunu geride bırakmıştı.

"Onu bir daha görmek zorunda değilsin canım," dedi. "Onu göndermemi ister misin?"

Bir an için tereddüt etti, eli hafifçe titriyordu. "Hayır," dedi sonunda. "Onu göreğim. Annem hakkında kendimi daha kötü hissetmem için daha ne söyleyebilir ki?"

"Pekâlâ," dedi Rothewell hizmetçiye. "Onu burada birlikte karşılayacağız."

Camille başını salladı. "Merci."

Rothewell, Camille'in bacağını düzeltmesini ve eteğinin pililerini düzeltmesini izledi. Endişeliydi ve böyle olması onu kızdırıyordu. Camille, Halburne'ün ağzından çıkan sözlerin kırbağıyla yaralanmayı hak etmiyordu. Annesinin yaptıklarından, o piç Valigny'nin yaptıklarından daha fazla sorumlu değildi.

Ama sonra Camille, Valigny'nin günahları için de kendini suçlu hissetti. Ve Rothewell onun belki de zaten bildiği şeyi anlamaya başlıyordu. Bir ebeveyn olarak annesi bencildi, evet, ama Valigny kınanacak biriydi ve böyle bir alçağın kanının damarlarında dolaştığını bilmek belki de Camille'in taşıdığı en büyük yükü.

Halburne Kontu aydınlık kış bahçesine girdiğinde Rothewell şaşırmişti. Pahalı ve iyi dikilmiş giysilerinin altında Halburne, Rothewell'in beklediğinden daha çelimsiz görünüyordu ama aslında henüz altmışına bile varmamıştı. Kendini doğuştan bir erkek gibi taşısa da, Rothewell'in normalde onun doğasında olmadığına yemin edebileceği, belirgin bir yorgunluk havası vardı.

Rothewell, karısı tanıştıırken ayağa kalktı. "Otursana Halburne," dedi soğukkanlılıkla. "Ama karımın iyiliği için umarım bu kısa sürer."

Halburne sanki karşılmasını değerlendiriyor ve eksik buluyormuş gibi aralarında bir ileri bir geri baktı. "Korkarım öyle olmayabilir," dedi sessizce. "Yaşlı bir adama biraz zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Leydi Rothewell."

"Elbette lordum." Camille zayıfça gülümsedi. "Umarım uşağınız düştükten sonra iyileşmiştir?"

Halburne neredeyse baykuş gibi gözlerini kırptırdı. "Doğrusu Leydi Rothewell, beni buraya getiren de kısmen bu."

Camille telaşlanmış görünüyordu. "Tanrım, hâlâ acı çekiyor mu?"

"Bak Halburne," dedi Rothewell huysuzca, "bu üzücü bir olay, ama karım kapının tokmağını düşürmekten başka bir şey yapmadı, hem de tüm niyetiyle-"

"Hayır, hayır." Halburne buyurgan bir el kaldırdı, aniden aristokrat gibi görünmeye bağıladı. "Demek istediğim bu değildi, Rothewell ve bu iş senin bildiğinden çok daha üzücü."

Camille endişeli görünüyordu. "Lütfen devam edin, mösyö," diye ısrar etti.

Halburne ne diyeceğini bilemez bir halde kısa bir süre baktı. "Fothering, size söylediğim gibi, yaşlı bir adam," dedi beceriksizce. "Gerçekten de babamın ve ondan önce de -çok kısa bir süre- büyükbabamın yanında çalışmıştı. Ve o gün sizi, Leydi Rothewell'i, kapımızın önünde gördüğünde, sanırım yeryüzünde Valigny Kontu'ndan başka kimsenin bilmediği bir şeyi biliyordu."

"Ne?" Rothewell sordu. "Uşağınızın karımla ne ilgisi olabilir ki?"

Yüzünde tedirgin bir ifade belirdi. "Çünkü karınız Lord Rothewell," dedi Halburne sessizce, "benim kızım."

Bir anlık ölüm sessizliği hüküm sürdü, sonra Camille soluk soluğa, "Tanrım, çıldırmış olmalısın," dedi. "Böyle bir şeyi nasıl hayal etmiş olabilir? Sen buna nasıl inanabildin?"

Halburne başını salladı. "Aslında çok az şey hayal etti, Leydi Rothewell," dedi Kont. "Kendine geldiğinde ne gördüğünü çok iyi biliyordu. Aslında ben de kartınızdaki ismi ve yüzünüzdeki ifadeyi gördüğüm andan beri bundan şüpheleniyordum. Ama emin olmalıydım. Yüce Tanrım, bunca yıldan sonra... Emin olmalıydım." Sesi fısıltıya dönüşmüştü. "Bunun nasıl olduğunu düşünemiyorum. Neredeyse iki haftalık bir sürenin ardından, hâlâ- sanırım en doğru kelime kalp hastasıyım."

Camille şaşırması görünüyordu. "Mais non, bu olamaz."

Rothewell endişeliydi. Camille'in yüzündeki tüm renk solmuştu. Ellerini dizlerinin üzerine koydu ve öne doğru eğildi. "Bu kulağa bir yığın saçmalık gibi geliyor, Halburne," dedi kabaca. "Camille'in sizin kızınız olduğunu ve bunu bilmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Annesi bilmek zorundaydı. Ne demek istiyorsunuz? Yalan söylediğini mi?"

Rothewell kendi sözlerinde bir gerçeklik payı olduğunu fark etti. Camille'in annesi, Halburne gibi bir beyefendiyi terk edip Valigny'ninkine benzer bir ne oldum delisinin peşine düştüğüne göre biraz akli dengesi bozuk olmalıydı. Camille'in Valigny'nin olduğuna inanmak istemiş olabilir miydi?

Halburne elini anlamlı bir şekilde açmıştı ama bakışları Camille'e sabitlenmiş, onu içine çekiyordu. "Belki de Dorothy'nin bilmemesi mümkün," dedi neredeyse özür dilercesine. "Ya da kendini başka türlü düşünmeye ikna etmiş olabilir."

Camille yavaşça başını sallıyordu, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. "Hayır, bu imkânsız," dedi sessizce. "Olamaz. Beni babam olduğunuza ikna etmek mi istiyorsunuz? Hayatım boyunca inandığım adam olmadığına mı? Bunca yıldan sonra böyle bir şeyi nasıl öne sürebilirsiniz?"

"Sevgili kızım, lütfen beni affet." Halburne'ün yüzünde acı çizgileri belirdi. "Sizi üzmem istememiştim. Yine de Kont'a fazla bağlı olmadığınız izlenimini edindim. Eski hataları düzeltmek için çok geç olduğunu biliyorum. Şimdi beni şeytana mı davet ediyorsun? Sadece bir kelime söylemeniz yeterli, o zaman sizi terk ederim."

Rothewell hâlâ karısını inceliyordu. "Hayır," dedi, ayağa kalkıp kanepede ona katıldı. "En iyisi, sanırım, gerçeğin ortaya çıkması. Hayatım?"

"Evet." Camille ona yan gözle baktı ve Camille onun gözlerindeki umudu gördü. "Bu en iyisi - eğer doğru olabilirse."

"İçiniz rahat olsun, canım, öyle." Halburne Kontu tek eliyle paltosunun içine, özenle tutturulmuş kolunun altına uzandı ve ipek bir kese çıkardı. "Fothering'i bu kadar üzen koyu kırmızı elbisenizdi," dedi küçük çantadan altın bir çerçeveyi beceriksizce sallayarak. "Gördüğünüz gibi, bir hayalete baktığınızı düşündü." Çerçeveyi Rothewell'e uzattı.

Rothewell minyatür portreyi dikkatle aldı ve güneşin parıltısından korumak için eğdi. Bir nefesi zorlukla bastırdı. Çerçevedeki kadın pekâlâ Camille olabilirdi. Koyu renk saçları kabarıktı ve şarap rengi elbisesinin kare, dantelli yakası altmış-yetmiş yıl öncesinin modasını anımsatıyordu. Ama gözler... koyu, bal rengi ten... Tanrım.

Gözlerinde bir uyarıyla çerçeveyi Camille'e doğru eğdi. Camille nefesini sertçe içine çekti. "Mon dieu!" dedi. "Kim o?"

"Annem," dedi Halburne sessizce. "Adı Isabella'ydı ve her zaman kırmızıyı tercih ederdi. Çok güzel, değil mi?"

Rothewell, "Nefes kesici," dedi.

"Çok genç bir adam olan Fothering onun özel uşağıydı. Ona derinden bağlıydı."

"Isabella," diye fısıldadı Camille, hâlâ minyatüre bakıyordu. "Alors, o... Fransız mıydı?"

Halburne başını salladı. "Endülüslü," dedi. "Cádiz'deki büyük bir ticaret ailesinden ama babası bir diplomatmış.

Görücü usulü bir evlilikti ve kısa sürdü. Ben altı yaşındayken öldü."

Rothewell iki kaşını da kaldırdı. "Benzerlik inanılmaz."

Halburne kuru bir kahkaha attı. "Lord Rothewell, bu bir şey değil," dedi. "Gainsborough annemi ben doğmadan kısa bir süre önce resmetmiş. Portre geçen hafta ben isteyene kadar kır evimin kütüphanesinde asılı duruyordu. İkinizin de görmesini isterim. Portre Leydi Rothewell ile karşılaştırıldığında son derece akılda kalıcı. Aynı saçlar, derin dul tepesi, aynı yüksek elmacık kemikleri ve ince burun. Aynı gözler. Zavallı Fothering'in düşüp bayılmasına şaşmamalı."

Camille hâlâ inanmaz görünüyordu. "Ama annem... Valigny'ye hep babam derdi," dedi sessizce. "Annem İngiltere'den ayrıldıktan neredeyse on ay sonra Paris'te doğmuşum."

"Nereden biliyorsun?" diye mırıldandı Rothewell. "Başka birinin sözüne mi güveniyorsun?"

Yavaşça başını salladı. "Bir İncil vardı," dedi. "Bazı kağıtlar."

Hepsi kolayca taklit edilebilir, diye düşündü Rothewell. Bu korkutucu derecede mantıklı geliyordu.

Halburne'ün ifadesi yumuşadı. "Bazen çocuklar bu dünyaya kendi zaman çizelgelerine göre gelirler, bizimkine göre değil," dedi. "On ay duyulmamış bir şey değil."

"Peki ya sadece yalan söylediye?" diye sordu Camille. "Bunu neden yapsın ki? Bunu bana neden yapsın?"

Lord Halburne belli belirsiz utanmış görünüyordu. "Annenizi savunmak bana düşmez, Leydi Rothewell," dedi. "Biz

birlikte ama kısa bir süre. Size şunu söyleyebilirim: Annemin portrelerini hiç görmedi. Annemin neye benzediğini bilmesinin hiçbir yolu yoktu."

"Bana sık sık anneme hiç benzemediğim söylenir," diye itiraf etti, "ama Valigny'ye çok benziyorum. Zeytin rengi tenim ve koyu renk gözlerim var ama şüphelerim olduğu için beni bağışlayın Lordum. Görünüştaki benzerlik yanıltıcı olabilir."

Halburne nazikçe, "Şüphelerin senin hakkında iyi şeyler söylüyor, canım," dedi. "Beni çağırmaya geldiğinde, ben... şey, tamamen farklı bir şey bekliyordum."

Camille'in bakışları karardı. "Evet, benden talepte bulunmamı bekliyordunuz."

Başını salladı, yüz ifadesi asıktı. "Öfkeliydim ve kafam karıştı," diye itiraf etti. "Ne gördüğümü tam olarak anlayamıyordum. Benden ne istediğinizi. Ve hayır, emin değildim ama Fothering emindi, çünkü annemi iyi tanıyordu. Senin gidişini üst kattaki pencereden izlemişti, biliyorsun. Ama ben... ben daha fazlasını istedim."

"Daha fazlası derken neyi kastediyorsun?" Rothewell, Camille'in elini tutarak sordu.

Halburne'ün zayıf bedeni sandalyesinde rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "İşlerimin adamı Bay White'ı o akşam Fransa'ya gönderdim," dedi. "Comte de Valigny ve geçmişi hakkında daha fazla bilgi edinmek istedim."

"Peki ne buldu?" Rothewell'in sesi acıydı. "Başka bir yalan paketi mi?"

Halburne kırışmış kaşlarını kaldırdı. "Hayır, gerçek," diye yanıtladı. "Valigny'nin anne tarafından ailesi Pireneler'deki karanlık bir köydendi ve White'ın soruşturması da burada başladı."

onu aldı. Valigny orada genç yaşta zengin bir kömür madeni sahibinin kızıyla evlendirildi."

Rothewell homurdandı. "Hayret bir şey."

Halburne belli belirsiz gülümsedi. "Sanırım ailesi Valigny'yi çabuk anladı," dedi. "Ve bu arada, canım, boşanma değil, fesih söz konusuydu."

Camille'in nefesi kesildi. "Fesih mi?" diye sordu. "Ça alors! Hangi gerekçeyle verildi bu?"

"Ne gerekçeler ama," diye mırıldandı Rothewell. Fransa'da boşanmak bir şeydi ama fesih kolay elde edilen bir şey değildi.

"Diğer şeylerin yanı sıra birliktelik çocuksuzdu." Halburne'ün gülümsemesi yine zayıftı. "Valigny on yedi yaşındayken kabakulak hastalığına yakalanmış ve bazı erkeklerde bunun çok kötü sonuçlar doğurduğu düşünülüyor. Ama bu gerçeği gelininin varlıklı ailesiyle paylaşmamış. Katolik Kilisesi bu tür işlemlerin kayıtlarını titizlikle tutar."

"Yüce Tanrım, o... o bir çocuğa baba olamadı mı?" diye sordu Rothewell kuşkuyla.

Kont omuz silkti. "Öyle görünüyor," diye cevap verdi. "Kömür ocağı sahibinin kızı hemen bir kuzeniyle evlendi ve kısa süre sonra çocuk yatağında öldü, yani kısır değildi. Valigny, tabii ki, uzaklaşıp zavallı kızı tanıdığını unutmaması için cömertçe ödüllendirildi - muhtemelen başlangıçtaki umudu da buydu."

"Neden yalan söylesin ki?" Camille fısıldadı. "Neden anneme yalan söylesin? Ya da bana?"

Rothewell onun elini sıktı ve öfkesini bastırdı. "ğeytana hakkını vermek gerekirse, ona kendince düğün olduğunu söyleyebilirim," diye mırıldandı. "Başlangıçta şüphesiz büyükbabanın onu affedeceğine ve evlenebileceklerine inanıyordu. Belki de ondan para almayı umuyordu - ya da bunu bir kenara bırakırsak, senin para alabileceğini umuyordu. Ve zamanla sabrının karşılığını aldı, umduğu ölçüde olmasa da."

Bu kez Halburne'ün gülümsemesi ekşiydi. "Erkekler çocuk sahibi olamadıklarını kabul etmekten hoşlanmazlar, canım," dedi. "Kendilerine bile itiraf etmezler, çünkü bu bir erkeklik gururu meselesidir. Ama bunca yıldır, onca macerasına rağmen Valigny'nin hiçbir sevgilisinden çocuk yapmamış olmasını tuhaf buluyorum."

"Evet, hem de çok oldu," dedi Camille. "Sonlara doğru, onları Maman'ın yüzüne fırlattı."

Camille'e söylediği yatıştırıcı sözlere rağmen, Kieran birini yumruklamak için o çok tanıdık dürtüyle savaşıyordu. Görünüşe göre öfke, öfkesini dindirmiyordu. "O hain köpek en başından beri gerçeği biliyordu ve sana söylemedi," dedi sonunda. "Bu çok şeyi açıklıyor." Valigny'nin neden sözde etine ve kanına istenmeyen bir yük ya da başkalarını eğlendirmek için ortaya atılacak bir şaka gibi davrandığı gibi.

"Çok üzgünüm canım," dedi Halburne tekrar. "Senin varlığından haberdar olsaydım, yasaların izin verdiği şekilde seni alır ve düzgün bir şekilde yetiştirilmeni sağlardım."

Camille gözyaşlarının kıyısında bocalıyor gibiydi ama Rothewell onun henüz ikna olmadığını hissetti. "Peki ya annem?"

Halburne gözlerini kaçırdı. "Tanrı yardımcım olsun, ama onu affedemedim," diye fısıldadı. "Beni orada bırakıp gittikten sonra

kan kaybından ölüyordu. O adamlar Fransa'ya kaçarak hepimizi utandırdıktan sonra olmazdı. Hayır, onu asla geri alamazdım. Ama çocuğumun annesinden asla boşanmazdım."

Birden Rothewell'in aklına bir fikir geldi. "Demek yeniden evlendin?" diye sordu. "Başka çocuklarınız da var. Camille... Camille'in kardeşleri olabilir mi?"

Kont üzüntüyle başını salladı. "Yapmak istiyordum," dedi. "Ama Dorothy'den sonra, ben... ben hiç kimseyi bulamadım. Yine de varisim olan bir yeğenim ve daha pek çok yeğenim var. İnanıyorum ki Leydi Rothewell, sizi kendilerinden biri olarak kabul edeceklerdir. Elbette seçim sizin olmalı."

Rothewell yumruğunu açmaya zorladı. "Valigny'nin ondan aldıklarını asla telafi edemez," dedi. "Ondan mutlu ve sağlıklı bir çocukluk aldı. Yoksul bir akraba hayatı yerine rahat ve bolluk içinde bir hayat. Eğer söyledikleriniz doğruysa, Valigny açgözlülüğünün ortaya çıktığı güne pişman edilmeli."

Halburne konuştuğunda sesi sakindi. "Valigny'nin hainliğini unutalım canım," diye önerdi. "Kocan seni savunmak istiyor ve bu takdire şayan. Ama iyi yaşamamanın en iyi intikam olduğunu iddia ediyorum."

Rothewell aynı fikirde değildi ama bunu söyleyecek kadar da küstah değildi.

"Ne demek iyi yaşamak?" Camille, belki de ironik bir şekilde Halburne'ün boş ceket koluna bakıyordu - Valigny'nin duygusuzca aldığı bir şey daha.

"Hazır olduğunda, canım, tüm söylediklerimin doğru olduğuna gerçekten ikna olduğunda, gel ve benim bir parçam ol."

Ailem," diye önerdi Kont, sesi aniden titreyerek. "Siz, kocanız ve onun ailesi de. Sizi tanımama ve kucaklamama izin verin. Benim bir çocuğum var. Bunca yıldan sonra! Ve henüz en sevdiğin rengi, en sevdiğin şiiri bile bilmiyorum. Bunun benim için nasıl bir cehennem olduğunu bir an için bile olsa hayal edebiliyor musun?"

Garip bir şekilde, Rothewell hayal edebiliyordu. Belki de kendi kalbinde taşıdığı umuttan kaynaklanıyordu - Camille'le yakında bir çocuk sahibi olacakları ve sonunda birçok çocuk sahibi olacakları umudu. Ya da belki de bir babanın sevgisini hiç tatmadığı ve asla tatmayacağını uzun zaman önce kabul ettiği gerçeğiydi. Her ne olursa olsun, içini parçalıyor ve karısının adına -belki Halburne'ün de- onu öfkeliyordu.

Ama Camille ve Rothewell'in babası olduğunu umduğu adam hâlâ konuşuyorlardı. Halburne sandalyesinde öne doğru kaymış ve Camille'in elini kendi elinin içine almıştı.

"Kaybettiklerimiz asla geri kazanılamayacak olsa da," dedi alçakgönüllülikle, "seni dinlemeyi çok istiyorum. Nasıl büyüdüğünü. Nasıl eğitim aldığınızı. Ve ikiniz kendi evinize sahip olduğunuzda" -burada Halburne duraksadı ve gözlerini sıkarak kapattı

- "Kendi çocuklarınız varsa, kalbinizde biraz bağışlama varsa, söylediklerimin doğru olduğuna inanıyorsanız, lütfen dede olmama izin verin. Bunu yapacak mısınız? Yapabilir misiniz? Bu, hayatımın son yıllarını geçtiğimiz otuz yıldan çok daha mutlu kılacaktır."

Camille'in gözleri yine yaşıyordu, bu kez umutla. Rothewell aniden ayağa kalktı.

Camille ona kararsız bir bakış fırlattı ve elinin tersiyle gözlerini sildi. "Nereye gidiyorsun, Kieran?"

Ona gülümsedi. "Yürüyüşe çıktık, aşkım," diye mırıldandı, parmak eklemlerini şefkatle onun üzerinde gezdirdi.

Yanak. "İkinizin biraz yalnız kalması gerektiğine inanıyorum. Halburne, eğer kalabilirsen seni akşam yemeğine davet ediyorum. Bu arada, siz ikiniz de-ah, bilemiyorum. Belki de arabayla gezintiye çıkmalısınız?"

Halburne gülümsedi. "Hiçbir manzara beni -ya da kasabanın dedikodularını- kızımı arabamda Hyde Park'ta dolaşırken görmekten daha fazla memnun edemez."

Camille başını kaldırıp Rothewell'e baktı ve biraz sinirli bir şekilde güldü. Bunun, Lord Halburne'ü Hyde Park'ta son gördüğü andan ne kadar farklı olacağını düğündüğünü biliyordu. Sonra yüzü düştü. "Mais non, Kieran," diye karşı çıktı. "Yürüyüş için yeterince iyi değilsin sanırım."

Rothewell gülümsemesinin bozulmasına izin vermedi. "Hislop'un hafif egzersiz yapabileceğimi söylediğini unutma, canım," dedi nazikçe. "Ayrıca, daha iki hafta önce çok daha kötü Geyleler yapıyordum ve çok daha kötü durumdaydım. Sonbahar havasında yavaş bir yürüyüş tam bana göre."

"Evet, belki," diye gönülsüzce kabul etti, hâlâ babasının elini tutuyordu. "Ama hafif bir egzersiz olacağına söz vermelisin."

"Çok hafif," diye kabul etti. "Gerçekten de canım, neredeyse hiç hareket etmeyeceğim."

"Peki nereye gidiyorsun?" diye daha da bastırdı. "Tamamen iyileşene kadar bilmekte ısrar etmeliyim."

"Evet, iyileştiğimde de yine ısrar edeceksin," diye alay etti. "Tattersall'da satış günü. İzninle, Halburne, sanırım Lord Nash'e ve bazı arkadaşlara şok edici şüphelerini anlatmak için aşağı ineceğim. Dedikoduyu başlatmak iyi olur, öyle değil mi?"

Rothewell, Lord Halburne Camille'e eski ve çok soylu aile ağacının inceliklerini anlatırken, ikisini kış bahçesinde birbirlerine yaslanmış halde bıraktı. Üst katta botlarını ve daha ağır bir palto giydi, sonra bastonunu aldı. Kalbi rahatlama ve üzüntüyle doluydu ve bunların hepsinin altında Valigny'nin yaptıklarına karşı kaynayan bir öfke vardı.

Trammel'in yan gözle onaylamayan bakışlarını görmezden gelerek sokağa çıkarken Rothewell kendini garip bir şekilde özgür hissetti. Camille tam olarak inanamasa da Halburne'ün vardığı sonuçta haklı olduğuna inanıyordu ve sanki üzerinden bir yük kalkmış gibiydi. Camille'in içsel üzüntüsünün ağırlığı. Küçümsemeye başladığı bir adama tahammül etmek zorunda kalmanın eziyeti. Valigny artık onun için hiçbir şeydi, neredeyse hiçbir şey.

Camille'e gelince, Valigny'yi tamamen unutmaması gerekiyordu. Bunu yapana kadar, geçmişinin en kabus dolu kısmı asla tam olarak sona ermeyecekti. Hayata yeniden başlamalıydı, onu sevecek ve olağanüstü bir genç kadın olduğu için ona değer verecek bir babayla. Yoluna kimin çıkacağı ve neşesini kimin karartacağı konusunda endişelenmeden, başı dik bir şekilde hayatın ve toplumun içinde süzölmeyi hak ediyordu. Ama en önemlisi, emin olmaya ihtiyacı vardı.

Rothewell, Mayfair'den ayrılıp Park Lane'de ilerlerken, bu şartlar altında yapabileceği en az şeyin bu olduğuna karar verdi. Camille'e duyduğu arzuya kendini kaptırıp çirkin gerçeği göremeyecek kadar değil. Camille onunla evlenmişti çünkü başka seçeneği yoktu. Ve kısmen de olsa -dış görünüşündeki özgüvene rağmen- sevilmediğini ve sevimemeyeceğini hissettiği için. Annesi duygusal açıdan bencil, babası ise düpedüz kötü niyetliydi.

Rothewell, Hyde Park'ın kenarında durdu ve Serpentine boyunca süzülen kuğulara neredeyse körlemesine baktı.

Onu buraya getirdiği günü hatırladı. Ruhunu nasıl ortaya koyduğunu ve onun kınamasını nasıl beklediğini. Kardeşine yaptıklarından iğrenmesini. Ama sadece anlayış ve hak edebileceğinden çok daha fazla nezaket görmüştü.

Artık Camille'in bir babası vardı; fırsat verilse onu hayatı boyunca sevecek bir baba. Ve Lord Halburne'n sevgili kızı - skandal olsun ya da olmasın- asla Rothewell gibilerle evlenecek kadar alalmazdı.

Camille şu anda bile elini Halburne'n elinin içine koyuyor ve onun güzel arabasına tırmanıyor olabilirdi. Bir zamanlar Halburne'n ona vermeyi umduğu o nadide dünyada hareket etmeye başlayacaktı, ama Halburne'n kızı olarak bu dünya onun hakkıydı. şimdi onunla evlendiğine pişman olacak mıydı? Bunun pek önemi yoktu. Olan olmuştu. şimdi onun pişmanlıklarını gidermek ona düşüyordu. Rothewell kaldırıma geri döndü. Kalbi daha ağırdı, evet. Ama davası hâlâ haklıydı.

Tattersall's'da, Jokey Kulübü'nn büyük abonelik salonunda en sert oyun meraklıları dışında kimse yoktu. Bugünün ciddi alıcıları açık artırımın öğleden sonra başlamasını beklemek üzere çoktan dışarı çıkmıştı. Her müzayede günü olduğu gibi Lord Nash köşedeki masasında oturmuş, diğer turfite arkadaşlarıyla sohbet ediyordu. Bugün, bahis defterlerinde yer alan bir kayıt hakkında tartışırken başları birbirine eğikti. Rothewell kalabalığa doğru ilerlerken birkaç beyefendi başıyla selam verdi, hatta birkaçı onu ismiyle selamladı. Gözleriyle kalabalığı tarayan Rothewell, dalgınca başlarını sallayanlara karşılık verdi.

Nash odanın yarısına geldiğinde Rothewell'i gördü ve adını seslendi. Rothewell onaylamak için elini kaldırdı, ama yoluna devam etti. Avluya açılan kemerin yanında avını gördü. Kont de

Valigny bir omzunu kapının çerçevesine dayamış, akli başında olmayan gençlerden oluşan bir kalabalığı esir alan bir tür masal anlatıyordu.

Valigny, belki de Rothewell'in bakışlarının ağırlığını hissederek başını kaldırdı ve mide bulandırıcı sırıtışını takındı. "Lordum Rothewell!" Kont ellerini selamlamak için kaldırdı. "Bakın beyler, sevgilim yaklaşıyor."

"Valigny." Rothewell'in sesi soğuktu.

Rothewell'in yaklaştığını fark eden gençler deniz gibi ikiye ayrıldılar, içlerinden birkaçı o anda tedirgin, yan bakışlarla uzaklaşmayı tercih etti. Belki de gerginlik hissediliyordu.

"Alors, mon ami, güzel gelininizden ayrıldınız mı?" diye sordu Valigny gülerek. "Umarım onu geri vermeye gelmemişsinizdir! Ne de olsa, zor bir pazarlık yine de bir pazarlıktır, değil mi?"

Gençlerden biri kahkahalarla kıs kıs güldü. Rothewell'in karanlık bir bakışı bunu kısa kesti, çok kısa. Ancak Valigny'yi tehdit etmek için geri döndüğünde, Rothewell'in yumruğu o anda geri çekilip Valigny'nin yüzüne çarptı.

Darbe önceden planlanmamış olabilirdi ama son derece tatmin ediciydi. Sanki ağır çekimdeymiş gibi, kontun gözleri irileşti, başı geriye düştü ve kollarını sallayarak taş döşeli avluya doğru sendeledi. Rothewell peşinden dışarı çıktı.

Koridorun derinliklerindeki gölgeler, abonelik odasına ve ötesine ölü bir sessizlik çöktü. Rothewell, Kontu şatafatlı boyun örtüsünden yakaladı ve kısa bir süre kendine çekti.

"Camille'in Halburne'ün kızı olduğunu ne zamandır biliyorsun?" diye yavaşça homurdandı.

Panik Valigny'nin yüzünü aydınlattı ama kendini toparladı. "Oui, dünyaya ne kadar kaba bir domuz olduğunu göster, Rothewell." Sesi küçümseyiciydi. "Korkarım bir beyefendinin memnuniyetini talep etmek zorundayım."

"Şimdi tatmin olsan iyi olur, seni piç kurusu." Rothewell ona bir kez daha sertçe vurdu. "Sadece bir aptal sana düello meydanında güvenir ve ben seni çıplak ellerimle öldürmekten çok daha fazla zevk alırım."

Kont yukarı baktı -çok yukarı- ve yüzünde korku çizgileri belirdi. "Aidez-moi!" diye bağırdı Valigny, gözlerini avluda gezdirerek. "Bu adamın akli dengesi yerinde değil! Bir cani gibi saldırıyor."

Ama Valigny'nin ünü ondan önce gelmişti. Avluda dolaşan beyler kendi sohbetlerine döndüler. Valigny sinirli bir şekilde güldü.

"Lanet soruma cevap ver!" Rothewell diğer elini Valigny'nin boğazına doladı, onu ayak parmaklarının üzerine kaldırdı ve sıktı. "Camille'in Halburne'ün kızı olduğunu ne zamandır biliyorsun?" diye yavaşça tekrarladı.

Kontun ağzı acıyla buruştu. Geri çekildi ve yumruğunu Rothewell'i kör etmek için kaldırdı. Darbe isabet etti, ama kötü bir şekilde.

Rothewell onu yere bıraktı, sonra parmak uçlarını Valigny'nin göğsüne koydu. "Sana bir soru sordum, seni orospu çocuğu," diye hırladı. "Ve bir cevabım olacak."

Valigny alay etti. "Mon Dieu, seni sömürgeci köylü!" dedi. "Beni ne kadar aptal sanıyorsun?"

Rothewell'in içinde bir Geyler kırıldı ve içinden kızgın bir öfke fırladı. Bir yumruk daha savurdu, kontu çenesinin altından sertçe yakalayan bir aparkat, kafasını tekrar geriye attı. Otuz yıldır bastırılmış öfke patladı ve Valigny mükemmel bir hedef gibi göründü.

Valigny avlunun ortasındaki kubbeye yaslandı ve umutsuzca etrafına bakındı. Başka bir seçenek göremeyince Rothewell'in peşinden geldi. Rothewell sol kulağına bir darbe indirdi. Valigny sevinçle bir yumruk daha savurdu ve Rothewell'in çenesine sağlam bir darbe indirdi. Tam da ihtiyacı olan şeydi. O piçin canına okumak için bir bahane.

Rothewell Valigny'yi yere sererken, en az bir o kadar beyefendi de sanki sıra dışı bir şey olmuyormuş gibi sessizce açık artırma listelerini kontrol ediyordu. Kont birkaç yumruk indirdi, sonra Rothewell'i belinden yakaladı ve etkisiz bir şekilde donuna diz çöktürdü. Bir keresinde Rothewell onu avlunun pisliği içinde yere serdi ve göğsüne bir diz indirdi, ama Valigny onun dengesini bozdu.

İkisi de yuvarlanıp ayağa kalkmaya çalıştı, Valigny şimdi nefes nefese kalmıştı. Rothewell onu tekrar yere düşürmek için hamle yaptı ve Valigny hızlı, umutsuz bir manevrayla ayağıyla onu dizinin arkasından yakaladı. Yumruklar ve dizler havada uçuşarak kaldırım taşlarının üzerine düştüler ama Kont en az üç taş hafiflemişti ve belli ki hayatında hiç hırpalanmamıştı. Çok geçmeden Valigny yere yığıldı ve kaldırımlara doğru öğürmeye başladı. Rothewell'in onu boğazlamamak için kendini kontrol etmesi gerekti.

"Kıpırdama," diye homurdandı, "yoksa seni öldürürüm." Rothewell bir dizini onun göğüs kemiğine dayadı ve geri çekildi.

Valigny'nin elleri çılgınca ileri geri sallandı. "Arrête! Arrête!" diye bağırdı. "Yine mi o yüz! Mon Dieu, yüz olmaz!"

Rothewell yüzüne vurdu. Burnundan fıskıran kan çenesinden aşağı akarak yakasını boyadı. Rothewell'i haklı bir memnuniyet kapladı. "Bu," diye homurdandı, "benim içindi. Geri kalanı Camille içindi."

Valigny'nin yüzünü çevirdi ve yanağını önce kusmuk ve kanın içine itti. Sonra alçaktan eğildi, dudaklarını neredeyse kontun kulağına değdirecekti. "Şimdi soruma cevap ver," diye homurdandı. "Camille'in Halburne'ün kızı olduğunu ne zamandır biliyorsun?"

Yine gergin bir kahkaha. Valigny başını kaldırdı, gözleri ürkmüş bir at gibi yana kaydı. "Et alors!" dedi sonunda. "Onu sahiplendim, evet. Halburne'ün kızı benim ne işime yarayacaktı?"

"Leydi Halburne size çocuğun sizden olduğunu mu söyledi?"

Valigny tek omzunu silkmeyi başardı. "Evet, o önerdi." Zayıfça güldü. "Peki bunu reddetmekle ne kaybedecektim, ha? İstedğim zaman Leydi Halburne'ün sıcak yatağını mı? Belki de babasının parasının bir kısmını, eğer zamanımı beklersem?"

"Yani, kırk parça gümüşünüzü alma şansınız var diye, o kızın hayatını mahvettiniz ve onu sevecek ve isteyecek bir babadan mahrum mu bıraktınız?" Rothewell onun yüzüne alaycı bir ifadeyle baktı. "Camille'in ayakkabılarındaki kiri yalamaya layık değilsin Valigny ve gerçek şu ki, biri sana para verse bile bir çocuğa babalık edemezsin."

Kont hakarete uğramış gibi görünmeyi başardı. "Mais bien s ur!" diye açıkladı. "Neden olmasın? Ama ben hiçbir zaman yeterince aptal olmadım.

Hayır, Lord Rothewell, o küçük cadalog benim değil ve bu merhamet için Tanrı'ya şükürler olsun."

Rothewell Valigny'yi ayağa kaldırdı ve kemerli geçide doğru sürükledi. Nash bir çift yandaşıyla birlikte gölgelerin arasında durmuş, bir omzunu duvara dayamış, onlar geçerken başparmaklarını pantolonunun paçasına sokmuştu.

Beyefendilerden biri Valigny'ye bakarak, "Sert adalet, eski dostum," dedi. "Ama zamanı çoktan geldi."

Rothewell homurdandı, Valigny'yi çekerek diğer tarafa geçirdi ve ilerideki yola fırlattı. Kont sendeledi, ayaklarını tutmaya çalışıyordu. Rothewell soğuk bir sesle, "Yarın öğlene kadar İngiltere'yi terk etmen gerekiyor, Valigny," dedi. "Eğer seni bir daha görürsem, bu öğleden sonra yediğin dayak, o zaman yiyeceğin dayanın yanında solda sıfır kalır."

Valigny, "Beni uzaklaştıramazsınız," diye tısladı. "O beyler bana ne yaptığınızı gördüler. Sen daha gençsin Rothewell ve pazarlıkta da irisin. Senin ne olduğunu biliyorlar - büyük, vahşi bir haydut."

Rothewell ona iğrenerek baktı. "O beyefendilerin bildiği tek şey, bir zamanlar düelloda Halburne'ü haksız yere vurduğun ve onu neredeyse öldürdüğün," diye karşılık verdi. "Ve yakında onu tek çocuğundan uzak tuttuğunu da öğrenecekler. Ama bugün yediğin dayak hakkında hiçbir şey bilmiyorlar. Eğer bana inanmıyorsan Valigny, buraya bir yargıç getir ve bir tanık bulmaya çalış."

Valigny bir an için kendini bir horoz gibi yukarı çekmeyi başardı. Sonra birden omuzları düştü. Rothewell'e son bir karanlık bakış attıktan sonra ayaklarının dibine tükürdü, sonra döndü ve Hyde Park Kögesi'ne doğru dar yolda sinsice ilerlemeye başladı.

Rothewell arkasını döndüğünde Nash'in de onu takip ettiğini gördü. Kayınbiraderi sessizce durmuş Valigny'nin gidişini izliyordu, kollarını göğsünün üzerinde gevşekçe kavuşturmuştu. Gözlerinde mizah ve bir miktar da sempati vardı.

"Ve bu hepimize bir ders olsun," dedi. "Sic transit gloria mundi."

Rothewell tek kaşını kaldırdı. "Peki ya aramızdaki daha az okur-yazar olanlar için?"

Nash gülümsedi. Valigny köşeyi dönüp gözden kaybolduğu sırada, "Dünyanın ihtişamı böyle geçer," dedi. "Çok yakında unutulacak."

Rothewell gülmeye başladı.

Nash kapı çerçevesinden uzaklaştı. "Bir sakat için hiç de fena bir iş değildi," dedi sakince. "Ama burada ne halt ediyorsun, Rothewell?"

"Hafif egzersiz yapıyorum," dedi Rothewell, ceketinin kolunu alnına sürterek.

"Gerçekten de." Nash'in bakışları onun üzerinde gezindi.

"Bu benim hikâyem," dedi karanlık bir sesle. "Ve karıma anlatacağın hikâye de bu, eski dostum."

Nash sadece gülümsedi, döndü ve Rothewell'in omuzlarına kardeşçe bir kol attı. Birlikte içeri girerlerken, "Valigny haklı, biliyorsun," dedi. "Sen biraz haydutsun."

On Altıncı Bölüm

Joyeux anniversaire

Ne oldu?" Camille o gece yatağında fısıldadı. Elbette sol gözünün köşesinde belirmeye başlayan silik morluğa bakıyordu.

Rothewell onu daha yakına çekti ve başını yastığın üzerine, onunkinin yanına koydu. "Bir elektrik direği," dedi onun bakışlarını tutarak. "St. James'dekiler oldukça kötüdür, canım."

Camille merakla başını kaldırdı. "Tanrım, bu nasıl oldu?" diye sordu hemen endişelenerek. "Peki St. James'de ne yapıyordunuz? Hyde Park'ta dolaştığınızı söylediğinizi sanıyordum?"

Ona baktı ve parmaklarının tersiyle zarif elmacık kemiğini okşadı. "Önce Hyde Park'a gittim," dedi. "Sonra da St. James's'e. Halletmem gereken bir iş vardı."

"Ve siz bunun hafif bir egzersiz olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu hafifçe tedirgin olarak. "Siz döndüğünüzde benim hâlâ... Lord Halburne'le birlikte parkta araba sürüyor olmam iyi bir şey, diyebilirim."

Rothewell onun yüzünü avuçlarının içine aldı. "Umarım canım, bir gün ona baba diyebilirsin," dedi sessizce. "Bu konuda Halburne için üzüldüğümü itiraf etmeliyim. Bu sözleri duymak için nasıl can attığını ancak hayal edebilirim."

Camille sırt üstü kıvrıldı ve gözlerini tavana dikti. Derin bir iç çekti, çıplak göğüsleri bu çabayla bir yükselip bir alçalıyordu. "Bütün bunları kabullenmek çok zor," diye fısıldadı. "Ve asla emin olamayacağız, n'es-ce pas? I

Kendimi bir sahtekâr gibi hissediyorum Kieran. Buraya, bu dünyaya ait olduğuma hiç inanmadım. Ve şimdi... ait olabilir miyim?"

Kieran tek omzunun üzerine yuvarlandı. Sönmekte olan ateşin ışığında Camille'in yüzünü inceledi, sonra onu dudaklarından hafifçe öptü. "Onu gördüm Camille," dedi sessizce. "Valigny'yi yani."

Başını kaldırdı. "Où?" diye mırıldandı. "Tattersall'da mı?"

Rothewell başını salladı. "Açıkça görüş alışverişinde bulunduk," diye açıkladı. "Ve Valigny oyunun bittiğini anladı. O da itiraf etti - kısır olduğunu değil, zaten böyle bir şey beklenemezdi. Ama evet, dedi ki... senin onun çocuğu olmadığını başından beri bildiğini söyledi. Bunu doğruladı, Camille. Halburne'ün bugün bize söyledikleri tamamen doğru."

Camille'in başı yastığın yumuşaklığına gömüldü. "Tanrım!" diye fısıldadı. "O... O bunu kabul ediyor mu?"

Rothewell bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Biraz ikna edersen, evet," dedi usulca. "Yani bitti, Camille. Valigny'yle her ne yaşadıysan -seni hangi cehenneme soktuysa- bitti. Halburne'le ne yaparsan yap, bu senin seçimin olacak. Onun değil, benim de değil. Ama Valigny'yle olan hayatın bitti."

Yumuşak bakışları onunkileri tutan Camille, uzun bir rahatlama iç çekişiyle tekrar nefes verdi. "Grâce à Dieu!" diye fısıldadı. "Ah, Kieran! Onun kanının damarlarımda dolaşmasını istemiyorum. Tıpkı büyükbabam gibiyim, değil mi? Ve umurumda değil. Sadece çok rahatladım. Valigny'ye teşekkür mü etsem yoksa onu boğazlasam mı bilemiyorum."

Rothewell'in ona boğazlamanın çoktan yapıldığını söyleyecek cesareti yoktu. "İkisini de yapma fırsatın olacak, canım," dedi. "Valigny yarın Fransa'ya dönüyor."

"Bah!" eyrek İspanyol olabilirdi ama dili h  l   Fransız k   msemesiyle doluydu. "Valigny asla bir yerde uzun s  re kalamaz. Her zaman alacaklılarından kaar. Geri d  necektir."

"Hayır, bu sefer değil."

Camille d  n  p ona baktı, ince siyah kaşları birbirine yaklaşmıştı.

"Bu sefer değil, Camille." Kieran masum g  r  nmeye çalıştı ama bu biraz zordu. "Kıta'daki havanın sağlığı için çok daha iyi olacağına onu ikna ettim."

G  zleri kızgınlıkla kısıldı. "Mon Dieu, Kieran, hen  z iyi değilsin!" diye azarladı. "Ne yaptın sen?"

Çıplak omuzlarından birini kaldırdı. "Kayda değer bir şey yok," diye cevap verdi. "Nash'e sor. O da oradaydı."

"Evet, yapacağım," diye ilan etti. Sonra sanki anın tadını ıkartıyormuş gibi g  zlerini kapattı. "Ama eminsiniz, değil mi? Ve evet,   zerimden b  y  k bir y  k kalktı. Ne yaptığınızda gelince, eminim zamanla gerçeği keşfedeceğim -ve b  y  k olasılıkla sizi Dr. Hislop'a rapor edeceğim- ama şimdilik burada bu garip rahatlama ve... ve umut duygusuyla y  zeceğim."

Karşı koyamayan Rothewell parmaklarını kadının şakağındaki ince saçların arasından geçirdi ve onu tekrar, bu kez daha derinlemesine   pt  . Daha yarım saat   nce durgun bir ekilde seviğmiğlerdi ve şimdiden onu tekrar istiyordu.

"Seni mutlu etmek benim hayatımın tutkusu," dedi Camille'nin dudakları baştan çıkarılmış gibi g  r  nd  ğ nde, "Camille. Senin sayende hayatımı geri kazandım ve senin sayende yaşamaya değer bir hayatım var. Seni seviyorum, Camille. Bunu biliyor musun? Bunu kalbimde g  rebiliyor musun?"

Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı ve başını salladı. "Ben... Ben bilmiyordum," diye fısıldadı. "Ama sen iyi bir adamsın, Kieran. Her zaman iyi bir koca olacağını biliyorum-"

"Gerçek ve sadık bir koca," diye araya girdi.

Başını salladı, siyah bukleleri yastığa sürtünüyor, gözleri nemleniyordu. "Bunu biliyorum," diye cevap verdi. "Tek tip bir adamla evlendiğimi sanıyordum Kieran, ama senin tam anlamıyla bir sahtekâr olduğunu anlamam uzun sürmedi."

Kolları onun boynuna dolandı. Vücudu onun vücuduna. Dudakları da tıpkı kendileri gibi bir oldu. Bu mutlak ve ebediydi ve Rothewell bu bilginin getirdiği rahatlamanın onu hayatının son yıllarına kadar rahatlatacağından emindi.

Ama hayatı azalmıyordu. Daha yeni başlıyordu. Bundan giderek daha emin oluyordu. Yavaşça geri çekildi ve kızın ağzına, yanağına ve hatta burnuna daha hafif, daha küçük öpücükler kondurdu. "Senin için bir şeyim var," diye mırıldandı. "Bekle."

Rothewell komodinini karıştırmak için yuvarlandı. Ona doğru döndüğünde, oyma gül ağacından bir kutuyu eline tutuşturdu.

Gözlerini kırpıştırarak başını kaldırdı. "Ça alors! Ne oldu?"

Ona gülümsedi. "St. James'teki işim," dedi. "Doğum günün kutlu olsun aşkım. Bir gün erken, evet. Ama hiçbir zaman sabrıyla tanınmadım, değil mi?"

Camille güldü, son derece mutlu bir sesle. "Tanrım, yıllardır bir doğum günü hediyesi almamıştım!"

Rothewell parmağıyla çenesini yukarı kaldırdı. "Ve bu, canım, bir trajedidir," dedi sessizce. "Seni seviyorum Camille. Sen benim hayatımı değiştirdin, hayır, bana hayatımı geri verdin. Ve birlikte olduğumuz sürece doğum gününü kutlayacağız, hem de bir hediyeyle. Her yıl."

"Neden?" diye sordu usulca. "Kulağa hoş bir jest gibi geliyor, evet, ama gerekli değil."

Rothewell tereddüt etti, doğru kelimeleri arıyordu. "Kutlayacağım çünkü bizi bir araya getiren senin doğum günündü," dedi sonunda. "Bu doğum günü, Camille. Aksi takdirde

-İtiraf edin, bana küçümseyici bir bakış bile atmazdınız ve inanın bana, bakışlarınız son derece küçümseyici olabiliyor."

Kısa bir süre için utanmış görünüyordu. "Senin hakkında yanılmışım," diye başladı.

"Hayır, değildin," diye araya girdi.

Camille parmak uçlarını onun dudaklarına götürdü ve hafifçe bastırarak kapattı. "Senin hakkında yanılmışım," dedi gözlerinin içine bakarak. "Ve daha da kötüsü, sen kendin hakkında yanılmışsın. Çok ama çok uzun zamandır kendin hakkında yanıyorsun, aşkım. Ve ben seni seviyorum, Kieran."

"Öyle mi?" diye sordu sessizce.

Gözleri şimdi yumuşak, neredeyse hülyalıydı. "Sanırım seni Leydi Sharpe'in arka salonunda gördüğüm andan beri seviyorum," diye itiraf etti. "Sen... o kırpığı botuna vuruyordun, çok sabırsızdın ve bakıyordun-oooh la la! Çok büyük ve kötüydün."

"Ah, hadi ama Camille!" Kendini küçümseyen bir kahkaha attı.

"Hayır, bu doğru," diye ısrar etti. "Sen... sen nefesimin kesilmesine neden oldun, Kieran. Bir an için nefes alamadım. Evet, o zaman bile biliyordum. Başıma bir bela geleceğini biliyordum. Seninle. Ve kaderimde sana aşık olmak olduğundan korkuyordum. Gördüğünüz gibi, sizi ilk gördüğüm andan itibaren aklımın bilmediğini kalbim biliyordu - sizin iyi ve onurlu bir adam olduğunuzu. Sana güvenebileceğimi."

"Camille." İki elini de kaldırarak onun güzel yüzünü kucakladı. "Camille, aşkım."

Onu tekrar öpmeye başladı -bu sefer daha ciddi bir niyetle- ve sonra kutuyu hatırladı. "Kadınların meraklı yaratıklar olması gerektiğini sanırdım," diye alay ederek geri çekildi. "O kutuyu bu gece mi açmak istiyorsun? Yoksa yarın resmen gelene kadar beklemek zorunda mı?"

"Hayır," dedi sırtarak. "Hayır, mon cœur, bekleyemez."

Yere baktı ve küçük kutuyu ortaya çıkarmak için elini açtı. Yavaşça kapağı kaldırdı, sonra nefesi kesildi. Beyaz kadifenin üzerinde kısa bir elmas dizisi uzanıyordu, ortasından yakut bir gözyaşı damlası sarkıyordu. "Tanrım, ne mücevherler!" diye fısıldadı.

"Alyansınla uyumlu olsun diye," diye fısıldadı. "Çünkü seni delicesine seviyorum. Çünkü karım olduğun için çok gururluyum.

-Seni hak etmesem bile. Çünkü aşkım, büyükannen gibi koyu kırmızının senin de rengin olacağını düşünüyorum."

Kolyeyi kutudan çıkardı. "İşte, kaz, arkanı dön."

Camille öyle yaptı, uzun, ince boynu ateş ışığında çok güzeldi. Adam onu kaldırırken elmaslar parıldadı ve Camille'in nefesini kesti.

tekrar. Rothewell dikkatlice boğazına geçirdi ve tokasını kapattı.
Mükemmel bir uyumdu.

Sonsöz

Tell-Tale Kipper

L ady Rothewell masasında oturmuş, bir yolculuk uzlaşma raporuna öylesine dalmıştı ki, kapı menteşelerinin hafif gıcırtısını duymadı ya da arkasındaki perdeleri karıştırmak için merdivenlerden yukarı çıkan serin havayı hissetmedi.

"Nerede benim küçük prensesim?" diye seslendi eşikten gelen yumuşak bir ses.

O anda başını kaldırdı ve kapının arkasından ince, tanıdık bir yüzün baktığını gördü. "Baba!" diye bağırdı, elindeki kalemi bir kenara fırlatarak. "Ne güzel bir sürpriz!"

"Günaydın canım." Lord Halburne içeri girdiğinde kızı masasının arkasından fırladı.

Hızla onu kucakladı. "Sizi bugün görmeyi kesinlikle beklemiyordum," dedi, çizgili yüzünü inceleyebilmek için onu biraz uzaklaştırarak. "Sizi Wapping'e getiren nedir?"

Yüz ifadesi hüzünlü bir hal aldı. "Ah, prensesim, elbette," diye yanıtladı pelerinini bir sandalyenin üzerine sererek. "Bu sabah onu görme arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Unutma canım, ben yaşlı bir adamım ve hoşgörölmeliyim."

Camille güldü ve onu yanağından hafifçe öptü. "Hiçbir şey beni seni şımartmaktan daha fazla memnun edemez," dedi. "Isabella yandaki çocuk odasında. Önce bir fincan kahve içer misin?"

"Bu çok hoş olurdu." Halburne'ün bakışları şimdi odanın içinde geziniyordu. "Biliyor musun, sevgili kızım, ben

Bunu hâlâ anlayamıyorum." Ses tonu düşünceliydi ama onaylamıyordu. "Buraya kadar onca yolu sadece... tam olarak ne yapmak için geldin?"

"Baba!" diye azarlayarak onu bir sandalyeye çekti. "Haftada sadece iki gün ve istediğim için geliyorum, istediğim için değil-"

"Oh, hayır, canım." Halburne onun elini şefkatle okşadı, sonra yerine oturdu. "Ben eleştirmiyorum. Ne yaptığınızı anlamıyor olabilirim ama istediğinizin bu olduğunu anlıyorum."

"Merci." Ona sevgiyle gülümsedi.

Halburne'ün bakışları bitişik duvarı kaplayan haritaya gitti. "Senin için hayal ettiğim şey, Camille, boş zamanlarını geçiren bir hanımefendi olarak kolay bir hayattı, şimdi görüyorum ki hiç de öyle olmayacakmış."

Camille güldü. "Haftanın beş günü boş vakti olan bir hanımefendiyim."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun," diye sakince cevap verdi. "Haftanın diğer beş günü büyükbabanın avukatlarının gönderip durduğu o kâğıtları ve defterleri inceliyorsun. Berkeley Meydanı'ndaki çalışma odasındaki yığınları gördüm, sevgili çocuğum."

"Kieran bu konuda yardımcı oluyor," diye cevap verdi. "Ne de olsa pamuk fabrikası ile şeker fabrikası arasında ne fark var ki? Birlikte nasıl devam edeceğimizi öğreniyoruz."

Babasının bakışları kızın yüzüne döndü, gözleri yumuşadı. "İyi bir kocan var canım," dedi sessizce. "Senin için bir koca seçme onuruna sahip olsaydım, daha iyisini seçemezdim. Kendin için bu kadar iyi şeyler yaptığın için kendimi şanslı sayıyorum, üstelik tek başına."

Camille onun elini tekrar okşadı ve bir damla gözyaşını geri kırıptı. Babası -kaderin inanılmaz bir cilvesiyle ona gelen, yeni bulduğu, çok sevdiği babası- hayatındaki pek çok yeni nimetten sadece biriydi. Ve Isabella'nın doğumundan beri, içten içe, nadiren ağlayan kadının aptalca bir sulama kabına dönüştüğünü düşündü.

Kahve geldikten sonra birkaç dakika boş boş konuştular, ayrı geçirdikleri iki haftayı değerlendirdiler ve Halburne'ün taşradaki malikânesine yaptığı ziyareti tartıştılar. Kont yılın neredeyse tamamını Kasaba'da geçirmiş, hatta bir ya da iki kez kızını koluna takarak yeniden sosyeteye karışmıştı. Sosyetenin Valigny hakkındaki fısıltıları, Halburne'ün içine kapanıklığı ve melankolisi ile birlikte sezon ortasına doğru azalmıştı.

Halburne, Isabella için satın almak istediği hobi atı konusunu henüz açmıştı ki, Bay Bakely sabah postasıyla içeri girdi ve postayı ofisteki üç masaya eşit olarak dağıttı.

"Pekâlâ!" dedi Camille'in babası, ayağa kalkarak. "Bakely'nin senin için yapacak işleri var. Seni yalnız bırakayım. Belki Isabella'nın hemşiresi bugün de ona kitap okumama izin verir?"

"Seni durdurmaya cesaret edemez." Camille ayağa kalktı ve onun yanağını tekrar öptü. Henüz üç aylık olan Isabella kitaplara pek ilgi göstermiyordu ama şefkatli büyükbabasının sesinin ritmini öğrenmişti. "Sizi her zamanki gibi Çarşamba akşam yemeğine bekleyebilir miyiz?"

Halburne mutlu bir şekilde çocuk odasına yerleştiğinde, Camille masasına ve uzlaşmalarına geri döndü, ancak çabaları kısa sürdü. Birkaç dakika içinde Kieran, kollarının arasında hasır bir sepetle kapıdan içeri girdi.

"Portakallar," diye duyurdu, sepeti masasının üzerine bırakarak. "Queen Anne yeni geldi. Bunları en iyi fıçının tepesinden kopardım."

"Kieran, aşkım." Camille ayağa kalktı, avuçlarını kocasının yakalarına dayadı ve onu dudaklarından hafifçe öptü. "Rıhtımda işler nasıl gitti?"

"Her şey programa uygun, tıpkı Xanthia'nın dediği gibi." Kieran başını sandalyelerden birinin üzerine örtülmüş koyu gri pelerine doğru eğdi. "Halburne uğradı mı?"

Camille gülümsedi. "Ülkeden yeni döndü ve Isabella'yı görmek için sabırsızlanıyor."

"Onun küçük prensesi," dedi Kieran, karısının yüzünü inceleyerek. Kadın güldü. "Evet, ona da prenses gibi davranıyor."

Kieran onu tekrar öptü, hızlı ama sert. "Bence biri sana prenses gibi davranmalı," dedi imalı bir şekilde. "Bu gece, belki?"

Camille daha yakına eğildi. "Oh, kesinlikle öyle yapabilirsin, aşkım," diye mırıldandı kulağına doğru. "Ama ben prenses değilim."

Şaşırmış bir haldeyken, adamın eli yanağını okşamak için kalktı. "Ah, ama bence öyle olabilirsin," diye mırıldandı, sesi tuhaf bir şekilde nazikti. "Aslında, bence bunu başından beri kalbinde biliyordun."

Geri çekildi ve güldü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Hatırlıyor musun Camille, bir keresinde bana anlattığın hikâyeyi? Kaçırılan bir prenses olduğun hakkında?"

Başını salladı. "Bir çocuğun fantezisi. Korkarım yalnız çocukların çok fazla fantezisi var."

Ellerini hafifçe kızın omuzlarına koydu. Kieran, "Ama düşünecek olursan Camille, bunun doğru olduğu ortaya çıktı," dedi. "Gerçekten de kötü kalpli Comte de Valigny tarafından kaçırılmıştın. Gerçekten de babandan çalınmıştın. Belki de... Belki de kalbinin derinliklerinde bir şey bunu başından beri biliyordu? Belki de her zaman bir şeylerin eksik olduğunu biliyordun?"

Camille bunu daha önce hiç bu şekilde düşünmemişti. Kulağa gerçekten de trajik geliyordu. "Ah, ama hayal ile gerçek arasında bir fark var," dedi yüzü aydınlanarak. "Gerçekte, beni kötü kalpli Kont'un elinden kurtaran kral babam değil, karanlık ve atılgan bir prensti; ben ona Kara Prens diyeceğim."

"Ve sen, canım, benim Kara Kraliçemsin," diye cevap verdi, bakışları onunkileri tutarken. "En azından ben seni bir zamanlar böyle düşünmüştüm. Çok karanlık. Çok mesafeli ve beni küçümserken son derece asil. Gerçekten de, kıyaslandığımda kendimi aşağılık bir halktan biri gibi hissettiriyordun."

"Kieran, mon cœur, sen asla öyle olmayacaksın," diye mırıldandı, gözleri onun yüzünü arıyordu. "Her sabah uyandığımda seni yanımda bulduğumda kendimi ölçülemeyecek kadar zengin hissediyorum. Bugün babam beklenmedik bir şekilde geldiğinde bunu bir kez daha anladım. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce hiçbir şeyim yokken, hayatımda üçünüze sahip olduğum için ne kadar şanslıyım. Hayır, hiç yoktan da az."

Kocası başını salladı. "Hayır, hayatım," diye cevap verdi. "Şanslı olan üçümüzüz, çünkü küçük evrenimizin merkezi olan sana sahibiz. Hepimizin etrafında döndüğü şey. Bize ışık ve sıcaklık veren şey."

Kieran'ın sesindeki coşkudan biraz utanarak başını çevirdi. Evliliğinin üzerinden bir yıldan fazla zaman geçmesine rağmen Kieran hâlâ az konuşan ciddi bir adamdı ama zaman zaman... evet, kızın yüzünü kızartacak kadar çok şey söyleyebiliyordu.

"Bugün ne kadar aptalsın canım," dedi masasına dönerek. "Şimdi, zamanın senden uzaklaşmasına izin verme. Bay Hayden-Worth sizi öğle yemeğine bekliyor, değil mi?"

Kieran'ın yüz ifadesi çok daha ciddi bir ifadeye dönüştü. "Evet, saat birde Kölelik Karşıtı Dernek'le yemek yiyeceğiz." Hızla saate baktı. "Bay Buxton köleliğin kaldırılması için çabalarını artırmayı planlıyor ve biz de nasıl yardımcı olabileceğimizi görmek istiyoruz."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Camille sert bir sesle. "Parlamento neden basitçe harekete geçmiyor? Buxton'ın davasının haklılığından şüphe eden var mı?"

Kieran başını salladı, gözleri asıktı. "Whitehall sömürge hükümetleriyle görüşmeye devam ederek ayak sürüyor," dedi ve mekanik bir şekilde görevlerini sıralamaya başladı. "Hayden-Worth ateş biraz daha harlamanın zamanı geldiğini söylüyor ve ben de aynı fikirdeyim."

Camille kaşlarını kaldırdı. Gerçekten de," diye mırıldandı. "Anthony'nin aklında ne tür bir ateş var acaba?"

"Buxton davamızı İngiliz kamuoyuna taşımamız gerektiğini söylüyor." Kieran, sanki yazı dikkatini çekememiş gibi onu yere fırlattı ve Londra Havuzu'na bakan pencereye gitti. "İnsanlar köleliğin ne olduğunu anladığında, Camille," dedi, sabahın soğuk parlaklığına bakarak, "vatandaşlarımız köle ticaretini durdurmanın yeterli olmadığını ve dehşetin devam edeceğini gördüğünde

tamamen kaldırılana kadar - o zaman Parlamento harekete geçmek zorunda kalacak. Baskı çok büyük olacaktır."

Camille pencerenin önünde ona katıldı ve yanında, omuz omuza durdu. Artık böyle yaşıyorlardı. Evliliklerinin temeli buydu. Omuz omuza.

Onunla ve burada, Neville'de Xanthia'ya yardım ederken gösterdiği çabalarla gurur duyuyordu. Evde, malikânede ve sürekli dikkatini gerektiren diğer tüm iş alanlarında. Ama özellikle de Anthony Hayden-Worth ile olan yeni ilişkisinden gurur duyuyordu; bu politikacı hâlâ yeterince genç ve enerjikti ve yeterince çok çalışılırsa dünyanın tüm sorunlarının çözülebileceğini düşünüyordu. Belki de haklıydı.

"Anthony Avam Kamarası'nda, sen ve Nash de Lordlar Kamarası'nda..." dedi düşünceli düşünceli. "Bence üçünüz Bay Buxton'la ittifak kurarak müthiş bir güç oluşturacaksınız."

Onunla yüzleşmek için döndü, gülümsemesi zayıftı. "Bu ittifaktan bahsetmişken, sanırım Westminster'a geri dönsem iyi olacak." Onu tekrar kucaklamak için durakladı. "Gidip Isabella'yı öpeyim, sonra ikinizle de evde görüşürüz, olur mu?"

"Kieran, bekle," dedi, adam kapıya doğru ilerlerken onu takip ederek. "Bütün bu portakalları ne yapacağım?"

Ona biraz mahcup bir ifadeyle baktı. "Biliyor musun, Obelienne'in portakallı pandispanyalarından birini çok istiyorum," diye itiraf etti. "Ne de olsa henüz tam olarak şişman sayılmam. Ve düşündüm ki, portakallardan birini biraz şekerle püre haline getirirsek, belki Isabella bunu harika bir ikram olarak düşünebilir?"

"Oh, Kieran, o hala çok genç!" Camille güldü. "Ayrıca, Isabella evcil bir hayvan değil, biliyorsun, kötü beslenmek için

Ceplerinizdeki çerezler. Ve kötü çerezlerden bahsetmişken, bu sabah Chin-Chin'e o aşırı baharatlı çirozlardan bir tane verdin mi?"

Kieran'ın ifadesi donuklaştı.

Camille ona uyarıcı bir bakış fırlattı. "Ah, bana masum numarası yapma, canım," dedi karanlık bir sesle. "Bay Kemble'ın da dediği gibi, bunlar tamamen hazmedilemez. Trammel ortaya çıkan kanıtı büfenin yanında buldu ve halıyı lekelediğini de eklemeliyim."

Kieran onu tekrar kollarının arasına aldı ve tekrar öptü, bu sefer daha derinlemesine. Sonunda dudakları ayrıldığında, "Sakin azarlama," dedi. "Benimle evlenmeyi kabul ettiğinde seni uyarmıştım hayatım."

"Ne?" diye sordu. "Beni tam olarak neye karşı uyardınız?"

"Çok kötü bir adam olduğumu," dedi. "Ve umutsuzca pişmanlık duymayan."

"Eh," dedi Camille, gözleri parlayarak, "bu en azından Chin-Chin'i mutlu edecektir. Ne de olsa senin kötü alışkanlıklarını onaylıyor."

İçindekiler

[Önsöz](#)

[Birinci](#)

[Bölüm İkinci](#)

[Bölüm](#)

[Le Comte'un Kart Partisine Ev Sahipliği](#)

[Yaptığı Üçüncü Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Bölüm](#)

[Beşinci](#)

[Bölüm](#)

[Lord Nash'in Nişan Partisine Ev Sahipliği Yaptığı](#)

[Altıncı Bölüm](#)

[Yedinci Bölüm](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Bölüm Onuncu](#)

[Bölüm On Birinci](#)

[Bölüm On İkinci](#)

[Bölüm On](#)

[Üçüncü Bölüm](#)

[On Dördüncü](#)

[Bölüm On](#)

[Beşinci Bölüm](#)

[On Altıncı Bölüm](#)

[Sonsöz](#)

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.